"Dâhice bir kurgu."—STEPHEN KING

SARAH PINBOROUGH

GÖZLERİNİN ARDINDA

"Madalyonun iki yüzü olduğunu gösteren ve okurun duygularıyla oynayan bir şaheser."
—JOSH MALERMAN, *Kafes*'in çoksatan yazarı

YABANCI

PSİKOLOJİK - GERİLİM

BİRİNCİ KISIM

1
ÖNCE

Saat başı kendimi çimdikleyip UYANIĞIM diyorum.

Ellerime bakıyorum. Parmaklarımı sayıyorum.

Duvardaki ya da bileğimdeki saate bakıyorum, etrafa göz atıp yeniden saate bakıyorum.

Sakin ve kararlı kalıyorum.

Bir kapı düşünüyorum.

2
SONRA

Her şey artık sona erdiğinde gün neredeyse ağarmış, gökyüzü tuvalinde gri çizgiler belirmişti. Dökülen yapraklar ve çamur pantolonuna yapışmıştı. Teri nemli ve serin havanın içinde kururken güçsüz bedeni sızlıyordu. Olan olmuştu artık. Korkunç olsa da bunu yapmak zorundaydı. Bu son, yeni bir başlangıca gebeydi. Dünyanın renklerinin değişip bunu müjdelemesini beklese de yeryüzüyle gökyüzünün sessiz gölgeleri aynı kalmakta ısrarcıydı. Ağaçların öfkeyle titrediği de yoktu. Rüzgâr fısıldamıyordu. Uzaklardan siren sesi yükselmiyordu. Orman yalnızca orman, çamur yalnızca çamurdu. Uzun uzun nefes verince kendini şaşırtıcı bir şekilde iyi hissetti. Arınmıştı sanki. Yeni bir şafak söküyor, yeni bir gün doğuyordu.

Uzaktaki evin yıkıntılarına doğru sessizce yürürken dönüp arkasına bakmadı.

3
ŞİMDİ

Adele

David sonunda eve geldiğinde tırnaklarımın arasında hâlâ çamur vardı. Battıkça verdiği acıyı kızarık derimin en derinlerine kadar hissedebiliyordum. Ön kapı kapandığında midem kasıldı, sinirlerim allak bullak oldu. Viktoryan tarzdaki yeni evimizin kusursuz şekilde cilalanmış uzun koridorunun iki ucundan bir süre birbirimize baktık. Sonra o ağır adımlarla oturma odasına girdi. Derin bir nefes alıp arkasından ilerlerken, topuklarımın döşemelere her sert vuruşunda irkildim. Korkmamalıydım. Bunu düzeltmeliydim. Bunu düzeltmeliydik.

"Yemek hazırladım," dedim, ilgiye muhtaç bir kadın gibi görünmemeye çalışarak. "Stroganof yaptım. Toksan yarın yersin."

Yüzüme bakmak yerine gözlerini raflara dikti. Nakliyeciler kutuları açıp kitapları raflara yerleştirmişti. Kaç saattir sokaklarda olduğunu düşünmemeye çalışıyordum. Kırılan camları temizlemiş, yerleri silip süpürmüş, bahçeyle ilgilenmiştim. Öfke nöbetinin bütün izleri ortadan kalkmıştı. Kokusunu almasın diye onun yokluğunda içtiğim her bir kadeh şaraptan sonra ağzımı çalkalamıştım. İçmemden hoşlanmıyordu. Yalnızca sosyal bir or-

tamdayken bir iki kadeh içiyordum. Asla tek başıma içmezdim ama bu gece kendimi tutamamıştım.

Tırnaklarımın altındaki toprağı tamamen temizleyememiş olsam da duş almış, pudra mavisi elbisemi ve ona uyumlu topuklu ayakkabılarımı giymiş, makyaj yapmıştım. Gözyaşlarımdan ve ettiğimiz kavgadan hiç iz kalmamıştı. Tüm bunları unutalım istiyordum. Bu, bizim için yeni bir başlangıçtı. Yeni bir sayfaydı. Öyle olmalıydı.

"Aç değilim." Nihayet yüzünü bana döndüğünde gözlerindeki sessiz tiksintiyi gördüm. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bu boşluk bana duyduğu öfkeden bile daha beterdi. Bin bir emekle inşa ettiğim her şey parçalanıyordu. Yine sarhoş olması umurumda bile değildi. Yalnızca beni eskisi gibi sevmesini istiyordum. Kapıyı çekip çıktığından beri yaptıklarımın farkında bile değildi. Nasıl uğraştığımın. Nasıl göründüğümün. Nasıl *çabaladığımın*.

"Ben yatıyorum," dedi. Gözlerime bakmadığında misafir odasını kastettiğini anladım. Yeni başlangıcımızın ikinci günüydü ve benim yanımda uyumuyordu. Aramızdaki uçurumun gittikçe açıldığını hissediyordum. Çok geçmeden birbirimize ulaşamayacak hâle gelecektik. Dikkatlice yanımdan geçip giderken koluna dokunmak istedim ama vereceği tepkiden korktum. Benden iğreniyor gibiydi. Ya da kendinden iğreniyordu ve bu bana da yansıyordu.

"Seni seviyorum," dedim usulca. Bunu söylediğim için kendimden nefret ettim. Hiç cevap vermeden, dengesiz adımlarla, sanki ben orada değilmişim gibi merdivenleri çıktı. Ayak seslerinin uzaklaştığını hissettim. Kapı kapandı.

Boşluğa bir süre bakıp yamalı kalbimin kırılışını dinledikten sonra mutfağa gidip fırını kapadım. Eti yarına saklayacak değildim. Bugün yaşananlardan sonra tadı tuzu kaçmıştı. Akşam yemeği mahvolmuştu. Biz mahvolmuştuk. Bazen beni öldürüp her şeye bir nokta koymak, sırtındaki yükten kurtulmak istediğini düşünüyordum. Belki benim de bir tarafım onu öldürmek istiyordu.

Yasak şaraptan bir kadeh daha içmek istesem de kendimi tuttum. Dokunsalar ağlayacak gibiydim ve bir kavgaya daha gücüm yoktu. Belki sabah eski halimize dönerdik. Boş şişenin yerine dolusunu koyardım ve içtiğimi anlamazdı bile.

Bahçeye son bir kez baktıktan sonra dışarının ışıklarını söndürdüm ve penceredeki yansımamla baş başa kaldım. Ben güzel bir kadındım. Kendime bakardım. Neden beni artık sevmiyordu? Onun için yaptığım tüm o şeylerden sonra neden hayatımız umduğum gibi, istediğim gibi devam edemiyordu? Çok paramız vardı. Hayalini kurduğu kariyere kavuşmuştu. Ben her zaman kusursuz bir eş olup ona kusursuz bir hayat sağlamaya çalışmıştım. Neden geçmişin üstüne sünger çekemiyordu?

Granit tezgâhı silip parlatırken birkaç dakika daha kendime acıdıktan sonra derin bir nefes alıp kendimi toparladım. Uyumalıydım. Güzelce uyumalıydım. İlaç içip uyumaya çabalayacaktım. Yarın her şey bambaşka olacaktı. Öyle olmalıydı. Onu affedecektim. Onu her zaman affederdim.

Kocamı seviyordum. Onu gördüğüm ilk andan beri seviyordum ve her zaman da sevecektim. Bundan asla vazgeçmeyecektim. Asla.

4

Louise

İsim falan sormak yok, tamam mı? İş güç sormak da yok. O sıradan hayat sohbetlerine hiç girmeyelim. Biz gerçek şeylerden konuşalım.

"Gerçekten böyle mi söyledin?"

"Evet. Şey, hayır," dedim. "O söyledi."

Yüzüm alev alev yanıyordu. Tüm bunlar iki gün önce Negroni içerek geçen ilk yasak öğleden sonranın dört buçuğunda gözüme çok romantik görünmüştü ama şimdi ucuz bir trajik-romantik komediden fırlamış gibi geliyordu. Otuz dört yaşındaki kadın bir bara girer, hayallerinin erkeğiyle hoş bir sohbete başlar ama adam meğerse kadının yeni patronudur. Ah Tanrım, o kadar iğrenç bir durumdaydım ki ölmek istiyordum. Her şey tepetaklak olmuştu.

"Tabii ki *o* söylemiştir." Sophie gülmeye başlar başlamaz kendini durdurmaya çalıştı. "*Sıradan hayat sohbetlerine hiç girmeyelim.* Yani, eee, mesela evli olduğum gerçeği gibi." Yüzümdeki ifadeyi gördü. "Özür dilerim. Teknik açıdan hiç komik olmadığını biliyorum ama yine de biraz komik. Erkekler konusunda epey hamladığını biliyorum ama adamın ettiği bu laftan sonra evli ol-

duğunu nasıl anlamazsın? Yeni patron kısmına bir şey diyemem. Bu tamamen kötü bir tesadüf."

"*Gerçekten* hiç komik değil," dedim ama gülümsemekten de kendimi alamadım. "Hem zaten evli erkekler senin uzmanlık alanındır, benim değil."

"Doğru."

Sophie'nin kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını biliyordum. Birlikteyken çok eğlenirdik. Çok gülerdik. Sophie oyuncuydu (gerçi yıllardır televizyonda iki kez ceset rolü oynamak dışında hiçbir şey yapmamıştı) ve başkalarıyla da ilişki yaşıyor olmasına rağmen bir müzik prodüktörüyle evliydi. Onunla doğuma hazırlık kursunda tanışmıştık ve hayatlarımız çok farklı olsa da birbirimize bağlıydık. Yedi yıldır arkadaştık ve hâlâ şarap içiyorduk.

"Ama şimdi sen de benim gibi oldun," dedi neşeyle göz kırparak. "Evli bir adamla yatıyorsun. Artık kendimi o kadar kötü hissetmeyeceğim."

"Ben onunla yatmadım. Üstelik evli olduğunu da bilmiyordum." Bu son cümlem pek de doğru sayılmazdı. Aslında gecenin sonunda içimde bir şüphe uyanmıştı. İçtiğimiz cinlerden başımız dönerken öpüşmüş, birbirimize iyice sokulmuştuk. Derken bir anda benden uzaklaşmıştı. Gözlerinde pişmanlık vardı. "*Bunu yapamam,*" diyerek özür dilemişti. Her şey apaçık ortadaydı işte.

"Tamam Pamuk Prenses. Ben sadece sevişmeye bu kadar yaklaşmana sevindim. Biriyle yatmayalı ne kadar oldu?"

"Bunu *gerçekten* düşünmek istemiyorum. Kendimi iyice dibe çekmek şu an içinde bulunduğum durumu içinden çıkılmaz hale getirecek," dedim ve şarabımdan biraz daha içtim. Bir sigaraya daha ihtiyacım vardı. Oğlum Adam çoktan uykuya dalmıştı ve kahvaltıya kadar uyanmazdı. Sonra da okula gidecekti. Rahatlayabilirdim. Kâbus görmüyordu. Uyurgezer değildi. Bu küçük avuntular için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Hem bu zaten Michaela'nın suçu," diye devam ettim. "Buluşmayı ben oraya gitmeden *önce* iptal etmiş olsaydı bunların hiçbiri yaşanmayacaktı."

Yine de Sophie haksız değildi. Sarhoş olup öpüşmek şöyle dursun, bir erkekle flört etmeyeli epey olmuştu. Sophie'nin hayatı ise daha farklıydı. Etrafında her zaman yeni ve ilginç insanlar olurdu. Daha özgür takılan, geç saatlere kadar içen ve ergenler gibi yaşayan yaratıcı tiplerdi bunlar. Londra'da yarı zamanlı çalışan psikiyatr asistanı bekâr bir anne olarak iki yakamı bir araya getirmeye çalışırken, "Bay Doğru"yu geçtim, herhangi biriyle tanışma umuduyla her gece barlarda gezmek gibi bir lüksüm yoktu. Tinder ya da Match gibi sitelere de giremezdim. Kendi kendime olmaya çok alışmıştım. Bir süre her şeyi erteleyebilirdim. Fakat bu *bir süre,* istemesem de bir hayat tarzına dönüşmüştü.

"Bu seni neşelendirir." Kırmızı, fitilli kadife ceketinin üst cebinden ot çıkardı. "Güven bana, kafamız iyi olunca her şey sana daha komik görünecek." İstemediğimi görünce gülümsedi. "Hadi ama Lou. Bu özel bir gün. Sen kendini aştın. Evli olan yeni patronunla öpüştün. Bu dâhice. Birinin bunu filme çekmesi gerek. Ben de seni oynarım."

"Güzel," dedim. "Çünkü kovulduğumda paraya ihtiyacım olacak." Sophie ile başa çıkamazdım ve bunu istemiyordum da. Kısa bir süre sonra bana geçtik. Küçük evimin ufacık balkonunda oturmuş şarap içip cips yiyorduk. Yerler sigara izmaritiyle dolmuştu. Otu aramızda döndürüyor, kıkırdayıp duruyorduk.

Her zaman yarısı ergen kalan Sophie'nin aksine kafamın dumanlı olması günlük hayatımın bir parçası değildi (kendi başınızaysanız buna zamanınız ya da paranız olmaz) ama kahkaha her zaman gözyaşlarına üstün gelirdi. Ciğerlerimi bu tatlı ve yasak otla doldurdum.

"Böyle bir şey ancak senin başına gelebilirdi," dedi Sophie. "Saklandın yani, öyle mi?"

Başımı evet dercesine salladım ve yaşadıklarımın komedisine başkasının gözünden bakınca gülümsedim. "Aklıma yapacak başka bir şey gelmedi. Tuvalete gidip bir süre orada bekledim. Dışarı çıktığımda gitmişti. İşe yarın başlayacak. Dr. Sykes ona her yeri gezdirdi."

"Karısıyla birlikte."

"Evet, karısıyla birlikte." Her şeyi anladığım o kısa ve korkunç anda nasıl iyi göründüklerini hatırlıyordum. Güzel bir çiftlerdi.

"Tuvalette ne kadar kaldın?"

"Yirmi dakika."

"Ah, Lou."

Bir anlık sessizlikten sonra ikimiz de gülmeye başladık. Şarabın ve otun etkisiyle başımız dönüyordu. Kısa bir süre gülmeye devam ettik.

"O anda yüzünü görmeyi çok isterdim," dedi Sophie.

"Evet ama o benim yüzümü gördüğünde ben *onun* yüzünü görmek pek istemezdim."

Sophie omuzlarını silkti. "Evli olan o. Bırak o utansın. Sana hiçbir şey söylemeye hakkı yok."

Sophie çektiğim vicdan azabını dindirse de yaşadığım şoktan kurtulamıyordum. Saklanmadan önce yanında gördüğüm kadının bende yarattığı etkiyi üzerimden atamamıştım. Güzel bir kadındı. Zarifti. Kahverengi saçlı ve Angelina Jolie gibi yanık tenliydi. Esrarengiz bir havası vardı. Fazla zayıftı. Benim tam tersimdi. O bir anlık görüntüsü beynime kazınmıştı. *Onu* telaşa kapılıp birinden saklanmak için tuvalete kaçarken hayal edemiyordum. Sarhoş bir öğleden sonrasının finali böyle olmamalıydı. Şaşırtıcı bir şekilde durum içimi acıtmıştı ve bunun tek nedeni kendime güvenimin dibi görmesi de değildi.

Nedeni ondan hoşlanmış olmamdı; ondan *gerçekten* hoşlanmıştım. Bunu Sophie'ye söyleyemiyordum. Uzun zamandır böyle biriyle konuşmadığımı, bana ilgi gösteren biriyle flört edince kendimi nasıl mutlu hissettiğimi ve *yeni* bir olasılığın baş döndüren heyecanını yaşamayı nasıl unuttuğumu ona söyleyemiyordum. Hayatım çoğunlukla sonsuz bir rutinden ibaretti. Adam'ı uyandırıp okula götürüyordum. Çalışıyorsam ve işe bir an önce gitmek istiyorsam kahvaltısını okulda ediyordu. Çalışmıyorsam hemen hemen bir iki saat boyunca hayır kurumu mağazaları

gezip kliniğin pahalı görüntüsüne uyacak tasarımları inceliyordum. Sonra Adam eve gelene kadar yalnızca yemek yapıyor, etrafı temizliyor, alışveriş yapıyordum. O gelince de günün kalanını ödevlerini yapmakla, çay hazırlamakla, onu yıkamakla, masal anlatmakla, yatağına yatırmakla, şarap içip kötü bir uyku çekmekle geçiriyordum. Hafta sonu babasına gittiğinde uzanıp boktan televizyon programları izlemek dışında bir şey yapamayacak kadar yorgun oluyordum. Adam en azından on beşine gelene kadar hayatımın hep bu şekilde geçeceği fikri beni dehşete düşürdüğü için bunu pek düşünmemeye çalışıyordum. Ama sonra *bardaki adam* ile tanışmak bana bir şey *hissetmenin* ne kadar güzel olduğunu hatırlattı. Bir kadın olarak bir şey hissetmenin. Yaşadığımı hatırladım. Yeniden o bara gidip onun da beni görmeye gelip gelmediğine bakmayı bile düşündüm. Ama elbette hayat bir romantik komedi değildi. O evliydi ve ben de bir aptal gibi davranmıştım. Sinirli değil, üzgündüm. Bunların hiçbirini Sophie'ye anlatamazdım; benim için üzülürdü ve ben bunu istemiyordum. Bu yaşananların komik bir hatıra olarak kalması daha kolaydı. Çünkü komikti. Sanki bir kadın, erkek olmadan kendini tamamlanmış hissedemezmiş gibi her gece evde oturup bekârlığımın yasını tutmaya benzemiyordu. Genelde gayet mutluydum. Ben bir yetişkindim. Çok daha kötüsünü yaşayabilirdim. Bu bir hataydı. Başa çıkmalıydım.

Bir avuç dolusu Doritos aldım. Sophie de aynısını yaptı.

"Yeni moda kıvrımlı olmak," dedik aynı anda ve cipsleri ağzımıza tıkıştırdık. Yeniden gülmeye başlayınca neredeyse boğulacaktık. Tuvalette telaş içinde, olanlara inanamayarak ondan saklanışımı düşündüm. Komikti. Her şey çok komikti. Yarın bedelini ödemek zorunda kaldığımda bu kadar komik gelmeyebilirdi ama şu anda gülebilirdim. Kendi başımıza gelenlere gülemeyeceksek neye gülecektik ki?

Aramızda duran şarap şişesi bitip gece sona ererken, "Bunu neden yapıyorsun? Neden başkalarıyla ilişki yaşıyorsun? Jay ile mutlu değil misin?" diye sordum.

"Tabii ki mutluyum," dedi Sophie. "Onu seviyorum. Bunu sürekli yapmıyorum ki."

Bu muhtemelen doğruydu. O bir oyuncuydu; bazen sırf bir hikâye yaratabilmek için entrikaya ihtiyaç duyardı.

"Peki arada sırada olsa da neden yapıyorsun?" Bu konuyu tuhaf bir şekilde pek konuşmazdık. Beni rahatsız eden onun başkalarıyla görüşmesi değildi. Jay'i tanırdım ve severdim de. Sophie'ye iyi geliyordu. Jay olmasaydı Sophie, deyim yerindeyse, boku yemiş olurdu.

"Benim libidom onunkinden yüksek," dedi en sonunda. "Ve seks ile evlilik ayrı şeyler. Evlilik en iyi arkadaşınla birlikte olmak demek. Jay benim en iyi arkadaşım. Ama biz on beş senedir birlikteyiz. Şehvet sonsuza dek sürmüyor. Yani, hâlâ seviştiğimiz oluyor ama eskisi gibi değil. Çocuk sahibi olmak da birçok şeyi değiştiriyor. Seneler geçtikçe birbirinizi sevgili olarak değil anne baba olarak görüyorsunuz ve tutkuyu geri kazanmak çok zor."

Kısacık süren evliliğimi düşündüm. Bizde şehvet tükenmemişti. Ama bu, oğlumuz daha iki yaşındayken başka biri için beni terk etmesine engel olmamıştı. Belki de Sophie haklıydı. Ben, eski kocam Ian'ı hiçbir zaman en iyi arkadaşım olarak görmemiştim.

"Bu bana biraz üzücü geliyor." Üzücüydü çünkü.

"Çünkü sen gerçek aşka ve peri masallarındaki gibi sonsuza dek mutlu yaşamaya inanıyorsun. Hayat böyle değil."

"Sence kocan seni hiç aldatmış mıdır?" diye sordum.

"Flörtleri kesin olmuştur," dedi. "Uzun süre önce birlikte çalıştığı bir şarkıcı vardı. Bir süre ilişki yaşadıklarını düşünüyorum. Ama aralarında olanlar bizi pek etkilemedi."

Oldukça mantıklıymış gibi konuşuyordu. Benimse aklıma gelen tek şey, Ian benden ayrıldıktan sonra çektiğim ihanet acısının kendime bakışımı nasıl da etkilediğiydi. İlk günler kendimi nasıl değersiz ve çirkin hissettiğimdi. Uğruna beni terk ettiği o ilişkinin kısa sürmüş olması bile bana kendimi iyi hissettirmemişti.

"Bunu anlayabileceğimi sanmıyorum," dedim.

"Herkesin sırları vardır Lou," dedi. "Herkesin sırlarına saygı duymalısın. İnsanlar hakkında her şeyi bilemezsin. Öyle olsa delirirdin."

Sophie gittikten sonra ortalığı toplamaya başladım. Bir yandan da ilk aldatanın belki de Jay olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Belki de otel odası kaçamaklarının sırrı buydu. Belki de tüm bunları kendini daha iyi hissetmek ya da intikam almak için yapmıştı. Kim bilir? Bu konuya fazla kafa yormuştum galiba. Sophie mutlu görünüyordu ve bu benim için yeterliydi.

Saat henüz on buçuğu biraz geçse de çok yorgundum. Adam'ın odasına baktım. Onu *Yıldız Savaşları* yorganının altına kıvrılmış, Paddington'ı kolunun altına sıkıştırmış, mışıl mışıl uyurken izlemek benim için büyük bir huzur kaynağıydı. Kapıyı kapadım.

Banyoda, aynanın önünde uyandığımda hava karanlıktı. Köşedeki küçük kirli sepetine çarptığım için bacağım zonkladığında nerede olduğumu da anlamış oldum. Kalbim deli gibi çarpıyordu ve alnım boncuk boncuk terlemişti. Neler olup bittiğini fark edince karabasanlar uçup gitti, geriye sadece tortusu kaldı. Neler olduğunu biliyordum. Hep aynı rüyayı görüyordum.

Eski bir hastaneye ya da yetimhaneye benzeyen kocaman bir bina vardı. Terk edilmişti. Adam bu binanın içinde bir yerde mahsur kalmıştı ve onu kurtaramazsam öleceğini biliyordum, bunu *biliyordum.* Dehşet içinde beni çağırıyordu. Başına kötü bir şey gelecekti. Ona ulaşmak için koridorlarda koşuyordum. Gölgelerin içinde kalan duvarlar ve tavanlar binanın içindeki korkunç bir şeytanın uzuvlarıydı sanki. Üstüme çullanıyor, beni kapana kıstırıyorlardı. Beni Adam'dan uzaklaştırmaya, boğarak sonsuz karanlığın koynuna atmaya kararlı bu siyah ve yapışkan iplerden kurtulmaya çalışırken duyduğum tek şey Adam'ın ağlayışıydı. Korkunç bir rüyaydı bu. Kâbuslarda görülen gölgeler gibi üstüme yapışmıştı. Ayrıntılar her gece az da olsa değişebi-

liyordu ama hikâye hep aynıydı. Sık sık görsem de bir türlü alışamıyordum.

Bu karabasanlar Adam doğduğunda başlamamıştı; bu tür rüyaları hep görürdüm ama eskiden kendi canımı kurtarmak için çabalardım. O zaman farkında olmasam da şimdi düşündüğümde o rüyalar aslında daha iyiydi. Bunlar başıma bela olmuşlardı. Bekâr bir anne olmak beni yeterince bitkin düşürmüyormuş gibi bir de geceleri uyuyamaz olmuştum.

Bu kez bir süredir yürümediğim kadar çok yürümüştüm. Normalde kafam karışık bir şekilde ya kendi yatağımın ya da Adam'ın yatağının yanında, genelde anlamsız ve korku dolu bir cümlenin tam ortasında uyanıyordum. Bu o kadar çok sık yaşanan bir şeydi ki Adam artık korkmuyordu bile. Babasının pratik zekâsını alsa da neyse ki espri anlayışı bana çekmişti.

Işığı açtığımda aynada gördüğüm manzara karşısında homurdandım. Gözlerimin altında koyu halkalar vardı ve fondötenimin bunları kapatmaya yetmeyeceğini biliyordum. Gün ışığında imkânsızdı. Harika. "Bardaki adamın" namı diğer "kahretsin adam benim evli yeni patronummuş"un hakkımda ne düşündüğünün bir önemi olmadığını hatırladım. Yeterince utanıp beni bütün gün görmezden gelmesini umuyordum. Midem hâlâ kasılıyor, aşırı şarap ve sigara yüzünden başım çatlıyordu. *Kendine gel,* dedim. *Bir iki güne her şey unutulmuş olur. Kliniğe git ve işini yap.*

Saat daha sabahın dördüydü. Biraz su içtikten sonra ışıkları kapadım ve en azından alarm saat altıda çalana kadar uyumayı umarak yatağıma döndüm. Öpüşürken dudaklarının dudaklarımda yarattığı hissin güzelliğini, kısacık olsa da şehvetle dolduğum o anları ve biriyle kurduğum o ilişkiyi aklımdan çıkarmaya çalıştım. Duvara bakıp koyun saymayı denediğim sırada onu yeniden göreceğim için gerildiğim kadar heyecanlandığımı da fark ettim. Çenemi sıkıp tam bir geri zekâlı olduğumu düşündüm. Ben o kadınlardan olmayacaktım.

5

Adele

Klinikteki ilk iş gününe gülümseyerek uğurladım onu. Yan dairedeki yaşlı kadın küçük ve çelimsiz köpeğini yürüyüşe çıkarırken onaylarcasına bize baktı. David ve ben her zaman mükemmel bir çift olarak görülürdük ve bu çok hoşuma giderdi.

Buna rağmen kapıyı kapayıp evle baş başa kaldığımda derin bir nefes aldım ve kendimi rahatlamış hissettiğim için küçük de olsa vicdan azabı duydum. David'in yanımda olmasını sevsem de kendimize yarattığımız sakin alana henüz geri dönememiştik ve atmosfer söylenmemiş sözlerle doluydu. Neyse ki yeni evimiz büyüktü ve David çalışma odasına saklanabiliyordu. Böylece birbirimizin etrafında dikkatlice hareket ederken her şey yolundaymış gibi davranabiliyorduk.

Her şeye rağmen kendimi eve sarhoş geldiği o geceden biraz daha iyi hissediyordum. Elbette sabah olunca bu konuyu konuşmamıştık; konuşmak bugünlerde pek yaptığımız bir şey değildi. Onu dosyalarıyla baş başa bırakıp mahalledeki lüks spor kulübüne kaydımızı yaptırmaya gitmiş ve daha sonra yeni, şık mahallemizde yürüyüşe çıkıp etrafı keşfetmeye başlamıştım. Et-

rafta dolanıp ne var ne yok görmeyi çok seviyordum. Bu keyfimi yerine getiriyor, beni sakinleştiriyordu.

Yaklaşık iki saat boyunca yürüdüm. Mağazaları, barları ve restoranları keşfedip zihnime kazıdım. Görüntüleri istediğim anda gözümün önüne gelebilirdi artık. Sonra fırından ekmek, şarküteriden zeytin, dilimlenmiş jambon, humus ve kurutulmuş domates aldım. Her biri epey pahalıydı ve erzaklara ayırdığım bütün para suyunu çekmişti. Hava dışarıda oturacak kadar sıcak olmasına rağmen evin içinde piknik gibi bir öğle yemeği sofrası kurdum. David'in henüz bahçede oturmak isteyeceğini sanmıyordum.

Dün kliniğe gittiğimizde büyük ortak Dr. Sykes'ı ve tanıştığımız diğer doktorlar ile hemşireleri kendime hayran bırakmıştım. İnsanlar güzellikten çok etkilenirdi. Kulağa kibirli gelebilir ama bu doğruydu. David bir keresinde bana jüri üyelerinin, sanık sandalyesindeki insanların ortalama güzellikte ya da çirkin olanlarına değil, güzel olanlarına inanma eğilimi gösterdiklerini söylemişti. Ten ve kemik yapısı şans işiydi ama bunun sihirli bir şey olduğunu öğrenmiştim. Fazla bir şey söylemenize bile gerek yoktu, yalnızca dinlemeniz ve gülümsemeniz yeterliydi. İnsanlar sizi memnun etmek için ellerinden geleni yapıyordu. Ben güzel olmanın tadını çıkarmayı biliyordum. Aksini iddia etmek yalan söylemek olurdu. David için güzelliğimi korumak adına çok çabalıyordum. Her şeyi onun için yapıyordum.

David'in yeni ofisi, görebildiğim kadarıyla binadakilerin ikinci en büyüğüydü. Harley Street'te çalışsaydı da böyle bir odası olacaktı. Pelüş halı krem rengindeydi, kocaman masası epey gösterişliydi ve odanın hemen dışında lüks bir resepsiyon vardı. O masanın ardındaki sarışın ve çekici (eğer böylelerinden hoşlanıyorsanız) kadının tanıştırılmayı beklemeden ortadan kaybolması hiç hoşuma gitmemişti ama Dr. Sykes benimle konuşurken ve ben de korkunç şakalarına gülerken bunu fark etmemişti bile. Berbat ruh halime rağmen bence gayet iyi iş çıkarmıştım. David de durumdan memnun olmalıydı ki bu tanışmadan sonra biraz yumuşamıştı.

Akşam yemeğini gayriresmî bir hoş geldin partisi için Dr. Sykes'ın evinde yiyecektik. Elbisemi çoktan seçmiştim ve saçlarımı nasıl yapacağımı da biliyordum. David'in benimle gurur duymasını çok istiyordum. İyi eş rolünü oynayabilirdim. Yeni ortağın eşi. Bütün endişelerime rağmen taşındığımızdan beri daha sakindim.

Tik takları evdeki dev sessizliği bölen saate baktım. Saat daha sabahın sekiziydi. David muhtemelen ofisine daha yeni varıyordu. Evi on bir buçuktan önce aramazdı. Zamanım vardı. Yatak odamıza çıkıp örtülerin üzerine uzandım. Uyumayacaktım ama gözlerimi yine de kapadım. Kliniği düşündüm. David'in ofisini, krem renkli pelüş halıyı, cilalı maun masasını, köşesindeki küçük çizikleri, iki ince kanepeyi, sert koltukları, bütün o ayrıntıları düşündüm. Derin bir nefes aldım.

6

Louise

Ceketimi çıkarıp personel odasına asarken, "Bugün çok güzel görünüyorsun," dedi Sue şaşkınlık içinde. Adam da aynısını, aynı ses tonuyla söylemişti. Okula gitmek için evden çıkmadan önce eline tostunu tutuştururken hayır kurumu mağazalarından birinden aldığım ipek bluzumu ve fönlü saçlarımı görünce kafasının karıştığı küçücük yüzünden okunmuştu. Ah Tanrım, çabaladığım her halimden belliydi ve ben de bunun farkındaydım. Ama *onun için* yapmamıştım. En fazla *ona inat* yaptığımı söyleyebilirdim. Savaş boyalarımı sürmüştüm. Arkasına saklanabileceğim bir şeydi bu. Üstelik yeniden uykuya dalamamıştım ve bir şeylerle oyalanmam gerekmişti.

Normalde böyle sabahlarda Adam kahvaltısını okulun kantininde eder, ben de önce kliniğe gidip insanlar gelmeden kahvelerini hazır ederdim. Ama bugün elbette Adam'ın huysuz uyandığı, her şeye mızmızlandığı, ayakkabısının sol tekini bulamadığı bir sabahtı ve ben de hazır olmama rağmen okulun kapısına zamanında yetişmek için gergin bir telaş içinde hareket etmek zorunda kalmıştım.

Avuçlarım terlemişti ve gülümserken kendimi biraz halsiz hissediyordum. Okuldan kliniğe yürürken üç tane sigara içmiştim. Normalde kahve molasına kadar sigara içmemeye çalışırdım. Tabii normalde dediğime bakmamak gerekiyordu. Kendi kafamda kahveye kadar içmediğimi sanırdım ama aslında genelde kliniğe gelirken yolda bir tane tüttürürdüm.

"Teşekkürler," diyerek Sue'ya yanıt verdim. "Adam bu hafta sonu babasında kalacağı için işten sonra bir şeyler içmeye gidebilirim." İşten sonra bir şeyler içmeye *ihtiyaç* duyabilirdim. Sophie'ye mesaj atıp benimle buluşup buluşamayacağını soracaktım. Elbette buluşacaktı. Bu hatalar komedyasının nerelere varacağını görmek için sabırsızlanıyor olmalıydı. Sue'ya normal bir ses tonuyla cevap vermeye çalışsam da sesim kendime bile tuhaf geldi. Toparlanmalıydım. Komik duruma düşüyordum. Onun için durum çok daha zor olacaktı. Evli olan ben değildim. Cesaret veren bu cümleler doğru olabilirdi ama bu benim böyle şeyler *yapmadığım* gerçeğini değiştirmezdi. Sophie için normaldi belki ama benim için değildi ve kendimi gerçekten berbat hissediyordum. Karman çorman olan duygularımı bir türlü dizginleyemiyordum. Bu durum benim hatam olmasa da kendimi ucuz, aptal, suçlu ve öfkeli hissediyordum. Yüzyıllardır ilk kez hissettiğim bir romantizm olasılığının ilk anları fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Tüm bunlara *ve* güzel karısına rağmen onu bir daha göreceğim için içimde bir parça heyecan vardı. Sersem, sarsak bir ergenden farksızdım.

"Üst kattaki Elaine'e göre hepsi 10.30'a kadar toplantıda," dedi. "Rahat olabiliriz." Çantasını açtı. "Sıra bende, unutmadım." İki yağlı kese kâğıdı çıkardı. "Cumaya özel domuz pastırmalı sandviç."

Başıma gelecekler iki saat erteleneceği için öylesine rahatlamıştım ki bütün haftamın en önemli olayı olan bu cuma kahvaltısının rutin hayatımın sıkıcılığını kanıtlamasına hiç aldırış etmedim. Yine de domuz pastırması domuz pastırmasıdır. Rutinin bazı kısımları diğerleri kadar moral bozmazdı. Sandviçten

kocaman bir ısırık alıp sıcak ekmekle tuzlu etin tadını çıkardım. Gergin olduğumda çok yemek yerdim. Aslında ruh halim nasıl olursa olsun yemek yemeyi severdim. Gerginlikten yerdim, teselli bulmak için yerdim, mutluyken yerdim. Benim için hepsi aynıydı. Başkaları boşanınca on kilo verirdi, bense almıştım.

İşe başlamak için resmî olarak yirmi dakikamız daha olduğu için çay kupalarımızla birlikte küçük masaya oturduk. Sue sürekli sevişen gey komşuları ile kocasının arteritinden söz ederken gülümseyip kendimi sohbetin akışına bıraktım ve koridorda beliren bir gölge gördüğümde irkilmemeye çalıştım.

Ketçabın üstüme damladığını fark edene kadar iş işten geçmişti bile. Krem renkli bluzumun göğüs kısmında artık parlak kırmızı bir topak vardı. Sue, eline geçirdiği peçeteler ve nemli bezlerle hemen yardımıma koşsa da tek yaptığı lekeyi yayıp bluzumu şeffaf hale getirmek oldu. Yüzüm yanıyordu ve ipek gömlek sırtıma yapışmıştı. Bu kaza, günün kalanının nasıl geçeceğinin habercisi gibiydi. Bunu hissedebiliyordum.

İyi niyetli çabalarını gülerek geçiştirdikten sonra tuvalete gittim ve gömleğimi el kurutma makinesinin altına tutmaya çalıştım. Tamamen kurumasa da en azından sutyenimin danteli, ki yıkanmaktan hafifçe griye dönmüştü, artık görünmüyordu. Küçük avuntular.

Asıl kendime gülmeliydim. Kimi kandırıyordum ki? Bunu yapamazdım. Ben modern, sofistike bir kadın değil, evde oturup Adam ile *Rescue Bots*'un ya da *Horrid Henry*'nin son bölümlerini konuşan bir kadındım. On iki santimlik topuklularım canımı çoktan acıtmaya başlamıştı. Ben hep yüksek topuklarla kusursuz şekilde yürümeye ve her zaman güzel giyinmeye alışılabildiğine inanmıştım. En azından kulüplerden çıkmadığım yirmili yaşlarımda bunu kısa bir süre güzelce kotarmıştım ama artık genelde kot pantolon, kazak ve Converse giyip saçlarımı atkuyruğu yapıyordum ve hâlâ şık görünmek için çabalayanlara imreniyordum. Şık görünmek için bir *nedeni* olanlara.

Kesin topuklu giymiştir, diye geçirdim içimden üstümü başımı

düzeltirken. Bir anda pantolon ve düz ayakkabı giymediğim için kendimi aptal gibi hissettim.

Bu sabah telefonlar oldukça sessizdi. Saat on buçuğa doğru ilerlerken kafamı dağıtmak için sisteme girip pazartesi randevularına göz attım ve diğer günler için bir liste yaptım. Daha karmaşık vakaların kopyaları ona verilmişti ama ben becerikli görünmek için bütün listeyi daha kolay bulunabilir bir yere koydum. Sonra değerli, önemli ya da müdür tarafından unutulmuş olabileceğini düşündüğüm bir sürü e-postanın çıktısını aldıktan sonra hastanenin, polisin ve ihtiyaç duyabileceği diğer organizasyonların iletişim numaralarını içeren listeyi basıp şeffaf dosyaların içine koydum. Bu gerçekten beni sakinleştirmişti. *Bardaki adam* zihnimden silinirken yerine *patronum* geçiyordu ama yüzü, yerine geldiği ihtiyar Dr. Cadigan'ın yüzüne korkutucu şekilde karışmaya başlamıştı.

Saat on olduğunda gidip çıktıları masasına koydum ve odasına geldiğinde demlik sıcak olsun diye köşedeki kahve makinesini çalıştırdım. Temizlikçilerin otellerdeki mini barları andıran dolabın içine gizlenen küçük buzdolabına taze süt, kâseye de şeker koyup koymadıklarını kontrol ettim. Masasındaki gümüş çerçeveli fotoğraflara bakmaktan kendimi alamadım. Üç fotoğraf vardı. İkisinde karısı tek başına duruyordu, eski olan diğer fotoğrafta ise ikisi birlikteydi. Bu sonuncusu ilgimi çekince uzanıp aldım. Çok farklı görünüyordu. Çok gençti. En fazla yirmilerinin başında olmalıydı. Kocaman bir mutfak masasında oturmuş, kol kola girmiş bir şeylere gülüyorlardı. İkisi de çok mutlu, çok genç ve çok kaygısız görünüyordu. Gözleri, sanki gezegendeki en önemli şeymiş gibi karısının gözlerine kilitlenmişti. Kadının saçları uzundu ama diğer fotoğraflardaki gibi topuz yapılmamıştı. Kot pantolon ve tişörtle bile çabasız bir güzelliğe sahipti. Mideme sancılar girdi. Üstüne hiçbir zaman ketçap dökmediğinden emindim.

"Merhaba?"

Belli belirsiz İskoç aksanını duyduğumda o kadar şaşırdım ki

neredeyse fotoğrafı elimden düşürecektim. Onu masaya düzgün bir şekilde koymaya çalışırken kenarda duran kâğıt yığınını yere saçıyordum. Kapının eşiğinde durduğunu fark edince domuz pastırmalı sandvicimi kusmak istedim. Ah Tanrım, ne kadar yakışıklığı olduğunu nasıl da unutmuştum! Sarı sayılabilecek saçları öyle parlaktı ki uğruna can verebilirdim. Önleri parmaklarımı aralarında dolaştırabileceğim kadar uzundu ama yine de hoş görünüyordu. Mavi gözleri insanın içine işliyordu. Tenine dokunmak istememek imkânsızdı. Yutkundum. O erkeklerden biriydi işte. Nefes kesici erkeklerden. Yüzüm alev alev yanıyordu.

"Saat on buçuğa kadar toplantıda olacağını sanıyordum," dedim, yer yarılsa da içine girsem diye umut ederken. Sapık gibi ofisine girmiş, karısının fotoğraflarına bakıyordum. Ah, Tanrım!

"Ah, Tanrım," dedi, kelimeleri ağzımdan alarak. Yüzü kireç gibi olmuş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Aynı anda hem şoka girmiş, hem donakalmış, hem de dehşete kapılmıştı. "Sen osun."

"Bak," dedim, "aramızda bir şey olmadı. Sarhoştuk, kendimizi kaybetmiştik ve sadece öpüştük. Bana güven, kimseye anlatacak değilim. Bence ikimiz de olanları unutursak hiçbir şey olmamış gibi davranabiliriz ve kimsenin bir şeyden haberi olmaz..." Kelimeler ağzımdan art arda dökülüyordu ve kendimi durduramıyordum. Bütün bedenim telaştan alev alev yanarken fondötenimin atında ter biriktiğini hissettim.

"Ama..." Kapıyı arkasından hızla kaparken şaşkınlık ve telaş arasında bir yerlerde olmalıydı. Onu suçlayamazdım. "Senin burada ne işin var?"

"Eee..." Bütün o saçmalamalarımın arasında asıl önemli olanı söylemeyi unutmuştum. "Ben sekreterin ve resepsiyonistinim. Haftada üç gün. Salı, perşembe ve cuma. Masana bir şeyler koyarken..." Başımla fotoğrafları işaret ettim. "Ben, eee..." Doğru sözcükleri bulamamıştım. *Çatlak kadınlar gibi sana ve o güzel karına yakından bakıyordum,* diyecek halim yoktu elbette.

"Sen benim sekreterim misin?" Sanki karnına sıkı bir yumruk darbesi almış gibiydi. "Cidden mi?" Belki de darbeyi karnına

almamıştı. Daha aşağıda kalan bir bölgesine isabet etmiş olabilirdi. Onun adına biraz üzülmüştüm aslında.

"Biliyorum." Omuzlarımı silkip korkunç bir yüz ifadesi takındım. "Bunda ne var ki?"

"Dr. Cardigan ile konuşmak üzere geçen ay buraya geldiğimde başka bir kadın vardı. Sen yoktun."

"Yaşlı, biraz gergin görünen bir kadın mıydı? Maria olsa gerek. Diğer iki gün o çalışıyor. Kısmen emekli oldu ama yıllardır burada çalışır ve Dr. Sykes onu sever."

Odanın içinde pek hareket etmemişti. İdrak etmekte zorlandığı her halinden belliydi.

"Ben gerçekten senin sekreterinim," dedim daha yavaş bir şekilde. Sakince. "Seni sapık gibi takip etmiş değilim. Bana güven, benim için de pek iç açıcı bir durum değil. Seni dün buraya uğradığında gördüm. Kısa bir an sadece. Sonra saklandım diyebilirim."

"Saklandın." Durdu. Olan biteni anlamaya çalışırken sanki aradan kocaman bir sonsuzluk geçti.

"Evet," dedim ve tuvalette saklandığımı söyleyerek utancımı ikiye katladım.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi en sonunda, "ben de aynısını yapardım."

"İkimizin de tuvalete saklanması doğru bir amaca hizmet etmezdi sanırım."

Beklenmedik şekilde kısa bir kahkaha patlattı. "Evet, galiba öyle olurdu. Sen çok komiksin. O kısmını hatırlıyorum." Masasının arkasına geçip benim koyduğum eşyalara baktı. Otomatik olarak yolundan çekildim.

"Her neyse, bu çıktılar pazartesi ihtiyaç duyacağın dosyaların bir listesi. Şurada kahve..."

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi o eşsiz mavi gözleriyle yüzüme bakarak. "Benim piçin teki olduğumu düşünüyorsundur herhalde. *Ben de* öyle düşünüyorum. Normalde... yani ben o bara

giderken herhangi bir amacım yoktu ve o yaptığımı yapmamalıydım. Kendimi berbat hissediyorum. Bunu açıklayamam. Ben gerçekten böyle bir adam değilim ve yaptığımın hiçbir özrü yok."

"Sarhoştuk, hepsi bu. Gerçekten bir şey yapmadın. Önemli bir şey değildi."

Bunu yapamam. Benden uzaklaşıp özürler dileyerek bardan çıkarken sesindeki utancı hatırlıyordum. Belki de o yüzden onun kötü biri olduğunu düşünmüyordum. Hepi topu bir öpücüktü. Daha fazlası yalnızca kendi kendime yarattığım bir şeydi. "Durdun ve önemli olan da bu. Sorun değil. Gerçekten. Unutalım gitsin. Bugün yeni bir başlangıç yapalım. Ben de en az senin kadar bu histen kurtulmak istiyorum."

"Tuvalete saklandın demek." Mavi gözleri keskin ve sıcaktı.

"Evet. Beni bu histen kurtarmanın bir yolu da bundan bir daha bahsetmemek." Gülümsedim. Ondan hâlâ hoşlanıyordum. O an aptalca bir hata yapmıştı. Daha kötüsü de olabilirdi. Benimle birlikte eve de gelebilirdi. Bir an bunu düşündüm. Tamam, kısa vadede harika olurdu ama uzun vadede her şey kötüye giderdi.

"Tamam, o halde arkadaşız," dedi.

"Arkadaşız." El sıkışmadık. Fiziksel temas için fazla erkendi. "Adım Louise."

"David. Tanıştığımıza sevindim. Düzgünce tanıştığımıza." Tuhaf bir utanç anından daha sonra ellerini ovuşturdu ve yeniden masasına baktı. "Galiba beni epey meşgul edeceksin. Buralı mısın sen?"

"Evet. Yani on seneden fazladır burada yaşadığıma göre buralı sayılırım herhalde."

"Bana burayı biraz anlatabilir misin? Sorunları, hassas noktaları? Sosyal farkları falan? Etrafı gezmek istiyorum ama acelesi yok. Öğleden sonra hastaneden başka biriyle görüşmem var, sonra da diğer ortaklarla akşam yemeği yiyeceğim."

"Kaba taslak anlatabilirim," dedim. "Dilim döndüğünce."

"Güzel. Ben de bunu istiyorum. Bazı hafta sonları gönüllü

olarak yardım kuruluşlarında çalışmak istiyorum, burada hayli çok görünen bağımlılık sorununun olası nedenlerine dair buralı birinin fikrini almak çok iyi olur. Uzmanlık alanım bu."

Bunu duyduğuma biraz şaşırmıştım. Diğer doktorlardan birinin yardım kuruluşlarında çalıştığını duymamıştım. Burası pahalı ve özel bir klinikti. Danışanlarımızın her ne sorunu olursa olsun temel sosyal haklardan mahrum değillerdi ve ortakların hepsi kendi alanlarında uzmandı. Elbette hekimlerin yönlendirdiği danışanları kabul ediyorlardı ama sokaklara çıkıp bedavaya çalışmazlardı.

"Yani burası Kuzey Londra ve burada genelde orta halliler yaşar," dedim. "Ama benim yaşadığım bölgenin güneyinde büyük bir toplu konut var. Orada büyük sorunlar yaşanıyor. Gençlerin işsizlik oranı çok yüksek. Uyuşturucu kullanıyorlar. Böyle şeyler işte."

Masasının altına uzanıp çantasının içinden bölgenin bir haritasını çıkardı. "Ben şu haritaya yer açarken sen de kahve koy lütfen. Görmem gereken yerleri işaretleyelim."

Yaklaşık bir saat konuştuk. Ben okulları, sağlık merkezlerini, en leş barları, bir yılda üç kişinin bıçaklandığı ve bağımlıların uyuşturucu kullandığı herkes tarafından bilindiği için kimsenin çocuğunun gitmesine izin vermediği altgeçidi gösterdim. Yaşadığım yere dair bu kadar çok şey bilmeme ve hayatımı anlattıkça anlatmama şaşırmıştım. Saate bakıp beni durdurduğunda boşanmış olmam dışında Adam'ı, Adam'ın hangi okula gittiğini ve arkadaşım Sophie'nin köşesinde şehrin en iyi ortaokulunun bulunduğu apartmanlardan birinde oturduğunu bile biliyordu. Saate bakıp hafifçe gerildiği sırada hâlâ konuşuyordum.

"Özür dilerim, burada duralım," dedi. "Çok güzeldi ama." Haritanın üstü tükenmez kalem çizikleriyle dolmuş, bir kâğıda da notlar almıştı. El yazısı korkunçtu. Tam doktor yazısıydı.

"Umarım işine yarar." Kupamı alıp yanından uzaklaştım. Ne kadar dip dibe durduğumuzu o an fark etmiştim. O tuhaf his yeniden içime çöreklendi.

"Harika. Teşekkürler." Yeniden saate baktı. "Benim..." Tereddüt etti. "Evi aramam gerek."

"*Eşimi* diyebilirsin." Gülümsedim. "Bir anda deliye dönecek değilim."

"Özür dilerim." Benden daha huzursuzdu. Öyle de olmalıydı. "Teşekkürler. Pisliğin teki olduğumu düşünmediğin için. Ya da en azından pisliğin teki olduğumu düşündüğünü belli etmediğin için."

"Bir şey değil," dedim.

"Pisliğin teki olduğumu mu düşünüyorsun?"

Gülümsedim. "Bana ihtiyacın olursa masamdayım."

"Bunu hak ettim."

Çok daha kötüsü olabilirdi, diye geçirdim içimden ve masama dönüp yüzümün eski haline dönmesini bekledim. Salı gününe kadar işe gelmeyecektim. O zamana kadar her şey normale dönmüş, yaşadığımız o küçük hatıra hayat denen halının altına süpürülmüş olurdu. Bunları düşünmeyeceğime dair zihnimle bir anlaşma yaptım. *Kendimle* güzel bir hafta sonu geçirecektim. Yataktan çıkmayacaktım. Ucuz pizza ve dondurma yiyecek, belki Netflix'te bir dizinin bütün sezonunu izleyecektim.

Önümüzdeki hafta okullar bitiyordu ve sonra önümde uzun bir yaz tatili vardı. Günlerimi oyun arkadaşı olarak, maaşımı yaz okullarına yatırarak, iPad'ine ya da akıllı telefonuna yapışıp kalmaması için Adam'ı eğlendirmenin yeni yollarını arayarak geçirecektim ve tüm bunları yaparken kötü bir anne olduğumu düşünecektim. Ama en azından Adam iyi bir çocuktu. Beni her gün güldürüyordu ve geçirdiği öfke nöbetleri sırasında bile onu o kadar çok seviyordum ki içim parçalanıyordu.

David'in odasının kapısına bakıp karısına şu anda hangi güzel ama boş sözleri fısıldadığını düşünürken, *Adam benim hayatımın erkeği,* diye geçirdim içimden, *ve başka bir erkeğe ihtiyacım yok.*

7
ÖNCE

Bina, birçok açıdan Adele'e kendi evini hatırlatıyordu. Eski evini. Tıpkı onun gibi etrafını saran okyanusun ortasındaki bir ada gibiydi bu bina. Onu Highlands'in ortasındaki bu ücra köşedeki binaya bir aylığına yollamadan önce doktorların, ölen anne babasının avukatlarının, hatta David'in bunu düşünüp düşünmediğini merak etti. Aralarından birinin bile aklına burasının ona kaybettiği evini hatırlatacağı gelmemiş miydi?

Eski bir binaydı, ne kadar eski olduğundan emin olmasa da zamanın yorgun düşürme çabalarına karşı koyan dayanıklı ve gri İskoç tuğlalarıyla inşa edilmişti. Muhtemelen biri bu binayı Westlands vakfına bağışlamıştı ya da yönetim kurulundan birine ait falan olabilirdi. Bunu hiç sormamıştı ve umurunda da değildi. Muhtemelen, tıpkı ailesinin evinde olduğu gibi, burada da yalnızca birkaç oda kullanılmıştı. Büyük hayaller, küçük hayatlar. Kimsenin kocaman bir eve ihtiyacı yoktur. İçi neyle doldurulur ki? Bir evin sevgiyle doldurulması gerekir ve bazı evlerdeki, kendi evi gibi, sevginin sıcaklığı evi ısıtacak kadar güçlü değildir. Burası bir terapi merkezi olduğu için odalar en azından bir değer

kazanmıştı. Saklambaç oynarken koridorlarda ve merdivenlerde özgürce koştuğu, keyifle içten kahkahalar attığı hemen hemen unutulmuş bir çocuk olduğu o anıları bir kenara bıraktı. Evinin fazla büyük olduğunu düşünmek daha iyiydi. Hayali gerçeklerin hatıralardan daha iyi olduğunu düşünmek daha iyiydi.

Üç hafta geçmişti ve aklı hâlâ karman çormandı. Herkes ona yasını tutması gerektiğini söylüyordu. Ama burada olmasının nedeni bu değildi. Uyumalıydı. Uyumayı *reddediyordu*. Buraya gönderilmeden önce uyumamak için gece gündüz kahve, Red Bull ve başka uyarıcılar içip durmuştu. Anne babasını kısa süre önce kaybeden birine göre "normal" davranmadığını söylemişlerdi. Uyumaması bunun en basit göstergesiydi. Böyle durumlarda "normal" davranmanın ne olduğundan nasıl bu kadar emin olduklarını hâlâ merak ediyordu. Onları bu konuda ne uzman yapıyordu ki? Yine de, evet, uyumasını istiyorlardı. Ama bunu nasıl anlatabilirdi?

Uyku denen huzur, geceleri yılana dönüşüp onu ısırıyordu.

Görünürde kendi iyiliği için buradaydı ama yine de bu ona ihanet gibi geliyordu. Buraya gelişinin tek nedeni David'in öyle istemiş olmasıydı. David'i endişeli görmekten nefret ediyordu ve tüm yaptıklarından sonra en azından ona bunu borçluydu. David, onun kahramanıydı.

David'e ve avukatlara çabalayacağını söylese de içinde bulunduğu duruma ayak uydurmak için hiçbir şey yapmamıştı. Etkinlik odalarını kullanıyor, ne kadar profesyonel olduklarından emin olmasa da rehberlerle konuşuyor ama çoğunlukla dinliyordu. Gözüne biraz hippi gibi görünmüşlerdi. Babası olsa onları *yılışık* bulurdu. Adele yıllar önce ilk kez terapiyi denediğinde babası bundan hoşlanmamıştı ve buraya gelerek onu hüsrana uğratmış hissediyordu. Düzgün bir hastaneye gitmeyi tercih ederdi ama David de avukatları da bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüştü. Westlands bir "inziva" olarak düşünülebilirdi ama bu kuruma gönderilmesi babasının işine zarar verebilirdi. Her şeye rağmen buradaydı işte, babası onaylasın ya da onaylamasın.

Kahvaltıdan sonra burada kalanların ya da danışanların, artık ne olarak görülüyorlarsa onların büyük bir kısmı yürüyüşe çıktı. Yürümek için güzel bir gündü, çok sıcak ya da çok soğuk değildi; gökyüzü berrak, hava temizdi. Bir an peşlerine takılmayı düşünse de ön basamaklarda toplanmış heyecanlı yüzleri görünce fikrini değiştirdi. Mutlu olmayı hak etmiyordu. Onu bu hallere mutluluğu düşürmüştü. Üstelik yürüyüş onu yorardı ve gereğinden fazla uyumaya hiç niyeti yoktu. Uykusu çok çabuk geliyordu.

Atkuyruklu grup lideri Mark'ın yüzündeki hayal kırıklığını görmek için bekledi. Adele'in başını iki yana salladığını görünce, *"Burada yalnızca ilk isimlerimizle tanınırız Adele,"* dedi. Sonra insanların yanından ayrılıp binanın arka tarafındaki göle doğru yürümeye başladı.

Yavaş adımlarla yolu yarıladığı sırada yaklaşık on metre uzakta onu gördü. Bir ağacın altına oturmuş bir çiçeklerden zincir yapıyordu. Manzaranın tuhaflığı karşısında içgüdüsel olarak gülümsedi. Onlu yaşlarının sonlarında ve zayıf bir gençti karşısındaki, *geek* bir tişört ve kot pantolon giymişti, kahverengi saçları elindeki işe odaklanmış yüzüne dökülüyordu. Gülümsediği için kendini kötü hissetti. Bir an tereddüt edip başka yöne sapmayı düşünse de çocuk tam o anda başını kaldırıp Adele'i gördü. Önce durdu, ardından el salladı. Adele'in çocuğun yanına gitmekten başka seçeneği kalmamıştı ve bu onu pek de rahatsız etmemişti. İlgisini çeken tek kişi o olmuştu. Gece, çığlık atıp deli saçması şeyler söyleyen bu çocuğun sesini duymuştu. Bir şeylere çarpınca tıkırtılar yükselmiş, hemşireler hızla koşup onu yatağına geri götürmüştü. Tüm bunlar Adele'e hiç yabancı değildi. Bu karabasanları çok iyi bilirdi.

"Kırda grupla dolaşmayı pek sevmiyorsun herhalde?" dedi Adele.

Yüzü henüz duruma alışamamış gibi karmaşıktı ama hemen hemen Adele ile aynı yaşta, belki ondan bir yaş daha büyüktü. On sekiz falan olsa gerekti ama dişlerinde tel vardı.

"Sevmiyorum. Sen de sevmiyorsun herhalde?" Kelimeler ağzından ıslak bir pelteklikle dökülüyordu.

Adele başını iki yana salladı. Buraya geldiğinden beri laf olsun diye bile kimseyle sohbet etmeye çalışmamıştı.

"Seni suçlayamam. Ben de Mark'a fazla yakın olmak istemem. Atkuyruğunun içinde bit üremiş olmalı. Geçen hafta o tişörtü üç gün giydi. Temiz bir adam değil."

Adele yüzünde beliren tebessümü gizlemeye çalışmadı. Çocuğun yanında kalmayı planlamamıştı ama artık yanında oturuyordu.

"Ateş resimleri çizen kız sensin," dedi çocuk. "Seni sanat odasında görmüştüm." Adele, yüzüne bakan çocuğun gözlerinin David'inkilerden bile daha mavi olduğunu düşünmüştü ama bunun nedenini ten renginin çok açık, saçlarının siyah olmasına bağlamıştı. Çocuk zincire bir papatya daha ekledi. "Bunu biraz düşündüm ben. Belki de ateş yerine su çizmelisin. Daha şifalı olabilir. Ateş resimlerinin kederini ve olanları, su resimlerinin de senin o ateşi nasıl söndürdüğünü temsil ettiğini söyleyebilirsin." Hızlı konuşuyordu. Beyni hızlı çalışıyor olmalıydı. Oysa Adele'in beyni şeker pekmezinden farksızdı.

"Bunu neden yapayım?" diye sordu Adele. Ateşi söndürebileceğini düşünmüyordu.

"Böylelikle *içini dökmen* için seni rahatsız edip durmazlar." Güldü ve göz kırptı. "Onlara bir şey ver ki seni rahat bıraksınlar."

"İşi biliyor gibi bir halin var."

"Böyle çok yere gittim ben. İşte, kolunu uzat."

Adele söyleneni yapınca çocuk papatya bileziği Adele'in bileğine geçirdi. David'in öteki bileğinde duran ağır saatinden farklı olarak bu bilezik tüy kadar hafifti. Çok tatlı bir hareketti bu. Vicdan azabını ve korkusunu bir anlığına unutmuştu.

"Teşekkürler."

Bir süre sessizce oturdular.

"Gazetede sana dair haberleri okudum," dedi çocuk. "Annenle babana olanlara üzüldüm."

"Ben de öyle," dedi Adele ve konuyu hemen değiştirmek istedi. "Sen o karabasan gören, uyurgezer çocuksun."

Çocuk kıkırdadı. "Evet, üzgünüm. İnsanları uyandırıp durduğumun farkındayım."

"Bu yeni bir şey mi?" diye sordu Adele. Çocuğun da kendisi gibi olup olmadığını merak etmişti. Kendisi gibi biriyle tanışmayı çok istiyordu. Onu anlayan biriyle.

"Hayır, hep böyleydim. Hatırladığım kadarıyla. Burada olmamın nedeni bu değil ama." Kolunu yukarı sıyırdığında ortaya belli belirsiz izler çıktı. "Kötü alışkanlıklar."

Dirseklerine dayanarak çimlere yattı, bacaklarını öne doğru uzattı. Adele de aynısını yaptı. Tenine değen güneş sıcacıktı ve ilk kez aklına alevler gelmedi.

"Uyuşturucunun ve tuhaf uyku alışkanlıklarımın birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünüyorlar," dedi çocuk. "Bana rüyalarımı sorup duruyorlar. Çok saçma. Onlara yalan söylemeye başlayacağım."

"Mark ile ilgili pis bir seks rüyası anlatabilirsin," dedi Adele. "Hiçbir zaman gülümsemeyen ve hep kantinde oturan o şişman kadınla ilgili de olabilir." Çocuk gülünce Adele de ona katıldı. Biriyle *normal* bir şekilde konuşabilmek güzel bir duyguydu. Onun için *endişelenmeyen* biriyle. Onu çözmeye çalışmayan biriyle.

"Uyumak istemediğini söylüyorlar," dedi çocuk gözlerini kısıp Adele'e bakarak. "Çünkü o olaylar sırasında uyuyormuşsun ve uyanmamışsın." Yumuşak bir sesle konuşuyordu.

Herhangi bir şeyden söz edebilirlerdi oysa. Televizyondaki programlardan. Müzikten. Adele'in annesiyle babasını öldüren yangından başka. En sonunda evlerini ısıtmayı başaran o yangından.

"Bence bizim hakkımızda konuşmamaları gerekir." Parıldayan suya baktı. Çok güzeldi. Göz kamaştırıcıydı. Uykusunu getiriyordu. "Anlamıyorlar," dedi.

Çocuk yine güldü. "Bu hiç şaşırtıcı değil. Hepsi geri zekâlı. Peki senin açından anlamadıkları ne?"

Gölün yüzeyini sıyıran kuş ince gagasıyla suyu yardı. Adele, kuşun ne yakalamaya çalıştığını merak etmişti.

"Uyku benim için çok farklı," dedi Adele en sonunda.

"Ne demek istiyorsun?"

Doğrulup çocuğa baktı. Onu sevmişti. Tüm bu saçmalıklarla başa çıkabilmenin başka bir yolu olabilirdi. Öyle ki bu yol çocuğa da yardım edebilirdi. Söylemese de Adele'in de böyle bir yerde ilk bulunuşu değildi. Uyku yüzünden sürekli terapi görüp duruyordu. İlk olarak sekiz yaşındayken uyurgezer olduğu ve karabasan gördüğü için tedavi görmüştü. Şimdi de hiç uyumak istemiyordu.

Uyku, her zaman uyku. Sahte uyku, gerçek uyku. Uyku sanrısı.

Tüm bunların ortasında ise söyleyemediği bir şey vardı. Bunu yaptığı için onu sonsuza dek içeri tıkarlardı. Bundan emindi.

"Onlara uydurma bir şeyler anlat ki mutlu olsunlar. Karabasan konusunda ben sana yardım ederim. Onlardan daha fazla hem de."

"Tamam," dedi çocuk. Meraklanmıştı. "Ama karşılığında su resimleri çizeceksin. Herkesin seni *kurtarmak* için perişan oluşunu izlemek çok eğlenceli olacak."

"Anlaştık."

"Anlaştık."

El sıkıştılar. Gün ışığının vurduğu papatyalar altın gibi parlıyordu. Adele, yeniden çimlere uzanıp kolundaki bileziğin gıdıklamalarının tadını çıkardı. Bir süre sessizce yan yana yatıp onları yargılayan kimse olmadan günün tadını çıkardılar.

Adele, kendine bir dost edinmişti. Bunu David'e anlatmak için sabırsızlanıyordu.

8

Adele

Şafak söktüğünden beri uyanıktım ama hiç hareket etmedim. İkimiz de yan yatıyorduk ve kolu üstümdeydi. Kalbim sızlıyor olmasına rağmen bu bana kendimi iyi hissettirmişti. Kolunun ağırlığı koruyucuydu. Bana ilk günlerimizi hatırlatmıştı. Teni parlak ve pürüzsüzdü, önkolunda yara izlerinin bulunduğu kısım tüysüzdü. İzleri saklasa da ben görmeyi seviyordum. Bana onun her şeyden sıyrılmış gerçek kimliğini hatırlatıyordu. Sevdiği kızı kurtarmak için kendini ateşlerin ortasına atan o cesur adamı.

Jaluzilerin arasındaki boşluklardan sızan güneş ışığı, sabah daha altı bile olmadan ahşap döşemelerin üstüne düzensiz çizgiler çizmeye başlamıştı. Bugünün de güzel bir gün olacağını biliyordum. En azından dışarıda. David'in kolunun ağırlığı altında dünü düşünüp durdum. Dr. Sykes'ın evindeki akşam yemeği çok güzel geçmişti. Genelde psikiyatrları donuk ve sıkıcı bulurdum ama gerek çekiciliğim gerekse esprilerimle hepsine kendimi sevdirmeyi başardığımı biliyordum. Herkesin eşi David'e benimle evli olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söyledi.

Kendimle gurur duyuyordum. Kolay olmamıştı, öğleden sonra spor salonundaki koşu bandında sekiz kilometre koşmam ve sakinleşmek için ağırlık kaldırmam gerekmişti ama David işten eve geldiğinde kendimi iyi hissettiğim her halimden belli olmalıydı. Spor yaptığım için iyice ışıldıyordum. Akşamki yemekte hiç aksilik yaşanmamıştı ve oynadığımız mutluluk oyununa neredeyse kendimiz bile inanacaktık. Dün gece aylardır ilk kez sevişmiştik. Tam istediğim gibi olmasa bile doğru sesleri çıkarıp sıcak ve uysal davranmak için elimden geleni yapmıştım. Bir kez bile olsa gözlerime bakmasa ve çok sarhoş olsa bile bana bu kadar yakın olması, içime girmesi çok güzeldi.

Ben içkiyi bir iki kadehle sınırlı tutma kuralına uymuştum ama David hiç oralı olmamıştı. Yine de çakırkeyiflik seviyesi oldukça makuldü. Eve geldiğimizde ise kendine koca bir kadeh konyak koyup hızla içerken muhtemelen benim bunu fark etmememi umuyordu. Ama fark etmiştim ve her ne kadar buna hakkım olsa da ağzımı açıp tek kelime etmedim.

"Yeni başlangıcımızın" bir parçası olarak içkiyi azaltması gerekiyordu. Kendisi alkol sorunu yaşarken bağımlılıklar ve takıntılar konusunda uzmanlaşmış bir psikiyatr olamayacağını biliyordu. O anda yalnızca birimizin yeni başlangıcımız için çaba gösterdiğini fark ettim.

Bizim evliliğimizde ipler David'in elindeydi. Bana hep sahip çıkardı. Bizimle samimi birileri olsaydı David'in beni boğduğunu bile düşünebilirlerdi ve haksız da olmazlardı. Ama bazen ondan daha akıllı olduğumu düşünürdüm.

Arkamda sertleştiğini hissedince dikkatli bir şekilde hareket edip vücudumu ona doğru yaklaştırdım, cilve yapıp kalçamla sıkıştırıp onu en çok sevdiğim o yasak yere doğru yönlendirdim. Belki uyurken daha uysal olurdu. Ama öyle olmadı, benden uzaklaşıp sırtüstü yattı ve örtünün yarısını da beraberinde götürdü. Uysal ve tatlı bir dille mırıldanarak uyanık dünyaya geri dönerken gördüğü rüyanın yansımaları uçup gidiyordu. Üstüne çıkıp onu öpücüklere boğmamak, bütün tutkumu dışa

vurmamak ve beni yeniden sevmesini istememek için kendimi zor tuttum.

O ayağa kalkıp koridora, oradan da banyoya gidene kadar gözlerimi kapayıp uyuyor numarası yaptım. Bir süre sonra kombi çalıştı ve duştan su sesi gelmeye başladı. Bu biraz can acıtıcı olmuştu. Güçlü olmaya dair henüz aldığım karara rağmen elimde değildi. Yatak odamızdaki ebeveyn banyosunda tazyikli duş vardı ama o benden uzak olmayı seçmişti ve ben bunun nedenini gayet iyi biliyordum. Orada ne yaptığını biliyordum. Onu tahrik ederek uyandıran bendim ama o, benimle sevişmek yerine "kendi başının çaresine kendi bakıyordu". Bu saçma bir cümle olabilirdi ama mastürbasyon kelimesinden hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Kulağa çok klinik geliyordu. "Otuz bir çekmek" deyimi daha iyiydi belki ama argo konuşmak bana pek yakışmıyordu. Uzun bir süre önce kabalıktan uzaklaşmak için kendimi eğitmiştim ve şimdi de bu kelimeye yabancılaşmıştım.

Aşağı indiğinde kahveyi çoktan hazırlamıştım, kruvasanlar da ısınıyordu. İkimiz de birbirimizi kendi yöntemlerimizle boğuyorduk. David'in akşamdan kalmışlığın tortularını temizlemek için bir şeylere ihtiyacı olacağını biliyordum. Sessiz yargılar olmadan dolaptan Ibuprofen'ini rahatça alabilmesi için arkamı dönüp lavaboda bir şeylerle oyalanmaya başladım.

Hamur işlerini tabağa koyarken, "Sofrayı dışarıya kurdum," dedim sakin ve hafif bir ses tonuyla. "Böyle güzel bir sabahı mahvetmenin bir anlamı yok." Arka kapı açıktı ve saat daha dokuz buçuk olmasına rağmen hava sıcaktı.

David, pencereden dışarı dikkatlice bakarken kediyi çiçek tarhının neresine gömdüğümü görmeye çalışıyor olmalıydı. O içmeye gittiği için bu iş benim başıma kalmıştı. Aklı hâlâ oradaydı. Ben ise artık bunu geçmişte bırakmaya çalışıyordum. David, değiştiremediği şeylere takılı kalırdı ama hoşumuza gitsin ya da gitmesin, olan olmuştu.

"Tamam," dedi ve belli belirsiz gülümsedi. "Temiz hava uy-

kumu açar." Yanıma doğru yürürken belki de dün geceki tavırlarımı ödüllendirmeye çalışıyordu.

Pek bir şey konuşmadan kahvaltımızı dostane ve sakin bir şekilde ettik. Kahvemi yudumlayıp kruvasanlarımı yerken güneş çıplak bacağımı yaksın diye ipek sabahlığımı sıyırıp başımı arkaya attım. Ara sıra bana baktığını hissedebiliyordum ve güzelliğimden hâlâ etkilendiğini biliyordum. O an halimizden memnun sayılırdık. Bu uzun sürmeyecekti, süremezdi ama şimdilik tadını çıkarıyorduk. Belki de bunun nedeni bizi bekleyenlerdi.

Kahvaltımız bittiğinde duşa girdim, hiç acele etmeden kendimi sıcak suya bıraktım. Gün bomboş bir manzaradan farksızdı ama kendi dilsiz rutininde akacaktı. David birkaç saat çalıştıktan sonra belki birlikte spora giderdik; bu birlikteyken daha iyi oluyormuş gibi davrandığımız bir etkinlikti ama elbette aslında tek başımızaydık. Sonra eve döner, akşam yemeğini yer ve televizyon izleyip muhtemelen erkenden yatardık.

Aşağı indiğimde çalışma odasına çoktan girmişti bile. Bana seslenmesi büyük bir sürpriz oldu. Normalde çalışırken yalnız kalmak isterdi ve ben de bunu pek kafama takmazdım. Odasında danışanlarına dair bilgiler olurdu ve çok içmiş bile olsa diğer bakımlardan tamamen profesyoneldi.

"Sana bir şey vereceğim," dedi.

"Ah." Her zamanki rutinimiz kırılmıştı ve buna epey şaşırmıştım. Elindeki bir kutu hapı bana doğru uzattığında kalbim sıkıştı.

"Anksiyeten için," dedi. "Bu hap diğerlerinden daha iyi olabilir. Günde üç kez birer tane içeceksin. Kafaya takacak herhangi bir yan etkisi yok."

Hapları aldım. Önde yazan isim bana hiçbir şey ifade etmiyordu, telaffuz edemediğim bir başka kelimeydi yalnızca. "Peki," dedim korku içinde. Bir kutu hap daha. Kurtulamadım gitti şunlardan.

"Bir de şunlar var." Sesi umut dolu olunca başımı kaldırıp baktım.

Elinde kredi kartıyla cep telefonu vardı.

"Kart benimkinin ek kartı ama artık zamanı gelmişti. Telefon için de öyle."

Telefon eski bir modeldi ve muhtemelen internete girmiyordu. Yalnızca temel işlevleri görüyordu ama yine de kalbim hızla çarpmaya başladı. Artık David'in ev masrafları için bana para vermesini beklemek zorunda değildim. Artık planlı telefonlara cevap vermek için evde oturmak zorunda değildim. Yüzümdeki tebessüm yüzde yüz gerçekti.

"Emin misin?" diye sordum. Şansımın döndüğüne inanmaya hazır değildim. Haplarla vurduğu ilk darbeyi neredeyse unutacaktım.

"Eminim." Beni mutlu ettiğine sevinerek gülümsedi. "Yeni bir başlangıç demiştik, unuttun mu?"

"Yeni bir başlangıç," diyerek tekrar ettim ve masanın öteki tarafına koşup dolu ellerimle boynuna sarıldım. Belki de kararlıydı. Belki de artık o da çaba gösterecekti.

"Teşekkürler David," diye fısıldadım. O da bana sarılırken kokusuna tutundum. Sıcaklığına. Kollarının verdiği hisse. Yumuşak ve ince süveterinin altındaki narin göğsüne. Onunla bu kadar yakın olduğum için kalbim yerinden fırlayabilirdi.

Ayrıldığımızda masasının üstündeki kabataslak haritayı ve yanındaki notları gördüm. "Bu ne?" diye sordum çok ilgimi çekmiş gibi. İyi eşi, bu mutlu anımızda bile oynamaya devam ediyordum.

"Ah, sosyal yardım programlarına katılmak istiyorum da. Gönüllü olarak. Bir hayır kurumunda falan. Henüz emin değilim. Telefona ihtiyacının olabileceğini düşünmemin bir nedeni de bu." Göz ucuyla bana baktı ama ben yalnızca gülümsedim.

"Güzel fikir," dedim. "Gerçekten güzel."

"Yani dışarıda daha fazla zaman geçirebilirim. Hafta sonları ve akşamları. Bu süreyi elimden geldiğince kısa tutmaya çalışacağım."

Kısa kısa cümleler kurmasından huzursuz olduğunu anla-

dım. Uzun evliliklerde küçücük şeylerden kocaman anlamlar çıkarmayı öğreniyordunuz.

"Sorun değil," dedim. "Bence bu çok güzel bir şey."

"Gerçekten mi?"

Şimdi şaşırma sırası ondaydı. Özel sektörde mümkün olduğunca çok çalışması her zaman hoşuma gitmişti. Pisliğin ve sefaletin uzağında, sofistike bir yerde çalışması beni rahatlatıyordu. Harley Street'te çalışması için onu ben yüreklendirmiştim. Birbirimize daha fazla zaman ayırabilecektik. David zeki bir adamdı. Herkes öyle söylerdi. Hep böyleydi ve artık zirvede olmalıydı. Bu beni hiç rahatsız etmezdi. İkimizi de etmezdi.

"Ben de zaten evin bazı yerlerini yeniden dekore etmek istiyordum. Ayak altında olmaman benim için daha iyi." Şaka yaptığımı anlaması için gülümsedim. Çalışmaya niyetim yoktu. Nereden başlayacaktım ki? Yıllardır çalışmamıştım ve hiçbir yerden referans da alamazdım.

"Sen iyi bir adamsın David," dedim ne kadar zor olsa ve kendimi yalan söylüyor gibi hissetsem de. "Gerçekten öylesin."

O an büyük bir sessizlik oldu, oda bir anda ağırlaşmıştı ve ikimiz de aramızda geçmişin duvarlarının yeniden yükseldiğini hissettik.

"Ben gidip şu haplardan içeyim," dedim. "Sen de işine bak." Çıkarken hâlâ gülümsüyor, aniden oluşan tuhaflığı hissetmemiş gibi davranıyordum ama sonra hapları içmek istemediğimi fark ettim. Önümde yeni bir yol vardı: telefon ve kredi kartı. Bugün sanki Noel'di.

9

Louise

Pazar günü öğleden sonra bu hafta sonunu içimden geldiği gibi yaşama umudunu çoktan yitirmiş, Adam eve gelene kadar saatleri sayar olmuştum. Cuma günü işten sonra Sophie ile birlikte bir şeyler içip onu, kendi deyimiyle *patron skandalına* dair yaptığım esprilerle güldürmüştüm. Daha ileriye gitmemiş olmamızın içini nasıl rahatlattığını görebiliyordum. *Kendi ayağına sıkma,* demişti bana. *Her zaman* Jay'in arkadaşlarıyla ya da müşterileriyle yattığının farkında olsam da ben bunu yapmamaya karar verdim. İki kadeh şaraptan sonra artık eve dönmesi gerektiği için vedalaştığımızda memnundum. Benimle dalga geçip durması artık yorucu bir hal almıştı.

Çiftler, bekârların sandığı kadar kendilerinden memnun olmasalar da eninde sonunda yalnızca kendileri gibi çiftlerle görüşüyorlardı. Kimse yanında üçüncü bir kişinin olmasını ve çift sayıları bozmayı istemezdi. Bu duyguyu hatırlıyordum. Ian ve ben de böyleydik. Yaş ilerledikçe herkes birer birer evleniyordu ve evlenmeyenler yeniden kalıba sığabilmek için deli gibi flört edip duruyordu. Bazen eşini bulamamış tek kişinin ben olduğumu düşünüyordum.

Cumartesi günü evle uğraştım, radyonun sesini açıp angarya işler yapmaktan ziyade eğleniyormuşum gibi hissetmeye çalıştım, televizyon izleyip pizza siparişi verdim, şarap ve çok fazla sigara içtim, sonra aşırılıklarım yüzünden kendimden nefret ettim. Planlarken gözüme şımarıkça görünen her şey yaşadığım sırada acınası gelmişti.

David'i düşünmeme kararımda çuvallamıştım. Bu hafta sonu ne yapmıştı acaba? Tenis mi oynamıştı? Kusursuz olduğundan hiç şüphe duymadığım bahçelerinde oturup kokteyllerini yudumlayarak kahkahalara mı boğulmuşlardı? Acaba hiç aklına gelmiş miydim? Aklına gelmem için bir neden var mıydı? Belki de evliliğinde sorunlar yaşıyordu. Ara sıra televizyona bakıp fazlasıyla şarap içerken bu düşünceler aklımda dönüp durdu. Onu unutmam gerekiyordu ama söylemesi kolaydı. Her iki gece de uykumda dolaşmış, ilkinde kendimi soğuk suyun aktığı mutfak lavabosunun başında bulmuştum. Pazar sabahı saat dörtte de balkon kapısına korkutucu derecede yaklaşmıştım. Sonra saat ona kadar yatmış, kahvaltıda önceki günden kalan pizzayı yemiş, Adam'ın gelip eve bir yaşam belirtisi katmasını beklemeden önce haftalık alışveriş için zar zor Morrisons'a gitmiştim.

Adam yediyi biraz geçe eve geldi. Kapıya koşmamak için kendimi tuttum. Etrafımda fırtına gibi dolandığında kalbim kopan gürültü ve enerji yoğunluğuyla deli gibi çarptı. Bazen beni yorduğu olurdu ama o benim biricik oğlumdu.

"Oyun oynamak yok," dedim bacaklarıma sarıldığında. "Gidip banyo yap, uyku vakti geldi sayılır." Gözlerini devirip homurdansa da banyoya yöneldi.

"Görüşürüz oğlum."

"Teşekkürler baba," diye bağırdı Adam elindeki plastik dinozoru havaya kaldırarak. "Önümüzdeki hafta görüşürüz!" Çantası omzundan düşmek üzereydi.

"Önümüzdeki hafta mı?" Aklım karışmıştı. Ian başını yere eğdiğinde kelleşmeye başlayan saçlarını gördüm. Oğlumuz bizi duyamayacak kadar uzaklaşınca konuşmaya başladı.

"Evet, seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Bak, Lisa'ya bir aylığına güney Fransa'da kalması teklif edildi ve o da kabul etti. Kabul etmemesi aptalca olurdu."

"Peki ya iş?" Yüzüme tokat yemiş gibi hissediyordum.

"Birkaç hafta oradan çalıştıktan sonra kalan süre boyunca dinlenebilirim." Yüzü bana evi terk edeceğini söylediğinde olduğu gibi kızarmıştı. "Lisa hamile," deyiverdi. "O, *biz* bunun bebek doğmadan önce Adam ile güzel bir bağ kurması için iyi bir fırsat olduğunu *düşünüyoruz*. İki haftada bir görüşerek onu yeteri kadar tanıyamaz. Bu Adam'ın da iyiliği için. Lisa onun kendisini dışlanmış hissetmesini istemiyor. Bunu ben de istemem."

Hamile kelimesini duyduktan sonra gerisi umurumda bile değildi. Lisa sonsuza dek ailemin parçası olacak etten kemikten biri gibi değil, benim için henüz yeni ve bulanık bir isimden ibaretti. Aşağı yukarı dokuz aydır birliktelerdi ve Ian'ın biz boşandıktan sonraki performansına baktığımda yakında ona ayrılan sürenin sonuna geleceğini düşünmüştüm. Bana bir keresinde bu kez durumun farklı olduğunu söylediğini hatırlıyordum ama onu ciddiye almamıştım. Yanılmıştım. Durum gerçekten de farklıydı.

Tastamam bir aile olacaklar.

Aniden acılaşıp kararan kalbime sanki bıçak batıyordu. Güzel bir evde yaşayacaklardı. Lisa, Ian'ın kurumsal basamakları birer birer çıkışının meyvelerini toplayacaktı. Küçücük evim aniden boğucu bir hal aldı. Bu düşüncelerimin hiç adil olmadığını biliyordum. Ian evimin kirasını ödüyordu ve parayı hiçbir zaman sorun etmemişti. Yine de bu acı, mantıklı beynime fazla gelmişti. Yazın bu küçük kusursuz mutluluk tablolarını büyütmek için Adam'ı benden alacaklarını düşündükçe dünyam karardı, kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve kan beynime sıçradı.

"Olmaz," deyiverdim bir anda. "Gelemez." Onu tebrik bile etmedim. Yeni bebekleri umurumda bile değildi. Benim umurumda olan tek şey büyümekte olan oğlumuzdu.

"Hadi ama Lou, sen böyle biri değilsin." Kapıya yaslandığında bir an tek görebildiğim koca göbeği oldu. Nasıl oluyordu da

ben hâlâ yalnızken o yeni, yepyeni birini bulabiliyordu? Neden tek başına kalıp her gününü *Bugün Aslında Dündü* filminin sıkıcı bir versiyonuymuş gibi yaşayan kişi bendim? "Çok güzel zaman geçirecek," diye devam etti Ian. "Biliyorsun. Hem sen de biraz kendine zaman ayırırsın."

Geçirdiğim son kırk sekiz saati düşündüm. Şu anda ihtiyaç duyduğum şey kendime zaman ayırmak değildi.

"Olmaz. Hem bunu önce benimle konuşman gerekirdi." Neredeyse ayaklarımı yere vuracaktım. Çocuk gibi davrandığımı biliyordum ama elimde değildi.

"Biliyorum, özür dilerim ama her şey bir anda oluverdi. En azından bir düşünsen?" Acı çeker gibi bir hali vardı. "Okullar tatile girecek. Senin için önemli bir dönem olduğunu biliyorum. Çalışırken Adam'ı yaz okuluna vermek zorunda kalmazsın, böylece kendine zaman ayırabilirsin. İstediğin zaman dışarı çıkabilirsin. Yeni insanlarla tanışabilirsin."

Bir erkekle tanışmamdan söz ediyordu. Bir bu eksikti. Sanki hafta sonu duymak istediğim şeyler bunlarmış gibi... Eski kocam bana acıyordu. Bu, bardağı taşıran son damla oldu. Bir daha "olmaz" bile demeden kapıyı sertçe yüzüne kapatınca geriye doğru sıçradı.

İki kez kapıyı çalsa da umursamadım. Kendimi berbat hissediyordum. Öfkeden kuduruyordum. Kaybolmuş gibiydim. En kötüsü de bunların hiçbirine hakkım yokmuş gibi hissediyor olmamdı. Lisa muhtemelen oldukça kibar bir kadındı. Ian mutsuz olmayı hak etmiyordu. Bense o aptal sarhoş öpücüğünden önce mutsuz olduğumun farkında bile değildim. Kapıya yaslandım ve başımı sertçe ahşabına çarpmamak için kendimi zor tuttum.

"Anne?"

Adam'a doğru döndüğümde tuhaf gözlerle oturma odasından bana baktığını gördüm.

"Fransa'ya gidebilir miyim yani?"

"Ben sana banyoya girmeni söylemiştim," diye çıkıştım. Bütün öfkem su yüzüne çıkıyordu. Ian'ın bu tatil işini benimle

konuşmadan önce Adam ile konuşmaya hiç hakkı yoktu. Neden hep kötü taraf ben olmak zorundaydım?

"Ama..."

"Banyo dedim. Ve hayır, Fransa'ya gidemezsin, işte o kadar."

Küçük bir öfke topuna dönüşerek bana baktığında söylediklerimin onun heyecan balonunu patlattığını gördüm. "Peki ama neden?"

"Çünkü ben öyle söylüyorum."

"Bu bir neden değil. Ben gitmek istiyorum!"

"Bu gayet de bir neden. İtiraz istemiyorum."

"Bu çok aptalca bir neden! Sen de aptalsın!"

"Benimle bu şekilde konuşamazsın Adam. Şimdi banyoya girmezsen bu gece sana masal yok." Böyle davrandığında onu hiç sevmiyordum. Böyle davrandığımda kendimi hiç sevmiyordum.

"Masal falan istemiyorum! Ben Fransa'ya gitmek istiyorum! Babam onlarla gelmemi istiyor! Sen çok kötüsün! Senden nefret ediyorum!"

Elindeki plastik dinozoru bana doğru fırlattıktan sonra bir hışımla banyoya girdi. Kapının çarptığını duydum. Kapıyı tek çarpabilen ben değildim demek. Dinozoru yerden aldığımda ayağında Doğa Tarihi Müzesi yapıştırmasını gördüm.

Bu kendimi daha da kötü hissetmeme neden olmuştu. Onu müzeye götüreceğime söz vermemin üstünden epey zaman geçmişti ve sözümde durmamıştım. Eğer tam zamanlı bekâr bir ebeveynseniz pek bir şeye zaman bulamazdınız.

Banyosu kısa sürdü ve ikimiz için de hiç eğlenceli geçmedi. Tatilini Fransa'da geçirmesinin iyi bir fikir olmadığını açıklama girişimlerimi duymazdan gelip ıslak saçlarının altından öfkeyle bana baktı. Sanki altı yaşında olmasına rağmen ne zaman maval okuduğumu hemen anlıyor gibiydi. Sorun daha önce hiçbir zaman bir aylığına bir yere gitmemiş olması değildi. Sorun evi özlemesi ihtimaline karşı orada sadece bir hafta kalmasının yeterli olduğunu düşünmem değildi. Sorun babasının ve Lisa'nın yeni

bir bebek sürecinde baş başa kalmak isteme ihtimalleri de değildi. Sorun, yalnızca bana bıraktığı tek şeyin ellerimden kayıp gitmesini istememedi. Ian, Adam'ı da benden alamayacaktı.

"Sen babamdan ve Lisa'dan nefret ediyorsun," diye homurdandı o minnacık vücudunu kocaman bir havluya sararken. "Onlardan nefret ediyorsun ve benim de nefret etmemi istiyorsun." Tepinerek odasına gittiğinde banyonun zemininde öylece durup elimdeki ıslak havlularla şaşkınlık içinde arkasından baktım. Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Keşke daha sık öfke nöbeti geçirseydi. Keşke somurtup bu iğneli gerçekleri yüzüme vuracağına ağlayıp bağırsaydı. Çocukların dilinin kemiği olmuyordu.

"*Harry Potter* ister misin?" diye sordum pijamasını giyip havlusunu kuruması için banyonun kapısına astıktan sonra.

"Hayır."

"Emin misin?"

Yüzüme bakmayıp Paddington'a sıkıca sarılmayı tercih etti. Hem de çok sıkı. Bu sarılışında öfke ve acı vardı. Siniri hâlâ yüzünden okunuyordu. Altdudağını titretmesine ramak kalmıştı.

"Ben babamla Fransa'ya gitmek istiyorum. Salyangoz yemek istiyorum. Denizde yüzmek istiyorum. Burada kalıp sen sürekli işteyken yaz okuluna falan gitmek istemiyorum."

"Ben sürekli işte değilim ki." Öfkesi de sözleri de içimi dağlamıştı çünkü gerçeklik payı vardı. Diğer anneler gibi işten izin alıp onunla zaman geçiremiyordum.

"Genelde iştesin." Oflayıp yan dönerek benden uzaklaştı. Sıkıca sarılmaya devam ettiği Paddington, küçücük omuzlarının ardından özür dilercesine bana bakıyordu. "Gitmemi istemiyorsun çünkü çok kötüsün."

Adam'a bakarken bir an kalbim sıkıştı. Doğruydu. Hepsi doğruydu. Adam Fransa'da harika zaman geçirecekti. Bu sadece dört hafta sürecekti ve benim hayatım birçok anlamda daha kolay olacaktı. Ama yine de bu fikir kalbime bir ok gibi saplanmıştı. Daha kolay ama daha *boş*.

Bana sırtını dönmüş olmasının buz gibi soğuğuna rağmen gerginliğini göz ardı edip uzandım ve başından öptüm. Kendine özgü tertemiz kokusunu içime çektim. Onun annesi her zaman ben olacaktım, bunu kendime hatırlattım. Lisa asla benim yerimi alamazdı.

"Bunu düşüneceğim," dedim kapının eşiğinden usulca ve ışığı kapatıp çıktım. Fransa'ya gitmesine izin vermek en doğrusu olacaktı. Bunu bilsem de bir kadeh şarap koyup kendimi koltuğa bırakırken ağlamak istiyordum. Koca bir ay. Bu zaman içinde birçok şey değişebilirdi. Boyunun uzayacağı kesindi. Bana sarılan, elimi tutan bebeğim olmaktan mutluluk duyduğu o muhteşem anlar azalacaktı. Göz açıp kapayıncaya kadar ergenliğe girecekti ve bu akşamki davranışı bunun bir habercisiydi. Sonra yetişkin olacak ve kendi hayatını kurmak için çekip gidecekti. Ben de muhtemelen paramın yaşamaya yetmediği bu şehirdeki boktan evimde, yarı zamanlı bir avuç arkadaşımla ömür çürütecektim. Kendime acımaktan her şeyi abarttığımın, aslında *hamile* kelimesini ve onun hayatıma etkisini sindirmeye çalıştığımın farkındaydım. Ian'ın başka çocuğu olacağını hiç düşünmemiştim. Adam doğduğunda çok da ilgilenmemişti.

Ben onun müsvedde eşiydim, diye geçirdim içimden. *Adam ve ben onun müsvedde ailesi olduk. Hayatını filme çekse biz başrol değil, yalnızca figüran oluruz.*

Bu tuhaf ve üzücü bir düşünceydi. Ben de tuhaf ve üzücü düşüncelerden hoşlanmadığım için biraz daha şarap içip o haftaları eğlenceli kılmak için planlar yaptım. Bir hafta sonu bir yerlere kaçabilirdim. Koşuya başlayabilirdim. Göbeğime ve baldırlarıma yerleşen birkaç kilodan kurtulabilirdim. Topuklu ayakkabı giyebilirdim. Yeni biri olabilirdim. Bir aya sığdıramayacak kadar çok planım olsa da en azından denemek istiyordum. Ya da en azından midemde yarım şişe Sauvignon Blanc varken denemek istiyordum. Fikrimi değiştirmeden önce Ian'a mesaj atıp ona Adam'ı tatile götürme işine onay çıktığını söyledim. Mesajı atar atmaz pişman olsam da başka bir seçeneğim olduğu söylene-

mezdi. Hayır dersem Adam bana gücenecekti. Hem Adam'ın, o ailenin de bir parçası olmasının önüne geçemezdim. Onu yalnızca kendime saklarsam Adam'ı kendimden uzaklaştırmış olurdum. Kafam güzelken kendimi daha güçlü hissediyordum. Şu anda bütün bunlar bana iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Daha sonra, karanlığın içinde, Adam'ın yatağının yanı başında uyandım. Olan biteni idrak ederken nefes nefes kalmıştım. Adam hızlıca uykuya dalmıştı ve eski püskü Paddington'ı hâlâ kolunun altındaydı. Bir süre uyuyuşunu izleyip sakinliğinin bana da sirayet etmesini bekledim. Böyle durumlarda uyanıp beni karşısında gördüğünde ne hissediyordu acaba? Annesine benzeyen bir manyak olduğumu mu düşünüyordu? Hiç kâbus görmemiş bir çocuk için, ne kadar aksini iddia etse de epey huzur kaçırıcı olmalıydı.

Belki de şu karabasanlardan kurtulmak için terapiye gitsem iyi olacaktı. Günün birinde. *Koltuğa uzanayım mı doktor? Siz de bana katılır mısınız? Ah hayır, elbette, eolisiniz siz. Belki de sizin sorunlarınızdan konuşsak daha iyi olur.*

Kendi kendimi güldüremiyordum bile. Adam bir ay boyunca uzakta olacaktı. Lisa hamileydi. Ben dünyadan dışlanmıştım. Terden yer yer ıslanmış çarşafıma uzanıp kendimi neşelendirmeye çalıştım. Daha kötü bir durumda da olabilirdim. David ile yaşadıklarım en azından çekici erkeklerin hâlâ tükenmediğinin kanıtıydı. Daha da önemlisi, *beni* çekici bulan erkeklerin hâlâ tükenmediğinin kanıtıydı. Bardağa dolu tarafından bakıyordum.

Gecenin bir yarısı kendi kendimi motive etme çabalarıma, Fransa'ya gitmesi için izin verdiğimi söylediğimde Adam'ın yüzünde oluşan neşe ve sevinç ifadesine rağmen, dönüp arkasına bakmadan okulun kapısındaki kalabalığı yarışını izlerken kendimi hâlâ berbat hissediyordum. Normalde bunun beni mutlu etmesi gerekirdi. O kendine güvenen bir çocuktu. Ama bugün beni anında unutmuş olması gelecekte yaşayacaklarımın bir sembolü

gibiydi. Herkes bir yerlere doğru koşuştururken ben kapının öteki tarafında tek başıma kalacak, artık arkasına bakmayan insanlara el sallayacaktım. Bu sahneyi bir süre gözümde canlandırdıktan sonra kendi halime güldüm. Adam her günkü gibi okuluna gitmişti işte. Ian da mutluysa ne olmuş yani? Onun mutlu olması benim mutsuz olmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Yine de *hamile* kelimesi kalbime taşıyamayacağım kadar ağır bir kurşun gibi oturmuştu ve gözlerim yorgunluktan kaşınıyordu. Gece bir daha uykuya dalamamıştım.

Çocuk çığlıkları, kahkahaları ve kuzey Londralı annelerin sohbetleriyle çevrelendiğimde, "David durumuna" rağmen, bugün işe gitmeyecek olmama üzüldüm. Okul bitmeden yapmam gereken günlük işlerin listesine baktığımda banyoyu temizleme fikrinin beni pek keyiflendirmediğini fark edince hiç şaşırmadım. Belki de Adam'a yanında götürmesi için mayo ve yazlık giysi alsam daha iyi olacaktı. Ian'ın bu konuyu çoktan hallettiğinden emin olsam da parçası olmadığım bir aile tatiline bir katkıda bulunmak istiyordum.

Lisa'ya hediye olarak bebek giysisi almayı düşünsem de bunun için fazla erkendi. Yeni bebeklerinin benimle hiçbir ilgisi yoktu. Hem zaten o da neden kocasının eski karısından, ilk çocuğunun annesinden hediye istesindi ki? Kocasının yaşadığı kötü bir ilişkiydim ben. Ian ona hakkımda ne anlatmıştı acaba? Ne kadarının benim hatam olduğunu söylemişti?

Adam okulun içinde gözden kaybolunca diğer annelerle yaz tatili sohbetlerinin içine çekilmemek için başımı kaldırmadan hızla yürümeye başladım. Sigara içmek için yanıp tutuşuyor, sigaramı yakmadan köşeyi dönmek istiyordum. Muhtemelen giysilerim zaten sigara kokuyordu ama okul kapısı yargısı olmadan yaşayabilirdim.

Biriyle çarpışacağımı hissetmiştim. Aniden başımı kaldırdım, vücuduma değen vücutla sarsıldım, şaşkınlık içinde bağırıp geriye doğru tökezledim. Diğer kadının aksine ben yere düşmemeyi başarmıştım. Kadının önce birbirine dolanan ayaklarındaki

ayakkabıları gördüm. Krem renginde, narin, kısa ve sivri topuklular. Üzerlerinde tek bir çizik bile yoktu. Otomatik pilota bağlanıp ona elimi uzattım ve onu ayağa kaldırmaya çalıştım.

"Çok özür dilerim, önüme bakmıyordum," dedim.

"Hayır, benim hatam," diye mırıldandı kadın. Sesi havaya esmer şeker gibi yayılmıştı. "Ben önüme bakmıyordum."

"O halde ikimiz de aptallık etmişiz," dedim ve gülümsedim. İncecik ve uzun vücuduyla öylece dikildiğinde, karşımdaki bu kadının kim olduğunu fark ettim. *Oydu.*

"Siz," dedim. Kelimeler ağzımdan bir anda dökülüvermişti. Sabahım bariz bir şekilde kötüden berbata dönüşmüş, yüzüm yanmaya başlamıştı. Şüpheci gözlerle bana baktı.

"Özür dilerim, tanışmış mıydık?"

Okuldan çıkan küçük bebek arabası sürüsünü utancımı gizlemek için kullandım. Arabalar geçip gittiğinde gülümseyişimin samimi görünmesi için çabalıyordum. "Hayır, tanışmadık. Ama ben kocanızın asistanıyım. Yarı zamanlı çalışıyorum. Masasında fotoğrafınızı görmüştüm."

"David ile mi çalışıyorsunuz?"

Başımı onaylarcasına salladım. David *için* değil de *ile* demesi hoşuma gitmişti.

"Ben de onu az önce işe bıraktım, sonra da güzel bir sabah yürüyüşü yapmak istedim," dedi. "Dünya çok küçük."

Gülümseyince hayranlık uyandırıcı güzelliği ortaya çıktı. Daha önce onu gördüğümde bu denli olduğunu fark etmemiştim; gerçi o sırada telaş içinde tuvalete kaçmakla meşguldüm ve fotoğrafta da fazla fotojenik çıktığını ummuştum. Ama hayır. Onun yanında kendimi yağ tulumu gibi hissettim. Sanki aniden güzelleşecekmişim gibi saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Üstümde eski bir kot pantolonla kolu çay lekeli bir kapüşonlu eşofman üstü vardı. Evden çıkarken rimel bile sürmemiştim. Louise ise gevşek topuzu, açık yeşil keten pantolonunun üstüne giydiği kalın yeşil süveteriyle çabasız bir şıklık içindeydi. Tuhaf görünmesi gerekirken hiç de öyle olmayan pastel bir görüntüydü

karşımdaki. Güney Fransa'daki bir yattan fırlamış gibi bir hali vardı. Benden daha gençti, belki daha otuzuna bile basmamıştı ama yetişkin bir havası vardı. Bense pasaklının tekiydim. O ve David müthiş bir çift olmalılardı.

"Ben Adele," dedi. Adı bile egzotikti.

"Louise. Halimi mazur görün. Sabahları hep bir koşuşturma içinde oluyorum. Çalışmadığım günlerde bile yatakta yarım saat daha kalmayı tercih ederim."

"Saçmalamayın," dedi. "Güzel görünüyorsunuz." Bir an tereddüt edince vedalaşmanın ve gününe devam etmenin bir yolunu aradığını sandım ama, "Kahve içmeye ne dersiniz? Şu köşede bir kafe gördüğümden eminim," diye soruverdi.

Bu iyi bir fikir değildi. Bunu biliyordum. Ama bana umut dolu gözlerle bakıyordu ve merakımı celbetmişti. Bu, *bardaki adamın* karısıydı. David, bu güzel kadınla evli olmasına rağmen beni öpmüştü. Duyarlı beynim bana bir bahane uydurup gitmemi söylese de elbette bunu yapmadım.

"Kahve harika fikir. Ama orası olmaz. On dakika içinde annelerle dolup taşar ve ben bundan pek hoşlanmıyorum. Tabii bebek korosuna ve emzirme seanslarına meraklı değilseniz."

"Hayır, hiç sanmam," diyerek güldü. "Sizin istediğiniz yere gidelim."

En sonunda, kendi ısmarlamak için ısrar ettiği cappuccinolarımız ve havuçlu keklerimizle Costa Coffee'nin bahçesine oturduk. Saat ona yaklaşıyordu ve sabah serinliği gitgide kayboluyordu. Adele'in omzunun ardından parlayan sıcak güneş yüzünden gözlerimi kıstım. Bir sigara yakıp ona da uzattım ama sigara içmiyordu. Tabii içmiyordu. Neden içsindi? Sigaram onu rahatsız etmemişti. Ona şehre alışıp alışamadığını sormamla nazik bir sohbete başladık. Yeni evlerinin güzel olmasına rağmen odaların bazılarını aydınlatmak için yeniden dekore etmeyi düşündüğünü ve bu sabah birkaç boya örneği görmek için dışarı çıktığını anlattı. Kedilerinin ölmesinin hiç de iyi bir başlangıç olmadığını ama artık David'in işe başlamasıyla hayatlarının

yoluna girmeye başladığını söyledi. Hâlâ çabalıyordu. Yeni hayatına alışmaya çalışıyordu. Zararsız bir çekingenlikle bezeli sözleri kendini dinletmeyi başarıyordu. Tatlı bir kadındı. Korkunç bir sürtük olmasını isterdim ama öyle değildi. David konusunda kendimi berbat hissediyor, Adele'den kilometrelerce uzak olmak istiyordum ama bu kadın çok etkileyiciydi. Gözlerimi ondan alamıyordum. Tıpkı David gibi.

"Londra'da hiç arkadaşınız var mı?" diye sordum. Cevabın olumlu olacağından neredeyse emindim. Hemen hemen herkesin başkentte eski birkaç arkadaşı vardı: İnsanı Facebook'tan ekleyen birkaç eski okul ya da üniversite arkadaşı işte. Doğup büyüdüğünüz şehir burası olmasa bile eninde sonunda herkes buraya gelirdi.

"Hayır." Başını iki yana sallayıp hafifçe omuzlarını silkti, altdudağını ısırıp uzaklara baktı. "Benim hiçbir zaman çok arkadaşım olmadı. Bir keresinde çok yakın bir arkadaşım vardı..." Sesi kısıldı, bir an sanki orada olduğumu unuttu, sonra yeniden gözlerime baktı ve bu hikâyeyi anlatmadan başka konuya geçti. "Bilirsiniz işte. Hayat." Omuzlarını silkti. Kendi arkadaşlıklarımı düşündüğümde ne demek istediğini gayet iyi anlamıştım. Yaş arttıkça çember daralıyordu.

"Ortakların eşleriyle tanıştım, çok tatlı görünüyorlar," diye devam etti, "ama benden çok yaşlılar. Hayır işlerinde onlara yardım etmemi istediler."

"Ben hayır işlerine karşı değilim," dedim, "ama gecemi barda geçirmeyi tercih ederim." Hayatım sanki tek başıma geçirdiğim sessiz gecelerden değil de barlarda geçirilen çılgın gecelerden ibaretmiş gibi konuşuyor, barda geçirdiğim son çılgın geceyi aklımdan silmeye çalışıyordum. *Sen onun kocasıyla öpüştün,* diye hatırlattım kendime. *Onunla arkadaş olamazsın.*

"İyi ki sizinle tanıştım," deyip gülümsedikten sonra kekinden bir ısırık aldı. Keki nasıl zevkle yediğini görünce ben de kendi payımı ağzıma tıkmaktan hiç gocunmadım.

"Çalışmayı düşünüyor musunuz?" diye sordum. Biraz ben-

cil bir soruydu bu. Kocasıyla çalışmak istiyorsa mahvoldum demekti.

Başını iki yana salladı. "Yıllar önce bir çiçekçide birkaç hafta çalıştım, berbattı. Ondan sonra da bir daha hiç çalışmadım. Bu size muhtemelen aptalca geliyordur, aynı zamanda biraz tuhaf ve utanç verici ama işte..." Bir anlık tereddütten sonra devam etti. "Gençken bazı sorunlar yaşadım. Aşmam gereken bazı şeyler oldu ve bu bir süre devam etti. Şimdi kariyer yapmak için nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum. David bana hep sahip çıktı. Paramız var. Bir işim olsaydı bile, işi ona *muhtaç* ve muhtemelen benden daha iyi yapacak birinden çalıyormuşum gibi hissederdim. Belki de çocuk yapmalıyız diye düşündüm ama o da olmadı. Yani, henüz olmadı."

İsmini onun dudaklarından duymak çok garipti. Garip olmamalıydı ama öyleydi işte. Bir aile kurmak için nasıl çabaladıklarını anlatmamasını umdum çünkü bunları duymak, bu sabah beni uçurumun kenarından aşağıya itebilirdi. Neyse ki konuyu değiştirip bana hayatımla, Adam ile ilgili sorular sormaya başladı. David ve hamilelik konularının kapanmasına sevinmiştim. Kısa süre sonra kendimi ona hem özet hem de ayrıntılı hikâyemi anlatırken buldum; ona bir anda içimi açmıştım. En kötü kısımları esprili, en iyi kısımları daha da esprili bir şekilde anlatıyordum. O gülerken ben de sigara üstüne sigara içiyor, evliliğimi, boşanmamı, uyurgezerliğimi, karabasanları, bekâr anne olmanın eğlenceli tarafını komik anekdotlarla aktarıyordum.

İki saat su gibi akıp gitmiş, saat on bir buçuk olmuştu. O sırada sohbetimiz aniden çalan eski bir Nokia ziliyle bölündü. Adele telefonunu çantasından aceleyle çıkardı.

Bana bakıp dudaklarını *Kusura bakma* der gibi büzdükten sonra, "Merhaba," dedi. "Evet, iyiyim. Boya örneği bakmaya çıktım, sonra bir kahve içeyim dedim. Evet, eve de alacağım. Tamam, o saatte evde olurum."

Arayan David olmalıydı. Başka kimle konuşabilirdi ki? Kısa tuttuğu telefon görüşmesi sırasında sanki trendeymiş de herkes

onu duyabilirmiş gibi başını öne eğip sessizce konuşmuştu. Telefonu kapattığında benden hiç bahsetmemiş olmasını garipsedim.

"Bu bir telefon değil," dedim o küçük siyah tuğlaya bakarak, "bir tarihi eser. Kaç senelik?"

Adele kızardığında yanık teninde kırmızı güller açtı. "İhtiyacımı karşılıyor. Hey, numaralarımızı alalım. Yine böyle bir şeyler yapsak hiç fena olmaz."

Elbette bunu nezaketen yapıyordu. Numaramı verdiğimde dikkatlice tuşladı. Bunu bir daha yapmayacaktık. Biz çok farklıydık. Telefon görüşmesinden sonra içine kapanmıştı. Gitmek üzere eşyalarımızı toplamaya başladık. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Başka bir dünyadan gelmiş kırılgan bir varlık gibiydi. Hareketleri çok nazik ve hassastı. Sokakta düştüğünde bile kusursuz görünmüştü.

"Sizinle tanıştığıma sevindim," dedim. "Bir dahaki sefere düşmenize izin vermeyeceğim. Dekorasyonda iyi şanslar." Samimi anlarımız sona ermiş, yarı yabancılara dönüşmüştük.

"Çok güzel zaman geçirdim," dedi, eliyle aniden elime dokunarak. "Gerçekten." Tereddüt içinde keskin bir nefes verdi. "Kulağa aptalca gelecek ama..." Çırpınan yaralı bir kuş gibi gergin görünüyordu. "Ama David'e bundan bahsetmezseniz çok sevinirim. Kahve içtiğimizden yani. Aslında benimle tanıştığınızı hiç söylememeniz en iyisi. İş hayatıyla ev hayatını birbirine karıştırmak konusunda biraz tuhaftır. O..." Doğru kelimeyi aradı, "*bölmelere ayırır*. Onun... yani hiç haberi olmazsa benim için daha kolay olur."

"Tabii," dedim şaşkınlığıma rağmen. Haklıydı, kulağıma aptalca gelmişti. Aslında aptalca da değil, tuhaf gelmişti. David çok sakin ve çekici bir adamdı. Bunu neden umursasındı ki? Umursasa bile bu nasıl bir evlilikti böyle? Karısının arkadaş edinmesine sevinmesi gerekirdi. Yine de tuhaf bir şekilde bu beni rahatlatmıştı. Bundan haberinin olmaması benim de işim gelirdi. Yarın işe gidip karısıyla kahve içtiğimi söylersem benim sapığın teki olduğumu düşünebilirdi. Ben olsam öyle düşünürdüm.

Gülümsediğinde nasıl da rahatlayıp omuzlarını düşürdüğünü fark ettim.

O gittikten sonra ben de banyoyu temizlemek için evime doğru yürümeye başladım. Onunla tanışmam iyi olmuştu. Onu *sevmiştim*. Seveceğimden emindim zaten. İnsanın içini baymayan bir tatlılığı vardı. Doğaldı. Fotoğraflarının verdiği kibirli izlenimden eser yoktu. Belki artık onunla tanıştığım için kocasını o kadar seksi bulmazdım. Belki o öpüşmeyi düşünüp durmazdım. Kendimi yeniden suçlu hissediyordum. Adele hoş bir kadındı. Ama yine de olanları ona anlatamazdım, değil mi? Evlilikleri beni ilgilendirmezdi. Hem zaten muhtemelen bir daha hiç görüşmeyecektik.

10

Adele

Mutluluğun nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Uzun zamandır tek önemli olan David'in mutluluğuydu. Onu karamsarlığından nasıl çıkarabilirdim, içkiyi nasıl bıraktırabilirdim, beni yeniden sevmesini nasıl sağlayabilirdim, hep bunları düşünüp duruyordum. David ile birlikte olmak bile beni mutlu etmiyordu. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmezdim.

Ama şimdi içimde havai fişekler patlıyordu. Rengârenk bir neşe içindeydim. Artık hayatımda Louise vardı. Yeni bir sırdı bu. Louise komik ve zeki bir kadındı. Doktor eşlerinin sınırlı dostluğunun çorak rüzgârlarından sonra ferah bir nefes gibi gelmişti. Düşündüğünden daha güzeldi ve dört beş kilo verirse harika bir vücudu olacaktı. Benim gibi cılız erkek çocuklarına benzemiyordu. Kıvrımlı ve kadınsıydı. Güçlüydü de. Diğer insanların kendisine anlayış ve merhamet göstermesini istemek yerine yaşadıklarına gülebiliyordu. Gerçekten harika bir kadındı.

Yatak odasının duvarındaki boya numunelerine ilgisizce baktım; havalı isimleri olan yeşil tonlarıydı bunlar. *Nil Suyu, Toprak Yeşili, Tunsgate Yeşili, Zeytin Dumanı.* İsmine bakıp tonunu tah-

min edemeyeceğiniz renklerdi. Hepsi de hoşuma gitmişti. Bir araya geldiklerinde ormandaki ağaçlardan düşen yapraklar gibiydiler. Aralarından seçim yapamıyordum, beynim Louise ile dekorasyon konusunda yapabileceklerimizle meşguldü.

Louise haftada yalnızca üç gün çalıştığı için kadınsal mevzulara epey zamanı kalıyor olmalıydı. Mesela spora. Fazla kiloları verip sıkılaşmasına yardım edebilirdim. Sigarayı bırakmasını sağlayabilirdim. Bu harika olurdu. Hem saçlarımın ve giysilerimin sigara kokmasını hiç istemiyordum. Bu beni ele verirdi. David yeni bir arkadaş edindiğimi hemen anlar ve bundan hoşlanmazdı.

Bahçede ya da Broadway'deki o küçük bistrolardan birinde birlikte şarap içebilir, bugünkü gibi gülebilirdik. Onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyordum. Ondan çok etkilenmiştim. Birlikte geçireceğimiz eğlenceli anların hayalinde kendimi çoktan kaybetmiştim.

Küçük boya kutularımı bırakıp kendime nane çayı hazırlamaya gittim. David'in haplarından birini mutfak lavabosunun giderine atıp musluğu açarak ondan kurtuldum.

Çayımı bahçede, güneşin altında içmek üzere dışarı çıktım. Öğle yemeği vaktinin üstünden çok geçmemişti. David'in beni ikinci kez aramasına biraz zaman vardı ve bu muhteşem hissin tadını çıkarıp plan yapabilirdim. Louise'in David'e görüşmemizden bahsetmeyeceğini biliyordum. O öyle bir kadın değildi. Üstelik David'in bunu öğrenmesinin ikimizin de zararına olacağının farkındaydı.

David'in işten eve getirdiği, Louise'in yardımları ve bilgileriyle işaretlenmiş harita sayesinde onunla tanışmak çok kolay olmuştu. Pazar günü öğleden sonra etrafı gezerken her yeri aklıma kazımıştım. İşaretlenen noktaları ziyaret etmiş, birkaç sokak sonra butiklerin nasıl bir milyoncuya dönüştüğünü ve vitrinlerinin tahtayla kapandığını, uyuşturucu bağımlıları dışında aklı başında kimsenin girmediği o altgeçidi, muhteşem evimizden yalnızca birkaç kilometre uzaktaki yıkık dökük toplu konutları,

duvarlarında parlak renkli çiçek resimleri olan ilkokulu görmüş, David'in o bölgeye dair aldığı notları incelemiştim.

Sonrası tereyağından kıl çeker gibiydi.

İki yabancı çarpıştı.

Louise hiçbir şeyden şüphelenmedi.

11
ÖNCE

Hemşire Marjorie onu göl kenarındaki bir ağacın tepesinde Rob ile birlikte kahkahalarla gülerken bulduğunda David en azından on dakikadır hattın öbür ucunda bekliyordu. Umursamazca dalların arasında salınan bu ikiliyi görüp *derhâl* aşağı inmelerini söylerken hamur yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. Adele'in kimsenin onu cesaretlendirmesine ihtiyacı yoktu, David ile konuşacağı için kalbi küt küt atmaya başlamıştı bile. Rob ise düşerek ölen müşterilerin sigortalarına dair bir şeyler geveledikten sonra kalın daldan düşermiş gibi yapınca Marjorie Westlands sakinliğine aykırı bir şekilde çığlığı bastı.

Adele ve Rob, hemşireye yaramaz okul çocukları gibi gülmeye başladı ama Adele çoktan hevesle aşağı inmek üzereydi ve bu sırada tişörtünün sıyrılıp karnının çizilmesini hiç umursamadı. Hızla çimlerin üstünden binaya doğru koştu ve koridora girdiğinde de yavaşlamadı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, gözleri parıldıyordu. David onu bekliyordu. Son telefon görüşmelerinin üstünden sanki yıllar geçmişti.

Bu klinikte cep telefonu kullanmak yasaktı, dış dünyayla

iletişim kontrol ediliyordu ve muhtemelen telefonlar buradan çekmiyordu ama David düzenli olarak Adele'i arıyordu. Ancak bu hafta kolu yüzünden hastanedeydi. Adele, küçük ofise ulaşıp duvara bağlı eski tip telefonun ahizesini kaldırdığında David'in takamadığı saati bileğinde kalın bir bilezik gibi sallandı. Saat Adele'e fazla büyük ve ona göre fazla erkeksiydi ama bu hiç umurunda değildi. David'in saatini taktığında onu yanında hissediyordu.

"Merhaba!" dedi nefes nefese, darmadağın olan saçlarını yüzünden çekerek.

"Neredeydin?" diye sordu David. Hat parazitliydi ve sesi çok uzaktan geliyordu. "Kaçtığını falan düşünmeye başlamıştım." Espri yapar gibi konuşuyordu ama aslında epey endişelenmişti. Adele güldüğünde hattın öteki ucundaki sessiz sürprizi duydu. Olanlardan sonra Adele ile David hiç birlikte gülmemişlerdi.

"Saçmalama," dedi Adele. "Nereye kaçacağım ki? Burası dağ başı. Hem *Kurt Adam Londra'da* filmini birlikte izlemiştik, hatırladın mı? Tek başıma bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde dolaşacak değilim. Her yerden her şey çıkabilir. Hastane nasıldı?" diye sordu. "Deri grefti yapacaklar mı?"

"Öyle diyorlar. Pek acımıyor zaten. İlk başta kenarlar çok acıyordu ama şimdi epey düzeldi. Beni kafana takma. Sen daha iyi olmaya ve eve dönmeye bak. Özledim seni. Yeni bir başlangıç yapabiliriz. Her şeyden uzakta."

"Ve evlenebiliriz," dedi gülümseyerek. "Bir an önce yapalım." Rob'un da dediği gibi neden mutlu olmasın ki? Neden mutlu olma konusunda bu kadar kötü hissetsin? *On yedi yaşında nişanlanamazsın,* demişti babası. *On yedi yaşındayken ne istediğini bilemezsin. Hem o da senden çok büyük. Yirmi iki yaşında bir adam bir ergenle neden mercimeği fırına vermek ister?*

Babası yanılmıştı. David'i hatırlayamadığı kadar uzun bir süredir seviyordu. Onu daha ilk gördüğü anda mavi gözlerinde aradığı her şeyi bulmuştu. Annesi pek konuşmamış, yalnızca her şeyi berbat eden ayyaş babası ve onları terk eden annesi yüzün-

den aile çiftliklerinin elinden gideceğini ve David'in beş parasız kalacağını, onun "kötü tohum" olduğunu söylemişti. Bunları söylemek yerine "kusursuz kızımıza uygun değil" demenin birçok yolu vardı oysa. Annesinin söylediklerinin hepsi belki de doğruydu ama Adele tüm bunların David'in gerçekten kim olduğuyla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu.

Adele, tarlada çalışan David'e âşık olduğunda sekiz yaşındaydı ve aşkı bugün bile sönmemişti. David doktor olacaktı. Artık öğrenim borçlarını kafasına takmasına gerek yoktu. Adele'in kocası olacaktı ve ona büyük bir miras kalmıştı. Anne babasının itirazlarının artık hiçbir önemi yoktu ve kendini de suçlu hissetmeyecekti. Anne babası ölmüştü. Rob'un da dediği gibi Adele'in bu konuya takılı kalması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Artık tüm bunları geride bırakması gerekiyordu.

"Sesin iyi geliyor. Daha iyi." Şüpheci bir hali vardı. Sanki bu coşkulu ruh haline pek güvenmiyor gibiydi ve bu şaşırtıcı değildi. David son aradığında Adele neredeyse hiç konuşmamıştı ama bu on gün önceydi ve o zamandan bu zamana çok şey değişmişti.

"Kendimi daha iyi hissediyorum," dedi. "Bence haklıydın. Burası bana çok iyi geldi. Ah, bir de," diye ekledi aklına son anda gelmiş gibi, "yeni bir arkadaş edindim. Adı Rob. Benimle aynı yaşta. Çok komik biri, sürekli buradaki insanlarla dalga geçip beni güldürüyor. Galiba birbirimize iyi geliyoruz." Bir anda her şeyi anlatmaya başlamıştı ve kendini durduramıyordu. Biraz da gergindi. Sanki tüm olanlardan sonra Rob ile arkadaş olarak David'e ihanet etmiş gibi hissediyordu. Bu çok aptalcaydı çünkü bu iki durum birbirinden tamamen farklıydı. David'i seviyor olması Rob'dan hoşlanamayacağı anlamına gelmiyordu. "Bir gün onunla mutlaka tanışmalısın. Bence sen de onu çok seveceksin."

12

Adele

Öğleden sonra bana telefon edince enerjim arttı. Eve geç geleceğini söyledi. Görünüşe göre iki hayır kurumuyla görüşmesi vardı ve onlar sayesinde bazı iyileşme dönemindeki danışanlara yardım edebilecekti.

Bu bölük pörçük cümlelerine doğru cevaplar vermedim. İçten içe leş gibi büyük toplu konutlarda oturan o yoksul müptezellerin, tıp eğitimi sırasında edindiği sahte orta sınıf çevresi teninde tik ağacı hareleri misali parlayan David yaşadıkları sorunlarını konuşmak üzere yanlarında bittiğinde ne düşüneceklerini çok merak ediyordum. Ayrıldığında arkasından güleceklerine emindim. Yine de bunu kendi istemişti ve benim de işime geliyordu. Planlarım vardı artık. Bunu hatırlayınca karnımda kelebekler uçuştu.

Bir an neredeyse onun haline üzülecektim bile ama sonra bunun doğru bile olmama ihtimalini hatırladım. Belki de içmeye gidecek, yeni insanlarla falan tanışacaktı. Bunu ilk yapışı olmazdı. Daha önce de sırları olmuştu. Sürekli onu denetleyecek zamanım yoktu. Hele bugün. Çok heyecanlıydım ve aklım başka yerlerdeydi.

Ona yatak odası için numune boyalar aldığımı ve hoşuna gideceklerini düşündüğümü söyledim. Umurundaymış gibi davrandı. Onun sormasına gerek kalmadan ilaçlarımı içtiğimi söyledim. Bence elinden gelse, eve gelip ilaçları yutuşumu izlemek isterdi ama söylediğim yalanı gerçek olarak kabul etmek zorundaydı. Yumuşak başlı olmamı istiyordu. Neredeyse halimizden memnun sayılabileceğimiz o birkaç günün tadını çıkardım ama bu böyle süremezdi. Aşkımızı kurtarmak için bir tek ben uğraşacaksam imkânsızdı. Şimdilik sesimi çıkarmıyordum. Kafamı bir şeylerle meşgul ediyordum. Yalnızca cesur olmalıydım. Bunu daha önce yapmıştım. Bir kez daha yapabilirdim.

Konuşmamız sonra erdiğinde yatak odasına dönüp duvardaki boyaları kalınlaştırıp uzattım. Güneş ışığında benek benek görünüyorlardı ve odanın öteki ucundan bakınca duvar bir renk ormanından farksızdı. Kesinlikle yaprakları andırıyorlardı. Belki biraz soluk kahverengi ve sarı da eklemeliydim ama artık çok geçti. Yeşiller yeterdi. Duvara baktığımda benim aklıma yapraklar ve ağaçlar geldiğine göre David'in de aklına bunlar gelecekti. Hatta belki şu anda tek düşündüğü buydu.

Ellerimi yıkayıp etime batan kurumuş damlalardan kurtulduktan sonra kilere indim. Evimizi taşıyanlar David'in rehberliğinde birçok kutuyu doğrudan buraya yığmışlardı. David kutuların nereye konmasını istediğimi hiç sormamıştı ama zaten umurumda olmadığını biliyordu. Pek oralı değildim. Geçmiş geçmişte kalmıştı. Neden deşip duracaktım ki? O kutulara yıllardır hiç bakmamıştım.

Bodrum serin, pencereden ve gün ışığından yoksundu. Tek bir sarı ampulün aydınlattığı kilerde doğru olanı bulmak için kutulara bakıyordum. Kilerleri kimse umursamaz. Çıplak duvarların kiri pası evin ruhuna dair çok şey söyler.

Giysilerime toz bulaşmasını istemediğim için çok temkinli hareket ediyordum. Boya lekesinden bir şey olmazdı ama toz şüphe çekerdi. David evin pis olmasından hiç hoşlanmadığımı bilirdi. Bu tozun nereden geldiğini sormasını istemiyordum.

Ona mecbur olduğumdan daha fazla yalan söylemek istemiyordum. Onu seviyordum.

Aradığım şeyi soluk ışığın ulaşmaya çalıştığı en uzaktaki nemli duvarın dibinde buldum. Kırışık ve bel vermiş halleriyle açık kahverengi ve içinde kitaplarla eski dosyalar falan olan diğerlerinden daha eski görünen dört karton kutu duruyordu. Bu kutuların kendileri çok eskiydi ve içlerindekileri hiç çıkarmamıştık. Kartonları daha kalın ve daha dayanıklıydı. Hayatlardan kalanları içlerine saklamak üzere üretilmiş sert kutulardı. İçinde evin yanan kanadından kurtarılanlar vardı.

İlkini dikkatlice çekip içini açtım. Gümüş şamdanlar. Çanak çömlek. Narin bir mücevher kutusu. Devam ettim. Aradığımı bulmam biraz zamanımı aldı. Yangından kurtulsa da hâlâ kül kokan fotoğraf yığınının, albümlerin ve kitapların arasına saklanmıştı. Hiçbiri duman kokmuyordu. Dumanın hoş bir kokusu vardır. Bu koku yok olmuş bir şeyin kokusuydu: kararmış ve keskin. Ellerimin arasına düşen fotoğraflara bakarken bir tanesinde kendi yüzümü gördüm; daha tombuldu, gençliğin ışıltısını taşıyordu ve gülümsüyordu. On beşimde falandım. Bir yabancının yüzüydü bu. Onu geçip araştırmama odaklandım. Buralarda bir yerlerdeydi. David'in bakmayacağı bir yere, yalnızca bana ait olduğunu bildiği ıvır zıvırın arasına saklamıştım.

İşte oradaydı, en altta kalmıştı ama zarar görmemişti. Eski bir not defteriydi bu. İşimi biliyordum. Bazı şeylerin gizli kalmasını istediğim için birkaç sene önce son sayfalarını koparmıştım ve defter iyice incelmişti ama yırtılmamıştı. Kapağını açarken nefesimi tuttum. Kalan sayfalar serindi, karanlığın ve nemin içinde geçirdikleri seneler nedeniyle hafifçe yamulmuştu. Hışırdıyorlardı ve dokuları sonbahardaki yapraklar gibiydi. İlk sayfadaki yazı çok titizdi; düzgündü ve altı çizilmişti. Başka bir hayattan talimatları içeriyordu.

Saat başı kendimi çimdikleyip UYANIĞIM diyorum.

Sanki bunları birkaç dakika önce yazmış gibiydim. Bizi ağacın altında otururken görebiliyordum. Tatlı bir esinti vardı ve gölün

üstü dalga dalgaydı. Çok canlıydı ve sanki şimdi onu yaşıyordum; on sene öncesinin bir hatırası gibi değildi. Karnıma tuhaf bir sancı girdi. Derin bir nefes alıp sancıyı bastırmaya çalıştım.

Kutuları bulduğumdaki hallerine sokup not defterini seneler önce Westlands'ten alınmış ucuz bir egzersiz defteri değil de ışıkla karşılaştığında ufalanıp gidecek antika bir metinmiş gibi tutuyordum. Görünmemesi için spor çantamın dışındaki fermuarlı bölmeye sakladım.

Louise'in ihtiyacı olan buydu. Bunu onunla paylaşmak için sabırsızlanıyordum. O benim sırrımdı ve kısa süre sonra ortak bir sırrımız olacaktı.

David eve çok geç dönmedi. Kapıdan içeri girdiğinde saat yediyi beş geçiyordu. Onu beklerken leziz bir Tayland körisi yaptığım için mutfak yemek kokularıyla dolu doluydu ama onu yatak odasındaki renkleri görmesi için yukarı çıkardım.

"Ne diyorsun?" diye sordum. "Soldaki *Yaz Yaprağı Yeşili* ile sağdaki *Orman Pusu* arasında kararsız kaldım." Gerçek isimleri bunlar değildi ama o bunu bilmiyordu. Ânın büyüsüyle uyduruvermiştim. Belki heyecandan biraz abartmış olabilirdim. Zaten beni duyduğundan emin de değildim. Batan güneşte parlayan şeritlere bakıyor, renklerin içinde benim gördüğüm her şeyi görebiliyordu.

"Neden bu renkleri seçtin?" diye sordu. Sesi sakindi. Duygusuzdu. Ölüydü. Dönüp bana baktığında soğuk gözlerinden her şeyi anladım. Aramızdaki bütün uçurumlar o gözlerdeydi.

Güzel, diye geçirdim içimden kopacak olan fırtınaya ya da fırtına öncesi sessizliğe kendimi hazırlarken.

İşte şimdi başlıyoruz.

13

Louise

David ben işe varmadan çok önce ofisine girmişti. Ben paltomu asarken Sue kaşlarını kaldırıp başını iki yana salladı. "Bu sabah birileri yatağın ters tarafından kalkmış." Bir an beni kastettiğini sandım çünkü yorgun ve huysuz görünüyor olmalıydım. Yine karabasan görüp uykumdan uyanmış, daha sonra öylece yatıp Lisa'nın hamileliğini (bu durumu hâlâ Ian'ın yeni bebeği olarak göremiyordum) ve Adam'ın bir ay boyunca uzaklarda olacağını düşünüp durmuştum. Sabah yedi olduğunda kalkıp üç kahve ve iki sigara içmiştim. Kendimi berbat hissediyordum. Nedense Lisa'nın hamileliği Ian beni bıraktığında yaşadığım tüm o korkunç duyguları hortlatmıştı. Ian'ın mutluluğu yeni bir ihanet gibiydi. Bunun aptalca olduğunu bilsem de böyle hissediyordum. Ne var ki Sue beni değil David'i kastetmişti.

"Günaydın bile demedi," diye devam etti bana çay koyarken. "Şu âna kadar onun çekici bir adam olduğunu düşünmüştüm."

"Hepimiz bazen kötü bir gün geçiririz," dedim. "Belki de sabahları huysuz oluyordur."

"O zaman sabahın köründe gelmesin. Erkencilik konusunda senin yerini alacak gibi."

Haklıydı. Omuzlarımı silkip gülümsedim ama kalbim deli gibi atıyordu. Adele ona benimle kahve içtiğini mi söylemişti yoksa? Acaba David odasında oturmuş takıntılı bir sapık olduğum için beni kovmaya mı hazırlanıyordu? Suçluluk duygusuyla kıvranıyordum. *Adele'in* ona söyleyip söylememesine bakmaksızın bunu benim söylemem gerekirdi. Hayatımda o kadar çok şey olup bitiyordu ki karısı için sır tutmakla uğraşamazdım. Onu tanıyor bile sayılmazdım ve David benim patronumdu. Üstelik onunla kahve içmekten başka bir seçeneğim de olmamıştı. Bunu benden o istemişti. Ne diyecektim ki? Endişeli ve garip yüz ifadesiyle bana tanıştığımıza dair kimseye bir şey anlatmamamı söyleyişini çok net hatırlıyordum. Bir an şüphe etmiştim. O kadar kırılgandı ki... Ama David'e anlatmalıydım. Bunu yapmalıydım. Beni anlayacaktı. Elbette anlayacaktı.

Maria'nın her zamanki gibi bilgisayarda düzgünce yazıp çıktısını aldığı dünden kalan notlarıyla uğraşmaktansa bu sorunla yüzleşip üstesinden gelmeliydim. Gidip kapısını çaldığımda yüreğim ağzımdaydı. Cevap beklemeden kapıyı açıp içeri süzüldüm. Kendimden emindim. Bu sorunla ancak bu şekilde mücadele edebilirdim.

"Sana söylemek istediğim..."

"Kahretsin!" diye bağırdı sözümü keserek. Klinik standartlarında değil de evden getirilmiş gibi duran pahalı kahve kutusunun alüminyum kapağını açmak için debeleniyordu. Arkasına döndüğü sırada kahve dolabına kahverengi taneler saçıldı.

"Lanet olsun, kapıyı çalamaz mıydın?"

Daha önce bu kadar *sinirli* birini gördüğümü hiç hatırlamıyordum ama işte şimdi görmüştüm. Sesindeki öfke ve nefret tarafından tokatlanmış gibi hissediyordum.

"Çaldım," diye mırıldandım. "Özür dilerim. Bez getireyim."

"Ben hallederim," diye çıkıştı masasındaki kutudan peçete çekerek. "Islak bez daha kötü yapar."

"En azından halıya gelmedi." Neşeli görünmeye çalışıyordum. "Kahve döküldü diye ağlamanın anlamı yok."

"Bir şey mi istiyordun?" O an yüzüme bir yabancı gibi baktı. Soğuktu. Mesafeliydi. O eski doğal cazibesinden ve sıcaklığından eser yoktu. Sinirlerim bozulmuş, boğazım düğümlenmişti. Şu anda ona Adele ile kahve içtiğimi söylemem çok gereksiz olacaktı. O, bu ruh halindeyken olmazdı. Hiçbir şey yapmadığım halde birini en son ne zaman bu kadar sinirlendirdiğimi hatırlayamıyordum. Bu onun başka bir tarafı mıydı? Aklımdan onlarca düşünce geçiyordu. Adele'in arkadaşlarını ondan saklamasının nedeni bu muydu?

"Kahve makinesini çalıştırmamı isteyip istemediğini sormaya gelmiştim," dedim kuyruğumu dik tutmaya çalışarak. "Ama gördüğüm kadarıyla her şey kontrolün altında." Arkama dönüp dimdik bir şekilde dışarı çıktım ve kapıyı sessizce arkamdan kapadım. Aslında içimden *pat* diye çarpmak gelmişti ama işimden olmak istemiyordum. Yerime oturduğumda öfkeden tir tir titriyordum. Ben yanlış bir şey yapmamıştım. Benimle nasıl böyle konuşabilirdi? Beni nasıl böyle sindirebilirdi?

Burnumdan solurken Adele ile kahve içtiğim için hissettiğim suçluluk duygusu uçup gitti. Hem David ile ne yaşamıştık ki? Aptalca bir öpücüktü işte. Hepsi bu kadardı ve gün geçtikçe böyle bir şey hiç olmamış gibi hissediyordum. Sanki yalnızca bir fanteziden ibaretti. Adele ve ben muhtemelen bir noktada karşılaşacaktık. Noel partisinde falan mesela. Onunla daha önce tesadüfen tanışmışsam ne olmuş yani?

"Dedim sana," dedi Sue masamın yanından geçip unuttuğum çayımı uzatırken. "Üstüne alınma. Erkekleri bilirsin. Hepsi aslında huysuz bebeklerdir." Bana doğru uzandı. "Özellikle de bunun gibi sosyeteler." Bana karşı davranışlarından dolayı gururum hâlâ kırık olsa da kendimi gülmekten alamadım.

Boş ver Louise, dedim kendi kendime, bilgisayarımı açıp güne başlarken. *Sen işine bak. Hem zaten Adele ile bir daha görüşmeyeceksin ve David de senin sadece patronun.*

Öğleden sonra Hawkins ailesi geldi. Yirmi bir yaşındaki danışan Anthony Hawkins'in burada olmak istemediği her halinden belliydi. Ellilerinin sonlarındaki anne babası toplumun kaymak tabakasından olmalıydı. Bir koku bulutuyla birlikte içeri girmişlerdi: pahalı fondöten, kolonya ve parfüm. İkisi de iyi giyimliydi; adamın üstünde bir takım vardı, kadın ise marka bir bluzla etek giyip inci kolye takmıştı ama gözlerinin etrafındaki yorgunluğu görebiliyordum. Onları özel bir kulübün salonuna benzeyen bekleme odasına aldım. Kadın berjerin kenarına ilişirken kocası elleri cebinde dikilmeyi tercih etti ve teşekkürlerini sunmayı da unutmadı. Zorlama sevimliliğine rağmen onun da tıpkı oğlu gibi burada olmak istemediği her halinden belliydi.

Anthony Hawkins zayıftı, çok zayıftı ve tikliydi. İlkel bir öfkeyle dolu gözleri yüzüne sabitlenmemiş gibiydi. Oyuncakların sallanıp duran, en azından bizim görebildiğimiz bir şeye bir türlü odaklanmayan gözlerini andırıyordu. Bana bir bakış dahi atmamıştı. Eroinman olduğunu bilmeseydim bile bunu tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Anthony Hawkins uyuşturucu bağımlılığının simgesi olabilirdi. Patlamaya hazır görünüyordu ama bunun esas nedeninin korku olduğunu anlamıştım. Yine de mesafemi korudum. Korku şiddete engel olmazdı ve ben her zaman mahkemenin sevk ettiği danışanlara temkinli yaklaşırdım.

"Bunu yapmak istemiyorum," diye mırıldandı, David ofisinden çıkıp ona seslendiğinde. "Benim sorunum falan yok." Anthony Hawkins'in aksanı tam bir özel okul aksanıydı.

"Annenizle babanız dışarıda bekleyebilir," dedi David. Nazik ama sertti. Az önceki aksiliğinden eser yoktu ama yine de yüzüme bakmıyordu. "Yalnızca bir saat sürecek. Canınızı sıkmayacağım." Hafifçe omuzlarını silkip Anthony'ye sevimli ve alımlı bir edayla gülümsedi. "Ve umarım hapse girmemenizi sağlayacağım." Anthony bunu duyunca temkinli ve titrek eroinman gözlerini David'e odakladı ve bir darağacı mahkûmu gibi peşinden gitti.

Kapı arkalarından kapandığında Bayan Hawkins'in omuzlarının düştüğünü, takındığı o sahte güçlü tavırlarının yok olduğunu fark ettim. Onun için üzülmüştüm. Anthony'nin yaptıkları ya da yapmadıkları anne babasına büyük zarar vermişti. Üstelik Adam gibi küçük bir çocuk olmasının üstünden çok da zaman geçmemişti. Annesinin gözünde muhtemelen hâlâ küçücüktü. İkisine de çay hazırladım, tabii personel kupasında değil müşterilere verdiğimiz porselen fincanlarda ve onlara Dr. Martin'in çok saygın bir isim olduğunu söyledim. Oğullarına yardım edeceğini söyleyecek kadar ileriye gitmedim, buna söz veremezdik ama bir şeyler söylemek istedim ve teselli bulmak için sözlerimi göğsüne bastırmak istercesine bana bakan kadının gözlerindeki minneti gördüm.

Bu dünyanın belirsizliği bana Adam'ı düşündürdü. Annelere özgü bir paranoyayla birden oğlumun okulda ya da okul sonrası katıldığı kulüplerde bir sorun yaşayıp yaşamadığını merak ettim. Kliniğin hatları meşgul olduğu için çantamdan cep telefonumu çıkardım ama cevapsız çağrı yoktu; rutin kırılmamıştı. Gözüme bir mesaj çarptı. Adele göndermişti. Lanet olsun. Neden David'e söylememiştim ki?

Yarın çalışmıyorsan bir şeyler yapalım mı? Belki spora gideriz? Sauna ve havuz da var, güzel olabilir. Sana bir günlük giriş sağlayabilirim. Birlikte gitmek çok eğlenceli olur! Öptüm, A.

Mesaja bakakaldım. Lanet olsun. Şimdi ne bok yiyecektim? Beni bir daha arayacağını hiç düşünmemiştim. Parmaklarım tuşların üstünde gidip geldi. Belki de en iyisi görmezden gelmekti. Görmezden gelmeliydim, evet. Ama bu çok kaba olurdu ve kendimi *ikisine* karşı da kötü hissederdim. Lanet olsun, lanet olsun. Sophie'ye mesaj atıp tavsiye almak istesem de vazgeçtim. Ne söyleyeceğini biliyordum ve Adele ile arkadaş olduğumu ona söylersem bunun dönüşü olmazdı. Daha sonra neler olacağını öğrenmek isteyecekti. Hayatımın onun için bir eğlence kaynağı olmasını istemiyordum.

Mesajı tekrar okudum. Cevap vermeliydim. Evet demeliydim. Yani David olayı yalnızca bir sarhoşluk anından ibaretti, yaşanmış ve bitmişti. Her iki taraf için de aptalca bir hataydı. Adele'den belki yeni bir arkadaş olabilirdi. Bana *ihtiyacı varmış* gibi hissediyordum. Yapayalnız olduğuna hiç şüphem yoktu. Dün buram buram yalnızlık kokuyordu. Kabul etmeyi hiç istemesem de bunu yaşayan tek kişi o değildi. Ben de yalnızdım ve hayatımın hep böyle geçeceğinden korkuyordum. Her gün birbirinin aynısıydı.

Adele de ben de yalnızdık. Bütün çekiciliğine ve karizmasına rağmen evliliğinin nasıl gittiğini Tanrı bilirdi. David dışarı çıkıyor muydu, sarhoş olup başka kadınlarla öpüşüyor muydu? Normalde böyle şeyler yapmadığını söylemişti ama hepsi de aynı şeyi söylemez miydi? Başka ne diyebilirdi ki? İkimiz de birlikte çalışacağımızı bilemezdik. Evet, geçen gün çok tatlıydı ama bugün korkunç biriydi. Belki de Dr. Sykes'a bir şey anlatmamam için bana kibar davranmıştı. Böyle düşününce Adele'in tarafını tutmalıydım. Aldatan bir adamla birlikte yaşamanın nasıl bir şey olduğunu iyi biliyordum. Aldatıldığını fark etmenin insanı nasıl yıktığını görmüştüm ve böyle bir acıya sebebiyet verme olasılığı hiç hoşuma gitmedi.

Adele'i iyi tanımasam da tatlı biriydi. Ondan hoşlanmıştım. Hem birinin mesaj atıp bir şeyler yapmayı teklif etmesi güzel bir histi. Onunla buluşmalıydım. Nezaketen. Her şey yolunda giderse David'e daha sonra söylerdim. Ona buluştuğumuzu söylemeye geldiğimi ama onun aksiliği yüzünden bunu yapamadığımı anlatabilirdim. Güzel bir çözümdü bu. Kendimi şimdiden daha iyi hissediyordum.

Tek bir tereddüdüm vardı. Neden bir yerlerde öğle yemeği yiyip şarap içmeyi teklif etmemişti? Spor yapacağımı düşününce bir yerlere saklanasım geliyordu. Yıllardır Adam'ın peşinden koşmak dışında hiç egzersiz yapmamıştım ve Adam altı yaşında olduğu için artık o kadarını bile yapmıyordum. Adele'in formda olduğu her halinden belliydi ve onun yanında kendimden uta-

nacaktım. Sporda giyecek bir şeyim olduğundan bile emin değildim. Hiçbir şey üstüme olmuyordu.

Bir bahane uydurup teklifini reddedecektim ama bir anda durdum. Sarhoş kafa kendime acımakla meşgul olduğum sırada Adam'ın yokluğunda kilo vermeye karar verdiğimi hatırladım. Kendime bir hayat yaratacaktım. Kendimi durdurmaya fırsat kalmadan cevap yazdım.

Tabii ama hiç fit değilim, benimle dalga geçme!

Yaptığımdan gayet memnundum. Canın cehenneme David. Ben yanlış bir şey yapmıyordum. Cevap hemen geldi.

Harika! Bana adresini verirsen seni alırım. Öğlene doğru diyelim mi?

Güzeller güzeli Adele'in evime gelecek olması fikri spordan da berbattı.

Sporda mı buluşsak? yazdım.

Saçmalama! Bende araba var.

Kaçışımın olmadığını anlayınca pes edip adresimi yazdım ve akşam evi temizlemem gerektiğini kendime hatırlattım. Aptalcaydı tabii. Ben Londra'da yaşayan bekâr bir anneydim, Adele malikânede yaşamadığımı biliyor olmalıydı ama utanacağımı da biliyordum. Spordakinden daha az utanacaktım belki ama böylece bu yeni arkadaşlığın kalıcı olup olmadığı da ortaya çıkacaktı. Üstelik bu, David ile aramda geçen önemsiz maceranın tabutuna çakılmış son bir çivi olacaktı. Tek bir gün. *Güzel geçecek,* dedim kendime. Ne olabilirdi ki?

* * *

Hawkinslerin randevusu yarım saat daha uzadı ama Anthony en sonunda ofisten çıktığında daha sakin görünüyordu. Hâlâ huzursuzdu ama öncekinden daha *rahat* olduğuna hiç şüphe yoktu. David aileyle konuşup onları kapıya kadar geçirirken Anthony onu izliyordu. Anne babasının yanında saklamaya çalışsa da ona olan hayranlığı hemen fark ediliyordu. David'in ona kendini bu kadar çabuk açmasını sağlayacak ne söylediğini merak etmiştim. Ama sonra tüylerim diken diken olarak bardaki halini hatırladım. İnsanı özel hissettiren bir adamdı o. Bunu ben de yaşamıştım, anlıyordum. Görünen o ki ben de Anthony de buna muhtaçtık.

David masaya geldiğinde mektup yazıyormuş gibi yaptım. Başka insanların sorunlarıyla uğraşmak onu sakinleştirmişe benzese de ben soğuk bir tavır takındım. Bana kızmasına neden izin verdiğimi bilmiyordum. Bir daha beni gerip canımı yakmasını istemiyordum. Bana yaklaştığında elim ayağım birbirine dolandı.

"Cuma günü Anthony Hawkins ile bir görüşmem daha olacak," dedi. "Aynı saatte, üçü kırk beş geçe. Sistemde mevcut."

Başımı evet dercesine salladım. "Bugünkü fazladan yarım saat için ödeme alacak mıyız?"

"Hayır, o benim hatam. Konuşmaya başladığında onu durdurmak istemedim."

Dr. Sykes buna ne derdi? David hayır işi yapmak isteyebilirdi ama burası bir hayır kurumu değildi. Her neyse. Yaptığı güzel bir şeydi ve biraz aklımı karıştırmıştı. Bu adam başlı başına bir çelişkiydi.

Ofisine gitmek üzere yürümeye başladığı sırada arkasına dönüp hızlı adımlarla yanıma geldi.

"Louise, bu sabahki kaba davranışım için özür dilerim," dedi. "Berbat bir ruh halindeydim ve bunun acısını senden çıkarmamam gerekirdi."

Çok içten olduğunu düşünsem de mesafemi korumaya çalıştım.

"Evet, bunu yapmamalıydın," dedim. "Ama ben senin yalnızca sekreterin olduğum için bunun pek bir önemi yok."

Sözlerim istediğimden de soğuktu. David hafifçe irkildi. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi çarparken işime gri döndüm. Avuçlarım ter içindeydi.

"Neyse, ben sadece özür dilemek istedim." Sesinde yumuşaklıktan eser yoktu. Ofisine doğru yürürken ona seslenip çağırmak istedim. Asabiliğimden anında pişman olmuştum ve arkadaş olmamız gerekirken bu hareketim çok aptalcaydı. Sonra yarın Adele ile buluşacağımı hatırladım ve ona henüz söylemediğim bu sırrın kapanına kısıldım. Acaba şimdi mi söyleseydim? Kapanan kapısına baktım. Hayır, olmazdı. Planıma sadık kalacaktım. Adele'in arkadaşlığı sürerse o zaman söylerdim.

Kahveye ihtiyacım vardı. Aslında daha *güçlü* bir şeye ihtiyacım vardı ama kahve şimdilik yeterliydi. Hayatım nasıl olmuştu da böyle içinden çıkılmaz bir hal almıştı?

14

Adele

"Ah Tanrım, harika bir şey bu. Burada sonsuza kadar kalabilirim." Hemen yanı başımda duran Louise, başını ahşap duvara yaslayıp derin bir oh çekti. Esanslı bir kokunun sardığı saunanın en üst basamağında oturuyorduk, tenimiz su ve ter damlalarıyla kaplanmıştı.

"On dakikadan daha fazla dayanamam ben," dedim. "Sen sıcağı seviyorsun herhalde." Aslında güzel bir histi. Vücudumun rahatlamak dışında bir işi olmadığı için bütün gerginliğim eriyip gitmişti. Müthiş birkaç saat geçirmiştim. Louise evine gittiğimde çok gergindi ve içeri girmemi istemediği apaçıktı çünkü çantası kapının yanında hazırdı ama bana evi gezdirmesi için ısrar ettim. Beni reddedemezdi, asla kaba bir insan değildi. Bu iyi olmuştu çünkü içeriyi görmeyi çok istiyordum.

"Bu sene en çok bugün tatil yapmış gibi hissettim," diye mırıldandı yarım ağızla gülerek.

Gözlerimi kapamıştım ve gözümde evini canlandırıyordum. Oturma odasında televizyon vardı ve sol kolçağında sigara yanığı bulunan krem renkli koltuğunun üstünde eski, bej kırlentler

duruyordu. Halı maviydi. Sağlamdı. Çocuklara karşı dayanıklıydı. Yatak odası küçük olsa da çift kişilik yatak koymak için yeterliydi. Yatağın arkasındaki duvar kâğıt kaplıydı. Beyaz bir gömme dolap vardı. Beyaz şifoniyerin üstüne makyaj malzemelerini dizmişti. Küçük bir çantanın içinden ucuz mücevherleri sarkıyordu; muhtemelen yüz kreminin ya da bir hediye setinin eşantiyonlarıydı bunlar. Kapının arkasında sabahlığı asılıydı; eskiden yumuşacık ve beyaz olsa da artık çok yıkanmaktan sertleşmiş ve eprimişti. Üstelik kollarında kahve ya da çay lekesi vardı.

Ayrıntıları fark etmeyi öğrenmiştim. Bir yeri *görmeniz* gerektiğinde ayrıntılar önemliydi. Burası kutu gibi bir evdi. Fazla incelemesem de Adam'ın odası çok daha küçük ve çok daha renkliydi ama kesinlikle sıcaktı. İçinde hayat vardı.

"Bir de," diye devam etti Louise. Her şeyi zihnime kazıdıktan emin olduktan sonra dikkatimi ona verdim. "Böyle hareketsiz oturmayı spora tercih ederim. Yarın her yerim ağrıyacak."

"Ama kendini daha iyi hissedeceksin," diye ekledim.

"Galiba şimdiden hissediyorum," dedi. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Ve gülmediğin için de." Ona karşı içimde şefkat vardı. Her şeyi göz önünde bulundurduğumda gayet iyi iş çıkarmıştı. En azından denemişti. Moralini bozmak istemediğim için her zamanki kadar hızlı ya da uzun koşmamıştım. Bugünün amacı benim değil Louise'in spor fikrine alışmasıydı. Dün neredeyse bütün bir gün boyunca yatağımdan çıkmadığım için eklemlerim sertleşmişti ve kendimi çok yormasam bile hareket etmek harikaydı. Hafif bir kardiyodan sonra ona aletlerle nasıl çalışabileceğini göstermiştim. Hepsini büyük bir cesaretle denemişti.

"Benimle birlikte düzenli bir şekilde spora gelecek bir arkadaşım olsun istiyorum," dedim sanki bu fikir aklıma o an gelmiş gibi. "Çalışmadığın günlerde bana eşlik etsene." Durdum, başımı eğip daha kısık bir sesle devam ettim. "Hafta sonları tek başıma gelirsem bana eşlik edebilirsin. David yokken yani."

Yüzünde endişe ve merak dolu bir ifadeyle bana baktı ama

neden fısıldayarak konuştuğumu sormadı. Sormayacağını biliyordum. Henüz o kadar yakın değildik.

"Güzel olur," dedi bir an sonra. "Zor bir ay olacak. Adam babasıyla birlikte Fransa'ya gidiyor. Harika vakit geçireceğini biliyorum. Muhtemelen kulağa aptalca gelecek ama çoğu zaman beni çok yoruyor ve bu, bir ayı kendime ayırmam için müthiş bir fırsat olsa da ben kendimi şimdiden kötü hissediyorum." Cümleler ağzından art arda dökülüvermişti. "Yarın öğle yemeği vaktinde yaz tatili başlıyor. Sonra babası onu saat beş buçukta alacak. Her şey o kadar çabuk gelişti ki neler olup bittiğini kavrayamadım bile." Aniden oturup gözlerini kocaman açtı. "Hay aksi. Bir gün izin alacaktım ama tamamen unuttum. Telefon edip yalvarmam gerekecek."

"Sakin ol," dedim. Unutması işten bile değildi. Aklında başka şeyler vardı. "Onlara hasta olduğunu söyle. Neden bir günün kazancından olasın ki?"

Kafası karışmış gibiydi. "Emin değilim." Bana baktı. "Kocan dün çok aksiydi, iyice sinirlenmesini istemem."

Dizlerime baktım. "Bazen aksileştiği olur," dedim tuhaf bir tavırla. Sonra başımı kaldırıp usulca gülümsedim. "Ama hasta olduğunu söylemen bunu değiştirmez. Üstelik sadece bir gün. Senin için çok önemli ama onlar için değil."

"Doğru," dedi. "Belki de dediğin gibi yaparım."

Bir süre sessizce oturduktan sonra, "Ne kadardır evlisin?" diye sordu.

Masum bir soruydu bu. Sıradan bir arkadaşlıkta bunu çoktan sormuş olurdu ama elbette Louise ile aramdaki sıradan bir arkadaşlık değildi.

"On senedir," dedim. "On sekiz yaşındaydım. Ona görür görmez âşık oldum. Hayatımın erkeği oydu. Hemen anlamıştım."

"Çok gençmişsin," dedi.

"Olabilir. Galiba. Onun hayatımı kurtardığını biliyor musun?"

"Hayatını mı kurtardı?" İnsanın başını döndüren sıcağa rağ-

men dikkatini celbetmeyi başarmıştım. "Ciddi mi söylüyorsun, yoksa mecaz mı bu?"

"Ciddiyim. Annemle babamın öldüğü gece."

"Tanrım, çok üzüldüm." Çok genç gösteriyordu, ıslak sarı saçlarını yüzünden çektiğinde teri omuzlarına damladı. Kilo verdiğinde kemik yapısı kusursuz görünecekti.

"Sorun değil, çok uzun zaman önceydi."

"Ne oldu?"

"Aslında o geceye dair hiçbir şey hatırlamıyorum. On yedi, neredeyse on sekiz yaşındaydım. Perthshire'deki malikânemizde uyuyordum."

"Malikâneniz mi vardı? Bildiğimiz malikânelerden mi yani?"

"Evet. Adı Fairdale House'tu." Louise'in benden gitgide daha çok etkilendiğini hissedebiliyordum: güzel, kırgın bir prensestim onun için. "Çalışmak zorunda olmadığımı söylemiştim. Her neyse," utanmışım gibi omuzlarımı silktim, "yatak odam onlarınkine çok yakın değildi. Birbirimize mesafeli olmayı seviyorduk. En azından *onlar* seviyordu. Beni seviyorlardı ama aslında o kadar *sevecen* de sayılmazlardı. Artık büyüdüğüm için aramızdaki bu mesafe hoşuma gidiyordu. Müziğin sesini istediğim kadar açabiliyor, David'i geceleri gizli gizli eve sokabiliyordum."

"Sonra?" Mest olmuş bir şekilde beni dinliyordu ama aslında sadede gelmemi istediğini de biliyordum; yani David'e. Bundan memnundum. Hem zaten yangının ayrıntılarını hatırlamıyordum. Bütün bildiklerim kulaktan dolmaydı.

"Uzun lafın kısası, annemle babamın o gece misafirleri gelmişti. Detektiflere göre herkes gittiğinde annemle babam epey sarhoşmuş. Geç bir saatte yangın çıkmış ve eve yayılmaya başlamış. David saat iki gibi eve gelip beni yatak odamdan çıkardığında yangın evin yarısını sarmış bile. Ve evin bizim yaşadığımız kanadı da orasıydı. Ben bilincimi kaybetmiştim. Ciğerlerim dumanla dolmuş, David'in de kolu ve omzu üçüncü dereceden yanmıştı. Deri grefti yapılması gerekti. Bence cerrahidense psikiyatriyi seçmesinin bir nedeni de bu oldu. Sinirleri zarar görmüştü.

Yanıklara rağmen annemle babamı kurtarmaya çalıştı ama imkânsızdı. O olmasaydı ben de ölmüş olacaktım."

"Vay canına," dedi. "Çok etkileyici. Yani tabii ki çok korkunç ama etkileyici de." Durdu. "Gecenin bir yarısı onun sizin evde işi neydi?"

"Uyuyamamış ve beni görmeye gelmiş. Birkaç gün sonra üniversiteye geri dönecekti. Şanslıydım yani. Her neyse, bunları pek düşünmemeye çalışırım."

Hikâyenin içinde kaybolup gitmişti ve biraz etkilenmişti de galiba. Kendini arka planda hissetmiş olabilirdi. Belki de bu hisse alışkındı. Bilmese de onun doğuştan gelen bir ışıltısı vardı ve insanlar buna hep gölge düşürmek isterdi. Bense bunu parlatmak istiyordum.

"Ben gidip biraz havuzda serinleyeceğim," dedim. Bu yangın sohbeti yüzünden buhara tahammül edemez hale gelmiştim. "Sonra da restoranda salata yiyelim mi? Buranın salatası çok güzeldir. Sağlıklı ve lezzetli."

"Elbette," dedi. "Bu gidişle gençliğimdeki kiloma geri döneceğim."

"Neden olmasın?"

"Evet, neden olmasın?"

Ben kendimi serin havaya bırakırken coşkuyla gülümsedi. Mutluydum. Onu seviyordum. Gerçekten seviyordum.

Buz gibi suyun içinde sert ve hızlı hareketlerle yüzmeye başladım. Uzun kulaçlarım sayesinde düşen performansımı yükseltmek istiyordum. Sporun verdiği adrenaline ihtiyacım vardı. Bunu seviyordum.

Tazelenip saçlarımızı kuruttuktan sonra kafeye gittik. Duvar saati ikiyi gösteriyordu.

"Saat iki olmuş mu ya? Bekle biraz," dedim ve ani bir telaşla eğilip çantamı karıştırmaya başladım.

"İyi misin?" diye sordu Louise. "Soyunma odasında bir şeyini mi unuttun?"

"Hayır, o değil," deyip kaşlarımı çattım. Dikkatim dağılmıştı. "Telefonum. Telefonumu unutmuşum. Telefon taşımaya alışkın değilim ama saat iki olmuş ve eğer cevap vermezsem..." Şimdi alelacele konuşma sırası bendeydi. Başımı kaldırıp zoraki gülümsedim. Pek ikna edici olmadığımın farkındaydım. "Acaba öğle yemeğini bende mi yesek? Buranın salatası güzeldir ama benim buzdolabında şarküteriden aldığım çok güzel mezeler var. Hem bahçede de oturabiliriz."

"Yani, ben..." diye söze başladığında bana, David'in evine gelmeye can atmadığı hemen belli oluyordu ama sözünü kestim.

"Sonra seni evine bırakırım." Göz kamaştırıcı, çekici ve güzel görünmeye çalışarak yeniden gülümsedim. "Çok eğleniriz."

"Tamam," dedi bir süre sonra. Buna rağmen kafası hâlâ karışıktı. "Gidelim o zaman. Ama çok kalamam."

Onu seviyordum. Güçlüydü, sıcaktı, eğlenceliydi.

Ve yönetmesi kolaydı.

15

Louise

Arabadayken Adam'ın okul sonrası etkinliklere katılıp saat beşte evde olacağı için fazla kalamayacağımı, en geç saat dört buçukta evde olmam gerektiğini söyledim ama beni dinlediği yoktu. Belli belirsiz bir şeyler gevelerken bir yandan da arabasını daracık Londra yollarında fazla hızlı sürüyor, göstergedeki saatten gözlerini ayırmıyordu. Neden bu kadar acele ediyordu ki? Kaçıracağı telefon ne kadar önemli olabilirdi? Çattığı kaşlarından endişe akıyordu. Ancak ön kapıdan içeri girdiğimizde biraz olsun sakinleşti. Bu çok ironikti çünkü kapının eşiğine adımımı atar atmaz bu kez gerilen ben oldum. Burada olmamalıydım. Hiç gelmemeliydim.

"On dakika kazandık," dedi gülümseyerek. "İçeri gel."

Güzel bir evdi. Kesinlikle muhteşemdi. Ahşap döşemeler ucuz laminat değil, dayanıklı ve pahalı meşe ağacındandı; döşemeler koridor boyunca uzanıyor, merdivenler nazikçe yükseliyordu. İçinde nefes alabileceğiniz bir evdi burası. Eski ve dayanıklı tuğla duvarların içi serindi. Bu ev en azından yüz yıllıktı ve yüz yıl daha dayanırdı.

Odalardan birinin içine baktığımda burasının çalışma odası olduğunu anladım. Pencere kenarında çalışma masasıyla dosya dolabı vardı. Bir de berjer. Raflar kitap doluydu, hepsi kalın ciltli kitaplardı ve tatilde okumalık pek bir şey görünmüyordu. Bu odadan sonra güzel bir oturma odasına geçtik. Zevkli döşenmişti ama sıkış tıkış değildi. Sade ve havadardı. Her şey pırıl pırıldı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki başım zonkladı. Kendimi davetsiz bir misafir gibi hissediyordum. Evine geldiğimi duysa David ne düşünürdü? Karısıyla kahve içmem zaten bir sorunken buraya gelmem yeni bir sorundu. Belki her iki olayın da delilik olduğunu düşünecekti. Adele de David ile olanları bilse ondan geri kalmazdı. Beni evine davet ettiği için kendinden nefret edecekti. Benden nefret edecekti. En kötüsü de ait olmadığım bir yerdeyken *bardaki adamı* düşündükçe kalbimin sıkışmasıydı. Benden nefret etmesini istemiyordum. Ona söylemeliydim. İtiraf etmeliydim.

Tanrım, tam bir aptaldım. Adele ile ilişkimin bu kadar ilerlemesine asla izin vermemeliydim. Ama bu konuda şu an ne yapabilirdim ki? Arkamı dönüp gidemezdim ya! Anlaştığımız üzere öğle yemeğine kalacaktım. Hem onu seviyordum da. Tatlı biriydi. Soğuk ya da kibirli değildi.

"İşte!"

Arkasından mutfağa girdim. Mutfak benim evim kadar ve muhtemelen daha pahalıydı. Cilalı, granit tezgâh ışıl ışıl parlıyordu ve üstünde kahve lekesi bile yoktu. Adele küçük siyah Nokia'sını çıkardı. Telefonu bu lüks eve çok aykırıydı. Neden bu kadar eski bir telefon kullanıyordu acaba? Ve neden eve dönmek için bu kadar telaşlanmıştı?

"İyi misin?" diye sordum. "Aranıp da bulunamazsan ne olacak ki? Çok mu önemli?"

"Ah, söylesem gülersin." Omuzlarını hafifçe kamburlaştırdı ve hiç bana bakmadan su ısıtıcısını filtre suyla doldurdu. "David. Aradığında açmazsam endişeleniyor."

Kafam karışmıştı. "Arayacağını nereden biliyorsun?"

"Çünkü beni her gün aynı saatte arar. Endişeleniyor işte."

Evlerinde olduğum için hissettiğim huzursuzluk da David'i düşündükçe heyecanlanışım da Adele'e baktığım an uçup gitti. Bu güzel, zarif, genç kadının kocası arayacak diye eve apar topar dönmesi de ne demek oluyordu? "Seni aradığında evde mi olman gerekiyor? Bu ne kadar sıklıkta oluyor?"

"Sandığın gibi değil," dedi yalvaran gözlerle bana bakarak. "Günde birkaç kez. Ama cep telefonum olduğu için evde olmam şart değil." Telaşlı mıydı, yoksa korkuyor muydu? Yüzüme tokat yemiş gibi hissettim. Hem ben zaten David hakkında ne biliyordum ki? Sarhoş bir geceden kocaman bir karakter çıkarmıştım. Bir fanteziden başka bir şey değildi. Aklıma dünkü aksi tavırları geldi. Böyle bir şeyi ondan hiç beklemezdim. Ama evli olmasını da beklememiştim ki.

"Peki," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Çünkü bu kulağa biraz çılgınca geliyor. Kontrol manyaklığı gibi."

Kızardı ve porselen demliğe naneli çay poşeti koydu. "İyi olduğumu bilmek istiyor, hepsi bu."

"Neden?" diye sordum. "Sen yetişkin bir kadınsın." Birden telefon çalınca ikimiz de biraz irkildik. "Belki de açmaman daha iyi. Sonra geri ararsın."

Allak bullak bir halde yüzüme baktığında kendimi kötü hissettim. Bu beni ilgilendirmezdi. Gülümsedim. "Şaka yapıyorum. Sesimi çıkarmayacağım."

Koşarak koridora çıktığında telefonu çoktan kulağına götürmüştü bile. Su ısıtıcısı durduğunda kaynayan suyu demliğe doldurdum. Her söylediğini duyamıyordum ama kulak kabartınca birkaç kelimeyi anlamayı başardım. Şimdi kendimi gerçekten davetsiz misafir gibi hissediyordum ama elimde değildi. Çok meraklıydım. Tuhaftı. David ondan birkaç yaş büyük olsa da Adele'in onu bir baba figürüne dönüştürmesini gerektirecek kadar yaşlı değildi. Sesini duydum.

"Unutmadım. Şimdi içeceğim. Spordan daha yeni geldim. Hayır, her şey yolunda. Çay hazırlıyorum. Seni seviyorum."

Bu sesi de neydi böyle? Korkuyor muydu yoksa? Her şey yolunda mıydı? Bir tuhaflık mı vardı? Anlaması güçtü. Belki de normalde birbirleriyle böyle konuşuyorlardı. Arka kapıyı açıp hızlı hızlı sigara içmeyi düşündüğüm sırada geri döndü. Telefondayken güldüğünü hiç duymadığım halde şimdi sakinleşmiş görünüyordu.

"Ben demliği doldurdum," dedim.

"İyi yapmışsın." Telefon hakkında daha fazla konuşmaya niyeti var gibi görünmüyordu, ben de sormadım. "Şu dolaptan birkaç tabak al, buzdolabında da biraz humus, soğuk et ve leziz dolmalar var."

Devasa paslanmaz çelik Smeglerinin içinin doluluğu karşısında küçük dilimi yuttuğum sırada ekmek kutusundan pita ekmeği aldı ve üstteki dolabı gizlice açtı. Başımı çevirip arkama baktım ve durdum.

"Vay canına, ecza dolabına bak."

"Ah, anksiyete sorunum var da." Dolabı alelacele kapayıverdi. "Gergin biriyim galiba. Sporu bu kadar sevmemin nedeni de bu. Gerginliğimi atmamı sağlıyor."

"Günde kaç tane içiyorsun?" Üst üste yığılmış bir sürü ilaç kutusu vardı. Bu kadar çok ilacın kimseye iyi gelebileceğine inanmıyordum.

"Bir ya da iki. David'in reçetesine göre. İlacımı sonra içeceğim. Önce bir şeyler yiyeyim."

Onu rahatsız etmiştim ama yüzüm her zaman açık bir kitap gibidir. Adele gözüme gayet normal görünmüştü. Normal görünmeyenler telefon konuşmaları ve ilaçlardı. Bunları ona kocası reçete ediyordu hem de. Bunun etik olduğunu hiç sanmıyordum. Aniden burada olmak istemediğimi hissettim. Bütün bunlar hiç de iyi bir fikir değildi. Evliliklerinin mükemmel olduğunu düşünmüştüm ama bu güzel evi gördükten sonra bile artık onlara imrenmiyordum. Adele'in güzelliğine ve nezaketine bile imrenmiyordum, hayır. Ev sanki altından bir kafesti. Bütün gün

burada ne yapıyor olabilirdi? Benim hayatım sıkıcı bir rutinler döngüsü olsa bile en azından yapacak bir şeylerim vardı.

"Hepsini dışarı çıkarıp güneşin tadını çıkaralım," dediğinde konunun şimdilik kapandığını anladım.

Yemek çok lezzetliydi ve spordan sonra neredeyse açlıktan öle-cektim. En güzeli de Adele'in sandığım gibi yemek yemiyor oluşuydu. Onun salatadan üç çatal aldıktan sonra, "Ay çok doydum," diyen kadınlardan olduğunu sanmıştım ama aynı benim gibi iştahlıydı. Sofradakilerin çoğunu kısa sürede silip süpürdükten sonra biraz daha ekmek getirdi.

"Neden çocuk yapmadınız?" diye soruverdim. Çocuk yapmamalarına anlam verememiştim. Paraları vardı, Adele çalışmıyordu ve uzun süredir de birliktelerdi.

Adele çayından bir yudum aldıktan sonra cevap verdi. "Aynı anda istemedik galiba. David ilk başlarda isterken ben hazır değildim. Şimdi de tam tersi."

"Vücut saatin işlemeye başladı mı?" diye sordum.

"Olabilir. Biraz." Omuzlarını silkti. "Ama odak noktamız onun kariyeri."

"O kendi kariyerine odaklanabilir ama sen sıkılırsın." Bunları neden sorduğumu bilmiyordum. Ona neden yardım etmek istediğimi bilmiyordum ama istiyordum işte. Kırılgan bir hali vardı.

"Yemek yapıyorum. Evi kendim temizliyorum. Birinin gelip evimi temizlemesi fikrinden nefret ediyorum. Galiba geleneksel bir eş olmak istiyorum ben. Kocamı mutlu etmek istiyorum."

Bu konuda ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum, kasıklarımın terlediğini hissettim. Adele evde yemek pişirip temizlik yapıp kusursuzluğunu korumak için spora giderken, David barlarda sarhoş olup balık etli bekâr annelerle öpüşüyordu.

"Tanrım, nasıl da unuttum!" Bir anda ceylan gibi sekip içeri koştu. *Şimdi ne oldu acaba?* diye merak ediyordum. Acaba yine David'in kurduğu düzeni mi bozmuştu? Bu evde neler oluyordu böyle? O sırada elinde bir egzersiz defteriyle sırıtarak bahçeye

döndü. "Spordayken bunu sana verecektim ama sonra telefon falan derken tamamen unuttum. Karabasanlardan kurtulmana yardım edebilir."

Bunu nereden çıkmıştı? Kahve içerken bu konudan bahsettiğimi hatırlıyordum ama üstünde durmamıştım bile.

"Ben de eskiden karabasan görürdüm. Korkunçtu. David bana kendi yöntemleriyle yardım etmeye çalıştı ve bir hayır kurumunun mağazasından aldığı rüyaların gücüne dair bir kitap verdi ama eninde sonunda terapi görmem gerekti."

"Annenle baban öldüğünden beri mi?" Neler olup bittiğini anlayınca bir anda tüylerim diken diken oldu.

"Hayır, karabasanlar bu olaydan önceydi. Çok küçüktüm. Annemle babam öldüğünde de uyku sorunları yaşadım ama bu bambaşka bir hikâye. Sen ne zamandır görüyorsun? Bu konuda birinden yardım istedin mi?"

Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyordum. Tanrım, Adele de ben de karabasan görüyorduk ve ikimizin de erkek zevki berbattı.

"Küçük yaştan beri," dedim sakin görünmeye çalışarak. "Sende de böyle olmuştur herhalde. Annem beni doktora götürse de büyüdükçe geçeceğini düşündüler. Ama geçmiyordu. Erkek arkadaşım olduğunda çok zor oluyordu. Korku filminden fırlamış bir manyak gibi gözlerim açık bir şekilde uykumda yürüyordum. Beni uyandırmaya çalıştıklarında onlara vuruyor, sonra da korkunç bir şekilde gözyaşlarına boğuluyordum." Hatıralarım pek komik olmasa da gülümsedim. Ian bunları çok yorucu bulurdu. Bazen hâlâ ayrılığımızın bir nedeninin de bu olduğunu düşünürdüm. "Başka bir doktora gittim ve o da bunların gerçek karabasan olmadığını çünkü her şeyi hatırladığımı söyledi. Bir bakıma kendi halime bırakılmıştım artık. Uyku hapları biraz işe yarasa da ertesi gün kendimi berbat hissetmeme neden oluyorlardı. Hem şarabın üstüne ilaç içmeyi de sevmiyorum."

Her akşam biraz şarap içerim diye eklemekten kaçındım elbette. Bunu bilmesine gerek yoktu. Sonuçta her gece *sarhoş* olmuyor-

dum. Bir iki kadehten bir şey çıkmazdı. Fransızlar da böyle yapıyordu. Fransa'yı düşünmek istemiyordum. *Hamile.*

"Doktor yanılmış," dedi Adele. "Bazı insanlar karabasanları hatırlar. Senin ve benim gibi insanlar. Bizim gibi çok az insan var, bunu biliyor musun?"

Onu hiç bu kadar hareketli görmemiştim. Bana odaklanmıştı. Meraklıydı. Dik duruyordu. Başımı iki yana salladım. Bu konuyu daha önce hiç bu kadar düşünmemiştim, çoktan alışmıştım.

"Yetişkinlerin yüzde birden daha az bir kısmı karabasan görür ve bunların çok azı gördüklerini hatırlar. Senin ve benim gibi." Gülümsediğinde mutluluğu gözlerinden okunuyordu. "Bu küçücük oranın içinde iki insanın birbirini bulmuş olması ne muhteşem!"

Çok neşeli görünüyordu ama kendimi yine suçlu hissettim. Eve gitmeliydim. Kendi hayatıma dönüp onunkinden çıkmalıydım. Yardımını istemiyordum. Ama merak da ediyordum. Anksiyete sorunları olduğunu söylemişti, uyku değil. Eğer benim gibiyse uykunun en büyük sorunu olması gerekirdi. Masanın üstünde, aramızda duran ince not defterine baktım.

"Bu ne işime yarayacak?"

"Rüyalarını kontrol etmeyi öğrenmelisin."

Kendimi tutamayıp güldüm. Yeni moda meditasyon saçmalıklarına benziyordu ve ben doğuştan alaycıydım. "Kontrol etmek mi?"

"Ben öyle yaptım. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama bu benim hayatımı değiştirdi. Defteri al ve oku. Bana güven, eğer çabalarsan karabasanlardan kurtulur, yalnızca *kendi seçtiğin* canlı rüyaları görürsün. Lüsid rüyalar."

Defteri alıp ilk sayfasına baktım. Kelimeler düzgünce yazılmış ve altları çizilmişti.

Saat başı kendimi çimdikleyip UYANIĞIM diyorum.
Ellerime bakıyorum. Parmaklarımı sayıyorum.

Duvardaki ya da bileğimdeki saate bakıyorum, etrafa göz atıp yeniden saate bakıyorum.
Sakin ve kararlı kalıyorum.
Bir kapı düşünüyorum.

"Bu seninki mi?" deyip sayfaları çevirdim. Bazı sayfalara bir şeyler yazılmıştı. İlk sayfadan sonra yazıların düzgünlüğü gözden kaçmayacak şekilde azalıyordu. Sonlara doğru da bazı sayfalar yırtılmıştı. Pek iyi bakılmadığı ortadaydı.

"Hayır," dedi. "Tanıdığım birine aitti. Ama defter benim de bir parçam gibidir. O, rüyalarını kontrol etmeyi öğrendiğinde ben de oradaydım."

16
ÖNCE

"Kendimi çimdikleyip uyanığım diyorum? Saat başı mı? Evin içinde *böyle* dolaşmamı mı istiyorsun? Sanki yeterince insan deli olduğumuzu düşünmüyormuş gibi."

"Bunun hiçbir önemi yok."

"Madem öyle söylüyorsun."

"Ya parmak saymak?"

Nehrin yanındaki, ağacın altındaki o nokta onların olmuştu ve havanın büyüsü devam ettikçe boş zamanlarını orada geçiriyorlardı. Sıcağın içinde, dalların altında mutlu mesut aylaklık ediyorlardı.

"Rüya gördüğünde ellerin daha farklı görünür. Bunu ben küçükken David'in bana verdiği kitaptan öğrenmiştim. Annemle babam kitabı benden alıp bunun deli saçması olduğunu söylediler, galiba David de hemfikirdi ama bence değil. Sana öğreteceğim her şeyi bu kitaptan öğrendim." Halinden memnun görünüyordu. Adele suçluluk duygusuyla ve yasla henüz baş edememiş de olsa artık böyle hızla uçup giden anları daha sık yaşıyordu. Rob ile arkadaş olmak onu kendinden kurtarmıştı. Rob onu yeniden hayata bağlıyordu.

"Senin hakkında söyledikleri doğruymuş," dedi Rob. "Sen delisin."

Adele, Rob'a vurup gülmeye başladı. "Doğru. Göreceksin. Zaman da böyledir. Rüyalarda asla tutarlı değildir. Saatler daha hızlı akar."

"Uyanığım." Gülümsedi. "Gördün mü? Yapmaya başladım bile." Parmaklarını kıpırdatıp baktı.

"Hepsini aynı anda yapmana gerek yok."

"Kaçık gibi görüneceksem," dedi Rob, "o zaman hakkını vereyim."

Adele kendi ellerine, tırnaklarının altındaki kurumuş mavi boyaya baktı. David'in saati güneş ışığında parıldıyordu. Rob haklıydı, hemşireler yeni su sanatından (böyle denebilirse eğer) memnundu ama Adele'in ailesiyle barışmasına yardımı olmamıştı. Kendini anne babasının evinin arkasındaki ormanda, kullanılmayan eski kuyuyu hayal ederken buluyordu. Kuyunun yanında duruyor, geçmişini içine döküyordu. Belki bir gün kuyuyu metaforik olarak dolu bulurdu. Böylece üstünü kapayıp yoluna devam edebilirdi. Belki o zaman uyuyabilirdi. Tıpkı eskiden olduğu gibi. Kendi gözlerinin ardındaki hayatını özlüyordu. Bu onun bir parçasıydı ve suçluluk duygusu bundan tamamen kurtulmasını sağlamıyordu.

"Yap şunu Rob," dedi. "Bana teşekkür edeceksin."

"Tamam, tamam. Sadece senin için yapacağım." Adele'e bakıp göz kırptı. Birbirlerine gülümsediler. Aralarındaki sıcaklık güneşten değil, Adele'in içinden geliyordu.

17

Louise

Sahte bir hastalık izni aldığım için duyduğum vicdan azabı, Adam büyük bir coşkuyla evden ayrılırken yalnızca heyecanlı çocukların yarattığı o keder dalgasının altına gömüldü. Kapı arkasından kapanır kapanmaz küçük evimiz gözüme bir anda çok büyük ve boş göründü. Sanki herkes taşınırken beni geride bırakmıştı. Kendimle ne yapacağımı bilmiyordum. Evin içinde dolanıp durdum ama artık beni cezbeden şarap şişesini daha fazla görmezden gelemeyecektim. Tirbuşona uzanırken Adele'in verdiği defteri çekmeceye koyduğumu fark ettim. Uzun bir süre baktıktan sonra defteri oradan aldım.

Kitabın kapağının içinde, tam üst köşede dikkatlice basılmış bir isim vardı. **ROBERT DOMINIC HOYLE**. Bu isim ilgimi yan sayfadaki *"Saat başı kendimi çimdikleyip UYANIĞIM diyorum."* talimatlarından daha çok ilgimi çekmişti. Talimatları boş verdim, en azından evde yapabileceğim şeylerdi bunlar ve bu yabancının ismine baktım. Üstünde elle yazılmış isimlerin bulunduğu kitaplar her zaman ilgimi çekmişti. Hayır kurumu mağazalarından alınan ve bir zamanlar birilerine hediye olarak verilen bu

kitapların içine tebrik cümleleri yazılırdı ve bütün hikâyeler bu birkaç kelimenin ardına gizlenirdi. Bu da onlardan farklı değildi. Kimdi bu çocuk? Adele ve David onunla hâlâ arkadaş mıydı? Adele bana ilk yardım etmeye çalıştığında bunun aptalca olduğunu düşündüğüm gibi o da mı bunun aptalca olduğunu düşünmüştü?

Başka talimatlar göreceğimi düşünerek sayfayı çevirdiğimde satırları ıskalayan ve tükenmez kalemle sıkış tıkış yazılmış daha fazla cümleyle karşılaştım. Birisi girişimlerinin çetelesini tutmuş olmalıydı. Şişeyi açıp kendime koca bir kadeh doldurup koltuğuma kuruldum. Yazıların zaman kapsülü ve Adele'in geçmişinden kesitler ilgimi çekmişti. Hemen okumaya koyuldum.

Kendimi bir mankafa gibi çimdiklemeye devam edersem kollarım o kadar moraracak ki hemşireler yeniden kullanmaya başladığımı sanacak (keşke kullanabilsem) ama en azından bu boktan yerde saatleri saymış oluyorum. İki gündür parmaklarımı sayıyor, saate bakıyor ve kendimi çimdikleyip duruyorum. Adele sabırlı olmam gerektiğini söylüyor. En azından bunu gülümseyerek yapıyor. Ben sabır konusunda hiç iyi değilim. Onu güldürme konusunda iyiyim ama. O da beni güldürüyor. Neyse ki Adele var. O olmasaydı bu boktan yerde sıkıntıdan kendimi göle atardım. Daha önce rehabilitasyona da gitmiştim. Beni neden buraya gönderip iki kez cezalandırdıklarını bilmiyorum. Tipik bir Ailsa davranışı işte. Bedavaysa yap gitsin. Eminim doktoru beni buraya gönderme konusunda o ikna etmiştir. Böylece, ben evden gittikten sonra istediği herifi istediği zaman eve atabilir.

Ama Adele farklı. Bunu yalnızca onun için deniyorum. Rüyalar aslında canımı o kadar sıkmıyor, bazen onları sevdiğim bile söylenebilir. Gerçek hayatta olduğumdan daha canlı hissetmemi sağlıyorlar. Bazen kendimi suyun içinde yürüyormuşum gibi hissediyorum. Herkes çok sıkıcı. Herkes çok tanıdık. Herkes kendiyle meşgul. Ben de dâhil. Ama insanlar ne bekliyor ki? Benim nerede yaşadığımı gördüler mi? İnsanların hepsi pislik ve böyle

muamele görmeyi de hak ediyor. Ama Adele onlardan değil. Adele'in içi de dışı da çok güzel. Elbette bunu yazdığım için defteri ona asla göstermeyeceğim. Benimle dalga geçmesini istemiyorum. Çok komik ve zeki olabilirim ama çok zayıfım, her yerim sivilceli ve dişlerimde de çirkin bir tel var. Beni anlamaz. Onu sikmek istediğimi zanneder (ki böyle bir niyetim yok). Galiba çoğu insanı sevmiyorum. Çoğu insanın varlığı benim için gerçek anlamda hiçbir şey ifade etmiyor ama Adele'i seviyorum. Onunla zaman geçirmeyi seviyorum. Onun yanında mutluyum ve uyuşturucuya ihtiyaç duymuyorum. Biz arkadaşız. Galiba birbirimizin en iyi arkadaşıyız. En son ne zaman iyi bir arkadaşım olduğunu hatırlamıyorum. Adele Rutherford-Campbell benim ilk en iyi arkadaşım. Aslında, tuhaf bir şekilde güzel bir duygu bu.

Kapı zili çaldığında öyle bir fırladım ki ayağımın dibindeki şarap şişesini neredeyse yere dökecektim. Hızla oturma odasından çıkarken defter aklımdan tamamen uçup gitmişti. Adam gelmiş olmalıydı. Herhalde fikrini değiştirmişti. Bir aylığına tatile gitmek istememiş, ağlayıp tepinerek Ian'a onu eve getirmesini söylemiş olmalıydı. Bana getirmesini. Annesine. Anneciğine. Dünyasının merkezine. Paddington'ı koltuğunun altına sıkıştırarak saat beş buçukta evden ayrılırken attığı sevinç çığlıklarına rağmen çakırkeyif beynim kapıyı açtığımda karşımda onu bulacağından o kadar emindi ki gerçeklerle yüzleştiğimde küçük dilimi yutacaktım.

"Ah," dedim. "Sen miydin..."

"Merhaba."

Gelen Adam değildi. David'di. David ön kapımdaydı ve yaslandığı kapı onu ayakta zor tutuyor gibiydi. Gözlerim onu görse de beynim gördüklerime inanamıyordu. David buradaydı.

"Hasta olduğunu söylemişsin. Ben de seni bir kontrol etmek istedim." Tuhaf görünüyordu ama bazen daha yakışıklı görünmesinin nedeni de buydu. Bir anda elimdeki şarap kadehini hatırlayınca telaşa kapıldım. Burada ne işi vardı onun? Neden gelmişti?

Neden yüzümde makyaj yoktu? Saçlarım neden cadı gibiydi? Hem neden, tıpkı bir aptal gibi tüm bunları umursuyordum?

"Başım ağrıyordu ama şimdi daha iyiyim."

"İçeri girebilir miyim?"

Kalbim küt küt atıyordu ve yüzüm kızarmıştı. Bok gibi görünüyordum. Önemli olduğundan değildi. Hayır, umurumda bile değildi. Yalanım ortaya çıkmıştı ve tüm bunların altında kendimi esir ettiğim aptal bir sır yatıyordu. *Hey, ben karınla arkadaş oldum!*

"Tabii." Kenara çekildiğimde onun da ayık olmadığını fark ettim. Sarhoş gibi değildi ama gözleri buğuluydu ve ayaklarının üstünde pek sağlam duramıyordu. Mutfağa doğru yönelince ona oturma odasına geçmesini söyledim, buzdolabından yeni bir şişe ve bir de kadeh alıp yanına gittim. Adele'in bana dün verdiği defter koltuğun yanındaki sehpadaydı. Otururken el çabukluğuyla defteri göremeyeceği şekilde yere ittim. Kendimi biraz kötü hissediyordum. Burada ne işi vardı onun? Kovulacak mıydım yoksa? Nasıl bir ruh hali içindeydi?

Koltuğun kenarında otururken darmadağın hayatıma hiç uyumlu görünmüyordu. Evinin nasıl geniş ve düzenli olduğunu hatırlayınca utanıp sıkıldım. Uzun zamandır silmediğim televizyonun üstü toz içindeydi, bir köşeye atılmış oyuncaklar ve dağınık oyun konsolu Adam'ın yarattığı fırtınanın izleri gibiydi. Kendi kadehimi bitmek üzere olan şişenin dibinde kalanlarla doldururken ona da kadeh uzatıp şarap ikram ettim. Yarın işte fena şekilde akşamdan kalma olacaktım ama galiba bu konuda yalnız değildim. Hem yarın cumaydı ve en azından Adam'ı okuldan alma derdim yoktu. Bunu hatırlayınca kendimi bomboş hissettim ve biraz daha şarap içtim.

"Nerede yaşadığımı nereden öğrendin?" Onunla böyle yan yana oturmak tuhaf bir histi. Soğukkanlı görünmeye çalışırken bütün vücudum elektriklenerek bana ihanet ediyordu.

"İşe benim yüzümden gelmediğini düşündüm." Yüzüme bakmıyordu. "Sana kötü davrandım ya hani. Senin hastalık bahanesiyle işe gelmemek gibi bir huyun olmadığını söylediler."

Kısmen doğruydu bu. Güzel bir işim vardı ve evime de yakındı. İşimden olmaktansa grip halimle bile giderdim. Hem böylece okul annelerinden ve çocuklardan da bir süreliğine kurtulmuş oluyordum. Haftada üç gün çocuklar okula velileriyle gidiyordu. Hasta olduğumu söylediğim için vicdan azabı çekiyordum. Açıkçası Adele beni çok güzel ikna etmişti. Hem dürüst olmak gerekirse herkes bazen bahane uydurarak izin alırdı.

"Adresini ve telefon numaranı dosyandan buldum ama ararsam yüzüme kapatacağını düşündüm." Göz ucuyla bana baktı; kendini korumaya çalışır gibiydi, mutsuz görünüyordu ve sarhoştu. *Çok yakışıklıydı.* Bir kadının iyileştirmek isteyeceği türden bir erkekti. Hem kimdi bu adam? İşe gelip gelmemem neden umurundaydı? Patronumun yüzüne telefonu neden kapayacağımı düşünmüştü? Aklıma ecza dolabı, telefon çağrıları ve Adele'in tatlı gülümseyişi geldi. Beni de mi kontrol etmek istiyordu? Yoksa Ian başka birbiriyle mutlu diye ona öfkeli olduğum için beynim bütün erkeklerden şüphe mi ediyordu? Of, bu her şeyi didikleyişlerimden nefret ediyordum.

"Sanırım evine gitsen iyi olacak," dedim.

Sanki aniden bir şeyin eksik olduğunu fark etmiş gibi kaşlarını çatıp etrafına bakındı. "Oğlun yatağında mı?"

"Hayır. Bir aylığına babasıyla tatile gitti. Bugün gittiler." David'in gelişiyle yükselen adrenalinime rağmen başım çoktan hafifçe dönmeye başladığı halde şarabımdan büyük bir yudum aldım.

"Ah," dedi. Biraz sarhoş olabilirdi ama aptal değildi. İzin aldığım için bugün yaşayacağım para kaybını hissettim. Yine de şu an bu konu hakkında pek bir şey yapamazdı. Tabii Dr. Sykes'a evime gelip içki içtiğini söylemediği takdirde. Bu kesinlikle çok tuhaf kaçardı.

"İnsanın bir ailesi olması güzel şey."

"Bir ailem *vardı*," dedi. Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı. *Lisa hamile.* "Artık Londra'da yaşayan bekâr bir anneyim ve otuzlarında yeni arkadaş edinmek *çok* kolay. Ya da değil."

Kadehimi kaldırdım. "*Rock and Roll* bir hayata. Her neyse," diye ekledim, "sen de çocuk yapabilirdin. İkiniz de yeterince gençsiniz." Bunu neredeyse saldırgan bir tavırla söylemiştim; evli olduğunun sert bir hatırlatmasıydı bu. Hem kendime hem ona hatırlatmıştım. Ona bu kadar yakınken sakinleştiremediğim vücuduma da.

Kadehini hızla kafasına dikip yenisini koydu. Sarhoş kafayla bile onun bu konuda uzman olduğunu fark ettim. Sorunlarından biri de bu muydu yoksa? Çok mu içiyordu? Bu duruma ne sıklıkta geliyordu?

"Kader miydi acaba?" diye fikir yürüttü. "Barda tanışmamız yani."

Neredeyse bir kahkaha patlatacaktım ama bunun yerine yorgun bir tebessüm takındım. "Bence sadece kadersizlikti."

O an yüzüme, gözlerimin ta içine baktı ve saçlarımın cadı gibi olduğunu, makyaj yapmadığımı ve aslında bok gibi göründüğümü hiç fark etmedi bile.

"Sen böyle mi görüyorsun?"

Midem hafifçe kasıldı. Elimde değildi. Bu adamı görünce bana bir şeyler oluyordu. Sanki beynimi kaldırıp bir kutuya koyuyordum ve kontrol vücuduma geçiyordu. "Yani bütün bu olanları düşününce benim için pek iyi olmadı. En sonunda hoşlandığım bir adamla tanıştım ama adam evli çıktı." Flörtöz bir tavrım vardı. Sarhoş sayılırdım ve neredeyse kapıyı aralıyordum. Bunun bir hata olduğunu ve bir daha asla tekrarlanmayacağını da pekâlâ söyleyebilirdim. Söylemeliydim de. Ama yapamadım.

"Uzun süredir kimsenin yanında kendimi bu kadar rahatlamış hissetmemiştim," dedi. "Epey gülmüştük, değil mi? İnsanlar birbirlerini güldürmeli. Başka ne yaşanırsa yaşansın, her zaman birbirlerini güldürebilmeliler."

Bunu duyunca aklıma kocasının en yakın arkadaşı olan Sophie geldi. Kendimi mutsuz ve kaybolmuş gibi hissettim. Benden ne istiyordu?

"Evin çok güzelmiş. İçinde hayat var." Nasıl utandığımı fark ettim. "Ne demek istediğimi anlamışsındır. Burada bir aile yaşıyor."

"Galiba dağınık demek istiyorsun."

"Sürekli seni düşünüyorum."

Bunu büyük bir pişmanlıkla söylüyordu ama benim kalbim deli gibi çarpmaya devam ediyordu. Beni düşünüyormuş. Ne kadar sık, ne zaman ve ne düşündüğünü merak etmiştim. İçimden bir ses sürekli, *Karısını tanıyorsun, karısını seviyorsun. Ama bu adam tuhaf ruh hallerine bürünüyor ve evliliği de bir garip,* deyip duruyordu. Mideme sancılar girmeye devam ediyordu. İçim ısınmış, arzuyla dolmuştu.

"Bende ne bulduğunu anlamadım," dedim irkilip kendimi yanında beceriksiz hissederek. "Karın çok güzel bir kadın."

"Evet," dedi. "Evet, güzeldir." Şarabından biraz daha içtiğini görünce ben de aynısını yaptım. Konuyu nereye bağlayacaktı acaba? Bağlayacağını düşündüğüm yere mi? Gitmesini söylemeliydim, bunu yapmalıydım ama öylece oturup zar zor yutkunmaktan başka elimden bir şey gelmiyordu. Tüylerim diken diken olmuştu. "Ama sen..." Yüzüme baktığında eriyip gitmek istedim. "Sen çok *tatlısın.*"

"Ne kadardır birliktesiniz?" Bunu bastırmam gerekiyordu. Kendimi dizginlemeliydim. Ona karısını tanıdığımı söylemeliydim. Bunu yapmalıydım ama yapmadım. Aramızdaki her neyse sona ererdi ve ben bunu henüz yapamazdım. Bir şey olduğu da yoktu zaten.

"Uzun süredir," dedi ve ayaklarına baktı. "Çok uzun süredir."

Aklıma Adele'in hikâyelerini nasıl anlattığı geldi. David onu yangından kurtarmıştı. Neden şimdi onun gözlerinde aşkı görmüyordum? Gerçi bana neden göstersin ki? "O da mı doktor?" diye sordum. Yalanlar, gerçekler ve testler.

"Hayır. Hayır, değil. Ne olduğundan pek emin değilim. Ama çalışmıyor." Gözlerini bakışlarımdan kaçırmaya devam ediyor-

du. Kadehindeki şarabı sallayıp bir yudum daha aldı. "Uzun süredir beni hiç güldürmedi de." O an bana baktığında yüzü yüzüme o kadar yakındı ki kalbimin göğüs kafesimden fırlayacağını sandım.

"O halde neden sürdürüyorsunuz?" Bu sözlerle Adele'e ihanet ediyordum ama onu kışkırtmak istiyordum işte. Bir anda parlayacak mı, yoksa pişmanlıkla dolup evimden çekip gidecek mi görmek istiyordum. Verdiğim kararlar un ufak olup gitti. Burada biraz daha kalırsa kendimi bir kez daha küçük duruma düşürecektim. "Mutsuzsan ayrılman daha iyi olur belki de," dedim. "O kadar da zor bir şey değil."

Sanki bütün gün, çılgınca düşünceleri dinleyerek geçirdiği bütün gün boyunca duyduğu en çılgınca cümle buymuş gibi kısa bir kahkaha attı. Tüm o çekiciliğinin ve nüktedanlığının ardında gizlediği adam kimdi? Bu sarhoş suratsızlığının nedeni neydi?

"Evliliğim hakkında konuşmak istemiyorum," dedi en sonunda. "Evliliğimi düşünmek istemiyorum." Saçlarıma dokunduğunda başıboş bir saç telim kendi kendine parmağına dolandı. Alev alev yanıyordum. Şarap, Adam'ın gidişi, yalnızlık ve onun evimde olmasının verdiği korkunç zafer hissi arzumu iyice alevlendiriyordu. Onu istiyordum. Elimde değildi. O da beni istiyordu. Öne doğru eğildi, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı, nazik dokunuşu kelebek kadar hafifti. Nefesim kesilmişti.

"Benim..." Utanç içinde koridoru işaret ettim, ayağa kalkıp banyoya doğru yürüdüm.

Tuvaleti kullanıp yüzüme su çarptım. Bunu yapamazdım. Yapamazdım. Elimi yüzümü hızla yıkarken Adele ile spora gitmeden önce bacaklarımı tıraş edip bikini bölgeme ağda yaptığım için Tanrı'ya şükrettim. Kafam iyiydi. Düzgün düşünemiyordum. Sabah kendimden nefret edecektim. Bütün bunları düşünürken sarhoş tutkularım hepsini susturmayı başarıyordu. Adam bir ay boyunca yoktu. Lisa hamileydi. Ben neden kendimi bunu yaşamaktan alıkoyuyordum ki? Aynaya baktığımda yüzümün kızardığını gördüm.

Sadece bu gece, dedim kendi kendime. Bir daha asla olmayacak. Belki çoktan evine gitmiştir. Buraya gelmesinin ne kadar büyük bir hata olduğunu fark edip mükemmel evine ve mükemmel karısına geri dönmüştür. *Çok güzel olurdu,* diye düşündüm vücudum bütün bunların yalan olduğunu bas bas bağırırken. *Bunu yapamam. Yapmamalıyım.*

Kapıyı açtığımda dışarıda beni beklediğini gördüm. Bir şey söylememe fırsat vermeden beni kendine doğru çekip dudaklarıma yapıştığında bütün vücudum baştan ayağa elektriklendi. Galiba durmamız gerektiğini söyledim ama aynı zamanda düğmelerini açmakla meşguldüm. Sarhoşluktan sağa sola yalpalayarak yatak odasına doğru yürüdük. Bunu bir kez yaparsam sistemimden atabilirdim. Böyle olmalıydı, evet.

Sonrasında, nihayet soluklandığımızda ve birbirimize nasıl davranmamız gerektiğini bilemediğimizde hızla duşa girdi, ben de eski püskü sabahlığımı giyip şarap şişeleriyle kadehlerini toplamak üzere oturma odasına gittim. Nasıl hissettiğimi bilmiyordum. Nasıl hissetmem gerektiğini de. Başım ağrıyordu, seks ve şarap beni olmam gerektiğinden daha çok sarhoş etmişti. *Yıkanarak kokumdan kurtuluyor.*

Adele'i evde, fırında kendi pişirdiği yemeklerle beklerken düşünmemeye çalıştım. Kalbim şimdi bomboş kalsa da tenim hâlâ onun hissiyle ürperiyordu. Vücudum uzun süren bir uykudan uyanmış gibiydi. Harika bir sevişme değildi, ikimiz de bunun için fazla sarhoştuk, ama samimi ve sıcaktı. Sevişirken beni izlemişti, bana gerçekten bakmıştı ve o *bardaki adamdı, patronum ve Adele'in kocası* değil. Karısını yangından kurtarırken oluşan yara izlerine ne bakmış ne de dokunmuştum.

Mutfağa geldiğinde üstünü giymişti ve gözlerime bakamıyordu. Kendimi ucuz hissediyordum. Bunu hak etmiştim. Saçlarını ıslatmadan duş almıştı, kondomu tuvalete atıp sifonu çekmişti ve sadakatsizliğin tüm kanıtları böylece silinip gitmişti.

"Gitmem gerek," dedi. Başımı onaylarcasına sallayarak gülümsemeye çalıştıysam da yüzümü ekşitmekten fazlasını beceremiştim.

"Yarın işte görüşürüz." Kapıyı açıp hızlı adımlarla dışarı çıkmasını bekliyordum. Bir an bunu yapacak gibi olduysa da sonra arkasına dönüp beni öptü.

"Özür dilerim," dedi. "Bunun bir saçmalık olduğunu biliyorum."

Adele'in tatlı gülümseyişini düşündüm ve ona Adele'e ihanet etmek konusunda en az onun kadar suçlu olduğumu söylemek istedim ama yapamadım.

"Boş ver. Oldu bitti. Zamanı geri alamayız."

"Almak istemiyorum zaten. Ama durum..." Tereddüt etti. "Zor. Anlatamam."

O kadar da zor değil, demek istedim. İnsanlar sürekli ihanet eder. Nedenler her zaman bencil ve adidir, karmaşık olan ise uydurduğumuz bahanelerdir. Ama ağzımı açmadım. Başım çatlıyordu ve duygularım altüst olmuştu.

"Gitsen iyi olacak," dedim onu kapıya doğru yönlendirerek. Kendimi şu an hissettiğimden daha kötü hissettirecek herhangi bir şey söylemesini istemiyordum. "Endişelenme, bu durumu işe aksettirmeyeceğim."

Rahatlamış görünüyordu. "Güzel. Bazen o... Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum..." Saçmalıyordu ama devam etmesine izin verdim. "Ben bunu istemem... bu durum ofisin dışında kalmalı."

Bölmelere ayırır. Adele böyle söylemişti. Ne kadar çok bölmelere ayırdığını bir bilseydi...

"Git," diye tekrarladım. Bu kez gitti.

Pekâlâ, dedim içimden kapı kapanıp aniden tek başıma, korkunç derecede tek başıma kaldığımda, *işte bu kadar*. Yeniden dibe batmıştım. Sophie bile bu kadarını yapmazdı. David'in Adele'e davranışları karşısında duyduğum endişeye rağmen ilk fırsatta onunla sevişmiştim.

Bir bardak suyla Ibuprofen içerek yatağıma doğru yollandım. Olanları düşünmek istemiyordum. Onları düşünmek istemiyordum. *Kendimi* düşünmek istemiyordum. Sadece uyumak istiyordum.

Uyandığımda mutfaktaydım, musluk açıktı ve kollarımı yüzüme götürerek rüyalarımı kovalamaya çalışıyordum. Nefes nefeseydim, başım âdeta yanıyordu. Dışarısı çoktan aydınlanmıştı. Gözlerimi kırpıştırdım ve hızlı hızlı nefes aldım. Bir an güneş ışınlarının etrafımı saran yangının alevleri olduğunu sandım ama neyse ki sonra yavaş yavaş gerçek dünyaya döndüm. Buna rağmen rüyamı çok net hatırlıyordum. Her zamanki rüyayı görmüştüm. Adam kaybolmuştu. Karanlık vücut bulup beni kapana kıstırıyordu. Bu kez diğerlerinden biraz daha farklıydı ama. Adam'ın sesine her yaklaştığımda ve terk edilmiş binanın içinde her kapı açtığımda karşımda Adele'i ya da David'i buluyordum. İçinde bulundukları oda alev alev yanıyordu ve her ikisi de bağırarak bana bir şeyler söylüyorlardı ama ne dediklerini anlayamıyordum.

Sabahın altısıydı. Kendimi bok gibi hissediyordum ve midem akşamdan kalmışlıkla, vicdan azabıyla ve rüyanın korlarıyla allak bullaktı. Yorgunluktan ölüyordum. Yeniden uyumak için çok geçti. Bir an bugün de hasta olduğumu söyleyip izin almayı düşündüm ama o insanlardan olmak istemiyordum. Sue, işe eskiden olduğu gibi erken gitmediğimi çoktan fark etmişti ve bir gün daha izin alırsam endişelenmeye başlayacaktı. Üstelik hayatın normal akışına dönmesini istiyordum. Dün gece hiç yaşanmamış gibi davranmalıydım. Berbat bir insandım ama bunu düşünürken bile geceki seksin anısı beni heyecanlandırıyordu. Orgazm olmamıştım, ilk sevişmede hiçbir zaman olmazdım ama David vücudumu uyandırmıştı ve eski haline geri dönmesi biraz zamanımı alacaktı.

Kahve yapıp oturma odasına geçtim ve yerde duran not defterini karıştırmaya koyuldum. Kendimi yeniden suçlu hissedi-

yordum. Adele bana yardım etmeye çalışırken ben tutup onun kocasıyla yatmıştım. Bunun olmasına nasıl izin vermiştim ben?

David ile olanları kafamın içinde Adele'den ayrı bir kutuya koymalıydım, aksi takdirde sırf kendimi daha iyi hissetmek için olanları Adele'e anlatabilirdim. Üstelik bunu yaparsam kendimi daha iyi falan da hissetmeyecektim, yalnızca o berbat hissedecekti. Sophie'yi ve onun yaşadığı ilişkileri, kimsenin eşlere bir şey söylememesini ve aslında bakıldığında herkesin hayatının muhtemelen sırlarla ve yalanlarla karman çorman bir hale geldiğini düşündüm. İnsanların görünüşlerinin altında aslında kim olduklarını hiçbir zaman göremiyorduk. Adele ile dayanışma içinde olmak için kendimi çimdikledim.

"Uyanığım," dedim ve bomboş evimin içinde bu sözümü yüksek sesle duyunca kendimi aptal gibi hissettim. Her şey aptalcaydı aslında ama devam ettim. Ellerime bakıp parmaklarımı saydım. Kalkıp mutfaktaki saate bakmakla uğraşmayacaktım. Bunu işteyken yapabilirdim. Günah çıkardığım yoktu. Yaptıklarımın günahı bağışlanamazdı. İyi bir öğrenci olmak beni bu ihanetten aklamaya yetmezdi. Tanrım, başım çatlıyordu. David ve Adele... Onların benim için gerçekte ne ifade ettiğini bilmiyordum. Sevgili mi? Yeni bir arkadaş mı? Hiçbiri mi? Onlardan hem birey olarak hem de çift olarak etkilenmiştim ama belki de hepsi bu kadardı. Kopacak bir kıyamet olmasının dışında. Biri sevgilimken diğeri arkadaşım olamazdı. Bunu yapamazdım. Birini seçmeliydim.

Hâlâ yatak odasında duran telefonum çalmaya başlayınca kalbim duracak gibi oldu.

"*Bonjour Maman,*" dedi Adam kıkırdayarak. "Merhaba anne! Fransa'dayım ve henüz salyangoz yemedim ama babam sen işe gitmeden aramamı söyledi..."

O an, oğlumun yorgun gözlerimi yaşartan heyecanlı, nefes nefese konuşmalarını dinlerken Ian'ı öpebilirdim. Bebeğimi, özellikle de aramızda artık bir *hamilelik* durumu varken onlarla birlikte uzaklara yollamanın benim için ne kadar zor olduğunu

biliyordu. Oğlumun sesini benim aramama gerek kalmadan duymanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Adam benim bebeğim olsa ve her zaman da öyle kalacak olsa bile zavallı gibi görünmek istemediğimi biliyordu. Gururlu olduğumu ve canım yansa da kuyruğu hep dik tuttuğumu biliyordu. Beni tanıyordu. Bana yaptıklarından ve şu anki mutluluğundan nefret etsem bile beni *tanıyordu*. David ile geçirdiğim geceden sonra bu beni tuhaf bir şekilde rahatlatmıştı.

Birkaç dakika daha küçük oğlumla sohbet ettikten sonra bir yerlere koşturdu ve Ian bana her şeyin yolunda olduğunu, havanın güzel olduğunu ve uçağın rötar yapmadığını söyledi. Bu her zaman aramızda geçen nazik bir sohbet olmasına rağmen kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Şu anda diken üstünde olsam da gerçek hayatım buydu. Barışmam gereken hayat buydu.

Bu büyük skandal patlak verirse ya da verdiği zaman, en azından Adam hâlâ hayatımda olacaktı ve Ian ile ilişkim de her zamanki gibi devam edecekti. Çocuğumuz bizi birbirimize bağlıyordu.

Telefonu kapadığımızda kendimi daha iyi hissediyordum. Duş alınca akşamdan kalmışlığımın büyük bir kısmını üstümden attım. Suyun altında ellerime bakıp parmaklarımı saydım. Kendimi çimdikledim ve uyanığım dedim. Üstümden izlerini silerken bile David ile sevişmemizi düşünmemeye çalıştım. Bugün pantolon giyip azıcık makyaj yapacaktım. Dün gece olanlar tekrarlanamazdı. Gerçekten olmazdı bu. Doğru olanı yapmalıydım. Ve bu da David'i seçmemekti.

18

Adele

Bu alışverişi kredi kartıyla yapıp süpermarket alışverişinin arasına sıkıştırmıştım. Normalde alışveriş fişlerimi David'in sorması ihtimaline karşı hep saklardım ama birkaç senedir hiçbir şey sorduğu yoktu. Şimdi yeniden sormaya başlarsa da fişi kaybettiğimi söyleyecektim. İhtiyacım olan her şeyi kartla alamıyordum ama şimdilik işe yarıyordu. Louise'e bir aylık spor salonu aboneliği satın aldığım için ev masraflarından zaten yeterince kısmıştım ve harcamalarımı da buna göre yapacaktım. David'in en sevdiği cümle buydu.

Yine de yemek zevkim konusunda biraz fedakârlık yapmam gerekecekti. Pazar günü için organik kasaptan değil, süper marketten mısırla beslenmiş tavuk almıştım. David, ardına saklandığı bütün o etiketlerinin özünde bir çiftlik çocuğu olduğu halde aradaki farkı anlamazdı. Taze çiftlik yumurtasını serbest gezen süpermarket yumurtasından ayırabilirdi ama hepsi bu kadardı. Yemek konusunda damak tadına düşkün olan bendim ve o da buna karışmıyordu.

Elektronik sigara, yedek batarya ve yedek kartuşlara baktım. Muhtemelen şu anda sigarayı bırakacak bir ruh halinde değildi

ama bunu deneyebilirdi. Deneyeceğini biliyordum. İnsanları memnun etmeye çalışan bir kadındı o. İçimde yeniden bir öfke fırtınası koptu. İnsanları memnun etmeye çalışan *şişko* bir kadındı. Pahalı cihazı duvara fırlatmamak için kendimi zor tuttum.

Mutfakta oturup yeniden onu düşündüğümde içimden ağlamak geldi. Arka kapıdan içeri gün ışığı süzülüyordu ve burnum akıyordu. Bugün aynaya bakmamıştım bile. Beni yarı yolda bırakan bu güzel yüzü görmeye niyetim yoktu. Kahvem masada duruyordu, soğumuş ve hiç dokunulmamıştı. Ellerimin arasında tuttuğum cep telefonuma buğulu gözlerle baktım. Derin bir nefes alıp kendime hâkim olarak zihnimde hazırladığım mesajı hızlı hızlı yazdım.

Umarım iyisindir ve Adam olmadan da başının çaresine bakabiliyorsundur :(Seni neşelendirecek bir hediyem var! Pazartesi spora gidelim mi? Sonra da öğle yemeği yeriz? Tatile gitmesek bile vücutlarımızı bikiniye hazırlayalım! Öptüm, A.

Dün gece David ile kavga ettiğimden ya da kapıyı çekip çıktığından ya da en sonunda sessizce eve dönüp misafir odasındaki yatağa girerken nasıl uyuyormuş gibi yaptığımdan ona bahsetmedim. Gecenin bir yarısı odama girip sessizce başımda dikildiğinden, gözlerim kapalı bir şekilde uzanırken gergin ve kasılmış vücudundan yayılan öfkeyle nefreti hissedebildiğimden ve o odadan çıkana kadar nefes alamadığımdan bahsetmedim. Onu işe uğurlamak için kalkmak yerine yastığıma sarılıp ağladığımdan, kusmamaya çalıştığımdan, şu anda da hâlâ kusmamaya çalıştığımdan hiç bahsetmedim.

Tüm bunlardan ona bahsetmedim çünkü çok sinirliydim ve Louise'in bugün kendini daha da kötü hissetmesini istemiyordum. Bana ihanet etmiş olsa bile, ondan hem nefret ediyor hem de onu kıskanıyor olsam bile yeni arkadaşımı kaybetmek istemiyordum. Bunu yenmeliydim. Bana iyi gelmeyecekti ve David'in beni sevmesini de sağlamayacaktı.

Benim için sürpriz olmuştu. İlişkilerinin bu kadar hızlı ilerlemesini hiç beklemiyordum. Dün gece kavga çıkarmaya çalışmıştım ve hiç de zor olmamıştı. Yüzeyin altında kaynayan çok fazla sorunumuz vardı; yatak odasının orman yeşili duvarları, kedi, taşınmadan önce olanlar ve bizi birbirimize sımsıkı bağlayan geçmişteki sırrımız. Dışarı çıkıp bir yerlerde sarhoş olacağını tahmin etmiştim ama bardan çıkıp Louise'in kapısına dayanacağını hiç düşünmemiştim. Henüz olmamalıydı. Dün gece olmamalıydı.

Yeniden gözyaşlarına boğuldum. İçimdeki dipsiz bir kuyuyu andıran gözyaşlarımı derin nefes alarak kontrol etmeye çalıştım. Zor olacağını biliyordum. Bunu bastırmalıydım. En azından Louise hayır demeye çalışmıştı. Kalbi temizdi. İyi biriydi. Benden bahsetmiş, onu evine göndermeye çalışmıştı. Üstelik kendi de sarhoştu. Sarhoş olduğunuzda kontrolünüzü kaybetmeniz işten bile değildir; bunu hepimiz yaşamışızdır. Louise'in David ile yatmış olmasından da bunun bu kadar canımı yakmasından da nefret ediyordum ama onu bu yüzden suçlayamazdım. Louise, David ile benimle tanışmadan önce tanışmıştı ve tutkuları çoktan alevlenmişti. En azından bardaki ilk gece onu o küçük ve mutsuz hayatında özel hissettirmiş olsa da işyerinde bu ilişkiyi sürdürmeye çalışmamıştı. Onu bu yüzden seviyordum. David'e vurulmuştu. Ben de David'i bu kadar çok severken Louise'e onu bu kadar çekici bulduğu için nasıl kızabilirdim?

Olaylar beklediğimden daha hızlı gelişmişti. David, Louise'den sandığımdan daha çok hoşlanıyordu ve bu durum gururumu paramparça etmişti.

Güçlü olmalıydım. Seneler beni yumuşatmıştı. Louise, David'i mutlu ediyordu ve kliniğe gidip onu saçlarından tutup sokaklarda sürüklemek, bu kadar zayıf olduğu, sadakatsiz kocama bacaklarını bu kadar kolay açtığı için ona bağırmak istesem de önemli olan tek şey buydu. Kendime kocamı mutlu etmem *gerektiğini,* kendimi toparlayıp plan yapmam gerektiğini hatırlattım.

Soğuk kahvemden bir yudum alıp kendimi bahçeye, güneş

ışığına çıkmaya zorladım. Temiz hava yanan yüzüme iyi gelmişti. Saat henüz erkendi ve şafak soğuğu güneş ışığının içinde salınıyordu. Her şeyi yanlış anlamadığımı umdum. Louise'e yok yere kızmadığımı umdum. Olduğunu sandığım kişi olduğunu umdum. Aksi takdirde her şey çok karmaşık bir hal alacaktı. Bu konuyu kafamdan silmeye çalıştım. Pozitif olmalıydım.

Öncelikle uyumam gerekiyordu. Güzelce uyumam. Hem duygusal hem de fiziksel olarak yorgundum ama gözlerimi her kapadığımda gözümün önünde canlanıyorlardı. Louise'in eski püskü koltuğunda oturan David'in o acınası hali. Sarhoş halde sevişmeleri. Kondomu tuvalete atıp sifonu çektikten sonra duşta kendine acıyarak ağlayışı. Ceketinin cebinde taşıdığı, ta koridorun öbür ucundan kokusunu alma ihtimalime karşı evdekiyle aynı marka olan seyahat boy duş jeliyle tenini zımparalayışını görüyordum. Louise'in vicdan azabını ve tutkusunu görüyordum. Yine midem bulandı.

İKİNCİ KISIM

19

Louise

"Sen neden psikiyatr oldun?" diye sordum. Kollarında olduğuma hâlâ inanamıyordum. İlk kez suçundan arınmak için hızla duşa girip ardından alelacele evine dönmemişti. Bu gece benim boşanmam, karabasanlarım, Sophie'nin senelerdir bana ayarlamaya çalıştığı gülünç buluşmalar hakkında epey sohbet etmiştik. Gülmüştük ve onun güldüğünü duymak çok güzeldi.

"Gerçekten merak ediyor musun?" dedi.

"Evet." Göğsünün sıcaklığında başımı onaylarcasına salladım. Tabii ki merak ediyordum. Onun hakkında her şeyi merak ediyordum. Her ne kadar bunun bir daha olmayacağına söz vermiş olsam da on gün içinde üçüncü kez evime geliyordu. Biri hafta sonuydu; ona her defasında evine gitmesini, buna devam edemeyeceğimizi söylesem de kapıdan içeri ve yatağıma girmesine izin vermiş, kendime engel olamamıştım. Sanki onu gördüğümde verdiğim karar aklımdan uçup gidiyordu. Daha da kötüsü, onu görmek için can atıyordum. İçki içiyorduk, sevişiyorduk ve bana öyle hasretle bakıyordu ki içim parçalanıyordu. Aptalcaydı. Çılgıncaydı. Ama kalbim deli gibi çarpıyordu.

Çarpıntım tutuyordu. Bir süreliğine kendimi kaybediyordum. Çok kötü hissetmemek için onun *bardaki adam* olduğunu düşünmeye çalışsam da kendimi kandırdığımı biliyordum. Beni her ikisine doğru da çeken bir şeyler vardı.

David'e Adele'i tanıdığımı söylemeliydim ama bunun için artık çok geçti ve bunu ona şimdi söylersem delirdiğimi düşünebilirdi. Ama Adele ile olan ilişkime bir türlü son veremiyordum. Çok kırılgan bir kadındı. Üstelik bana David'in en az kendisi kadar kafamı kurcalayan taraflarını anlatıyordu. Her gün ikisinden birinden vazgeçmem gerektiğini düşünüyordum ve her gün karar vermekten kaçıyordum.

Adele'e tuhaf bir şekilde biraz hayrandım; çok güzel, trajik, etkileyici ve çok kibardı. David ise kapkaranlık bir sırdı. Yatakta nazik ve tutkuluydu ama zehirli olduğunu bildiğim evliliği konusunda asla konuşmuyordu. İkisinden birinden vazgeçmem gerektiğini biliyordum ama kendimi bir türlü ikna edemiyordum. Sanki ben onlara, onlar da bana bağlanmıştı. David'e ne kadar âşık olursam Adele'e de o kadar hayran kalıyordum. Berbat bir kısırdöngüydü bu.

David gibi hayatımı bölmelere ayırmaya başladım. Onları ayrı ayrı düşündüm. Adele benim arkadaşım, David de onun kontrol manyağı kocası *değil*, benim sevgilimdi. Mükemmel değildi ama şimdilik işe yarıyor gibiydi. Adele'li günlerim, David'li gecelerim oluyordu. David'i Adele'in gördüğünden daha çok görüyor bile olabilirdim. Bu bana kendimi nasıl hissettiriyordu, bilmiyordum. Sanki kazanan bendim.

"Ergenlik döneminde çiftlikteyken sürekli peşimde dolanan küçük bir kız vardı. Yalnız bir kızdı. Ailesi zengindi; kocaman bir malikâneleri vardı. Onu epey şımartmışlardı ama aynı zamanda yok sayıyorlardı. Ne demek istediğimi anlamışsındır, meşgul insanlardı işte. Bazen onunla zaman geçiremeyecek kadar yoğun oluyorlardı. Her neyse, ben çalışırken kız benimle konuşuyor, uyurgezer olmasına neden olan karabasanlardan söz ediyordu," dedi. "Bu konunun onu çok endişelendirdiğini fark ettikten sonra

bir hayır kurumunun mağazasında uykuyla ve rüyalarla ilgili bir kitap bulup ona verdim." Adele'in o kitaptan söz ettiğini hatırlayınca hafifçe gerildim. David'in bahsettiği küçük kızın o olduğuna hiç şüphe yoktu. Meraklandığım kadar kendimi suçlu da hissediyordum. Neden karısının eskiden kâbus gördüğünü söylememişti? Evli olduğunu bilmiyor değildim ki. Neden *hiçbir zaman* ondan bahsetmiyordu?

"İşe yaradı mı bari?"

"Sanmıyorum. Doğru hatırlıyorsam bu tür konular henüz yeni yeni konuşulmaya başlanmıştı ve safsatadan başka bir şey değildi. Üstelik kızın anlayamayacağı kadar da yetişkinlere hitap eden bir kitaptı. Galiba annesiyle babası kitabı en sonunda elinden alıp onu terapiye yolladılar. O sırada sekiz dokuz yaşındaydı. Benim babam çiftçiydi. Gerçi alkolle arası çiftlikle arasından daha iyiydi. Makineleri çalıştıramadığında yardımına ben koşuyordum. O zamanlar bomboş bir hayalmiş gibi görünse de doktor olmak istiyordum. O küçük kıza rüya kitabını vererek ilk kez birinin zihninde olup bitenlere çözüm bulmaya çalışmış oldum. Neşterin erişemediği yerlere dokundum." Bana daha sıkı sarıldığında kendine dair çok şey anlatmamış olmasına rağmen bunları paylaşarak çaba gösterdiğini hissettim.

"Çok ilginç bir meslek bu," diye devam etti. "İnsanların zihinlerine girip yaşamlarına nasıl devam ettiklerini görmek harika." Bana baktı. "Neden kaşlarını çatıyorsun?"

"Çatmıyorum," dedim.

"Çatıyorsun. Ya çatıyorsun ya da alnın bir anda yaşlandı."

Kendi kaşlarını komik bir şekilde çatınca bir anda ortam yumuşadı.

"Bilmiyorum," dedim. "Ben yalnızca insanların zihinlerinin kendi hallerine bırakılması gerektiğini düşünüyorum. Ben kimsenin zihnimi kurcalamasını istemem." Gerçekten böyle düşünsem de aslında Adele yüzünden kaşlarımı çatmıştım. David'in bu hikâyeye bakış açısı ilgimi çekmişti. Onu küçüklüğünden beri tanıyordu. Bu yalan değildi ama gerçek de sayılmazdı.

Gülümsediğinde başımın altındaki geniş ve güçlü gövdesinin tadını çıkarmaktan kendimi alamadım. Bir çiftçinin oğluydu o. Belki de duygularımı incitmemek için Adele'den söz etmiyordu ama ben de durumu anlamayan saf bir kız değildim.

"Doğru yerde çalıştığından emin misin?" diye sordu. "Bizim işimiz zihin kurcalamak."

"İşte o yüzden masamın arkasından çıkıp o koltuğa yatmıyorum."

"Eminim seni o koltuğa yatman için ikna edebilirdim."

"Kibirli olma, sana hiç yakışmıyor." Kaburgalarını dürtünce ikimiz de gülmeye başladık.

"Ciddi söylüyorum," dedi bir süre sonra, "karabasanların konusunda yardım istersen sana saçma sapan bir kitap verip evine göndermem. Artık daha eğitimliyim."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim sakin görünmeye çalışarak. Ama Adele'in verdiği defteri ve David'in bunu bilse ne diyeceğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Keşke kalkıp gitseydi.

"Belki de o küçük kızı bulsan iyi olur," diye mırıldandım. "Bakalım yardımına hâlâ ihtiyacı var mıymış."

Bu sözlerimden sonra bir şey söylemedi.

20
ÖNCE

Pencerelere olanca gücüyle vuran yağmur, terapiden sonra yatağında Rob ile uzanan Adele'in uykusunu getirmişti. Adele'in sanat odasında olması gerekiyordu ama resim yapmaktan bıkmıştı. Hemşireleri sakinleştirmek için yogaya gitti (görünüşe göre yoga da onu sakinleştirmişti ve bunun asıl nedeni sıkıcı olmasıydı) ama asıl istediği Rob ile temiz havada olmaktı. Bir değişiklik yapıp göle değil de çayırlara gidebilirlerdi. "Grup lideri" olmadan dolaşmaya çıkmamaları gerekiyordu ama yine de gizlice kaçsalar kimse fark etmezdi. Hippiler böyledir, demişti Rob. Herkese güvenirler. Gündüz kapıları bile kilitlemiyorlar.

"Uyanığım," dedi Rob kendini çimdikleyerek. "Ama mecburiyetten. Bu çok kasvetli."

Adele kıkırdayarak içini çekti. Fırtınanın havayı tamamen temizlemesini ummuştu ama durmak bilmeyen gri bir sağanak başlamıştı ve Rob haklıydı, bu çok kasvetliydi.

"Bu ne zaman işe yarayacak?" diye sordu Rob. "Parmaklarımı saymaktan çok sıkıldım. Günün birinde on biri bile göreceğimi düşünmeye başladım artık."

"Güzel," dedi Adele. "Eğer on biri görürsen rüya gördüğünü de anlamış olursun. Sonra kapıyı görebilir, seni hayal ettiğin yere götürmesi için onu açabilirsin. Her neyse, daha birkaç gün oldu. Sabırlı ol genç Jedi."

"Eğer tüm bunlar bir şakaysa intikamım tatlı ve korkunç olacak."

"Rüyalarını nereye götüreceksin?" dedi. "Kapıyı yaratabildiğinde yani?" Onun yanında yatmak çok rahattı. David gibi değildi; tutku ateşi yoktu, deli gibi çarpan bir kalp yoktu, farklı bir şey vardı. Sakin ve insanı yatıştıran bir şeydi bu. "Eve mi gideceksin?"

David güldü. İçe işleyen o sıcacık gülüşü değildi bu, ironi içeren kısa bir kahkahaydı. Adele artık onu tanıyordu.

"Hayır tabii ki. Rüyamda güzel yemekler hayal etsem de olmaz. Bu terapi merkezinin öğle yemeklerine biraz aroma katmayı öğrenmesi gerek. Mmm."

Adele, Rob'un konuyu değiştirmeye çalıştığının farkındaydı. Ailesinden bahsetmek istemiyordu çünkü hep Adele'in bir ailesi olmadığı için üzüleceğini düşündüğü fikrine kapılıyordu. Kendini aniden kötü bir arkadaş gibi hissetti. Hep kendinden, kendi kaybından, kendini nasıl toparlaması gerektiğinden, yoluna nasıl devam edeceğinden bahsettiği için Rob'un kendi dünyasını hiçbir zaman açamadığını fark etti. Rob onu uyuşturucu hikâyeleriyle *eğlendirmişti,* hepsi bu kadardı. Gerçek hiçbir şey yoktu. Duygusal hiçbir şey yoktu.

"O kadar mı kötü?" Sırtüstü yatıyorlardı, gözlerini tavana dikmişlerdi ama Adele yan dönüp yanağını koluna dayadı. "Eroin kullanmanın nedeni bu mu?"

"Hayır." Gülümsedi. "Bana iyi hissettirdiği için eroin kullandım. Aile konusunda ise, genelde ablamla yaşıyorum. Ailsa. Otuz yaşında." Yaş farkı karşısında Adele'in yüzünün aldığı ifadeyi gördü. "Evet, ben tekne kazıntısıyım, hata demenin en kibar yolu da bu. Her neyse, şu anda onunla yaşıyorum. Bok gibi bir halde ama onun durumu biraz daha farklı. Tanrının bir hedi-

yesi olduğunu düşünüyor. Durum gerçekten berbat, öğrenmek istemezsin."

"Sen benim arkadaşımsın," dedi Adele, Rob'un cılız kaburgalarını dürterek. "Muhtemelen David dışındaki tek gerçek arkadaşımsın. Elbette öğrenmek istiyorum."

"Benim trajik Uyuyan Güzel'im, sen benden çok daha ilgi çekicisin."

"Orası kesin." Adele hafifçe kızardı. Ona böyle hitap etmesi hoşuna gidiyordu, böyle olmamalıydı ama oluyordu işte. Annesiyle babası ölmüştü ve bu onlarla dalga geçmek gibiydi.

Rob abartılı bir şekilde içini çekti. "Tanrım, eroin istiyorum."

"Ben hiç uyuşturucu kullanmadım," dedi Adele. "Ot bile içmedim."

Şimdi şaşırması sırası Rob'daydı. "Olamaz."

"Evet, gerçekten olamaz. Biz ıssızlığın ortasında yaşıyoruz... *yaşıyorduk*. Okula otobüsle gidip geliyordum. Sorunlar yaşamaya başladığımda bir süre evden eğitim gördüm."

"Pürüzsüz teninin altındaki her bir katman gittikçe ilginçleşiyor. Evden eğitim mi? Tanrım, o taşralı çocuğa âşık olmana hiç şaşırmadım."

Adele bu küçük iğnelemeye tepki vermedi. Rob, onun David'e çok bağımlı olduğunu düşünüyordu. Bu, söyledikleri kadar söylemediklerinden de anlaşılıyordu.

"Muhtemelen bunu telafi etmemiz gerekecek," dedi. "Bayılacaksın."

Adele kahkaha attı. Rob uyuşturucuları dünyadaki en normal şeymiş gibi gösteriyordu. Ona göre böyle olsa gerekti. Rob o kadar da kötü değildi.

"En azından ot içmelisin."

"Tamam," dedi Adele uyumlu davranarak. "Ben varım." Bunu söylerken Westlands'te böyle bir şeyin olamayacağını biliyordu. Uyuşturucu kullanmadan da Rob kadar özgür ve vahşi hissedebiliyordu. Ama belki de isyan edip denemeliydi. O zaman bir süreliğine normal bir ergen gibi davranabilirdi.

David ne düşünür? Bu soruyu kafasından silmeye çalıştı. Cevabı biliyordu. David bundan hiç mutlu olmazdı. Ama acaba aldığı her kararı David'in ne düşüneceğine göre sorgulamakla doğru mu yapıyordu? Bu normal değildi. Belki de biraz Rob gibi davranmalıydı. Umursamaz. Bağımsız. Bunu düşününce bile David'e ihanet ediyormuş gibi hissetti. David onu seviyordu, o da David'i. David onun hayatını kurtarmıştı.

Her neyse, diye geçirdi içinden. Belki de ot içmeli ama bunu David'e söylememeliydi. Büyük bir sır sayılmazdı. Altı üstü kendine saklayacağı eğlenceli bir an olacaktı. Belki hoşuna bile gitmeyecekti. David'in bileğinde sallanan saatine baktı. İki olmuştu.

"Sana söz veriyorum," dedi Rob. "Birlikte kafayı bulacağız. Çok eğlenceli olacak." Adele, Rob'un beyninin tıkır tıkır çalışmaya başladığını görebiliyordu. Bu planlarını nasıl gerçeğe dökeceğini merak etmişti. Acaba Adele'in yerinde olsaydı nasıl bir hayat yaşardı? Belki çok iyi bir üniversitede bursla okurdu. Belki de annesiyle babasının istediği gibi bir çocuk olurdu.

"Gitmem gerek," dedi. Rob, şaşkınlık içinde başını kaldırıp Adele'e baktı.

"Bir seansın daha yok mu?"

Adele tuhaf bir şekilde başını iki yana salladı. Ona bundan söz etmemişti. "Avukatlarım gelecek. Onlara aynı konudan bahsetmek istiyorum. Şu miras olayları falan." Neden bu kadar kızdığını bilmiyordu ama kızmıştı. "Evi nasıl onardıklarını merak ediyorum. Güvenlik şirketi araziye alarm falan yerleştirdi mi, bunları soracağım."

"Bunun için mi geliyorlar?" Adele, Rob'un beyninin yeniden tıkır tıkır çalışmaya başladığını duyar gibi oldu.

Ayağa kalkarken saçları yüzüne döküldü. "Evet. Biraz karmaşık bir durum." En sonunda göz kamaştırıcı, insanın içini eriten türde bir gülümseme takındı. Her şeyin yolunda olduğunu söyleyen bir gülümseme. "Sen kendini çimdiklemeye odaklan. Bunu kısa süre içinde başaramazsan gerçekten kâbus falan görmediğini düşünmeye başlayacağım."

Rob gülümsedi. "Tamam Yoda, bunu sadece senin için yapacağım. Ama önce otuz bir çekeceğim."

"Çok kabasın."

Adele gülerken Rob da gülümsüyordu ve bu onu mutlu etmişti. Onun endişelerini biliyordu. David'in onun üstünde fazla hâkimiyet kurduğunu düşündüğünü biliyordu. Ve yapmak üzere olduğu şeyden hiç mutlu olmayacağını da.

21

Louise

Adele'in bana elektronik sigara başlangıç kitini vermesinin üzerinden on gün, gerçek bir sigara içmemin üzerinden de bir hafta geçmişti. İşe gitmeden önce elektronik sigaramı çantama büyük bir gururla koyuyordum. Keşke daha önce deneseydim. Her yerde görüyordum ama yapılacaklar listemdeki diğer her şey gibi sigarayı bırakmak da her zaman ertesi güne sarkmıştı. Ama Adele, özellikle bu şartlar altında o kadar para vermişken denememek olmazdı. Ne hoşuma gideceğini ne de işe yarayacağını düşünmüştüm ama uyandığımda saçlarımın sigara kokmadığını görmek harika bir duyguydu. Giysilerimin de. Adam buna çok sevinecekti. Bir önemi olmasa da Ian da sevinecekti. İkinci karısının, çocuğu olduğu halde sigara içmekle yargılayacağı bir anne olmak istemiyordum. Artık öyle bir kadın değildim. Doğru, elektronik sigaramı da çok içiyordum (evdeyken kullanması çok kolaydı) ama Adam evdeyken bunun gerçek bir sigaradan farklı olmadığının bilinciyle içmek istediğimde balkona çıkacağıma dair kendime söz vermiştim.

Bu yaz sabahı havayı içime çekerken kendimi iyi ve mutlu

hissediyordum. Böyle hissetmemeliydim oysa. Her şey birçok anlamda allak bullak olmuştu ve hepsi benim hatamdı. Ama yine de bunu görmezden gelmeyi başarıyordum. Hatta Adam'ın evde olmamasından gizli gizli mutluluk bile duyuyordum. Onu sürekli özlesem de artık daha özgürdüm. Yalnızca *Adam'ın annesi* değildim artık; bir kadın olduğumu hatırlamıştım.

Bu sabah bir kilodan fazla verdiğimi fark ettim. Yalnızca elektronik sigaramın onuncu günü değil, aynı zamanda makarna, patates ya da ekmek yememin de onuncu günüydü ve şimdiden kendimi nasıl daha iyi hissettiğime inanamıyordum. Adele haklıydı. Karbonhidrat şeytan işiydi. Serbest günler hariç. Adam evde değilken rejim yapmak çok daha kolaydı. Bir dolu et, balık ve salata. Kahvaltıda yumurta. Kendimi hiç aç bile hissetmiyordum ama bunun bir nedeni de midemin sürekli arzuyla ve suçluluk duygusuyla çalkalanıp durmasıydı. Belki de sonunda üç kilonun tamamını vermeyi başarırdım. Şarabı da azaltmıştım ve içkiyi o gün almam gereken kalori miktarına göre ayarlıyordum. Rüya sorunumu da halledersem geceleri sağlıklı bir uyku çekebilirdim. İyi başlayıp sonra vazgeçmektense rutinlerimi rayına oturtacaktım. Daha çok çabalamaya kararlıydım. Adele'in bütün bu yardımlarından sonra onu yarı yolda bırakamazdım. Kulağa çılgınca geldiğinin de farkındaydım.

Sabah erken kalktım (bir süredir hiç erken kalkmıyordum) ve doğrudan işe gitmek yerine etrafta biraz dolaşıp bu güzel sabahın tadını çıkarmaya karar verdim. Telefonumdaki adım sayma uygulaması on bine ulaşmamda ısrarcıydı ve biraz yürürsem adım sayım da artmış olacaktı. Adele'in fikirlerinden biriydi bu. O iyi bir arkadaştı. Kötü tarafı ise televizyondaki kadın programlarından birine çıkacak olsak benim bir sürtük olarak görülecek olmamdı. Belki de gerçekten sürtüğün tekiydim. Öyle davranıyordum. Bunu biliyordum. Ama hiçbir şeyin sınırı bu kadar kesin değildi, değil mi? Adele'i gerçekten seviyordum. Yıllardır edindiğim en iyi arkadaşım oydu ve diğerlerinden çok farklıydı. Nazikti, tatlıydı ve *benimle* ilgileniyordu. Sophie'yleyken onun

sosyal takvimine uymak için kendimi paralıyormuş gibi hissediyordum. Adele ile hiç böyle olmuyordu. Onunla tanıştığımdan beri Sophie'ye hiç mesaj atmamıştım. Onun arkadaşlığı bana yetmeliydi, biliyordum ama yetmemişti. Bugünlerde pek yemiyor olabilirdim ama hâlâ açgözlüydüm. Adele ve David. İkisini de istiyordum. Sophie ile konuşmamamın bir başka nedeni de buydu. Olanları bilse beni azarlayıp dururdu. Elektronik sigaramı çıkarıp yürürken içmeye başladım.

Her neyse, dedim kendi kendime klinik görüşüme girdiğinde, *seks sonsuza dek sürmez.* Adam birkaç hafta sonra dönecekti ve geceleri David'i eve alamayacaktım. Ya Adam, Adele ile tanışırsa? Ya Adam, David hakkında konuşursa? Hangi anne oğluna böyle örnek olmak ister? Evli bir adamı eve alıp onunla sevişmek, sonra da onun kendi evine dönmesi nasıl normal bir şeymiş gibi gösterilebilir? Kendimi asıl derdimin bu olduğuna ikna etmeye çalıştım ama işe yaramadı. Benim asıl derdim Adam'ın sır tutamayacak kadar küçük olmasıydı. İhtiyaç duyacağım son şey herhangi bir nedenden okul çıkışı kliniğe uğrayacak olsa, bazı geceler annesini ziyaret eden adamı tanımasıydı. Bu iğrenç olurdu. Daha da kötüsü aptalca ve bencildeydi. Ama David bana dokunduğunda bir anda can buluyordum. Üstümde bıraktığı kokuyu seviyordum. Tenini seviyordum. Gülümseyişini seviyordum. Onun yanında çocuk gibi oluyordum. Adele ile birlikteyken ise kendimi *önemli* hissediyordum. Onun için önemliydim.

Ofisin anahtarlarını ararken pantolonumun belinin bollaştığını hissettim. Kesinlikle zayıflıyordum. Belki de David ve Adele ile yeniden hayata dönmüştüm.

"İsteyip istemediğini bilmiyordum." Su ısıtıcısını çalıştıran Sue, elindeki domuz pastırmalı sandvici havaya kaldırdı. Kâğıdın arasından ketçabın yağını gördüm. "İstemezsen de sorun değil, ona başka bir talip bulabilirim." Gülümsedi. "Ya da tabii ki kendim yiyebilirim."

"İstemiyorum, teşekkürler," dedim, bir rutini daha kırmaktan

mutluydum. "Yarın serbest günüm." Dün geceki sevişmemizden sonra acıkmıştım ama saklama kabında iki haşlanmış yumurtam vardı, sandviç yerine onları yiyecektim. Diyetin püf noktası hazırlıktı, Adele bana bunu da öğretmişti. Altı yumurtayı aynı anda pişirip buzdolabında saklıyordum. Domuz pastırması çok güzel koksa da onu reddetmenin tuhaf bir zevki vardı. En azından *bir şeyi* kontrol edebilmiştim. Domuz pastırması hayır demem gereken bir zevk değildi ama bir başlangıçtı. "Özür dilerim," dedim. "Sana mesaj atıp söylemem gerekirdi. Parasını vereceğim."

"Sakın öyle bir şey yapma." Çayımı önüme koydu. "Çok güzel görünüyorsun. Hatta göz kamaştırıcı bile diyebilirim." Meraklı gözlerle bana baktı.

"Merak ettiğin buysa, hamile değilim!" Ruh halimin kısa süre önce iyiye gitmeye başlaması *hamilelik* kelimesini unuttuğum anlamına gelmiyordu.

"Ben de hayatında yeni biri mi var diye soracaktım."

"Keşke o kadar şanslı olsaydım," diyerek güldüm ve yumurtamın kabuklarını soymaya başladım.

"Böyle devam edersen hepsini kaçıracaksın," dedi. "Senin gibi güzel bir kadının bekâr olmaması gerek. Yeniden flört oyunlarına dönmenin vakti geldi."

"Olabilir," dedim. "Şu anda kendime konsantre olmuş vaziyetteyim." Çok uzun süredir evli olan ve alışkanlıkları çoktan kemikleşen Sue'ya bunları anlatmaya çalışırken içim şişse de gülümseye devam ettim. Sue delirmiş olduğumu ve hata yaptığımı düşünecekti. Haklıydı da. Ama çok uzun süredir ilk kez mutluydum. Bu o kadar korkunç bir şey miydi? Kimsenin canı yanmıyordu sonuçta. Herkesin sırrı vardı. Adele'in, benim, David'in. Bu sırlar sır olarak kaldığı sürece hayatıma devam edemez miydim? Her ikisiyle de görüşemez miydim?

Sue yüzüme bakmaya devam ederken ondan bir şey sakladığımdan emindi. Bunun için onu suçlayamazdım. Gözlerimin ışıl ışıl parladığını ve uzun süredir olmadığım kadar sevinçli göründüğümü biliyordum.

Yumurtalarımı bitirdikten sonra ellerime bakıp parmaklarımı saydım. Adele'in iyi olduğunu umuyordum. Dün gece kavga mı etmişlerdi? Acaba David'in bana gelmesinin nedeni bu muydu? Yoksa bana gelebilmek için yardım kurumlarında bir işi olduğunu mu söylemişti? İçki içmişti ama benden giderken sarhoş değildi. Muhtemelen bu yalanını gizleyebilirdi. İçki içtiğini gizlemekte epey iyi olduğunu düşünmeye başlıyordum. Belki de onunla bu konuyu konuşsam iyi olurdu. İçki konusunu yani. Belki de evliliklerindeki sorun buydu. Adele hiç içmiyordu. Öğle yemeği yerken ben bir kadeh içmiştim ama o ağzına bile sürmemişti. Ben de içkiyi azaltmalıydım. Daha az şarap içersem fazla kilolarımdan da daha çabuk kurtulurdum.

Sue'yu ikinci domuz pastırmalı sandviciyle baş başa bırakıp kahve makinesini çalıştırmak üzere David'in ofisine gittim. Salak gibi onunla evcilik oynuyordum. Karnımda kelebekler uçuşuyordu ve heyecanlanmaktan kendimi alamıyordum. İşimi hep çok sevmiştim ama artık heyecanlı da bir hal almıştı. Reçeteleri ve mektupları imzalarken ellerine bakıyor, bana nasıl dokunduğunu hatırlıyordum. Ellerinin nerelerimde gezindiğini düşünüyordum.

Hâlâ bazen aklıma David'in aramasını kaçıracağını sandığında Adele'in nasıl telaşlandığı ve ecza dolabındaki ilaçlar geliyordu. Belki de bunda hiçbir kötülük yoktu. Belki Adele fazla gergindi. O da zaten geçmişinde bazı sorunlar yaşadığını kabul etmişti. Belki de David'in davranışları kontrolcü değil, koruyucuydu. Kapalı kapılar ardında olan bitenleri kim bilebilirdi ki? Bunları David'e soramazdım, Adele'i tanıdığım ortaya çıkardı ve o zaman benim manyak bir sapık olduğumu düşünürdü. *Ve* ben de Adele'e ihanet etmiş olurdum. Her şey çok karmaşıktı. Öyle olduğunu biliyordum ama tüm bunlar kapının eşiğinde belirdiğinde kalbimin deli gibi çarpmasını engellemedi.

"Günaydın," dedim.

"Size de günaydın." Yorgun görünüyordu ama gülümseyişi gerçek ve sıcaktı. Mavi gözleri yalnızca benim için parıldıyordu.

Yüzüm kızararak alev alev yandı. Çok komikti. Birlikte çalışıyorduk. Onu görmeye çoktan alışmış olmam gerekirdi ama bu sabah her şey çok farklıydı. Dün gece yatakta yatıp sohbet ederken bir şeyler kıpırdanmıştı. Elbette uzun sürmemişti; soğuyan vücutlarımızın arasında o tanıdık suçluluk duygusu belirmişti. Erkekler çok tuhaftı. Sanki seviştiklerinde değil de gülümsediklerinde ve yakın davrandıklarında ihanet etmiş oluyorlardı. Ama onlar benim gibi düşünmüyorlardı. Bu fikir Ian beni aldattığında ve seks odaklı düşünmekten vazgeçtiğimde çok canımı yakmıştı. Belki de kahkahayı bölmelere ayırmak daha zordu.

Bunların hepsi korkunç bir ihanet, demek istemiştim ona, evimden giderken. Hepsi. Ama konuşamadım. Nasıl konuşacaktım ki? İlişkimizin bitmesini istemiyordum. Geçerli ve nahoş olan gerçek buydu. Pastadaki payımı yemek istiyordum. Sevgilimi *ve* en yakın arkadaşımı hayatımda istiyordum.

"Bugün ruh halin iyi," dedim.

Elleri ceplerinde, aralanan dudaklarında belli belirsiz bir tebessümle cevap vereceği sırada, kalbim ağzımdan fırlayacak gibiyken, içeri birden Dr. Sykes giriverdi.

"David? Seninle biraz konuşabilir miyim?"

Gülümseyip masamın arkasına doğru yol aldım ve kapıyı da arkamdan kapadım. Aramızdaki o yarım yamalak an uçup gitmişti ve muhtemelen böylesi daha iyiydi. Kendime hâkim olmalıydım. Aramızdaki bu her neyse uzun sürmeyecekti ve bağlanmamalıydım. Bu sadece tutkuydu. Geçip gidecekti. Daha fazlasına dönüşemezdi ve ben de buna izin vermeyecektim. Kelimeler anlamsızdı. Kalbim hiçbirine inanmayarak deli gibi çarpıyordu.

Öğle yemeği zamanında Anthony Hawkins beni altıncı kez aradı ve her arayışında daha heyecanlıydı. Telefonunu kapatmaya çalışırken soğukkanlılığımı zar zor korudum.

"Bay Hawkins, daha önce de söylediğim gibi, mesajınızı Dr. Martin'e müsait olduğunda hemen ileteceğim. Acil bir durum varsa size..."

"Ben David ile konuşmak istiyorum. Onunla konuşmam gerek."

"O halde müsait olur olmaz sizi aramasını söyleyeceğim."

Hızlı hızlı nefes alıyordu. "Cep telefonu numaramı doğru aldınız, değil mi? Yanlış numarayı aramasını istemem."

Ekranımda gördüğün numarayı tekrar ettiğimde en sonunda telefonu kapadı. Bu son telefon görüşmesini de David için hazırladığım mesaj listesine ekledim ve beni Anthony'den kurtarması için görüşmesinin bitmesini bekledim. Dürüst olmak gerekirse biraz endişelenmiştim. Görüşmelerin iyi gittiğini ve Anthony'nin pazartesi günü bir randevusu daha olduğunu biliyordum. Kendi ısrarlarıyla haftada üç dört kez geliyordu ve daha pazartesi olmadan David ile acilen konuşma isteğinin ruh halinin kötüye gitmesinden kaynaklanmadığını umdum.

Doktorlar en sonunda odadan çıkınca çağrı listesini David'e verdim. "Öğle yemeği zamanı olduğunu biliyorum ama sanırım onu arasan iyi olacak. Epey gergin bir hali vardı."

"Geveleyerek mi konuşuyordu?" diye sordu David listeye göz atarken.

"Hayır. Hayır, sanmıyorum."

"Hemen arayayım. Bana annesiyle babasının, bir de avukatının telefonunu bulabilir misin? Bir de doktorunun."

Başımı evet dercesine salladım. Yeniden patron sekreter ilişkimize geri dönmüştük ve tüm o klişelere rağmen bu hiç de seksi değildi. "E-posta göndereceğim."

"Teşekkürler."

Listeye bakmaya devam ederken ofisine girdi. Dönüp bakmasını, gülümsemesini ummuştum ama yapmadı. Aklında yalnızca Anthony vardı. Bu huyunu seviyordum. Burada, mesleklerinde ne kadar iyi olurlarsa olsunlar danışanlarından tamamen uzak duran doktorlar vardı. Belki de en iyisi, en profesyoneli buydu ama David'in böyle olduğunu düşünmüyordum. Sonra o doktorların her gece içmek gibi bir huyu da olmadığını düşündüm. David tuhaftı. Her zamanki gibi onu neyin alkole ittiğini merak

ettim. Diğerlerini dinlerken ve onları uçurumun kenarından çekip alırken bu kadar iyi olan biri konu kendisi olduğunda nasıl bu kadar başarısız olabilirdi?

Salatamı masamda yedikten sonra cuma öğleden sonrasının rehavetine kapıldım. Anthony, David ile daha yeni konuştuğunu kabul etse de iki kez daha aradı. Bir şey unuttuğunu ve onunla yeniden konuşması gerektiğini söyledi. Yetkim olmayan bir sohbetin içine çekilmeyi reddederek onu nazikçe susturdum.

Saat iki buçukta David'in birinci hattının ışığının yandığını gördüm. Konuşma bir dakika bile sürmedi ve Adele'i aradığını biliyordum. Yaptığı telefon görüşmelerini bu şekilde takip etmemeye çalışıyordum ama elimde değildi. Her gün on bir buçukta ve iki buçukta onu arıyordu. Konuşmalar kısa sürüyordu. Nazik bir iş konuşması kadar bile uzun değillerdi. Her gün aklıma Adele'in spordan eve nasıl telaşla döndüğü geliyordu. Her defasında başka bir odaya gitse ya da koridora çıksa da artık Adele'in David tarafından aranmasına yeterince şahit olmuştum. İçinde bulunduğum bu uygunsuz durumda kendimi korkunç hissetmem gerekirken aklımı kurcalayan tek şey bu konuşmalar mıydı yani? Aralarında ne vardı? Nasıl bir aşktı bu? Aşk mıydı gerçekten? Kıskançlıktan karnıma kramplar giriyordu.

Gün sona erdiğinde bütün danışanlar gitmişti ve hafta sonu bizi çağırıyordu. David ofisinden çıktığında ceketi üstünde, çantası elindeydi. Ofiste oyalanmasını beklememiştim (bunu hiç yapmamıştı, zaten gerek de yoktu) ama yine de biraz hayal kırıklığına uğradım.

"Anthony iyi mi?" diye sordum, hem endişelendiğim hem de onunla konuşmak istediğim için. Bana ayrıntı veremeyeceğini biliyordum ama yine de sordum.

"Ararsa konuşmaları kısa tut," dedi. "Geçici bir tedbir olarak ona doğrudan bana ulaşabileceği bir numara verdim ama bana oradan ulaşamadığında seni arayacaktır. Onunla kişisel bir sohbete girme."

Aklım karışmıştı, başımı onaylarcasına salladım. Neler ol-

muştu acaba? "Peki." Yüzümde onlarca soru işareti vardı ve bunu görebiliyordu.

"Takıntılı biri. Sanırım eroin kullandığı dönemlerde daha rahatmış ama eroin de takıntıya dönüşmüş. Bu kadar çabuk bağlanacağını düşünmemiştim ama yanılmışım."

David'i nasıl arka arkaya aradığını düşündüm. "Sana mı takıntılı?"

"Galiba. Ama beni bulamadığında bu takıntısını sana yansıtmasını istemiyorum. Benim özel olduğumu düşündüğü yok; yeni insanlara bağlanma konusunda takıntılı. Ben de bunun bir parçası oldum."

"Telefon konusunu hallederim," dedim. İşimde iyi olduğuma dikkat çekmek istiyordum ama benim için endişelenmesi de hoşuma gitmişti. Gerçi ben onun için çok daha fazla endişeliydim. "Tehlikeli biri mi?"

"Sanmıyorum," dedi ve gülümsedi. "Sadece biraz sorunlu. Ama riske girmek senin işin değil."

Sue mutfaktaydı ve bulaşık makinesine yerleştirmeden önce bardakları çalkalamakla meşguldü. Bu nedenle ona hafta sonu planlarını soramadım; gerçi adı geçmese bile Adele hep aramızda olduğundan çok da öğrenmek istemiyordum. İş konuşması bittiği için bana iyi hafta sonları dileyerek kapıya doğru yollandı.

Çıkarken başını hızla arkasına çevirip baktı. Son bakış. İçim mutluluktan pır pır etti ama sonra yeniden kıskançlık ağır bastı. Hafta sonunu evde geçirecekti. O günlerde hiç aklına geliyor muydum? Bazen düşündüğünü biliyordum çünkü cumartesi kapıma dayanmıştı. Peki ama beni *nasıl* düşünüyordu? Benim için onu terk eder miydi? Onun için ne ifade ettiğimi bilmeyi çok isterdim. Bu ilişkinin nereye gittiğini (eğer bir yere gidiyorsa) merak ediyordum. Şimdiye kadar bundan bahsetmesi gerekmez miydi? Çocuk değildik ki biz. Kendimi yine ucuz hissedip koltuğuma çöktüm. Buna bir son vermeliydim. Biliyordum.

Saate baktığımda beşe geldiğini gördüm. Gözlerimi kaçırıp tekrar baktım. Zaman geçmiyordu. Kahveyi dökmem, pazartesi

için bazı idari işleri bitirmem gerekiyordu, sonra eve gidebilirdim.

Bu akşam koşmayı düşündüm ama bölük pörçük uykularım yüzünden o kadar yorgundum ki bunu yapmayacağımı biliyordum. Kendimi çimdikledim. "Uyanığım," diye mırıldandım.

22

Adele

Akşamı herhangi bir çift gibi evde geçirmiş olsak da (akşam yemeği, televizyon, ufak tefek sohbetler) David gece yine misafir odasında yattı. Bunu havanın sıcaklığına bağlasa da burası kocaman, eski bir evdi ve kalın duvarlar sayesinde havadar odalar nispeten serindi. Yatağa giderken yüzüme bakmadı. Bu beklenmedik bir hareket sayılmazdı ama yine de kalbimin kırıkları karnıma saplanmış gibi hissettim.

Bu sabah evin içinde gezindiğini duyunca kalktım ve evliliğimizdeki o görünmez uçurumla yüzleşmek zorunda kalmamak için spora gittim. Bastırılmış duygularımı biraz olsun dışa vurmak için koşu bandında olanca gücümle koştum ve makinelerde öncekinden çok daha ağır tekrarlar yaptım ama hiç zevk almadım. Zamanımı boşa harcıyormuş gibi hissediyordum. Ne önemi vardı ki? *Benim* artık ne önemim vardı?

Eve döndüm, ikimize de hafif bir öğle yemeği hazırladım ve sonra David gitti. Bir hayır kurumunda işi vardı. Kötü giyimli bir adam onu eski arabasıyla almıştı. Hayır işlerinde çalışan herkes böyle görünüyordu. Westlands günlerinden beri değişmeyen bir

şeydi bu. Sanki kötü giyinmek onları daha varlıklı gösteriyormuş gibi. Her ne kadar bunu en azından bir kez, Louise'i görmek için bahane olarak kullandığını bilsem de bu iş tamamen yalan değildi.

David gittikten sonra evde kendimi bir anda yapayalnız hissettiğim için Louise'e mesaj atıp kahve içmeyi teklif etmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Bugünlerde David'in nereye gittiğini bilmiyordum ve yaşadığımız yer hareketli bir bölge olsa da tesadüfler yaşanabiliyordu. Sırf kendimi kötü hissediyorum diye bize rastlaması gibi bir riski göze alamazdım.

Birkaç saat boyunca evi temizledim, parıl parıl parlayana ve nefessiz kalana kadar banyoları ovaladım, sonra her cumartesi olduğu gibi posta kutumdan her zamanki gibi geç kalarak gelen sesi duydum.

Zarfın köşesindeki o tanıdık şirket kaşesini ve düzgünce yazılmış adresi gördüğümde bugün kavga çıkarmadığım için sevindim. Bu kadarı fazla olurdu ve buna hiç gerek yoktu. Bu zarf onun huzurunu kaçırmaya yeterdi. Zihnimde geçmişi kum saati gibi görüyordum ve David bu saatin içine sıkışmış, yavaş yavaş akıyordu. Yeniden keyfim kaçmıştı.

Zarfı açıp giderlere ve açıklamalara baktım. Alışılmışın dışında ya da şaşırtıcı hiçbir şey yoktu ama zaten bu pek olmazdı. Fairdale House'a artık gitmiyorduk ve kanat yandıktan sonra orada kimse yaşamamıştı. Mektubu yeniden okudum. Ana yapıda birkaç onarım çalışması yapılmıştı. Çitler elden geçirilmişti. Güvenlik kameralarının hepsi çalışıyordu. Malikânede yeni bir hasar yoktu. Gaz ve elektrik hâlâ bağlıydı, harçlar ödenmişti. Drenajda sorun yoktu. Civardaki tarlaları eken çiftçiler kiralarını ödüyordu. Yazın gelen faturalar kışın gelenlerden her zaman daha ucuz olurdu. İskoç soğuğuna karşı ısınma sistemini çalıştırmaya gerek yoktu. Dürüst olmak gerekirse, çoğu insanın evin orada olduğunu bile unuttuğunu düşünüyordum: Uyuyan Güzel'in çitler ardındaki kalesi.

Mektubu ve faturayı mutfağa, David'in görebileceği şekilde,

sanki gelişigüzel koymuşum havası yaratarak bıraktım. Bu da canımı sıkacaktı. Zarfı açmamam gerekirdi. Şirket kaşesini gördüğümde hemen onun masasının üstüne koymalıydım. Her ikimize yollanmış olsa da herkes para meseleleriyle David'in ilgilendiğini bilirdi. Ben yalnızca o güzel kuklaydım: göz kulak olunması gerekilen o trajik eş.

Avukatlar evi satıp satmayacağımı sorup durmaktan vazgeçmişlerdi. Evi hiçbir zaman satamamıştık. Yine de, belki, gelecekte... olabilecekleri düşündükçe karnıma sancılar girdi. Mesela sırrımız açığa çıkabilir, tuzla buz olup yok olabilirdi. Ondan kurtulabilirdik. Bunu düşünmek başımı döndürse de bana güç katıyordu.

Saate baktım. Sekiz buçuktu. Yaz güneşi batmaya başlamıştı. David saat ona kadar dışarıda olacaktı. Akşam yemeğine onu beklememi istemediği için bu konuyu kafama takmama gerek yoktu. Gidecek bir yerim vardı ve bunu daha fazla ertelemenin bir anlamı yoktu. Hazırlanmalıydım. Hazır olmalıydım. Aslında sabırsızlandığım bile söylenebilirdi.

Çok, çok dikkatli olmalıydım.

23

Louise

"Kızım sen delirdin mi? Yani kendini nasıl böyle bir bokun içine soktun? Ben de başımı belaya sokmayı severim ama sen çok ileri gitmişsin." Sophie, yaptıklarımı onaylamadığını telefonun öbür ucundan oldukça yüksek ve net bir şekilde aktarırken anlattığıma pişman olmuştum bile.

"Bunları yaparken aklın neredeydi acaba? Hem bana neden söylemedin?"

"Çok meşguldüm," diye geveledim. Ona beni bu kadar yargılama hakkını kim veriyordu? Bunu yapabilecek pozisyonda değildi.

"İnanamıyorum. Adam senin patronun olmasaydı bile olacak iş değil. Tekdüze hayatından kurtulmuş olmana sevinsem de yolu bu değil." Espri yaparak kızgınlığını yumuşatmaya çalışıyordu ama evin içinde volta atarken yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Beni aramasının tek nedeni akşamki planlarının suya düşmüş olması ve Ella ile evde kısılıp kalmasıydı. Muhtemelen ona mesaj atmadığımı fark etmemişti bile.

"Biliyorum, biliyorum," dedim. "Buna bir son vereceğim."

"Hangisine? Kadına mı adama mı? Bana ikisiyle de sevişiyormuşsun gibi geldi." Durdu. "İkisiyle de sevişiyor musun?"

Ona sinir olsam da bunu düşününce hafifçe gülümsedim. "Hayır, tabii ki böyle bir şey yok. Sadece... Bilmiyorum. Birinden birini sonlandırmaya her çalıştığımda başarısız oluyorum."

"Sana bir tavsiye vereyim mi?" dedi Sophie, arkadan gelen küçük bir ses sözünü kesmeden önce. "Bir dakika Louise." Sesi kesildi. "Ne?" dedi sonra öfke içinde. "Sana söyledim Ella, anne telefonda konuşuyor. Gidip babana sor. Tamam, ben sorarım." Yeniden telefonu kulağına götürdü. "Özür dilerim Lou. Lanet çocuklar..."

Boğazım düğüm düğüm olmuştu. Ondan tavsiye istediğimi pek sanmıyordum. Ben yalnızca gülmesini, bunda bir sorun olmadığını, durumun epey heyecanlı olduğunu söylemesini istiyordum. İçimden bir ses böyle bir şey olmayacağını söylüyordu ve haklıydı da.

"Sana bir tavsiye vereyim tatlım," diye devam etti, "ikisini de bırak. Kocasıyla yattığın ve bu berbat bir şey olduğu için onunla arkadaş olamazsın. Adamla da sevgili olamazsın, çünkü karısı arkadaşın ve bu da berbat bir şey. Yasak bir ilişki yaşamak sır saklamayı gerektirir ve sen bu konuda iyi değilsin; bu bir iltifat. Sen böyle bir kadın değilsin, Lou. Tinder'a falan gir. Oralarda çok hoş adamlar var, güven bana. Bekârlar var. Bana bak, seninle bir dahaki görüşmemizde Tinder'da hesap açmamış olursan sorun çıkarırım. Tamam mı?"

Onu mutlu edip başımdan savmak için dişlerimin arasından bir yalan savurarak, "Tamam," dedim.

"Kapamam gerek Lou. Ella sinir krizi geçirmek üzere. Ama arayı açmayalım. İhtiyacın olduğunda ben buradayım."

Telefonu kapadığında sözleri hâlâ zihnimde yankılanıp duruyordu. *İkisini de bırak.* Yoğun bir hayatı, ailesi ve ilişkileri varken bunu söylemesi kolaydı. Sophie hiçbir zaman ilgisiz ya da yalnız kalmazdı.

Muhtemelen Adam dönene kadar onu görmeyecektim, sonra da David'i bırakmam gerekeceği için sorun çözülmüş olacaktı.

Sophie'nin hoşuna gitsin diye bir şey yapacak değildim. Bana yaşadığı ilişkileri anlattığında ben onu dinliyor, başımı sallıyor ve yargılarımı kendime saklıyordum. O neden aynısını yapamıyordu ki? En iyisini kendisinin bildiğini sanıyordu ama bilmiyordu işte. Adele'in bana böyle şeyler söyleyeceğini hiç sanmıyordum. Adele beni dinler ve desteklerdi. Gerçek bir dost gibi.

İçinde bulunduğum duruma baktığımda bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini fark ettim ve Sophie'yi aklımdan çıkararak ikinci kadehimi doldurdum, hemen bitmesin diye de içine buz koydum. Bugün şarap içip kalori almaya hakkım olduğu için kendimi kötü hissetmiyordum. Dürüst olmak gerekirse bugün çok daha kötü olabilirdim. Hafta sonu diyet yapmak zordu ama şu anda farkı hissettiğim için gittikçe kolaylaşıyordu. Uykusuzluk yüzünden koşacak takatim yoktu ama uzun bir yürüyüşe çıktım ve canım deli gibi ekmek istese de akşam yemeğinde sadece balıkla sebze yedim. Daha sonra Adam ve Ian ile konuştum. Nasıl leziz şeyler yediklerini duyunca midem iyice kazınmaya başladı.

Şaraptan vazgeçerek kendimi bu zevkten de mahrum bırakmayacaktım. Biraz eğlenip sarhoş olmak beni şişmanlığın karanlık yokuşuna sürükleyecek değildi ya. Dolaplar tamtakırdı ve gecenin bu saatinde dışarı çıkmaya da üşeniyordum. Hem zaten uyuyabilmek için şarap içmem gerekiyordu. Karabasanlarımın daha da kötüye gittiğinden emindim. Yeni arkadaşımın kocasıyla yatarken bu olmasa şaşardım zaten. Bunu kendi içimde sertçe dile getirince irkildim. Evet, uykularımın bu kadar bölünmesi tuhaf değildi.

Kendimi oyalamak için kanalları gezmeye başladım. Korkunç bir yetenek yarışması vardı. *A Touch of Frost*'un eski bir bölümü. İlgimi çekecek bir şey yoktu. Biraz daha şarap içince aklıma yeniden David ve Adele geldi. Beynimin bir kısmı hâlâ David ve Adele'deydi. David de beni düşünüyor muydu acaba? Adele beni düşünüyor muydu? Kendime gülesim geldi. Ne saçma bir şeydi bu? Erkenden yatsam iyi olacaktı. Uyuyamasam bile en azından uzanabilirdim.

Mutfağa gidip kadehimi doldurdum. Şu anda içmeyi bıraksam bile şişenin yarısı duruyordu ve bu epey normaldi. David evde mi içiyordu acaba? Akşam yemeğine çıkmış olabilirler miydi? Acaba ilişkiyi kurtarmak için suçlu suçlu sevişiyorlar mıydı? Vücutlarımızı karşılaştırıyor olabilir miydi? Tanrım, umarım bunu yapmıyordur. Aklımda sorular uçuşup duruyordu ve artık onlarla savaşmayı bırakmıştım.

Defteri mutfak çekmecesinden çıkardım. Onlarla bağım bu defterdi ve madem aklımdan çıkmıyorlardı, o halde ben de kargacık burgacık yazıları okuyarak Adele'in geçmişini kurcalayabilirdim. Üstelik son birkaç gündür egzersizlerimi eksiksiz yapmıştım ve belki bu yüzden yazılanları daha iyi anlayabilirdim.

Televizyonu kapatıp şarap kadehimle birlikte yatak odama girdim. Fazla içmemiş olmama rağmen kendimi yorgun hissediyordum ve başım hafifçe dönüyordu. Diyet yapmak beni ucuz bir kadına çevirmişti. Halihazırda ne kadar ucuz olduğumu düşünmemeye çalıştım.

Tişörtüme dokunmadan kalan giysilerimi yere çıkarıp yatağa girdim. Gözlerim ağırlaşmıştı. Şaraptan büyük bir yudum aldım. Dişlerimi fırçalamamıştım. Nane ve şarap pek iyi bir karışım olmadığından bunu içkim bitince yapabilirdim ama muhtemelen fırçalayamadan uyuyakalacaktım ve birkaç saat sonra da kâbus görüp uyanacaktım. *Galiba çok* Rock and Roll*'um*, diye geçirdim aklımdan, hiç de *Rock and Roll* olmayışıma tebessüm ederek. Daha on olmadan yatağa girmiştim. Sonra komodindeki lambayı açıp defteri okumaya koyuldum. Küçücük yazılar önce gözlerimi acıtsa da yavaş yavaş çözmeye başladım. Adele ve David'in geçmişiydi bu elimde tuttuğum. *Uyku sorunun*, dedi içimdeki ses. *Sen bunu uyku sorunların için okuyorsun. Evet doğru*, diyerek kendi kendime cevap verdim. İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyorduk.

...Her zamanki gibi başlıyor. Koşuyorum ve peşimde bireleri var. Torbacılar, uzun zaman önce çekip giden annem olacak

kadın, Ailsa, sırf canım istedi diye, sırf kafam güzel değil diye taşan öfkem yüzünden bir sokakta dövdüğüm o çocuk. Peşimdekiler onlar, biliyorum ama aynı zamanda onlar değil. Onların canavara benzeyen versiyonları gibiler; çökük gözler, cansız bir deri, sonu gelmeyen varlıklarıyla sürekli kanımı emdikleri için kırmızıya dönen sivri dişler. Kaçmadan önce annemle Ailsa beni yakalayıp dövdükleri için kollarımda izler var. Bir deli doktorunun bana akıl vermesine ihtiyacım yok. Suçluluk duygusuymuş. Alışkanlığımdan ve aileme verdiği zarardan duyduğum suçluluk duygusu. Aklımdan geçenlere dair hiçbir fikirleri yok. İzlerin, ısırıkların ve kanımı emmelerin nedeni beni rehabilitasyona göndermek istemeleri, bu çiftlik hayatında zevk aldığım tek şeyden beni koparmaya çalışmaları.

Binanın içinde koşuyorum. Burası Ailsa ile yaşadığım apartman değil, annemle daha sonra ortadan kaybolan pedofili sevgilisi "Shanks"in yaşadığı apartman. Gerçek adı Terry. Apartman çok eski ve asansörler o kadar sidik kokuyor ki insan siktir et, merdivenlerden çıkayım diyor. Rüyamda da merdivenlerdeyim ve arkamdan seslerini duyuyorum. Bana sesleniyor, bana hakaret ediyorlar. "Orada olduğunu biliyoruz! Sakın bilmediğimizi sanma!" diye bağırıyor annem. Sesleri ıslak, ağızlarında çok fazla keskin diş var. Beton basamaklardaki metalik şıngırtıyı duyuyorum. Bacaklarım sanki şeker pekmezine saplanmış gibi. Bir türlü hızlanamıyorum. Merdiven sahanlığına vardığımda arkama bakıyorum.

Bu yarı insan, yarı canavar yaratıklar iki kat aşağıda olmalarına rağmen çok hızlı hareket ediyorlar. Parmak yerine uzun ve keskin bıçakları var. Beni parçalara bölüp yemeye geliyorlar. Koşamayacak kadar yorgunum. Merdiven boşluğunun kapısından boktan evlere bakıyorum. Bir yerlerden hiphop müzik geliyor. Kapıdaki kirli cam panelden baktığımda Shanks'i görüyorum. Görünmeyecek gibi değil ki. Kirli camın öteki tarafından bana bakıp parmak bıçağını kaldırıyor ve âdeta sonumun geldiğini işaret ediyor.

Olduğum yerde sıkışıp kalıyorum. Beni yakalayacaklarını biliyorum. Parmakları beni paramparça edecek. İşte rüyada tam bu noktada donup kalıyorum. Ailsa soluğu yanımda aldığında ise birden uyanıyorum. Ama bu kez öyle olmuyor. Bu kez rüya sürüyor.

Kapılar.

Parmaklar.

Ellerime bakıyorum. Sağ elimde fazladan bir serçe parmağım daha var. Sahanlıkta dikiliyorum ve neredeyse güleceğim. Rüya gördüğümün farkındayım. Dikkatimi topladığımda metalik cızırtılar da ortadan kayboluyor. Sahanlıktaki kapıya baktığımda bunun istediğim o kapı olmadığını biliyorum. Amatör biri tarafından aylakça çizilmiş çirkin grafitinin göründüğü duvara dönüyorum. Zihnimde çizgileri birleştirip yuvarlak tokmaklı küçük bir kapı çiziyorum. Tıpkı bir çocuk gibi.

Arkamdaki canavarlar arayı iyice kapatıyor ama yeni kapımı açmak için uzanırken onları yok sayıyorum. Bir sahil düşünmeye çalışıyorum. Neredeyse her gün yağmur yağan ve sivilceli gerzek erkek arkadaşını getiremediği için Ailsa'nın sürekli ergenlik krizleri geçirdiği Blackpool'daki o berbat tatilimizi geçirdiğimiz sahil değil bu, seyahat acentelerinin pencerelerindeki gibi havalı bir sahil.

Kapının tokmağını çevirip öteki tarafa adım atıyorum.

Karabasanlarım uçup gidiyor. Artık bembeyaz bir sahildeyim, sıcacık bir esinti saçlarımı okşuyor, ılık suyun çarptığı parmak aralarımdaki kumlar ateş gibi. Üstümde şortla tişört var. Sakinim. Gülmek istiyorum. Adele'in bunu görmesini istiyorum ve birden o beliriyor: hayali bir Adele. Su, doğal olamayacak kadar mavi ama okyanusları da hep böyle hayal etmişimdir. Yunusları da içine ekliyorum. Elinde kokteyllerle bize doğru yürüyen bir garson da hayal ediyorum. Kokteyller acayip görünüyor. Daha önce hiç içmemiştim ama tadı çilekli, bence hep öyle olmaları gerek. Rüyama bir de enjektörle eroin ekleyecek oluyorum ama vazgeçiyorum. Rüyamda gülüyorum, hayali Adele de gülüyor. Sonra kendimi tutamayıp uyanıyorum.

AMA BAŞARDIM. İnanamıyorum ama başardım! Kendi rüyalarımın kralı olabilirim. Bir sonraki daha da güzel olacak. Biliyorum. Yeniden uykuya dalmak isteyecek kadar hevesliyim. Saat sabahın dördü ve herkes uykuda ama benim kalbim deli gibi çarpıyor. Daha önce hiç kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim. Sihir gibiydi. Gerçek bir sihir, eroin etkisi değil. Bir an önce gidip Adele'e anlatmak istesem de kızlar binanın diğer kısmında ve oraya girip yakalanma riskini göze alamam. Beni kovarlar. İlk başlarda kovulmak için can atsam da şu an olmaz. Heyecanla titriyorum. Bunu yazarken bile ağzım kulaklarımda. Onu sahilde benimle hayal ettiğimi, sanki beni duymuş gibi bir anda ortaya çıktığını ona söylemeyeceğim. Sanki onsuz mutluluğu hayal edemiyormuşum gibi görünür. Bu beni bile korkuturken kim bilir o nasıl hisseder?

Artık burada kalmamız gereken süreyi neredeyse yarılamıştık. Gidince ne olacaktı? Doktor David'in ayağının altında dolaşmamı istemeyeceğine hiç şüphe yoktu. Adele, David'in beni seveceğini söylüyor ama o insanları benim gibi tanımıyor ve bu adam bana kontrol manyağı gibi geldi.

Şu avukat meselesini hâlâ merak ediyorum. Anlatması için onu zorlamadım ama yine de tuhaf davrandı. Eninde sonunda söyler. İnsanları konuşturmakta becerikliyimdir. Artık konuşmak yerine daha çok dinliyorum. Herkes kendi hakkında konuşmak istiyor. İlkel bir dürtü. Belki de burada iş bulsam hiç fena olmaz (ŞAKA).

Dışarıda kuşlar uyanıyor. Bunu başardığıma hâlâ inanamıyorum. Kendimi çimdiklemem ve parmaklarımı saymam bir işe yaradı. Rüyamı kontrol edebildim. David bunu yapamaz. Bu yalnızca Adele ile bana özel...

Gözlerim yanıyordu. Şaraptan başım döndüğü için son cümleyi iki kez okumak zorunda kaldım. Gözlerimi kapadım. Sadece bir saniyeliğine. Defter elimden kayıp gitti. *Dişlerimi fırçalamam gerek,* diye düşündüm bulanık aklımla ama sonra uyudum.

24

Adele

Korkunç bir şeydi bu. Korkunç. Bu sabahı tasvir etmek için başka bir kelime bulamıyordum. Bağırış çağırışlar sona ermişti ama ölüm sessizliği hepsinden beterdi. Kendimi berbat hissediyordum. Titriyordum. Ne söyleyeceğimi ya da söylemem gereken bir şey olup olmadığını merak ediyordum. Ya da söyleyebileceğim bir şey olup olmadığını. Her şey benim hatamdı.

"Ben misafir odasına taşınıyorum. Şimdilik. Bir süreliğine. Bence en iyisi bu. Ne yapacağımızı karar verene kadar." Sesinde profesyonel bir soğukkanlılık vardı ama öfkeden kuduruyordu. Onu tanıyordum. İçimden yalnızca ağlamak geliyordu ama ağlamadım. Yüz ifadem tamamen ruhsuzdu. Canımı nasıl yaktığını bilmesini istemiyordum.

"Kredi kartı nerede?" diye sordu buz gibi gözlerle bakarak.

İnternetten verdiğim siparişler sabah sekizde gelmeye başlamıştı ve dokuzda hepsi bitmişti. Her şeyi kusursuz bir şekilde zamanlamış, seçtiğim zaman dilimi için fazladan para ödemiştim. Satın alma kısmı titiz bir çalışmayla yaklaşık bir saatimi almıştı ama David'in American Express hesabı benim gelişigüzel

yaptığım alışverişlerin tutarı yüzünden patlamıştı. En pahalısından yepyeni bir kahve makinesiyle yine en pahalısından yepyeni bir ekmek makinesi, birkaç mücevher, çok pahalı bir kamera, bütün aksesuarlarıyla birlikte bir mikser ve ölüm vuruşu olarak da en kalitelisinden bir de koşu bandı almıştım. Binlerce sterlin harcamıştım.

Tıpkı bir çocuk gibi, mutfaktaki sandalyelerden birine asılı olan el çantamı alıp David'e uzattım ve cüzdanımın içinden o pek değerli kartını alıp paramparça edişini izledim.

"Ben bunun yeni bir başlangıç olacağını sanmıştım," dedi, plastik parçaları çöpe atarken. Buz gibi görünüyordu. Ona her şeyin yoluna gireceğini, bana güvenmesi gerektiğini söylemek istedim ama yapamadım. İşi yokuşa ben sürmüş, onu kendimden uzaklaştırıp Louise'in kollarına atmak için elimden geleni yapmıştım ve şimdi bunları yok sayamazdım. Zayıf olamazdım. Louise'e, kendime ve David'e güvenmeliydim.

"Ben bütün bunları çok uzun zaman önce aştığımızı sanıyordum," diye mırıldandı ve tıpkı ilk taşındığımız gün gibi her yeri karton kutuyla kaplı koridora baktı. "Aldığın her şeyi geri göndereceğim." Durdu. "İstersen koşu bandı kalabilir."

Aklından geçenleri biliyordum. Koşu bandı kalırsa ben de evde daha çok zaman geçirirdim. "O da gidebilir," dedim. Zaten spor üyeliğimi iptal edemezdi. Bir yıllık üyelik bedelini ödemiştik. Öyle daha ucuz oluyordu ve ben de o zamanlar David'i mutlu etmeye çalışıyordum. *Yeni başlangıcımız* için çabalıyordum.

Yüzüne baktım. İçinde bana dair küçücük bir sevgi kırıntısı bile mi kalmamıştı? Kalmış olmalıydı. Kalmalıydı. Elini yeniden çantama sokup anahtarlarımı aldı.

"Hayır kurumunun merkezine gitmem gerek. Başka bir seçeneğim yok. Bir muayene ayarlamışlar ama sadece iki saatimi alır."

Elbette gitmesi gerekti. İş her şeyden önce gelirdi. O her zaman insanlara yardım etmek isterdi. Biz hariç. Ben hariç. Konu ben olunca pes etmişti. Bana yalnızca ilaç, ilaç ve ilaç verip

duruyordu. Benim anahtarlarımı neden aldığını ancak mutfak kapısını kilitlediğinde anladım. Anahtarları cebine koyduğunu görünce sinir bozucu bir şekilde gülmeye başladım. Kendimi tutamıyordum.

"Beni içeri mi hapsediyorsun?" İnanamıyordum. Evliliğimiz boyunca zaman zaman kendimi hapisteymişim gibi hissettiğim olurdu, ikimiz de hissederdik bunu ama artık benim gardiyanım mı olmaya kalkıyordu?

"Senin iyiliğin için." En azından yüzü kızaracak ve gözlerimin içine bakamayacak kadar utanç duygusu kalmıştı. "Sadece bu sabah. Ben... Ben..." doğru kelimeleri bulmaya çalıştı, "dikkatimin dağılmaması gerek." Zayıf bir hareketle önce koridoru, sonra yüzümü işaret etti. "Bütün bunların dikkatimi dağıtmasını istemiyorum." Bakışlarını kaçırdı. Yüzüme bakamıyordu. "Biraz dinlen. Belki sonra yine ilaçlarını değiştiririz. Yarın hallederim."

Dikkatimin dağılmaması tabirine takılı kalmıştım. Nerede olduğumu ve ne yaptığımı düşünmek neden dikkatini dağıtsındı ki? Küçük telefon rutinimiz bile ona yetmez olmuştu demek.

Dikkatinin dağılmamasını istiyorsan belki de o şişko resepsiyonistini sikmeyi bırakmalısın, diye haykırmak istiyordum ama sustum. Gözünün önünde içmemi istediği ilaçlar etkisini göstermeye başlamıştı, başım dönüyordu. Pek umurumda da değildi aslında. Biraz uyumak iyi gelebilirdi.

Telefonu çaldı, araba gelmişti. Ya bilerek ya da aklı hâlâ başka yerde olduğu için telefonumu elimden almayı unutmuştu. Buna sevinmiştim. Her ihtimale karşı telefonumu saklamıştım, bu bir riskti ama artık gözümü karartmıştım. Telefon daha sonra işime yarayacaktı.

"Sonra konuşuruz," dedi kapıya doğru yürürken. Sözleri bomboştu. Biz pek konuşmazdık zaten. Bizimle ve *o konuyla* ilgili konuşmazdık. Durup arkasına baktığında bir şey söyleyecek sandım ama söylemedi.

Eskinin âşıkları, şimdinin sessiz savaşçıları olarak uzun bir süre birbirimize baktık. Sonra arkasını dönüp gitti.

En alttaki kilitte dönen anahtarı duyduğumda mezara gömülmüş gibi hissettim. Dışarı çıkamayacağımı bilmek çok tuhaftı. Uzun süredir kendimi bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Ya yangın çıkarsa? Ya ben uyurken ev yanmaya başlarsa? Aldığım ilaçlar yüzünden sersemlemiştim. Ya ocağa tencere koyup altını açık unutursam? Bunlar hiç aklına gelmiş miydi? Daha önce hiç yangın yaşamamışım gibi davranıyordu. Belki de bugünlerde kendi kendime evden çıkabilecek kadar becerikli olduğumu düşünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, aklıma koyarsam pencereleri kolayca kırabilirdim.

Sessizliğin içinde öylece dikilip cama baktım ve alevleri düşündüm. Zihnimden onlarca fikir gelip geçiyordu. Sonra yüzümdeki zonklamayla bir anda şimdiki zamana geri döndüm. *Onun* verdiği bütün ilaçları içmiştim ama aslında Ibuprofen'e ihtiyacım vardı.

Suyla birlikte iki tane içtikten sonra aşağı kattaki banyoya girip ışığı açtım. Lavaboya doğru yaslanıp aynadaki yüzüme baktım. Elmacık kemiklerimdeki morluklar hemen göze çarpıyordu. Cildim davul gibi şişmişti. Hafifçe dokunduğumda hemen irkildim. Dün gece yalnızca kırmızı bir leke vardı, bugün ise gittikçe yayılıyordu. Gözümün kapanmaması iyi bir şeydi. Morluğun bir hafta içinde geçeceğinden emindim.

Bundan nefret ediyordum. Satın aldıklarım sabah gelmeye başladığında gittikçe büyüyen morluğum artık onun için dert değildi. Yeniden sinirlenmişti ve dün cevap vermek istemediğim bütün o soruları yeniden sormaya başlamıştı. Neredeydim? Neden o eve geldiğinde ben yoktum? Ne yapıyordum?

Ona *gerçekten* nerede olduğumu söyleyememiştim (eve ondan önce dönmüş olmayı planlasam da dün geceki en büyük fiyaskolardan biri, kötü zamanlamam olmuştu) ama belki de uydurmalıydım. Ya da uydurmamalıydım. Onun üstünde kurduğum o kısa süreli sessiz hâkimiyet hoşuma gitmişti. İçeriye kilitlenmiş olan ben olabilirdim ama onun merak ettikleri de zihnimde kilitliydi. Bununla avunabilirdim. Yine de yalnız kalınca kendimi yorgun hissettim.

Tek sorunum yüzümün zonklamasıydı. Kollarım ve bacaklarım da acıyordu. Kaslarım gerilmekten sanki çığlık çığlığa bağırıyordu. Kaburgalarım bile biraz sızlıyordu.

Banyo yapmalıydım. Vücudumu yıkayarak olan bitenden kurtulmalı ve düşünmeliydim. Merdivenlerden yavaşça yukarı çıkarken kendimden nefret ediyor ve acıyordum. Suyu açtığımda gardırobumuzdaki gömleklerini misafir odasındaki küçük dolaba yerleştirdim. Hepsini tam istediği gibi renklerine göre dizdim. Ona artık nazikçe dokunamadığım için gömleklerine dokundum. Bir an kendimden şüphe edip büyük bir yalnızlığa düştüm.

Dolabın arkasındaki ayakkabı kutusundan telefonumu aldım. Saten Jimmy Choos'ların altına saklamıştım. Sonra üstümü çıkarıp köpüklü sıcak suyun içine girdim. Telefonum erişebileceğim bir mesafede, klozet kapağının üstündeydi. Belki beni ararsa. Belki pişman olurdu. Belki her şeyi düzeltmeye karar verirdi. Boş düşüncelerdi bunlar. Artık bizim için çok geçti.

Gözlerimi kapayıp kaslarımı yatıştıran suya teslim oldum. Kalp atışlarım yüzümde atıyordu; ritmi David'in verdiği ilaçlarla yavaşlamıştı. Tuhaf bir şekilde kendimi iyi hissetmemi sağlamışlardı. Tam uyuyakalacaktım ki keskin bir titremeyle sıçradım. Mesaj gelmişti. Louise'den. Ekrana baktım. Hafta sonları hiç mesaj atmazdı.

Başardım!!!!

Mesaja baktım ve yüzümdeki acıya rağmen gülümsedim. Başarmıştı. Kalbim göğsümde ve elmacık kemiklerimde deli gibi çarpmaya başladı. Louise'i seviyordum. Gerçekten seviyordum. Onunla gurur duyuyordum.

Aniden uykum açılmıştı.

25
ÖNCE

Duman güçlü ve tatlıydı. Ciğerlerine dolduğunda yaşadığı şokla gözleri yaşarana kadar öksürdü. Göğsü yangından sonraki günlerde olduğu gibi acısa da ikisi de gülüyordu.

Rob, otu Adele'den alıp yumuşak bir nefesle ciğerlerini doldurduktan sonra dumanı halka şeklinde üfledi. "Güzelim," dedi sahte bir elit aksanla, "duman böyle üflenir."

"Bunu nereden buldun?" diye sordu Adele zorlanarak. Bu kez öksürüğünü bastırmayı başarmış, etkisini görmeye çoktan başlamıştı. Başındaki hafif sıcaklık hoşuna gitmişti.

Rob kaşını kaldırarak baktı. "Benim de kendime has karşı konulmaz yöntemlerim var."

"Ben ciddiyim. Nereden buldun?" Rob, Adele'in hayatına bir enerji katmıştı, onu biraz sevdiğinin farkındaydı. O çok *farklıydı*. Daha önce önemli şeyleri kafasına hiç takmayan kimseyle tanışmamıştı. Annesiyle babasının önemli bulduğu şeyleri mesela. David'in önemli olduğunu düşündüklerini. Bir planının olmasını. Kariyer sahibi olmayı. Rob rüzgâr gibiydi. Orada, burada, her yerdeydi. Nereye eseceğini bilmiyordu. Böyle olmak muhteşem olmalıydı.

"Hemşirelerden birini bana ot bulması için ikna ettim."

"Hangisini?" Rob'a baktı. Bu işe nasıl bulaştığının farkında bile değildi.

"Ne önemi var? Hepsi aynı derecede sıkıcı," dedi Rob gecenin karanlığına bakarak. "İçlerinden biri işte." Banyolardan birinin içine girip kapıyı kilitlemiş, giyotin pencereyi yukarı itmişlerdi ve birbirlerine sokulmuş halde ot içiyorlardı. Rob kızların bulunduğu binaya gelebileceğini söylese de Adele erkeklerin bulunduğu binaya gelmeyi tercih etmişti. İçinden gelmişti bu. Riske girmek, bir şeyler hissetmek istemişti. Merdivenlere giden koridoru gizlice aşmış, aşağıdaki tek bir ışığın yandığı nöbetçi hemşire odasını geçmiş, Westlands'in yasak binasına sızmıştı. Nihayet binaya girdiğinde nefes nefeseydi ve kıkır kıkır gülüyordu. Şimdi ot ciğerlerini yakarken kendini harika hissediyordu.

Rob'un otu hangi hemşireden aldığını neden söylemediğini merak etti. Acaba Adele avukatının neden buraya geldiğini söylemediği için intikam mı alıyordu? Rob bunu sormamıştı ama Adele onu tanıyordu ve aslında cevabı merak ettiğini de biliyordu. O tanıdığı en zeki insandı, belki David hariç. Otu Rob'dan alıp ciğerlerine çekti. Saçları serin rüzgârda dalgalanırken havada uçtuğunu hissetti. Kendi kendine güldü. Uçuyordu. Belki de Rob'a avukatın geliş nedenini söylese iyi olurdu. Zaten paylaştıkları bir sır vardı artık. Rob sanki Adele'in içinden geçenleri hissetmişti.

"Rüya gördüğünde nereye gidersin? Yani kapının öteki tarafında ne var?"

"Farklı yerler," dedi Adele. Anlatması zordu. İlk kapının üstünden çok zaman geçmişti. Birkaç senedir durum biraz değişmişti. Rob tüm bunlara yabancıydı. "Ruh halime göre değişiyor."

"Tuhaf," dedi Rob. "Tuhaf ama güzel."

Rob'un rüyaları kontrol etmeyi başarmasının üstünden beş gece geçmişti ve artık bu ona çok doğal geliyordu. Adele onun yalan söylemediğini biliyordu (yalan söyleyeceğine inanmadığından değil) çünkü bütün terapistler onun ilerleme kaydettiğini

düşünüyordu. Onunla gurur duyuyorlardı. Rob, Westlands'in artık çığlık atmadan uyuyan altın çocuğuydu. Onu iyileştirdiklerini, Adele'e de yardım ettiklerini düşünüyorlardı. Oysa hiçbir ilgisi yoktu. Zihninde açılacak kapılar vardı ama durum onların düşündüğü gibi değildi. Hiç değildi. Gerçekle nasıl başa çıkacaklardı? Muhtemelen terapiye ihtiyaçları olacaktı. Bunu düşününce kıkır kıkır güldü. Rob gibi düşünmeye başlıyordu.

"Sanki güç sendeymiş gibi," dedi Rob.

"Evet," diyerek onayladı Adele. "Ve artık kâbus görmek de yok."

"Kesinlikle öyle," dedi Rob ve otu Adele'e verdi. Ot bitmek üzereydi ama bu Adele'in umurunda bile değildi. Kafası güzel olmuştu ve daha fazla içerse midesinin bulanabileceğini düşünüyordu ama teninin karıncalanması çok hoşuna gitmişti ve içinden kahkahalarla gülmek geliyordu. Her şey çok komikti. Rob'a bakarak gülümsedi, Rob da aynısını yaptı. Bir şey söylemelerine gerek yoktu. Bir süre sonra Adele başını Rob'un koluna dayadı; incecikti. David'in geniş omuzlarından ve çiftlikte çalışmaktan kaslanan kollarından çok farklıydı. David'in saati Rob'un bileğinde de en az kendisinde durduğu kadar gevşek dururdu. Buna rağmen ona yaslanmak güzeldi. Kendini güvende hissediyordu.

David ile hiç böyle bir şey yaşamamıştı ve bu onu biraz üzüyordu. David'in karabasan sorunu yoktu belki ama rüya da pek görmezdi. David, Adele'i dinlemezdi. David, Rob'un başardığını asla başaramazdı. Gerçekti bu. Adele, onun başardığını başka biri daha başardığı için kendini çok iyi hissediyordu. Arkadaşı da başarmıştı. Bunu paylaşabileceği biri vardı artık. En azından bir kısmını.

26

Adele

David sözünü tutup iki saat sonra eve döndüğünde çok uysaldım. Louise'den gelen mesaj keyfimi yerine getirse de dün gece olanlar ve büyük başarısızlığım aklımdan çıkmıyordu. Kendimden çok eminken şimdi kendime güvenim yerle bir olmuştu ve korkunç derecede yalnız hissediyordum.

"Giysilerini misafir odasına koydum," dedim usulca, mutfakta yanıma geldiğinde.

Mutfak kapısının anahtarını kilide soktu ve en azından beni buraya kilitlediği için kendini kötü hissettiğini belli etti. Bir süre yüzüme baktıktan sonra arkasına döndü. İkimizin de öfkesi dinmişti. Omuzları en az benimkiler kadar kamburdu.

"Neden yatak odamızı ve koridoru o renklere boyadın?" Bu soruyu zaten defalarca sormuştu ama yatak *odamızı* demesi hoşuma gitmişti. Sanki *biz* diye bir şey hâlâ varmış gibi.

"Altı üstü birkaç renk David," dedim, her defasında verdiğim cevabı yineleyerek. "Benim hoşuma gitti."

Bana yine sanki hiçbir zaman anlayamadığı, başka gezegen-

den gelmiş bir yabancıymışım gibi baktı. Omuzlarımı silktim. Yapabileceğim tek şey buydu.

"Misafir odasını sakın boyama."

Başımı onaylarcasına salladım. "Umarım orada geçici süreliğine kalıyorsundur."

Bizim *konuşma* tarzımız buydu. Hiç iletişim kurmadan. Belki de beynini uyuşturmak için içki içmek yerine tüm o ilaçlara asıl ihtiyaç duyan kişi oydu. İçki ona iyi gelmiyordu. Geleceği için hiç iyi değildi. Bırakması gerekiyordu ama onu bu konuda uyarması gereken kişi ben değildim. Belki her şey sona erdiğinde o da içkiyi bırakırdı. Belki o zaman ona yardım etmeme izin verirdi.

İşle ilgili bir şeyler geveledikten sonra gidip çalışma odasına saklandı. Konuşma sona ermişti. Galiba bana bakınca canı konyak istemişti ve bunu nedenlerini analiz etmek istemiyordum.

Gitmesine sesimi çıkarmadım. Çalışma odasında bir sürü içkisi olduğunu bildiğimi ve ne kadar saklarsa saklasın belki de bu evlilikte sırları olan tek kişinin ben olmadığımı söylemedim. Yapmayı en iyi bildiğim şeyi yapıp akşam yemeği için kuzu rosto hazırlıklarına başladım. Akşam yemeğinde kuzu rosto olması insanın içini ısıtıyordu ve ikimizin de buna ihtiyacı vardı.

Eti biberiyeyle çeşnilendirdikten sonra yağlı eti hamsiyle doldurdum, garnitür olarak doğradığım patatesleri ve sebzeleri soteledim. Buhar yüzünden yüzümdeki morluk zonklamaya başladı. David morluğu makyajla kapamamın nedeninin ondan saklamak olduğunu düşünebilirdi ama aslında kendimden saklıyordum. Kendi zayıflığımın utancı içindeydim.

Masaya en güzel servislerimi serdim, mumları yaktım, yemekleri getirdikten sonra David'e seslendim. Kendi kadehimde yalnızca soda olmasına rağmen ona şarap koydum. Tüm bunları onun hoşuna gitmek için mi, yoksa dün geceki çirkinlikten sonra kendimi teselli etmek için mi yapmıştım bilmiyordum. Yüzünde beni onaylayan bir ifade arasam da çabalarımın farkında bile değildi.

Tabaklarımız dolu olsa da ikimizin de iştahı yoktu. Sanki çok umurumdaymış gibi hayır işiyle ilgili onunla sohbet etmeye çalıştım ama sözümü kesti.

"Neler oluyor Adele?"

Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda mideme kramplar girdi. Onun endişeli bir hali yoktu, buz gibiydi. Tüm bunlar planımın bir parçasıydı ama istediğim bu değildi. Henüz kesinlikle bunu istemiyordum. Bir şeyler söylemeye çalıştım ama sanki bütün kelimelerim kuruyup tükenmişti. Görmemeye çalıştığı morluğuma rağmen tek istediğim mum ışığında güzel görünmekti. Çatalını ve bıçağını bıraktı.

"Biz taşınmadan önce olanlar..."

"Senin hatandı." Sesim ağlamaklı ve sanki kara tahta üzerindeki tırnak sesi gibi tiz çıksa da en azından artık çıkıyordu. "Öyle olduğunu biliyorsun. Bunu sen söyledin."

"Bunu seni sakinleştirmek için söyledim. Ciddi değildim. Yeni bir başlangıç yapmak istedin ve ben de sana bu hakkı tanıdım."

Hangi yüzle bunları söylediğini anlayamıyordum. Resepsiyonistini düzüyordu. Yeni başlangıç buydu herhalde. Bıçağımla çatalımı dikkatlice tabağımın kenarına bıraktım. Akşam yemeği için verdiğim emekler boşa gitmek üzereydi.

"Benim de hatalarım oldu, kabul," dedim. "Bunun için çok da üzgünüm. Sorunlarım olduğunu biliyorsun. Galiba taşınınca huzurum kaçtı."

Başını iki yana salladı. "Ben her şeyi kont... Ben artık sana göz kulak olamam. Sana bir kez daha soracağım. Dün gece nereye gittin?"

Kontrol. Söylemek istediği buydu. Artık beni kontrol edemezdi.

"Yürüyüşe çıktım," dedim. "Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim."

Birbirimize baktık. Masum görünmeye çalışsam da bana inanmıyordu.

"Gerçekten," diye ekledim ve ekler eklemez de pişman oldum. Yalan söyleyen herkes bu kelimeyi kullanırdı. *Gerçekten, o benim sadece arkadaşım.* Blackheath'de yaşarken David bana böyle söylemişti. Tamam, onu sikmemiş olabilirdi ama o *sadece arkadaştan* daha fazlasıydı.

"Bu böyle devam edemez," dedi.

Bizim hakkımızda mı yoksa benim hakkımda mı konuşuyordu? Beni bir yerlere falan mı kilitleyecekti? İnsanların bana *yardım* edebileceği bir kliniğe daha mı yatıracaktı? Hem de bu kez uzun süreliğine? O benim paramı yiyip özgürce yaşarken? İçimden ağlamak geliyordu.

"Galiba birkaç ilacımı almayı unuttum," dedim. Bu bir riskti. İlaçlarımı içtiğimden emin olmak için işten çıkıp eve gelmesini istemiyordum. Zihnimin berrak olmasını istiyordum ve kafam zaten çalışıyordu. "Düzelteceğim. Bunu biliyorsun."

İlk günlere geri dönmüş gibiydik ama bu kez bana destek olan o sevgisinden eser yoktu. Bu çeşme de kuruyup gitmişti.

"David, beni asla terk edemeyeceğini biliyorsun," dedim. İsmini yüksek sesle söylemek güzeldi. "Bunu biliyorsun." Onu tehdit ediyordum. Her zaman yaptığım şeydi.

İşte olmuştu. Geçmiş; hiç dokunulmamış rostom, kremalı pırasalar, sotelenmiş havuçlar ve üç çeşit pırasa gibi aramızda boylu boyunca uzanıyordu. Her şeye rağmen biliyordum, evliliğimi kurtarmak için doğru olanı yapıyordum.

"Biliyorum," dedi sandalyesini geriye iterek. "Biliyorum." Kapıya doğru yürürken yüzüme bile bakmadı. "Duş alıp erkenden yatacağım."

"Yatak odasını başka bir renge boyayacağım," dedim son sözlerimi yumuşatarak. "Belki dönersin."

Bunu duyunca bana doğru baktı ve belli belirsiz bir şekilde başını onaylarcasına salladı ama gözlerindeki yalanı görebiliyordum. Paylaşmak istediği tek bir yatak vardı ve o yatak benim değildi. Louise'in ne yaptığını merak ediyordum. Acaba beni mi yoksa David'i mi düşünüyordu? Bütün planlarım suya mı düşecekti?

Görünüşe göre akşam yemeği sona ermişti. David'in arkasından baktıktan ve ağır adımlarının basamaklarda çınladığını duyduktan sonra ayağa kalkıp kadehini kafama diktim. Porselen tabağa baktım. Kalan yemeğe. Uğrunda bu kadar çok savaştığım hayata baktım. Gözyaşlarıma engel olmaya çalışırken morluğum zonkladı. Titrek ve derin bir nefes aldım. Ben hiç ağlamazdım aslında. Bana neler olduğunu bilmiyordum. Değişmiştim. Ağlamaklı bir kahkaha patlattım. En azından espri anlayışıma bir şey olmamıştı.

Rosto tavasını kuruması için bulaşıklığa koyduğum sırada kapı çaldı. Kısa, keskin ve aniydi. Koridora çıkıp merdivenlere baktım ama duştan su sesi geliyordu ve David duymamıştı. Nefesim kesilecek gibi oldu. Kim gelmiş olabilirdi? Geçerken uğrayan kimsemiz olmazdı. Arkadaşımız yoktu. Yalnızca Louise vardı, onun da buraya gelecek hali yoktu. Var mıydı yoksa? Her şeyi itiraf etmesinin sırası değildi. Bu her şeyi karmakarışık ederdi.

Kapıyı aralayıp baktım. İkinci basamakta, sanki diğer basamakları da çıkmaya korkan gergin bir adam duruyordu.

"Buyurun?" dedim sakince, kapıyı biraz daha açarak.

"Dr. Martin evde mi?" dedi. "Adım Anthony. Ona geldiğimi söyleyin. Ben onun danışanlarından biriyim." Bunları söylerken yere bakıyordu ama bir anda başını kaldırdı. Kendimi onun gördüğü gibi gördüm. Gözü morarmış, kırılgan bir güzellik. Aklıma aniden dün geceyi fırsata çevirmek geldi. Başımı çevirip gerginmişim gibi arkama baktım.

"Başı ağrıdığı için yattı. Kusura bakmayın." Sessiz konuşuyordum. Bu akşam fazla süslenip püslenmediğim için şanslıydım. Gözümün morluğuna rağmen fazla soğuk ve ulaşılmaz görünebilirdim. Üstümde spagetti askılı uzun bir yazlık elbise vardı, saçlarım da açıktı. Gözlerini benden alamamıştı, bu bakışları çok iyi bilirdim. Daha önce birçok erkeği bana böyle bakarken görmüştüm. Şaşkın, arzulu ve tutkulu. Üstlerinde bıraktığım etki buydu. Bence David'i çoktan unutmuştu bile.

"Ben eşiyim," dedim ve kendimi garantiye almak için ekledim, "sizinle konuşamam."

İncecik, koyu renk saçlı çocuğun elleri titriyordu, bir ayağı basamağa çarptı ama bunun farkına bile varmadı. Üstünde siyah bir tişört vardı ve kollarındaki izler görünüyordu. Onun ne olduğunu anlamıştım.

"Gitseniz iyi olur," dedim fısıldayarak. Öne doğru hafifçe eğildim; göğüslerimin göründüğünü biliyordum. "Lütfen." Elimi gittikçe yayılan morluğa doğru götürdüm. "Şu anda hiç sırası değil."

"İyi misiniz?" diye sordu. Orta sınıf aksanıyla konuşuyordu ve bu aksan görüntüsüyle hiç örtüşmüyordu.

"Lütfen gidin," diye tekrarladım. "Galiba geliyor." Telaşlı bir sesle konuşmuştum. Hemen kapıyı kapadım. Camın ardından biraz daha dışarıda beklediğini gördüm, ardından karanlık gölgesi kaybolup gitti.

Kapıya yaslandım. Anthony. Adının müthiş bir tınısı vardı. Dün gece yaşadığım başarısızlığın utancı uçup gittiğinde omuzlarımdaki gerginlik kalktı. Belki de her şey yoluna girerdi.

27

Louise

"Neler oldu böyle?" dedim dehşet içinde. Günlerden çarşambaydı ve Adele'i bu hafta ilk kez görüyordum. Şimdi nedenini anlamıştım.

Pazartesi sabahı beni mutlaka arayacağını düşünmüştüm. Bunun nedeni yalnızca sporun artık yeni rutinimizin bir parçası olması değil, rüyalarımı kontrol edebildiğim için çok heyecanlı olmamdı. Onun da bunu duyunca çok heyecanlanacağını düşünmüştüm. *Her şeyi* duymak isteyeceğini sanmıştım ama derin bir sessizliğe gömülmüştü. Ona bir mesaj daha atmayı düşünsem de dikkat çekmeye çalışıyor gibi görünmek istemiyordum. Spordaki misafir üyeliğimi o ödemişti ve bunu suiistimal ettiğimi düşünmesi canımı sıkardı.

İlk başta biraz üzüldüm ama pazartesi akşamı evde tek başıma otururken ve David de ortalıklarda yokken üzüntüm endişeye dönüşmeye başladı. Belki de hafta sonu mesaj atarak Adele'in başını belaya sokmuştum. Belki de David mesajımı görmüştü. Ama görseydi mutlaka bana gelirdi ve neler olup bittiğini öğrenmek isterdi. Adımı sahte bir isimle de kaydetmiş olabilirdi. David de

öyle yapmış olabilirdi. Ama öyle olsa bile neden Adele beni arayıp sormamıştı? Acaba David telefonunu elinden mi almıştı?

Dün David işte çok sessizdi, karşılıklı gülüşmelerimizden ve kızarıp durmalarımızdan eser yoktu. Dün gece ikinci yalnız akşamımdan sonra yatağıma girdiğimde kendimi ikisi tarafından da yüzüstü bırakılmış hissettim. David'e mesaj atıp her şeyin yolunda olup olmadığını sormamak için kendimi çok zor tutmuştum. Onlar olmadan hayatımın bomboş görünmesi tuhaftı ve bu beni daha da endişelendiriyordu. Onlara *ihtiyacım* vardı. David'in beni yok sayması canımı acıtıyordu. Adele'den haber alamayınca ise kafamda kırk tane tilki dolaşmaya başlamıştı. Acaba birbirlerine benden mi söz etmişlerdi? Onlardan ve benden. Her ne kadar ikisinin arasında kalsam da onlar ve ben ayrıydık. İkisinin arasında kalmak ya da ikisinin arasında sıkışıp kalmak. Ya ilki ya ikincisi.

Ama şimdi Adele karşımdaydı ve benimle neden daha önce buluşmak istemediğini görebiliyordum. Keyfim kaçmıştı. Solan morluğunu makyajla kapamaya çalışsa da hâlâ görünüyordu. Kusursuz elmacık kemiğinde morlar ve yeşiller vardı. Fondöten bu izleri daha da belirginleştirmiş, rengin üstünü pul pul kaplamıştı.

"Ah, önemli değil," dedi, bütün dikkatini yola vererek, belki de bana bakmak istememişti. "Saçma bir kaza. Dolabın kapağını yüzüme doğru açtım. Salak gibi."

Tasasız görünmeye çalışsa da hiç inandırıcı değildi. Arabanın içi o kadar sıcaktı ki bacaklarım ter içinde kaldı. Bir şey olmuştu. Sinyal verip dönerken ona dikkatlice baktım. Sanki zayıflamış, bitkin düşmüştü. Saçlarının parlaklığı kaybolmuştu. İlk kez ışıldayan o değil de benmişim gibi hissettim. Birkaç gece güzelce uyumak beni değiştirmişti. Tazelenmiştim ve enerjim geri gelmişti. Yıllardır kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Sanki yepyeni bir ben vardı artık ve bunu arkadaşımla kutlamak istiyordum ama onu bu kadar *küçülmüş* görünce bu sevincim yüzünden kendimi neredeyse suçlu hissedecektim.

"Bence bugün spora gitmesek de olur," diye devam etti. "Gerçekten hiç spor yapasım yok. Hem bugün hava çok güzel. Bahçede öğle yemeği yiyelim, sen de bana rüyalarından bahset." Gülümsediğinde hafifçe irkildiğini gördüm. Titremişti ve morluğunun ona hâlâ acı verdiği belliydi.

"Tabii," dedim. Zihnim hızla çalışmaya başlamıştı. Kim dolabın kapısını yüzüne doğru açar ki? Hem de o kadar büyük bir güçle? Mümkün mü bu? *Telefon çağrıları. İlaçlar. Morluklar.* Mideme sancılar girdi. David'de çok ciddi bir sorun olabileceğini görmezden gelmeyi çok isterdim. Adele spor yapmayı seviyordu. Neden şimdi içinden spora gitmek gelmiyordu? Acaba vücudunda soyunma odasındayken görmemden korktuğu başka morluklar mı vardı?

Bir şey söylemek, iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim ama o sırada gösterge panelinde duran telefonu çaldı. Kimin aradığını sormama gerek yoktu.

"Spora gidiyorum," dedi telefonu açtıktan sonra. Özür diler gibi bir hali vardı. "Evet, doğru. Hayır, hemen eve dönüyorum. Söz veriyorum. Tamam, varınca ararım. Hoşça kal."

"Çok romantikti," dedim umursamazca ve pencereyi açtım. Arabanın içi sıcaktı. Yüzündeki morluğu gördükten ve konuşmalarını duyduktan sonra tadım kaçmıştı. Kendimi berbat hissediyordum. Öfke doluydum. Mutsuzdum. Kafam karışmıştı. David'in benimle yatmamasının nedeninin evliliğini kurtarma çabası olmadığına hiç şüphem yoktu.

"Tartıştınız mı?" Kavga kelimesini kullanmak istememiştim. David'in ona vurup vurmadığını sorduğumu düşünmesini istemesem de aslında *tam olarak* sorduğum buydu. Yine de böyle bir şeye ihtimal vermiyordum. *Benim* David'im böyle bir şey yapmazdı. Adele'in David'i ise bambaşka biriydi.

"Ah, hayır," dedi ama arabayı park ederken yüzüme bakmadı. "Hayır, öyle bir şey yok. Evlilik işte, bilirsin."

Bilmiyordum. Evliliklerine dair hiçbir şey bilmiyordum ama Ian ile yaşadığımızdan kesinlikle çok farklı olduğu kesindi. Beni

aldatmadan önce Ian ile herkes gibi, bir şekilde geçinip gidiyorduk. Tartıştığımız olurdu ama ondan hiçbir zaman korkmamıştım. David ve Adele bizden çok farklıydı. Telefon çağrıları, Adele'in gerginliği, David'in değişken ruh hali, ilaçlar ve şimdi de bu. Benimleyken farklı biri diye tüm bunları nasıl göz ardı edebilirdim ki? Adele'i seviyordum. Onun sayesinde geceleri artık düzgün bir uyku çekebiliyordum ve bu, dünyadaki en güzel şeydi. Onun mutsuz olmasını ve incinmesini istemiyordum. Ama David'e karşı beslediğim hisler de gerçekti. Aptal mıydım ben? David'in şiddete eğilimi mi vardı? Bir zaman sonra gözü moraracak olan kişi ben miydim? Tüm bunlar sanki gerçeküstüydü.

Ona vurmuş olabilir mi? Arabadan inerken tek düşündüğüm buydu. *Gerçekten?* Olamazdı bu. Belki de Adele gerçekleri söylüyordu ve salakça bir ev kazası geçirmişti. Belki David'in kapıma dayanmamasının nedeni buydu. Adele'e göz kulak oluyordu. Kendini suçlu mu hissediyordu? Bu açıklamayı aklımda evirip çevirerek Adele'in arkasından kapıya doğru yürürken iyice gerilmiştim. Kaza olmuştu işte, hepsi buydu.

Koridorda kutu içinde bir koşu bandı vardı. Adele, ben kutuyu görünce kırılan bir cam sesi gibi şıngırdayarak kahkaha attı. David'in bunu ona hediye olarak aldığını ama geri göndereceklerini söyledi. Spora gitmekten vazgeçmeye niyeti yoktu.

Beynim bu yeni parçaları yapboza eklerken ruh halim yine çökmüştü. Bu güzel bir hediye miydi, yoksa işin içinde kötü niyetli bir gerekçe mi vardı? David onu eve daha da çok zincirlemeye mi çalışıyordu? Adele spora gitmezse, dışarı çıkması ve tek başına yeni insanlarla tanışması için bir neden daha eksilmiş olacaktı. Belki de kavganın nedeni buydu. Acaba Adele geri adım atmadığı için mi David ona vurmuştu? Sonra da kendi yaptığından duyduğu vicdan azabıyla yumuşayarak koşu bandını geri gönderme kararı mı vermişti? Ama eğer David kendisi işteyken karısının nasıl zaman geçirdiğini bu kadar umursuyorsa, o halde benimle neden yatıyordu? Neden sürekli evde karısıyla zaman geçirmiyordu? Hem neden ben onunla değilken benim nerede

olduğumu merak edip kıskanmıyordu? Belki bizim ilişkimiz bunun için henüz çok yeniydi. Erkeklerin ilk başta çok çekiciyken daha sonra şiddet eğilimi gösterdikleri filmler seyretmiştim. David ile şiddeti aynı cümlede düşünmek bile çok tuhaftı. Belki de beni attığım her adımı öğrenmek isteyecek kadar çok umursamıyordu. *Belki de,* dedim kendi kendime, *ona hiç vurmamıştır.*

"Hangi dolap?" diye sordum mutfaktayken. Beynimin bir kısmı bana çenemi kapayıp boş vermemi söylüyordu ama çok da merak etmiştim. Kendimi tutamamıştım. Kafası karışmıştı. Tabakları çıkarıp tapas hazırlamaya koyulduğu sırada yüzüme baktı. Lahana salatasını ve humusu kabından çıkarmadan öylece, normal insanların yaptığı gibi masaya koydu.

"Hangi dolap? Yani işte..." Elimi yanağımın üstünde gezdirdim.

"Ha!" dedi. "Ha, onu diyorsun." Gözleri telaş içinde dolapların arasında gezindi. "Şuradaki. Su ısıtıcısının üstündeki. Aptalca gerçekten. Ibuprofen alacaktım, su ısıtıcısı kaynıyordu ve buhar yüzünden ne yaptığımı göremedim. Çok aptalca."

Başımı onaylarcasına sallayıp gülümsesem de kalbim deli gibi çarpıyordu ve yalan söylediğini biliyordum. Rasgele bir dolap göstermişti ve durduğum yerden bakınca elmacık kemiğini çarpması için kapağın köşesine doğru biraz eğilmesi gerektiğini düşündüm. Kapağı kendisi açtığında yüzüne doğrudan nasıl çarptığına bir türlü aklım ermiyordu. Böyle bir morluğa neden olacak kadar sert bir şekilde açmış olamazdı. Morluğu iyileşmeye başladığına göre üstünden birkaç gün geçmiş olmalıydı.

Aramızda sessizce yankılanan, *Bunu sana David mi yaptı?* sorusunu dillendirecek oldum ama vazgeçtim. Bunu öğrenmek istediğimi sanmıyordum, burada ve şu anda olmazdı. Vereceğim tepkiyi kontrol edemeyecektim. Suçluluk duyduğum hemen belli olacaktı. En sonunda kocasıyla yaşadıklarımı anlatacaktım ve bunu yapmamalıydım. Yapamazdım. İkisini de kaybederdim. Üstelik Adele şu anda çok hassastı. Muhtemelen kalbi paramparça olurdu.

Kafamdaki soruyu silip mürver çiçekli soda şişesiyle iki bardak alıp temiz havaya çıktım. Uzun zamandır ilk kez gerçek bir sigara içmek için yanıp tutuşuyordum ve elektronik sigaramı çantamdan yeterince hızlı çıkaramadım.

"Anlat bakalım!" dedi, hiç iştahım olmasa da muhteşem görünen iki dolu tabakla çıkageldiğinde. "Başardın mı gerçekten?"

"Evet." Sigaranın buharından uzun bir nefes çekip nikotinin beni sakinleştirmesini bekledim. Bugün ilk kez yüzünde gerçek bir mutluluk ifadesi görüyordum. Ellerini çocuk gibi neşeli bir şekilde birbirine vurdu.

"Başaracağını biliyordum. Bundan emindim."

Gülümsedim. Kendimi tutamadım. David'i şimdilik aklımdan çıkardım. *Bölmelere ayırdım.* Şu an yalnızca ben ve Adele vardık. Onun evliliği beni ilgilendirmezdi. Üstelik bütün bencilliğimle pazar sabahı uyandığımdan beri ona rüyalarımdan bahsetmek istiyordum.

"Kendimi harika hissediyorum," dedim. "Güzelce uyuyabildiğim birkaç gecenin hayatımda bu kadar büyük bir fark yaratacağını bilmiyordum. Artık çok daha fazla enerjim var."

"Hadi ama, anlat! Nasıl başardın?"

"Oluverdi işte," diyerek omuzlarımı silktim. "Gerçekten çok kolay oldu. Bana verdiğin defteri okuyarak uyuyakaldım. Defterde Rob kendi uyku kapısını buluyordu, bu da herhalde bilinçaltıma işledi. Her zamanki kâbusumu görüyordum: Adam o kocaman, eski, terk edilmiş evin içinde kayboluyordu, bana sesleniyordu ve ben de o karanlık asma filizleri duvarlardan kopup boğazıma yapışırken onu bulmaya çalışıyordum..." Bunları anlatırken kendimi biraz aptal hissettim çünkü kulağa saçma geliyordu ama Adele'in ilgisini celbetmiştim. "Sonra koşmayı bıraktım ve 'Burada olmamalıyım,' diye düşündüm. 'Bu bir rüya.' O anda hemen önümde, yerde açılıverdi."

"Kapı mı açıldı?" dedi Adele.

Başımı evet dercesine salladım. "Çocukken bir oyun evim vardı, onun kapısıydı. Pembeydi ve üstünde kelebekler vardı.

Ama rüyamdaki daha büyüktü, sanki benimle birlikte o da büyümüştü. Şimdi bir anda önümde belirivermişti. Onu görünce annemle babam boktan evliliklerini kurtarmak için Avusturalya'ya defolup gitmeden önce büyüdüğüm ev aklıma geldi. Eğildim, kapıyı açtım ve içine girdim. Oradaydım. Yine o evdeydim. Ben çocukken nasılsa şimdi de öyleydi."

"Kapıya ne oldu?"

"Başımı kaldırıp baktığımda artık orada değildi. O anda başardığımı anladım."

"Uyanmadın mı peki? Her şeyi kontrol ettiğini fark ettiğinde uyanmadın mı? Galiba Rob, ancak birkaç kez denedikten sonra rüyada kalmayı başarmıştı."

"Hayır, uyanmadım." Midemdeki sancılar geçmeye başlayınca ricotta ile doldurulmuş kırmızı biberden yedim. Yaşadığım deneyimi paylaşmanın tadını çıkararak devam ettim. "Evin içinde dolaştım, annemin yapıp buzdolabına koyduğu elmalı turtadan yedim, sonra eski odama gidip yatağıma girdim ve uyudum."

"Yatağına mı girdin?" Hem şüphe içinde hem de gülerek bana bakıyordu. "İstediğin yere gidebilirsin ama sen yatağa gitmeyi mi seçtin? Ah, Louise." Başını iki yana salladı ve güldü. Bu kez gülerken canı yanmamıştı. Ona kendini daha iyi hissettirmiştim.

"Tanrım, harika bir uykuydu," dedim. "Son birkaç gecem müthiş geçti. Galiba sen benim hayatımı değiştirdin. Bunca zamandır ne kadar yorgun olduğumun farkında değildim."

Ağzına bir parça pita ekmeğiyle humus attı, çiğnerken neşe içinde başını iki yana salladı. "Yatağına gitmişsin."

"Biliyorum." Gülme sırası bendeydi.

"Ne yaparsan yap zaten kendini dinlenmiş hissedeceksin," dedi. "Bana güven. İstediğin kişiyle istediğin yere gidebilirsin. Bu senin rüyan. Kontrol sende."

"Hım, istediğim yere istediğim kişiyle, öyle mi?" Kaşımı kaldırdım. "Aklıma Robert Downey Jr. geldi. Ama işin içinde yine bir yatak olurdu." İkimiz de güldük. Ona karşı şefkat besliyordum. O benim arkadaşımdı. Bense sürtüğün tekiydim. Çok arka-

daşı yoktu ve yardım ettiği tek arkadaşı da ona epey kötü davranan kocasıyla yatıyordu. Ne iyi. Onun bana yardım ediyor oluşu aklıma defterdeki Rob'u getirdi.

"Rob rüyasında sahile gitmiş," dedim. "Senin de orada olduğunu hayal etmiş." İçinde ne kadar ayrıntı olduğunu hatırlayıp geri ister diye ona defterden söz etme konusunda biraz endişeliydim ama o kadar çok hatam vardı ki en azından *bir* şeyi doğru yapmak istiyordum. Adele için bir sorun olmadığına kanaat getirene kadar defteri daha fazla okumayacaktım. "Defteri okumamdan rahatsız olmadığına emin misin? Oldukça özel bir defter. Senin geçmişini başka birinin gözünden okurken kendimi biraz tuhaf hissediyorum."

"Üstünden çok zaman geçti," dedi yumuşak bir sesle. Bir an sanki başının üstüne bir bulut yerleşip kederin karanlık gölgesini o güzel yüzüne düşürdü ama gözleri hemen parıldamaya başladı. "Rüyalarını kontrol etmeyi başarmış birinin notlarını okumanın benim anlatmamdan daha etkili olacağını biliyordum. Bir şeyler anlatma konusunda berbatımdır."

Koşup tuvalete saklanmadan önce onu ilk görüşüm aklım geldi. Çok zarif ve çok kontrollü olduğunu, benim gibi gergin ve kendi kendini küçük gören bir kadınla uzaktan yakından alakasının olmadığını düşünmüştüm. Gerçek kimliklerimizden bu kadar farklı görünmemiz çok garipti. Acaba o beni nasıl görüyordu? Onun gözünde ben şişman, paçoz bir sarışın falan mıydım?

"Seni rahatsız etmiyor yani?"

"Etmiyor." Başını iki yana salladı. "Defter sende kalabilir. Aslında onu yıllar önce atmış olmam gerekirdi. Düşünmemeye çalıştığım bir dönem."

Bunu anlayabiliyordum. Annesiyle babasını yangında kaybetmişti ve bu korkunç bir şey olmalıydı. Ama yine de o sayfaların arasındaki hayat ilgimi çekiyordu.

"Rob ile hâlâ arkadaş mısınız?" diye sordum. Ondan hiç söz etmiyordu ve Westlands'e bu kadar yakınlarken artık görüşmemeleri tuhaftı.

"Hayır," dedi tabağına bakarak. Bu kez yüzüne gölge düşürecek hiçbir bulut yoktu. "Hayır. David onu pek sevmiyordu. Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum."

Evin içinden zil sesi duyulunca Adele özür dilercesine kalkıp hızla kapıya koştu ve bir anda gerçek dünyaya döndük. *David onu pek sevmiyordu.* David'in beynimin yok saymasının bir yolunu bulmak zorunda olduğum kontrolcü davranışının bir işareti daha. Ama o anda belki de artık bunu düşünmemem gerektiğini fark ettim. Bu hafta kapımı çalmamış ya da işte benimle ilgilenmemişti. Belki de aramızdaki şey bitmişti. Bunun canımı yakabilmesi berbat bir duyguydu.

Adele kurulama bezi satanlar hakkında bir şeyler geveleyerek geri geldi. *Ekonomi berbat ve bu satıcılar kapı kapı dolaşıyor.* Onu Rob konusunda daha fazla köşeye sıkıştırmadım. Defteri benden almasına yol açacak bir şey söylemek istemiyordum. Hayatımda bu kadar büyük önem kazanmış bu iki insanı geçmişlerini kurcalamadan anlamam çok zordu. Hem Adele'in umurunda değilse bir zararı da yoktu, değil mi?

28

Adele

"Ah," dedim, "gerçekten mi? Bu ciddi bir soru mu?" Sesim telefonda öyle neşeli çıkıyordu ki Dr. Sykes'ın rahatladığını hissettim. "Özür dilerim," diye devam ettim. "Komik olmadığını biliyorum ve bununla dalga geçmiyorum ama David'den söz ediyorum. Komik olan bu. Evet, yüzümde morluk var ama bu benim kendi aptallığım. Mutfak kazası. David size söylemiştir herhalde, değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse Dr. Sykes gevezelik ederken epey eğlenmiştim. Eroinmanlar hep böyle abartırdı ve elbette Anthony beni *kurtarmak* istediği için gördüklerini süslemişti. Harika. David'e Anthony'nin pazar akşamı kapımıza geldiğini söylemiştim, elbette söylemiştim. Zaten çocuk terapiye geldiğinde bunu kendi de öğrenecekti. Ama ona çocuğa korku içindeymişim izlenimi verdiğimden bahsetmedim. Louise evdeyken yeniden geldiğini ve tuhaf bir duruma yol açtığını da söylemedim. Onu hemen başımdan savmıştım ama onu gördüğüme sevindiğimi belli etmekten de geri durmamıştım. Belli ki benim için endişelenmişti. Ne tatlı.

Belki de Anthony'nin kapımıza dayanma ve Louise'in onu görme ihtimaline karşı artık öğle yemeklerini dışarıda yesek daha iyi olacaktı.

David pazartesi işe gittiğinde, Anthony'nin nerede oturduğumuzu öğrenmek için onu takip etmesinden rahatsızlık duyarak ona hemen yeni bir terapist önerdi. Belki de David'i defalarca takip etmişti. Yolun sonunda durup yaklaşma cesaretini toplayana kadar gecelerce evimizi izlemiş olabilirdi. David'e göre Anthony'nin eroinman olmasının nedeni takıntılı olmasıydı. Şimdi de David'e takmıştı. Bunun için onu suçlayamazdım. Ben de David'i deliler gibi seviyordum ve ona ilk görüşte âşık olmuştum ama görüşüne göre Anthony'nin takıntıları çok daha vahimdi. Güzel ve morarmış yüzüme bakar bakmaz takıntısı bana dönmüştü. Şimdi de telefonun bir ucunda, zavallı kocamı evlilik içi şiddet suçlamalarına karşı korumaya çalışıyordum.

Dürüst olmak gerekirse, Dr. Sykes bana bu konuyu açmış olmaktan büyük bir rahatsızlık duyuyordu. Beni hoparlöre almıştı; belli belirsiz yankıyı duyabiliyordum. David mi dinliyordu acaba? Beni aramaya karar verdiklerinde yüzünün ne hal aldığını gözümde canlandırabiliyordum. Epey telaşlanmış olmalıydı. Böyle bir şey olmasını istemezdi. Ne söyleyeceğimi bilemezdi. Bu beni biraz sinirlendirdi. Bana daha fazla güvenmesi gerekirdi. Ben onun kariyerine asla zarar vermezdim. Neden vereyim ki? Ben onun başarılı olmasını istiyordum. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

"Açık olayım," dedim. "Kavga etmedik. Hem bir başkasının önünde asla tartışmayız biz. Özellikle de bir danışanın önünde." *Tartışmak.* Duyduklarıma alınmış gibi görünmeye çalışıyordum. Sonuçta hepimiz orta sınıf bireylerdik. Dr. Sykes içinde bulunduğu bu durumdan epey utanmış olmalıydı. "Genç adam kapımıza gelip David'i sordu. Akşam yemeği yemiştik ve ben de o sırada mutfağı toparlamakla meşguldüm. Ona David'in başı ağrıdığı için yatmaya gittiğini söyledim. Hepsi bu. Yüzümdeki morluğu görüp kendi kafasından bir hikâye yazmış olmalı. Belki

de kocam tarafından reddedildiğini hissetmiş ve onu bir şekilde cezalandırmak istemiştir, olamaz mı?" Bunun nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyordum. Genç Anthony Hawkins ile ortak noktamız buydu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Dr. Sykes. "Ama belli ki annesiyle babasına gördüklerini... *anlatınca* onlar da bu konuyu takip etmek için ahlaki bir zorunluluk hissetmişler."

Sesinden rahatladığı belli oluyordu. Belki de aklında birkaç şüphe uyanmıştı. Eğer öyleyse buna hiç şaşırmazdım. Bu tohumları insanların içine ekmek çok kolaydı. Sonuçta hiçbirimiz birbirimizi gerçekten tanımıyorduk.

"Elbette," dedim. "Lütfen ilgileri için onlara teşekkür ettiğimi söyleyin ama gerçekten endişelenecek bir şey yok. Sakarlığım dışında tabii." Sanki tüm bunlar beni çok eğlendirmiş gibi yine ufak bir kahkaha attım. "Zavallı David," dedim. "O, dünya üzerinde bir kadına vuracak son erkektir. Lütfen çocuğun ailesine bir an önce iyileşmesini umduğumu söyleyin."

Vedalaşıp telefonu kapatırken bu olanların işime yarayabileceğini düşündüm. David, durumu idare edişim karşısında rahatlamış olmalıydı ve belki beni biraz özgür bırakıp o sahtekâr Louise ile yeniden hastalıklı geceler geçirmeye başlardı. Beni böyle boğmaya devam ederse onu Dr. Sykes'a yalan söylediğimi ve onun bana gerçekten vurduğunu söylemekle tehdit edebilirdim. David fark etmese bile diğer tehditlere kıyasla boş bir tehdit olurdu bu. Neden onun hayatını mahvedeyim ki? Evet, varlıklıydık ama David'in hep bundan daha fazlasına ihtiyacı oldu ve ben onun kariyerini elinden alamazdım. Onu en çok bu yıkardı.

Daha da önemlisi, bunu Anthony'ye karşı kullanabilirdim. Annesiyle babasının bu durumu bildirmek üzere kliniğe gitmesi karşısında kendini berbat hissedecekti. Beni dayakçı kocama karşı zor durumda bırakmış olmaktan duyacağı suçluluğu kullanarak ona istediğimi yaptırabilirdim. Bunun en güzel tarafı, olacakları birine anlattığında herkesin bunun da bir fantezi olduğunu düşünüp dikkate almayacak olmasıydı. Kimse onu dinlemeyecekti.

David'e hemen mesaj attım.

İyi misin? Bu çocuğun yardıma ihtiyacı var!! Öptüm.

Muhtemelen hepsi hâlâ aynı odadaydı, biliyordum. Muhtemelen Sykes da görecekti. Kocamın masumiyetini kanıtlamaya devam etmeliydim. İşler boka sardığında bir takım olduğumuzu ve her zaman da öyle olacağımızı ona hatırlatmak istiyordum. David evliliğimizin düzeleceğini düşünmüyordu ve ben bile bunun için artık çok geç olduğunu biliyordum ama belki bana karşı tutumu yumuşardı.

Kapı üç kez keskin bir şekilde çaldı. Telaşlı bir şekilde. *Zavallı çocuk af dilemeye geldi,* diye geçirdim içimden.

Her şey yoluna girmişti işte.

29

Louise

Daha çantamı bile elimden bırakmadan kendime bir kadeh şarap koydum. Sanki kafamın içinde karıncalar dolaşıyordu. Ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Dün geceki koşu sonrası ağrıyan bacaklarımı esnetmek ve odasının kapısına bakıp David'in neler olup bittiğini anlatmak üzere beni içeri çağırmasını bekleyerek yorduğum zihnimi dinlendirmek için öğle yemeği vaktinde yürüyüşe çıkmıştım. Gün boyunca sinirlerim çok bozuktu. David, sanki birer yetişkin değil de ergenmişiz gibi beni görmezden geliyordu ve beni artık görmek istemiyorsa bunu neden *söyleyemediğini* anlayamıyordum. Sonuçta her şeyi başlatan oydu, ben değil. Neden benimle *konuşamıyordu*? Midem öylesine düğüme dönmüştü ki istesem de yemek yiyecek halim yoktu.

Yürüyüşten sonra, profesyonelliğe sığsın ya da sığmasın odasına gidip konuyu açmaya karar verdim ama geri döndüğümde masasında değildi. Sue, büyük bir heyecan içinde bana Anthony Hawkins'in annesiyle babasının geldiğini, herkesin şu anda Dr. Sykes'ın odasına olduğunu söyledi.

"Anthony, Dr. Martin'i karısına vururken gördüğünü söylüyor. Tam yüzüne vurmuş!" diye fısıldadı Sue. Öyle neşeli bir hali vardı ki asıl yumruğu yüzüme ben yemişim gibi hissettim. Ona dedikodu malzemesi çıkmış, benimse kafam iyice allak bullak olmuştu. O olaydan sonra David'i görmemiştim. Masama oturduğumda zihnim yarım yamalak düşünceler ve endişelerle doluydu. Oradan çıkmak istiyordum ve saat beş olur olmaz da çıktım. Şarap içmek istiyordum. Düşünmek istiyordum.

Ama *ne* düşüneceğimi bilmiyordum. Şarap soğuk ve keskindi. Elektronik sigaramı alıp balkona çıktım ve küçücük evimi havalandırdım. Adele yüzünü dolaba çarptığını söylemişti ve Anthony David'i ona vururken görmüştü. Anthony neden yalan söylesindi ki? Diyelim ki doğru, peki Anthony bunu nasıl görmüştü? Pencerelerden içeri mi bakıyordu? David pazartesi günü Anthony'yi yeni bir doktora sevk ettiğinde bunu Anthony'nin kendisine takıntılı olmasına bağlamıştım. Oysa belki de bunun nedeni Anthony'nin David'in istemediği bir şey görmüş olmasıydı.

Midem bulanıyordu. Biraz daha şarap içtim. Başım hafifçe dönüyordu. Bugün pek bir şey yememiştim ve şimdi de iştahım tamamen kaçmıştı.

Düşüncelere öylesine dalmıştım ki kapı ancak ikinci kez çaldığında fark ettim. Hemen içeri girdim.

"Merhaba."

Oydu. Saat altıya geliyordu ve bu hafta ilk kez kapımdaydı. Bir daha hiç gelmeyeceğini sanmıştım ve şaşkınlıktan tek kelime edemeden onu içeri aldım. Yanında getirdiği şarabı hemen açıp dolaptan kendine kadeh çıkardı.

"Evindeymişsin gibi davran," diye mırıldandım birbiriyle çatışan duygu girdabımın içinde.

"Keşke öyle davranabilsem," dedi kederli ya da kendine acıyan bir kahkahayla. Kadehi kafasına diktikten sonra yeniden doldurdu. "Ne boktan bir gün," dedi başını arkaya atıp iç çekerek. "Ne boktan bir hayat."

Çok içiyordu; kendi içkime ara verince fark etmiştim. Pis bir

avvaş mıydı yoksa? Bu muydu yani? Ona şöyle bir baktım. Kavga. yumruk, yüz.

"Çok kalamam," dedi ve sonra beni kendine doğru çekti. "Ama seni görmem gerekti. Kendimi durdurmaya çalıştım, bunu yapacağıma kendime *söz verdim* ama yapamadım."

"Beni her gün görüyorsun." Kollarında ve gergindim. Konyak kokusu muydu bu? Aklıma korkunç bir fikir geldi. Ofiste mi içiyordu yoksa? Başımı öptüğünde içkinin ve tıraş losyonunun bastırdığı kokusunu aldım. Hoşuma gitmemesi işten bile değildi. Dürüst olmak gerekirse, geceleri tek başımayken onun için yanıp tutuşuyordum. Ama hemen ya da herhangi bir zaman diliminde yatağa gireceğimizi sanıyorsa yanılıyordu. Günlerdir yüzüme bile bakmamışken şimdi bir anda kapımda bitmişti. Geri çekilip içkimi aldım. Canı cehenneme. Şarap kadehini tutan eline baktım. Güçlüydü. Büyüktü. Adele'in yüzündeki morluk gözümün önüne geldi. İlk kez onun sandığı gibi bir arkadaş olacaktım.

"Ama böyleyken..." dedi. "Biz olduğumuz anlar yüzünden başaramıyorum."

"Biz." Tekrar ettiğim bu kelimenin hiçbir anlamı yoktu. "Biz diye bir şey yok, var mı?" Onu her zamanki gibi oturma odasına ya da yatak odasına götürmektense mutfak tezgâhına yaslandım. Bugün Adam ile konuşmamıştım ve *aldatan ve belki de karısını döven* bir adam için cevapsız bir çağrıya izin vermeyecektim. Kendimi bir anda yorgun hissettim. Adam yaklaşık bir hafta sonra evde olacaktı ve tüm bu çılgınlık zaten sona erecekti. Bu iyi bir şeydi belki de.

Sonunda kendimi kötü hissettiğimi fark edip kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

Omuzlarımı silktim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Böyle çatışmalardan nefret ediyordum ve bu konularda berbattım. Sorunları insanların yüzüne söylemektense huysuz ve sessiz bir ergen gibi davranırdım. Şarabımı içip derin bir nefes aldım. Ne olacaksa olsun. Evlilikleri hakkında onunla bir daha konuşma fırsatı bulamazdım. Bu, *yasal bir şekilde* öğrenebileceğim bir şeydi.

"Sue bana olanlardan bahsetti. Anthony Hawkins'in annesiyle babasından. Ne dediler?"

"Şükür ki dilinin altındaki baklayı çıkardın," dedi. "Bugün bunu konuşmaya hiç niyetim yok." Yüzüme baktığında şüpheci bakışlarımı fark etti ve yüzü düştü.

"Vay canına Louise."

"Ne?" Kendimi savunurcasına bir halim vardı ve böyle de hissediyordum. O şimdi gözlerimin önündeyken bu ihtimale inanma eğilimim yüzünden kendimi berbat hissettim. Adele bile kocasının ona vurmadığını söylemişti. Ama anlamlandıramadığım bir şeyler oluyordu.

"Karıma vurduğumu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Ben ne düşündüğümü artık bilmiyorum," dedim. "Evliliğin hakkında hiç konuşmuyorsun. Karın hakkında da. Tek yaptığın *şu*," dedim ve sanki beni değil de evimi sikiyormuş gibi zavallı, küçücük evimi gösterdim. "En azından işine geldiğinde. Sohbet ediyoruz ama evliliğin hakkında hiç konuşmuyoruz. Sana bir şey sormaya çalıştığımda geçiştiriyorsun ve o kadar mutsuz görünüyorsun ki neden hâlâ orada olduğunu, *onunla* olduğunu anlamıyorum. Boşan gitsin!"

O âna kadar bastırdığım acı ve kafa karışıklığı dudaklarımdan yakıcı bir öfke olarak dökülüvermişti. Adele'in morluğunu görmüştüm. Onun ne kadar kırılgan olduğunu biliyordum. Telefon çağrılarını biliyordum. Tüm bunları bana açıklamasını ne kadar istesem de bunu ondan talep edemezdim. Elimden gelen tek şey aramızdaki bu karmaşayı dillendirmekti. Onun sadece yarısını bildiği karmaşayı.

Bana sanki onu bıçaklamışım gibi baktı ama konuşmayı kesmedim. "Bu onun için hiç adil değil, değil mi? Ne yapıyorsun sen?"

"Gerçekten ona vurup vurmadığımı sorman mı gerekiyor?" Saçmalamalarımı bir anda kesiverdi. "Sen beni hiç tanımadın mı?"

Neredeyse gülecektim. "Seni tanımak mı? Nasıl tanıyabilirim

ki? Sen beni tanıyorsun çünkü benim içim dışım bir. Hakkımda her şeyi biliyorsun. Biz, *benim* hakkımda konuşuyoruz. Ya sen? Seninle ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Tabii ki ona vurmadım." Birdenbire çökmüş, ruhu uçup gitmişti sanki. "Dolap kapağını yüzüne doğru açmış. Bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyorum ama ona vurmadığımı biliyorum."

İçime su serpmişti. En azından ikisi de aynı açıklamayı yapıyordu.

"Anthony pazar gecesi beni görmeye gelmiş," diye devam etti, "ama ben duştaydım. Herhalde Adele'in yüzünü görmüş ve dikkatimi çekmek ya da bana zarar vermek için böyle bir hikâye uydurmuş."

Belki de doğruydu. Kulağa doğru gibi geliyordu. Şimdi de hem David'den hem Adele'den şüphe ettiğim için kendimi berbat hissediyordum ama tüm bu sorular peşimi bırakmazken ne yapabilirdim ki? Onlara dair, bize dair, tüm bu olanların nereye varacağına dair sorular kafamda dönüp duruyordu.

"Neden benimle hiç konuşmuyorsun?" diye sordum. "Doğru düzgün konuşmaktan bahsediyorum. Hayatın hakkında konuşmaktan."

Şarap kadehinin içine baktı. "Gerçekten nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedi. "Hem seni ilgilendirmez. İlgilendirmesini istemiyorum. Ben..." Konuşmayı kesip doğru kelimeleri ardı. "Ben seni tüm bunlara *bulaştırmak* istemiyorum."

"Bu da ne demek?" diye sordum. "Bak, benim için karını terk et demiyorum sana. Senin için önemli olmadığımı..."

"Önemli olmadığını mı?" diyerek sözümü kesti. "Sen benim hayatımdaki tek güzel şeysin. İşte *bu yüzden* çok dikkatli olmam gerek. İşte bu yüzden seninle evliliğimi ya da hayatımı konuşmak istemiyorum. Bunların hiçbirinin *aramıza* girmesini istemiyorum."

Birkaç büyük yudumla kadehini yine bitirdi. Bir insan kusmadan nasıl böyle içebilirdi? Kadehler birbirini kovalıyordu.

Kendine acıması hiç iç açıcı olmasa da ilgiye muhtaç olan tarafım, onun için önemli olduğumu düşünmesinden hoşlanmıştı. Kendimi daha güçlü hissetmiştim.

"Beni bir dakikalığına resimden çıkar," dedim. "Belli ki evde mutlu değilsin. O zaman bırak. Kocam öyle yaptı ve ölmedim. Canım yandı ama geçti. Hayat devam ediyor." *Şimdi de Ian benim üstüme kokladığı gülüyle çocuk yapıyor ve ben kendi hayatımda bir hayalete dönüştüm.* Bu düşüncelerimi kendime sakladım. "Sorunun ne olduğunu anlamadım."

"Anlamazsın tabii. Bunun için bizi tanıman gerek. Gerçekten tanıman. Üstelik ben bile artık ikimizi tanıyamıyorum." Acı çekiyor gibiydi. Kadehine bakarken ettiği sözler kılıç gibi keskindi. "Ama bir şeylerin değişmesi gerek," dedi sonunda. Dili dolanmaya başlamıştı. "Ama bunu nasıl yapacağımı bulmam gerek. Ondan *temiz bir şekilde* kurtulmalıyım."

"Belki de onunla konuşsan iyi olur," dedim, tamamen sadakatsizlikle örülü bu anda Adele'e olabildiğince sadık kalmaya çalışarak. "O senin karın. Seni seviyor olmalı."

Buna önce eğlenircesine güldü ama sonra yüzü ekşidi. "Ah, beni seviyor. Ne pahasına olursa olsun."

Telefonu çaldığında koşup açan, ilaç içen, yemek yapan o hassas arkadaşımı düşününce öfkelendim. Ona nasıl böyle davranabilirdi? Nasıl böyle *aşağılayabilirdi*? Adele'i sevmiyorsa başkasını sevebilmesi için onu özgür bırakmalıydı. Ona hak ettiği gibi iyi davranacak birini.

"Evine git," dedim buz gibi bir sesle. "Evine git ve karınla sorununu hallet. Şu anda bununla uğraşmayacağım."

David tek kelime etmeden alkolden buğulanmış gözlerle bana baktı. Araba mı kullanacaktı? Umurumda değildi. Bu onun sorunuydu. Şu anda onun gitmesini istiyordum.

"Git," diye tekrarladım. "Ve içmeyi de bırak. Bitik haldesin." Ağlamak istiyordum; onun için, Adele için, kendim için. Özellikle de kendim için. Onunla kavga etmek istemiyordum. Onu anlamak istiyordum.

Giderken yüzüne bakmadım ve yanımdan geçerken elime dokunmasına da karşılık vermedim.

"Halledeceğim," diye geveledi kapı eşiğinden. "Bir şekilde halledeceğim. Söz veriyorum."

Başımı kaldırıp bakmadım. Ona hiçbir işaret vermedim. Sürtüğün teki olabilirdim, sahtekâr olabilirdim ama artık yeterdi. Onu istiyordum ama bu şekilde değil. Buna artık devam edemezdim. Gerçekten edemezdim. O ve Adele beni iki parçaya bölmüştü.

David gittikten sonra bir kadeh şarap daha aldım ve ağlamamak için Adam'ı aradım. Onun neşeli sesi bile beni kendime getirmemişti. O, su parkında geçirdiği gününü ve Ian ile nasıl su kayağı yaptığını anlatırken aklımın bir köşesinde David ile konuştuklarım dönüp duruyordu. Söylemem gerekenleri söyledim. Oğlumun sesini duymak güzel olsa da kapaması gerektiğini söylediğinde rahatladım. Sessizliğe ihtiyacım vardı. Kendimi bomboş, bitik, mutsuz ve kabullenmek istemediğim daha bir sürü duyguyla dolu hissediyordum. Bu bizim ilk ve belki de son kavgamızdı. Çok geç olsa da Adele'e vurduğunu düşünmediğimi fark etmiştim. Kalbimin derinliklerinde böyle hissetmiyordum. Artık değil.

Saat daha dokuz olmamıştı ama şarabımı alıp yorganın altına girdim. Her şeyi bir süreliğine unutmak istiyordum. Uyuyacak ve unutacaktım. Belki sabah her şey bir şekilde daha iyi olurdu. Her yerim uyuşmuş gibiydi ama bir tarafım bu yatağa beraber girmek varken onu evden gönderdiğim için pişmandı. Bu yatakta *benim* David'imle olabilirdim, Adele'in David'iyle değil. Karısına vurup vurmadığımı merak ettiğimi gördüğünde yüzündeki ifadeyi aklımdan silemiyordum. Korkunç bir hayal kırıklığına uğramıştı. Ama Adele'in yüzündeki morluk da gözümün önünden gitmiyordu. O hastalıklı yeşilliğin ve açık mavilerin arasından korkusu ve ketumluğu okunuyordu. Adele'e vurmuş olsun ya da olmasın, evliliklerinde normal olmayan bir şey vardı. Ama

zaten şu an hiçbir şey normal değildi ve ben muhtemelen üçümüz arasındaki en kötü şeydim.

Kapana kısılmış gibi hissediyordum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Yapabileceğim tek şeyi yapıp kadehi kafama diktim. Başım alkolden dönüyordu. Gözlerimi kapadım. Adam kısa süre içinde evde olacaktı ve o zaman kendimi ona sarmalayabilir, ikimizin güvenli bölgesine sığınabilirdim. Oğlumu düşünmeye çalıştım. Suçluluk duymadan ya da karşılıklı suçlamalarda bulunmadan sevebileceğim tek kişi oydu. Uyudum.

O yapış yapış gölge filizler üstüme çullanırken oyun evimin kapısını açtım. Bu kez çocukluğumda yaşadığım evde değil, Ian ile ilk evlendiğimizde yaşadığım evdeydim. O zamanlar ikimiz de hâlâ mutluyduk. Ben bahçedeydim, güneşli ve muhteşem bir gündü; çok sıcak değildi, ılıktı ve Adam ile oynuyordum. O evde yaşarken Adam küçücük bir bebek olsa da rüyamda şimdiki gibi altı yaşındaydı. Göletin başında iribaşları yakalamaya çalışıyorduk. Ayaklarımız çamurlu ve ıslaktı ama ikimiz de ağlarımızı ve reçel kavanozlarımızı suyun incecik yüzeyine daldırırken gülüyorduk.

Barbeküde pişen etin kokusu her yere yayılmıştı. David'in bize seslenip hamburgerlerin hazır olduğunu söylediğini duyduğumda henüz onu bilinçli olarak düşünmemiştim. Ona doğru dönüp gülümsedik. Adam ona koştu. Ben de tam arkasından gideceğim sırada yan gözlerle göletin içinde bir şeyin parladığını fark ettim. Yüzeyin altında bir şey vardı. Karanlık suyun içinde kenarları parlayan gümüş renkli bir şeydi bu. Kafam karışmıştı, kaşlarımı çattım. Bu, kontrolüm altındaki bir rüyaydı ama suyun altındakinin ne olduğunu anlayamamıştım. Ayağımı uzatıp İsa gibi suyun üstünde yürümeye başladım. Buna neredeyse gülecektim; rüyalarımın tanrısı olmuştum. Sonra suyun yanında eğildim. Elimi daldırıp minik dalgalar yarattım ama parlak şekil hâlâ orada duruyordu. Bunun başka bir kapı olduğunu fark ettim. Kenarları düşüncelerimi doğrularcasına parlıyordu. Kapının kolunu aradım ama yoktu. Benim bilerek

hayal etmediğim kolsuz bir kapıydı bu. Neden orada olduğunu bilmiyordum.

Biraz daha bakmaya devam ettikten sonra David ve Adam bana bir kez daha seslendiler. Yemek için beni bekliyorlardı ve ben de onlarla olmak istiyordum. Parlayan kapı yok olunca ayaklarımın altında yalnızca gölet kaldı.

Erken uyandım, saat sabahın beşiydi ve şarap yüzünden susuz kalmıştım. Kendi kendimi hayal kırıklığına uğratmıştım. Yarattığım rüya kusursuzdu, üçümüz mutlu aile tablosu çizmiştik ve susuzluğuma rağmen Adele'in dediği kadar dinlenmiştim. Kendimden tiksinmek canımı acıtıyordu. Rüyamda Adele'i hayal etmem gerekirdi. Sadakatimi hak eden oydu. David güvenilmez bir sarhoşken Adele bana hep nazik davranmıştı. Ama yine de tüm bunlar onu deli gibi arzulamama engel değildi. Yatağımda olmasa da beni rüyamda becermesine izin vermiştim. Üstelik beni sırf becermemişti. Beni sevmişti, ben de onu sevmiştim ve bir aile olmuştuk. Adele'in hiçbir yerde izi yoktu. Onun varlığını tamamen silmiştim.

Homurdanarak su içmek üzere ayağa kalktım ve su ısıtıcısını çalıştırdım. Gece erken yattığım için uykumu almış sayılırdım ve bir saat için yeniden uyumaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Su ısıtıcısı kaynarken ve ben gördüğüm rüyanın canlılığını üstümden atmaya çalışırken Adam'ın odasına baktım ve içim kısa süre sonra eve dönecek olmasının heyecanıyla doldu. O geldikten sonra Adele ile olan arkadaşlığıma son verebilirdim. Sophie'nin nasihatlerini dinleyebilirdim. Adele'den, David'den ve başıma açtığım bu beladan kendimi kurtarabilirdim.

Akşamdan kalmışlığımın yumuşak tortularını duş alarak temizledikten sonra üstümü giyindim ve iş için hazırlandım ama elimde ikinci fincan çayımla otururken saat daha yediydi. Tozlu televizyon ekranında parlayan güneş ışığını görünce rüyamdaki ikinci kapıyı, göletin içinde gördüğüm pırıltılı kapıyı düşündüm. Mutfak çekmecesinde duran defteri aldım. Belki Rob da aynısını görmüştü. Kalbim hızla çarpıyordu. Dün geceden sonra

daha fazla okumamalıydım. Geçmişlerini didiklemeden de kendime yeterince zarar veriyordum. Ama elimde değildi. Hakları-nda her şeyi öğrenmek istiyordum. İkinci kapı da bahanemdi.

Çok kolay. İstediğim her yere gidebiliyorum. Genelde hayali yerlere gidiyorum çünkü daha önce hiçbir yere gitmedim ve eve gitmem de imkânsız. Ben neredeysem Adele de orada oluyor. Onu orada hayal bile etmiyorum ama bir anda karşıma çıkıyor. Bunun nedeni belki de hiç durmadan onu düşünmemdir. Onu sikmek istediğimden değil, daha güzel bir nedenden. Daha saf bir nedenden. Rüyalarımda sürekli kafamız güzel oluyor. En sevdiğimden. Hiç düşmeden istediğim gibi gezinebiliyorum.

Adele yine sağlıklı bir şekilde uyuyor. Westlands'teki herkes sanki iyileşmemizde bir katkıları varmış gibi bizi seviyor; onların ıslak rüyalarında hayal ettikleri hastalarız biz. Ama bu beni mutlu ediyor. Uyuyabilmesi beni mutlu ediyor. Yalan söylemediğini biliyorum çünkü çoğu gece odasına gizli gizli girip onu birkaç dakika izliyorum. Dostum, daha sonra bu yazdığımı okuduğumda tüylerim diken diken olacak. Ama Uyuyan Güzel'e benziyor ve ben de ona göz kulak oluyorum. Bu bana huzur veriyor ve artık uyuşturucu kullanmadığım için çok uyumama gerek kalmıyor. Uyuduğumda da karabasan görmüyorum. Karabasanlar yalnızca ben kontrolü henüz ele geçirmeden önce şöyle bir görünüyorlar. Bazen sırf eğlencesine onlara izin veriyorum. Lunaparktaki trene binmek gibi bir şey bu. Kontrol bende olduğu için bana zarar veremeyeceklerini biliyorum.

Evet, sağlıklı bir şekilde uyuyabilmesi çok güzel. Haftalar boyunca uyanık kalmaya çalıştıktan sonra telafi etmesi gereken çok şey var. Bu sorunu artık arkasında bırakması gerek. Biri için endişelenmek çok tuhaf. Adele için endişeleniyorum ve daha önce kimse için endişelenmemiştim. Ne boktan ailem için ne de kendim için. Adele'den önce herkes griydi. Kimsenin bir önemi yoktu. Eskiden birinin benim için önemli olabileceği aklıma bile gelmezdi. Sevgi bu mu? Belki de Adele'i kendi bildiğim gibi seviyorumdur.

Acaba rüyalarında beni mi hayal ediyor, yoksa o David denen efsanevi baş belasını mı? David konusunu kafama çok takıyorum. Adele'in kendini neden ona bu kadar kaptırdığını bilmiyorum. Onun gerçek yüzünü görebildiğini sanmıyorum. Ona GÜVENDİĞİNİ söylüyor. Ya, tabii. Bu durumun adamın hoşuna gittiğinden eminim. Ona o kadar güveniyor ki bütün parasının ve malının kontrolünü ona vermiş. Muazzam bir serveti var ve hepsini o herif yönetiyor. Avukatının buraya gelmesinin nedeni buymuş. En sonunda söyledi. Söyleyeceğini biliyordum. Sır sevmiyor. Peki şimdi ne oluyor? Adele akıl hastanesinde yatarken David sikik üniversitesinde diploma üstüne diploma alıyor, hayatını yaşıyor. Adele ona bütün malının mülkünün, parasının pulunun kontrolünü vermiş.

Buna inanamıyorum. Ona neredeyse bağıracaktım ama bana bunları anlattığı için o kadar huzursuz görünüyordu ki vazgeçtim. Hem iş işten geçmişti. Bunun geçici olduğunu, çünkü bu meseleleri düşünmek istemediğini ve zaten evleneceklerini söyledi ama kim bütün mal varlığını bir başkasına verir ki? Kısa bir süreliğine bile olsa. Yani, bunu neden yapmış ki? Aşk başka aptallık başka. O, insanları benim gibi tanımıyor. Hayatı boyunca hep korunup kollanmış. Herkesin önce kendini düşündüğünü anlamıyor. David'i parayı aldığı için suçlamıyorum bile. En azından onun yaptığı bu kadar APTALCA değil, ben Adele'in buna izin vermesine sinirleniyorum. Para herkesi bozar. Babası bok etmeseydi David de çiftlikten para kazanabilirdi. Şimdi bu kadar zengin olması çok komik. Adele sayesinde.

Buradan çıktığımızda kontrolü Adele'e geri vermeyeceğinden eminim. Bin tane bahane öne sürecektir. Artık elinin altında bir servet yatan zavallı çiftçi çocuk David. Bu o kadar çılgınca ki gülesim geliyor. Geceleri uyandığımda bunu düşünmekten bir daha uyuyamıyorum. Kafama takılıyor. Adele'in annesiyle babasına gerçekte ne olduğunu merak ediyorum. Yani, gecenin bir yarısı nasıl oldu da tam zamanında eve geldi? Yangını çıkarmak için mi gelmişti yoksa?

Gördüğüm kadarıyla planı tıkır tıkır işlemiş. Bizim burada geçireceğimiz zaman neredeyse sona erdi ama Adele onu ve tüm bunları unutacağımı sanıyorsa yanılıyor. Ona hep göz kulak olacağım. Çünkü bir an bile David'in...

"Özür dilerim," dedi. Ofisindeydik ve aramızda masası vardı. Titriyordum. Bu sabah defteri elimden bıraktığımdan beri titriyordum.

"Çok içtiğimi biliyorum ama her şeyi halledeceğimi söylediğimde ciddiydim," diye devam etti. Sessizdi. Düşünceliydi. Muhtemelen akşamdan kalmışlığın mahmurluğunu yaşıyordu. "Evliliğimin kötü olduğunu biliyorum. Bunun farkındayım. Senin de hayatını allak bullak etmemeliydim. Dün gece söylediklerin..."

"Ben buraya dün geceyi konuşmaya gelmedim." Soğuk bir tavırla sözünü kestim. Buz gibi bir suyun içine dalmış gibiydim. Adele'i görmek ve şüphelerimin doğru çıkıp çıkmayacağını öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. "Öğleden sonra izin istiyorum. Kombim arızalandı ve tamirci az önce arayıp saat ikiyle altı arasında gelebileceğini söyledi. Sue'nun öğleden sonrası yoğun değil, randevularını ayarlayıp benim masamda çalışabilir." Dört randevusu vardı ve bu yüzden çok mutluydum. Eve gelip beni Adele'in yanında görecek diye korkmama gerek yoktu.

David bu sabah işe gelir gelmez Adele'e mesaj attım. Evde tek başına ve güvende olduğunu biliyordum. Hemen kendini korumaya çalışmasını ya da endişelenmesini istemediğim için konuyu tam olarak söylemedim.

Dün gece rüyamda tuhaf bir ikinci kapı vardı. Kolu yoktu. Açamadım da. Sen hiç böyle bir şey görmüş müydün? Birlikte yemek yemek istersen öğleden sonram boş?

Yazarken ellerimin titremesine rağmen çok kısa ve öz bir mesaj olmuştu. Hemen, *evet,* diye cevap yazdı ve kliniğe pek yakın

olmayan, ana yollara uzak bir mahallede bulunan, dışarıda oturma alanı olan küçük bir bistro önerdi. O da yakalanmak istemiyordu.

"Elbette," dedi. Bana bakarken avuçlarım terlemişti ve ilk kez bana bir yabancı gibi göründü. O benim David'im değildi, Adele'in de değildi, belki de *David'in David*'iydi. İstediğini her zaman alan David. Adele öğle yemeği teklifimi kabul ettiği için bininci kez sessizce teşekkür ettim. Pazartesi gününe kadar bekleyemezdim. Bir an önce öğrenmem gerekiyordu ve bana her şeyi anlatabilecek tek kişi oydu. Bu çılgın evliliklerinin yapbozunu tamamlamaya başlamıştım ve ortaya çıkan resim hiç hoşuma gitmemişti.

"Umarım çok ciddi bir şey değildir," dedi. "Kombiler pahalı olabiliyor." Başını kaldırıp yüzüme baktı. "Paraya ihtiyacın..."

"Sigortam var," diyerek sözünü bir kez daha kestim. Bana gerçekten para mı teklif edecekti? Kimin parasını? Kendi parasını mı, yoksa Adele'inkini mi?

"Tamam." Kısa kesti. Soğukluğum sinirlerini bozmuş olmalıydı. İncinmiş bir hali vardı ama bu benim ne kadar umurumdaydı bilmiyordum.

"Teşekkürler." Kapıya doğru yürürken bacaklarım hissizleşmişti. Beni izlediğini biliyordum.

"Louise."

Arkama dönüp yüzüne baktım. Ellerini ceplerine soktuğunu görünce aklıma odasında ilk konuştuğumuz gün geldi. O gün aramızda oluşan gerilim yine buradaydı ve beni ona doğru itiyordu ama artık şüphenin ve endişenin gölgesi düşmüştü. Adele'in yüzü gibi yaralıydı.

"Seni gerçekten önemsiyorum," dedi. "Gerçekten. Sürekli seni düşünüyorum. Kendime engel olamıyorum. Sanki zihnimin içinde seninle ayrı bir hayat yaşıyorum." Kelimeler iki dudağının arasından dökülürken buna ihtiyacım olmadığını düşündüm, şimdi olmazdı, *öğrenene* kadar olmazdı.

"Galiba... galiba sana âşık oluyorum. Hayatımı yola koymam

gerektiğini biliyorum. Bu karmaşayı sonlandırmalıyım. Nasıl yapacağımı düşünmekten geceleri gözüme uyku girmiyor ve bunu anlamadığını biliyorum. Anlamana yardımcı da olmuyorum, bu benim kendi başıma halletmem gereken bir konu. Ama artık başlayacağım. Bugün. Bana kızmakta haklı olduğunu biliyorum. Bunu söylemek istedim. Hepsi bu."

Yüzüme, ayaklarıma ve ikisinin arasında kalan her yerime kan hücum etmişti. Sanki kanım vücudumu terk etmenin bir yolunu bulmak için damarlarımın içinde deli gibi akıyordu. Şimdi mi? Tüm bunları şimdi mi söylüyordu? Yeterince darmaduman olduğum yetmezmiş gibi şimdi de bununla mı karşıma çıkıyordu? Bana âşık mı oluyordu? Ah Tanrım. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Ama Adele beni bekliyordu ve bunu düşünmeden önce gerçeklerin en azından bir kısmını ondan öğrenmeliydim. Onun nasıl bir adam olduğunu, özünde, *gerçekte* kim olduğunu öğrenmeliydim. Zihninin içinde kimdi bu adam?

Başımı onaylarcasına sallayıp zar zor yutkunduktan sonra onu orada öylece bıraktım. Çantamı masamın altından alıp Sue'ya haber bile vermeden bir hışımla dışarı çıktım.

30

Adele

Güneşin altında oturup soğuk, yasak Sancerre'imi içerek Louise'i bekliyordum. Bu muhteşem kadının ruh halimi böylesine etkileyebilmesi harika bir şeydi. Dün gece, David işten sonra onun o pis ve küçücük evine gittiğinde, beni koruyup onu evine göndermek için zavallıca bir çaba göstermiş olmasına rağmen canım o kadar yandı ki onu öldürmek istedim. Dürüst olmak gerekirse bunun için biraz fazla geçti. En kötüsü de David'in Dr. Sykes'a telefonda söylediklerimden sonra bana değil, ona gitmiş olmasıydı. Onun hayatını *mahvedebilirdim* ama bunu umursamamıştı bile. Hiç minnet duymuyordu. Sonra eve gelmiş, çalışma odasında kafayı bulup tökezleyerek yatağın girmişti. Teşekkür bile etmeden.

David'i seviyordum. Kulağa ne kadar adice gelse de onu deliler gibi seviyordum ama ondan daha güçlüydüm. Evet, bazı şeylerin değişmesi gerekiyordu ve elini taşın altına sokacak olan bendim. Dün geceki mutsuzluğumu içime gömdüm. Bana dokunamayacağı kadar derinlere ittim, çünkü bir kavganın daha altından kalkamazdık. Şu an olmazdı. Sonra sanki bir mucize oldu ve Louise'den mesaj geldi. İkinci kapı. Şarabımı yudumlarken,

tek başıma olmama ve muhtemelen yoldan gelip geçenlere aptal gibi görünmeme rağmen gülümsedim. İkinci kapıyı görmüştü. Şimdiden. Bu her şeyi değiştirirdi. Kapıyı açmadan önce her şeyin yerli yerinde olması gerekiyordu. Her şeyi öğrenmeden önce.

Köşeyi dönüp bana doğru yürüdüğünü görünce içimi bir heyecan kapladı. İyi görünüyordu, gerçekten iyi görünüyordu. Onunla gurur duyuyordum. Artık daha ince ve fit olduğu için daha dik yürüyordu. Elmacık kemikleri (benimkiler gibi keskin değildi) hoş yüzüne yumuşak bir vurgu yapıyordu. Hamlıktan kaslarım ağrıyordu ve sırtım gerginlikten kaskatı kesilmişti. Onun yüzünde güller açarken ben çökmüştüm. David'in ona âşık olmasına şaşmamalıydı. Bu gerçek canımı acıttı. Bu gerçek canımı daima acıtacaktı.

"Şarap mı?" dedi ve gülümsedi. Telaşlanmıştı. Sandalyeye asmaya çalıştığı çantası kayıp yere düştü.

"Neden olmasın? Bugün hava çok güzel ve bu da çok güzel bir sürpriz." Gözlerinin morluğuma takıldığını gördüm. Morluk hızla açılıyordu, sanki oradaki işinin bittiğinin farkındaydı. Garsona bir kadeh daha getirmesini işaret ettim.

"Ne oldu da izin aldın sen?"

"Ah, kombimde bir sorun var," dedi umursamaz bir tavırla. "Tamirci daha sonra gelecek ama öğleden sonramı değerlendirebileceğimi düşündüm. Yaramazlık yapacağım."

Korkunç bir yalancıydı. Arkadaşlığımızın başından beri kocamla yatıyor olduğunu göz önünde bulundurduğumda bu çok şirindi. Garson elinde Louise'in içkisi ve iki menüyle hızla çıkageldi. O, şarabından art arda yudumlar alırken ikimiz de menüleri inceliyor gibi yaptık.

"Demek başka bir kapı gördün?" diye sordum, dışarıda bizden başka oturan olmamasına rağmen ona doğru eğilerek. Bana yakın hissetmesini istiyordum. "Nerede? Nasıldı?"

"Eski evimin göletinde. Oradaydım..." Hafifçe kızardı. "Adam ile oyun oynuyorduk. Sonra arkama döndüğümde suyun altındaki kapıyı gördüm. Parıl parıldı."

Rüyasına dair bütün gerçekleri anlatmıyordu; David'i de gördüğünü kızarmasından anladım ama umurumda değildi. Eğer üç tane David'in onu becerdiğini de hayal etmiş olsaydı umurumda olmazdı. Önemli olan kapıydı.

"Parlak bir gümüş gibi," diye ekledi. "Sonra ortadan kayboldu. Sana hiç böyle oldu mu?"

Başımı şaşkınlık içinde iki yana salladım. "Hayır. Çok tuhaf. Acaba neden?"

Omuzlarını silkti. "Belki de beynimde bir sorun oldu."

"Belki de." Kalbim küt küt atıyordu. Kapıyı açmadan önce çoktan yapmış olmam gerekenleri düşünüyordum.

Garson siparişlerimizi almak için döndüğünde sanki hiç aç değilmişim de tek istediğim evden çıkmakmış gibi davrandım. Ama o anda yüzündeki o düşünceli endişeyi fark ettim ve defterin ne kadarını okuduğunu anladım. Bu öğle yemeğinin amacını biliyordum. Bugünün göz alıcı mükemmelliği ve her şeyi çok iyi planladığım gerçeği karşısında kahkaha atmak yerine tebessüm etmeye çalıştım.

"Bir şeyler yemen gerek Adele. Fazla zayıfladın," dedi. Sonra önemsiz bir şey gibi davranarak, "Zaten seni ben davet ettim."

"Ah, teşekkürler," deyiverdim. "Çok utanıyorum ama buraya gelirken cüzdanımı unuttuğumu fark ettim. Çok unutkanım."

Bize iki mantarlı ravioli sipariş etti. İlk tanıştığımızdaki hallerinin tam tersine kontrolü o eline almıştı. Konuşmak için garsonun gitmesini bekledi.

"Gerçekten yanına para almadan mı çıktın, yoksa David harcadıklarını kontrol mü ediyor?"

Louise gerçekten çok pervasızdı. Bir şeyler saklamaya çalışıyormuşum gibi kızardım ve bu söylediğinin ne kadar gülünç olduğunu mırıldandım. Uzanıp çırpınan elimi avuçlarının arasına aldı. Bu dayanışmanın, arkadaşlığın, sevginin işaretiydi. Beni sevdiğine inanıyordum. Kocamı arzuladığı kadar değildi belki ama beni seviyordu.

"Defterde okuduğum bir şey beni biraz endişelendirdi," diye

devam etti. "Çenemi kapamamı ve bunun beni ilgilendirmediğini söylemekte özgürsün ama gerçekten mirasını ona mı devrettin? Yangından sonra? Eğer bunu yaptıysan, lütfen, Tanrı aşkına, bunun yalnızca geçici bir süre için olduğunu söyle."

"Ah, o konuyu kafana takma," dedim. Bir avcının tüfeğine bakan yaralı bir geyik gibi göründüğümün farkındaydım. Saldırganını koruyan klasik bir kurbandım ben. "David para konusunda benden çok daha iyidir. Yönetilmesi gereken çok param var. Tanrım, bu çok utanç verici..."

Elimi sıktı. "Saçmalama. Sakın utanma. Senin için endişeleniyorum. Sana paranı geri devretti mi? Sen Westlands'ten çıkıp yeniden sağlığına kavuştuktan sonra?"

Avucu terlemişti. Bu konunun ilgisini çektiğinin farkındaydım.

"Devredecekti," diye mırıldandım. "Gerçekten. Ama birkaç ay sonra yeniden psikolojik bir sorun yaşadım ve o da... yani biz de paramı onun yönetmesinin daha iyi olacağına karar verdik. Sonra evlendik ve bu zaten *bizim* paramız oldu."

"Vay canına." Arkasına yaslandı, olan biteni idrak etmeye çalışırken kadehinden büyük bir yudum aldı. Şüphelerinde haklı çıkmıştı.

"Kulağa olduğundan kötü geliyor," dedim yumuşak bir sesle. Kendimi korumaya çalışıyordum. "Bana harçlık ve yemek bütçesi veriyor. Para zaten benim hiç umurumda olmamıştır."

"Yemek bütçesi mi?" Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Harçlık mı? Bu da ne yahu? Bin dokuz yüz ellilerde miyiz biz?" Durdu. "Şimdi o saçma sapan telefonların sırrı çözüldü."

"Telefonlar da umurumda değil. Louise, ciddiyim, bunların hiçbir önemi yok. Ben mutluyum. David'in de mutlu olmasını istiyorum."

Belki durum bu kadar da acınası değildi ama bu yine de gerçekleri değiştirmiyordu. Üstelik ben de onu mutlu etmeye çalışarak kendimi acınası duruma düşürmüştüm.

"Hesabınız ortak olsaydı bari, o da mı yok?"

"Yok. Önemli de değil. Merak etme, istediğim şeyleri o bana alıyor. Bizim evliliğimiz bu şekilde yürüyor. Endişelenme. David bana her zaman göz kulak olmuştur." Yüzüme düşen saçı arkaya attım ve parmaklarımı bir an morluğumun üstünde gezdirdim. Küçücük bir hareketti bu ama Louise hemen fark etti ve morlukla parayı aklında birleştirdi.

"Çocukmuşsun gibi," dedi. Zihninin gizli arkadaşlığımızla, telefon çağrılarıyla, ilaçlarla, morlukla ve şimdi de parayla dolu olduğunu biliyordum. Hepsini bir yere oturtmaya çalışıyordu. Şu anda beni David'den daha çok seviyordu. Bence şu anda David'den nefret ediyordu. Ben David'den asla nefret edemezdim. Belki de aramızdaki en büyük fark buydu.

"Lütfen, unut gitsin. Sorun yok. Adam ne zaman dönüyor?" diye sordum, konuyu değiştirmek için çocuklara karşı zaafını kullanarak. "Onu görmek için sabırsızlanıyor olmalısın. Biraz büyümüştür herhalde. Bu yaşta çok çabuk büyüyorlar, değil mi?"

Yemeklerimiz geldiğinde ikinci kadehlerimizin siparişini de verirken David'in eksik yönleri listesine çocuk yapmamış olmamızdan duyduğum pişmanlığı da sessizce ekledi. Gittikçe büyüyen yangını körüklüyordu. Ravioli çok lezzetli olmasına rağmen onu yemek yerine oynayıp duruyordu. Gergin görüntümü kontrol etmek için belki ben de aynısını yapmalıydım ama leziz yemeklerin ziyan olmasından bıktığım için yedim; nazikçe yiyordum ama tabağımda tek bir tane bile bırakmadım. Bu sırada bana Adam'ın tatilinden ve nasıl iyi vakit geçirdiğinden söz ediyordu.

Aslında ikimizin de birbirimizi dinlediği yoktu. Louise öfke ve hayal kırıklığıyla dolup taşarken ben de ikinci kapıyı keşfetmiş olmasının heyecanını yaşıyordum. Ben söylemem gerekenleri söyleyip gülümserken o da zar zor bir iki şey söyledi ama ben artık yemeğin sonlanmasını istiyordum. Yapacak işlerim vardı.

"Bu..." Cümlenin orta yerinde durdu, kaşlarını çattı ve benim arkama doğru baktı.

"Ne oldu?" diyerek arkama döndüm.

"Evet." Bakmaya devam ediyordu. Sandalyesinden hafifçe kalktı. "Anthony Hawkins."

Onu görünce, ne kadar işime yaramış olursa olsun sinirlerim tepeme çıktı. Beni takip ediyordu. Bundan emindim. "Buralarda yaşıyor olabilir," dedim.

"Ya da seni takip ediyor olabilir." İşte benim güçlü koruyucum. Kocamın sevgilisi.

"Ah, sanmıyorum." Gülerek geçiştirirken keskin gözlerle Anthony'ye bakmaya devam ediyordum. Beni rahatsız ettiğini fark edince köşedeki küçük dükkâna girmeyi akıl etti. "Muhtemelen sigara alacak." Anthony'nin bana hayranlığı çok işime yaramıştı ama beni takip etmesi kabul edilir şey değildi.

"Olabilir," dedi ama ikna olmamıştı. İkimiz de o dışarı çıkana kadar gözlerimizi dükkânın kapısından alamadık. Louise'in Anthony'nin dönüp *arzulu* gözlerle bana bakışını görmemiş olmasını umdum ama güneş yüzünden gözlerini kıstığı için muhtemelen bunu fark etmemişti. Zaten önemli de değildi. Yarından itibaren endişeleneceği son şey Anthony'ydi.

Öğle yemeğimiz sona erdikten ve ben onu sözde arızalanmış kombisi için hemen evine bıraktıktan sonra spora gittim. David'in bir sonraki çağrısı için tam zamanında gelmiştim ama ona söylediğim gibi spor yapmıyordum; planımın yeni aşamasına geçmekle meşguldüm. David, *konuşmamız gerektiği için* işten sonra hemen eve geleceğini söyledi. Ben de resepsiyonistle konuşarak bekleyemeyecek kadar meşgul olduğumu söyledim ve talebimi onaylamak için beni saat altıdan sonra evden aramalarını istedim. Arayacaklarından emindim. Burası çok lüks bir spor salonuydu, tam paket satın almıştım, üstelik her zaman nazik ve tatlıydım. Evde olmadığım zaman nazik ve tatlı oluyordum ve görevlilere karşı nazik olmak her zaman işe yarardı. Diğer bazı üyeler bunu bir türlü öğrenememişti.

Heyecandan nefesim kesilmişti. Eve varıp akşam yemeğini hazırlamaya koyulduğumda ellerim titriyordu ve konsantre

olamıyordum. Yüzüm ateşim çıkmış gibi yanıyordu. Derin nefes almaya çalışıyor ama beceremiyordum. İkinci kapıya odaklanıp kendime muhtemelen hayatım boyunca bir daha böyle bir şansı yakalayamayacağımı hatırlattım.

Doğramaya çalıştığım soğanı tutan terli parmaklarım kayıp duruyordu. Neredeyse elimi kesecektim. Bu yemeğe neden bu kadar özen gösterdiğimi bilmiyordum. Zaten hepsi çöpe atılacaktı ama her şeyi olabildiğinde normal göstermek istiyordum ve yemek yapmak evlendiğimden beri benim için şaşırtıcı bir gurur kaynağı olmuştu. Kötü doğranmış soğan dilimleri neler olup biteceğini *bildiğimin* belirtisi olabilirdi ve David zaten bugünlerde benden çok şüpheleniyordu.

Anahtarını kilide soktuğunu duyduğum an büyük vücudum gerginlikten uyuştu. Mutfak ışıkları gözüme bir anda fazla parlak görünmeye başlamıştı. Bu kez derin bir nefes almayı başardım. Cep telefonumun lavabonun hemen yanında, benimle duvara monte telefonun arasındaki boşlukta durduğunu gördüm. Saate baktım. Tam altıydı. Mükemmel.

"Merhaba," dedim. Koridordaydı ve gidip hemen çalışma odasına saklanmak istediğini biliyordum. "Sana bir şişe Châteauneuf-du-Pape aldım. Gelip aç da biraz havalansın."

Çürük et verilen gönülsüz bir vahşi köpek gibi mutfağa doğru yürüdü. Aşkımız bu noktaya nasıl gelmişti?

"Yani hiçbir sorun yokmuş gibi davranmaya devam ediyoruz," dedi bitkin bir sesle.

"Hayır," diye cevapladım. Kalbim kırılmıştı. "Ama en azından medeni insanlar gibi davranabiliriz. Sorunlarımızı halletmeye çalışırken dost kalabiliriz, öyle değil mi? Birbirimize en azından bunu borçlu değil miyiz?"

"Bak..."

Telefon çaldı. Çalacağını bilsem de korkudan sıçradım. Kesme bıçağına sıkı sıkı sarıldım. Telefona doğru bir adım attım ama David tam tahmin ettiğim gibi yolumu kesti.

"Kliniktendir," dedi. "Ben açarım."

Başımı hiç kaldırmadan soğanı doğramaya devam ettim. Tenim alev alevdi. Konuşulanlara kulak kabarttım. O neşeli, küçük gizli ilişkisinin evliliğimiz gibi mahvolmasının zamanı gelmişti.

"Alo? Evet, ben David Martin. Ah, merhaba... Onay için mi aradınız? Üzgünüm, tam anlayamadım sanırım. Uzatılmış misafir üyeliği mi?"

O anda dönüp yüzüne baktım, bunu yapmalıydım. Harcamalarıma ve ona bahsetmediğim bir arkadaşım olmasına sinirlenecekti. Yüzümde masum bir endişe vardı. Bana bakmıyordu. Henüz değil.

"Kimin?" Kaşlarını çatmıştı.

O anda gördüm. Olan biteni şok içinde anlamaya çalışıyordu. Kafası karışmıştı.

"Özür dilerim, Louise Barnsley mi dediniz?" O sırada yüzüme baktı ama hâlâ kafasındakileri yerli yerine oturtmakla meşguldü. Allak bullak olan dünyası bir kez daha sarsıldı. "Karım misafir üyeliğinin uzatılmasını istedi yani, öyle mi?"

Omuzlarımı silkip yalvaran gözlerle ona baktım ve *Yeni bir arkadaş,* dedim dudaklarımla.

"Tamam, evet, teşekkürler. Peki." Telefonu kapatırken bana hiç fırsat vermeden cep telefonuma doğru uzandı.

"Özür dilerim," dedim. "Yeni tanıştığım biri. Hepsi bu. Sadece bir arkadaş. Bir şey söylemek istemedim. Çok yalnızdım. Bana karşı çok nazikti."

Beni dinlemek yerine barut gibi bir yüzle telefonumdaki mesajları okuyordu. Çoğu mesajı silmemiştim. Tabii ki silmeyecektim. Bu âna hazırlık yapmıştım.

Sonra dönüp uzun süre yüzüme baktı ve telefonumu öyle sıkı tuttu ki kıracak sandım. Acaba şu anda en çok kimin boğazını sıkmak istiyordu? Benim mi, Louise'in mi?

"Özür dilerim," dedim bir kez daha.

Beti benzi atmıştı, çenesini sıkmıştı, bütün vücudu bastırmaya çalıştığı duygularla titriyordu. Onu daha önce yalnızca bir kez böyle görmüştüm ve bu çok uzun zaman önceydi. Ona

sarılmak istedim. Ona her şeyin düzeleceğini söylemek istedim. Onun için çabalayacağımı söylemek istedim. Ama yapamadım. Güçlü olmalıydım.

"Ben çıkıyorum." Dişlerinin arasından konuşuyordu. Beni gördüğünü bile sanmıyordum.

Bir hışımla kapıya yürüdü. Arkasından seslenmeme rağmen durmadı bile. Öfkenin ve yaşadığı kafa karışıklığının girdabı içindeydi.

Kapı sertçe kapandığında yeniden tek başıma kaldım. Sessizliğin içinde tik tak öten saati duydum. Bir süre arkasından baktıktan sonra açık kırmızı şaraptan bir kadeh doldurdum. Aslında şarabın biraz daha havalanması gerekiyordu ama umurumda bile değildi.

İlk yudumdan sonra uzun bir iç çektim ve gerginliğimi üzerimden atmak için başımı sağa sola çevirdim. *Zavallı Louise,* diye geçirdim içimden. Çok yorgundum ama yorgunluğumu hissetmemeye çalıştım. Daha yapacaklarım vardı. Öncelikle Anthony'nin paketi söylediğim yere bırakıp bırakmadığına bakacaktım. Sonra David'in ne yaptığına *bakacaktım.* Yorgunluğumu erteleyebilirdim.

Öldükten sonra nasıl olsa istediğim kadar uyuyabilecektim.

31
ÖNCE

Yarın ayrılıyorlardı. Ayın sonu gelmişti ve ikisinin de daha fazla kalması için bir neden yoktu. Onlar gözde danışanlardı. Tuhaf bir histi bu ama Adele bavulunu toplarken gülümsemesine engel olamıyordu. Westlands'ten kurtuluyordu ve dersleri bitince David ile evlenecekti. Tüm olanlara rağmen geleceği parlak görünüyordu. Tek endişesi Rob'du. Rob, bu konuda espriler yapıp duruyordu ama Adele onun yeniden ablasıyla yaşamayı hiç istemediğini biliyordu. Onu böyle kırılgan görmek, böyle bırakıp gitmek içini parçalıyordu. Tüm giysilerini katlayıp küçücük bavuluna koyarken tek üzüntüsü bu olmuştu ve sert bir üzüntüydü bu.

"Göle gitmek ister misin?" diye sordu. Rob, yatağının üstünde oturmuş Adele'in bavul yapışını izliyordu. Adele onu tanıdığından beri ilk kez neredeyse yetişkinliğe ermiş bir erkekten çok küçük bir çocuğa benziyordu. Kahverengi saçları yüzüne düşmüştü ama nefret ettiği diş tellerinin pırıltısı hâlâ görünüyordu. Yine de tişörtü ütülüydü. Daha önce tişörtünü ya da kot pantolonunu ütüleyen kimse görmemişti. Çoraplarını bile ütülü-

vor olabilirdi. Belki de bu, Adele'e kontrolsüz görünen hayatının kontrol ettiği tek küçük parçasıydı. Hırpani olmayan tek parçası.

Rob, üst cebinden bir şey çıkarıp sırıttı. Güzelce sarılmış bir ottu bu. "Kalan son ot. İçmemiz gerek. Belki içerken bizi yakalarlar ve o zaman biraz daha kalmamız gerekir."

Adele, Rob'un bunu gerçekten umut ettiğini biliyordu. Biraz daha kalmalarını istiyordu ve Adele de bu fikre sıcak bakmıyor değildi. Rob'u her gün görmeyecek olmak içini acıtıyordu. Ama David'i çok özlemişti ve onu yeniden görecek olmanın, öpecek olmanın ve anne babasının itirazlarını duymadan onunla evlenecek olmanın heyecanıyla yanıp tutuşuyordu.

Rob, bunun arkadaşlıklarının sonu olduğundan şüpheleniyordu ama Adele böyle düşünmüyordu. Belki de Rob evlendiklerinde gelip onlarla yaşardı. David onu severdi, Adele bundan emindi. Hem nasıl sevmesindi? Rob sevilmeyecek biri değildi.

Rob'un elini tutunca kendini iyi hissetti. David'in elini tutmanın nasıl bir duygu olduğunu neredeyse unutmuştu ve bu ona ihanet gibi geliyordu ama burada olan David değil, Rob'du ve onlar birbirlerini başka türlü seviyorlardı.

"Neyi bekliyoruz?" dedi Adele.

Hava o kadar sıcak değildi, suyun üstünden gelen serin rüzgâr insanı ara sıra ısırıyordu ama ilk tanıştıkları ağacın altında oturup ot içerken bu umurlarında bile değildi. Bunu da özleyecekti. David'in ot içmek isteyeceğini hiç sanmıyordu. Ona burada uyuşturucu kullandığını da söyleyemezdi. Dehşete kapılırdı. Rob ile paylaştıkları bir başka sır da buydu.

"Belki de defteri şimdi yakarım," dedi Rob. "Veda töreni." Sesi hiç olmadığı kadar yumuşaktı ve gözleri parlıyordu ama Adele onun mutsuz olduğunu biliyordu. Elini sıktı.

"Hayır, defter kalsın. Hiç belli olmaz, rüyalar daha fazla sürpriz doğurabilir." Kafasının güzel olmasının tadını çıkararak dumanı içine çektikten sonra otu yeniden Rob'a verdi. "Ziyarete geldiğinde bana anlatırsın. Nerelere gittiğini, neler gördüğünü." Gülümsedi. "Rüyalarında beni de gör."

"Sen de öyle," dedi Rob. "O sıkıcı David'i yeterince görecek-sin zaten. Rüyanda da görmene gerek yok."

Adele, Rob'un koluna oyuncu bir yumruk indirdi. Rob, söyle-diklerinde ciddi olmasına rağmen gülüyordu. Görüştüklerinde her şey bambaşka olacaktı. David ile Rob birbirlerini sevemezse Adele her ikisini de nasıl sevebilirdi? Bu mümkün değildi.

"Evine dönecek olman canını sıkmıyor, değil mi?" diye sordu Rob.

"Hayır, sanmıyorum." Emin değildi ama bu terapi planının bir parçasıydı. Yüzleşmeliydi. Travmanın kaynağına dönmeliy-di. Orada biraz zaman geçirmeliydi.

"Zarar görmeyen bir sürü oda var, yananlar temizlendi ve ge-çici bir tamirat yapıldı. Her şeyi David ayarladı."

"Bütün paranı ona verdiğine göre elbette yapacak," dedi Rob ilgisizce.

"Hayır, vermedim," diye açıklamaya çalıştı Adele bitkin bir sesle. "Sana söylüyorum. Bu sadece geçici bir süreliğine. Böylesi daha kolay. David'in üniversite harçları falan için. Ev için de. Ben tüm bunları buradan halledemezdim. Üstelik tüm bunları düşünecek zamanım da yok. Sorumluluğu üstlendiği için çok *mutluyum*. Düşünme bunu Rob. Ve kimseye de söyleme. Yangın-dan beri her şey David için yeterince zor. Gazeteye çıkmaması için de çok uğraştı."

"Tamam, tamam. Benim tek endişem sensin." İlk kavgalarını etmenin sırası değildi ve Adele, Rob'un bunu bildiğinin farkın-daydı. Rob durdu. "O koca evde tek başına kaldığında senin için daha da çok endişeleneceğim."

"Başımın çaresine bakarım. Hem bu durum yalnızca birkaç hafta sürecek. İnsanlar bana göz kulak olur. Komşular, avukat-larım ve tabii ki bir doktor. Biri bana yemek getirecek ve hatta gerektiğinde evi de temizleyecek. David, hafta sonları mümkün olduğunca yanıma geleceğini söyledi."

"Önünde yepyeni bir hayat var," dedi coşku içinde. "Bense bombok bir evde, iğrenç ablamla kapana kısılmış olacağım."

"O kadar mı kötü?" diye sordu Adele. Rob, Adele'in geçen hafta sorduğu nazik sorulara rağmen hâlâ kendi hayatını anlatmamıştı.

"Öyle tabii." İçine çektiği dumanı halka şeklinde üflemeye çalışsa da rüzgâr her şeyi mahvedince vazgeçti. "Yarına kadar bunu düşünmek istemiyorum."

"Beni arayabileceğini biliyorsun," dedi Adele. "Sana cep telefonu numaramı vereceğim. İşler sarpa sarsa beni ara. Birkaç gün gelip bende kalabilirsin."

"Ah, David'in buna bayılacağından eminim."

"David üniversitede," dedi Adele ve bir anlık isyankârlıkla, "ve orası benim evim," diye ekledi.

Birbirlerine bakıp gülümsediklerinde Adele, Rob'un onu sevdiğini gözlerinden okumuştu. Kafası biraz karışsa da içi ısındı. David onun her şeyiydi ama artık kalbinde Rob da vardı. O olmasaydı şimdiden kendini bu kadar iyi hissediyor olmazdı. Muhtemelen sonsuza dek buraya tıkılıp kalırdı.

"Ciddiyim," dedi Adele. Rob'a duyduğu şefkat duygusu bütün benliğini kaplamıştı. "Ne zaman istersen."

"Tamam," dedi Rob. "Belki ararım."

Adele, Rob'un kendisini aramasını umuyordu. Berbat bir halde olmaktansa onu aramalıydı. Ama Rob gururlu biriydi, Adele bunun farkındaydı. David kadar gururluydu ama onun gururu biraz daha farklıydı.

"Söz veriyor musun?" dedi öne eğilerek. Yüz yüze gelmişlerdi ve saçları Rob'un yanağına sürtüyordu.

"Söz veriyorum, benim tatlı Uyuyan Güzel'im. Söz veriyorum."

"Tamam." Burnunu öptü. "O halde anlaştık."

32

Louise

Keşke onu eve almasaydım, keşke onu eve almasaydım, deyip duruyordum olan bitenin korkunçluğunu idrak ettikçe. Onu içeri almasaydım henüz bununla yüzleşmek zorunda kalmayacaktım. Kusmak istiyordum. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Oturma odamda dikilirken öfkeden titriyor, Adele'in boktan telefonunu bana doğru sallıyor, bütün mesajları okuduğuna dair bir şeyler bağırıp çağırıyordu. Ben ağlıyordum ve ağlamaya ne zaman başladığımı bile bilmiyordum. Belki de kapıdan adımını atar atmaz bildiğini anlamış, gözyaşlarına boğulmuştum. Keşke ağlamasaydım. Midem allak bullaktı. Onu aldatırken yakalanmışım da durumu açıklamaya çalışıyormuşum gibi hissediyordum. Kendimden nefret ediyordum.

"*En* başından beri mi?" diye sordu kuşkuyla, hâlâ anlamaya çalışıyordu. "En başından beni *karımla* arkadaştın ve bana söylemedin mi?" İskoç aksanı öfkelendiğinde iyice belirginleşmişti, avamdı ve beni şaşırtmıştı. Sanki karşımdaki bir yabancıydı.

"Nasıl anlatacağımı bilemedim!" Sesimi yükseltmiştim ve her şeyi savuşturmaya çalışırcasına elimi kolumu sallıyordum. "Ben...

gerçekten onunla sokakta karşılaştım, bana çarptı ve sonra kahve içmeye gittik! Onunla arkadaş olmak gibi bir niyetim yoktu ama sonra bana mesaj attı ve ben de ne yapacağımı bilemedim!"

"Ve ona benim asistanım olduğunu söylemek aklının ucundan bile geçmedi, öyle mi? Bunun *normal* olduğunu sanmadın herhalde?"

Bir an sus pus olunca vicdan azabı çektiğimi düşünmüş olsa gerekti. Her şeyi biliyor olmalıydı. Belki de Adele'in telefonunu bulup hemen bana gelmişti. Belki de onunla henüz konuşmamıştı. Ya da belki Adele işin bu kısmını ona anlatmamıştı. *Belki de çok korkmuştu.* Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Adele'in gerçekleri zaten bildiğini mi söylemeliydim? Bunu sır olarak saklamamı istediğini mi söylemeliydim? Ama o zaman başı daha da çok belaya girerdi. Üçümüzün içinde yanlış bir şey yapmamış olan tek kişi Adele'di. Hiçbir şey söylemedim.

"Sen nasıl bir manyaksın böyle?" Tükürükler saçarak konuşuyordu. "Tanrım, ben seni dürüst sanmıştım. *Normal* sanmıştım. Beni gizli gizli takip mi ediyordun?"

"Onun için üzülmüştüm!" diye bağırdım, duvarların inceliğine ve yan komşum Laura'nın sesimi mutlaka duyacak olmasına aldırış etmeden. "Çok yalnızdı!"

"Tanrı aşkına, Louise. Bunun nasıl da manyakça olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Benim onunla arkadaş olmaya niyetim yoktu. Yoktu." Burnumu çeke çeke konuşuyordum. "Bir anda arkadaş oluverdik ve ilk başlarda barda yaşadıklarımızın bir daha tekrarlanmayacağını sanıyordum."

"Peki bana neden anlatmadın? Neden böyle yalan söyleyip durdun Louise? Sen kimsin?"

"Yalan söylemedim. Ben sadece..." Çaresizce omuzlarımı silktim. *Sadece anlatmadım.* Sözümü kesmeden önce de bunun inandırıcılıktan uzak bir bahane olduğunun farkındaydım.

"Ne söylemiştin sen bana? İçim dışım birdir mi demiştin?" Dişlerini sıkarak konuştuğunda onu tanıyamıyordum. "Sen pis-

liğin tekisin. Ben sana *güvenebileceğimi* sanmıştım." Arkasına dönüp elini saçlarının arasında gezdirirken bir anda saçlarını yolacağını sandım. "Anlayamıyorum. Yapamıyorum."

"Seni gerçekten rahatsız eden ne David?" En iyi savunmanın saldırmak olduğuna karar verdim. Bana güvenebileceğini düşündüyse neden bana bir şey anlatmamıştı? Belki de aramızda pisliğin teki olan kendisiydi. "Bilmemem gereken şeyleri öğrenmemden mi korktun? Adele'i cesaretlendirip senden kurtulmasını sağlayacağımı mı düşündün? Kıçına tekmeyi vuracağından, hayatının kontrolünü yeniden ele geçirmesinden mi korktun?"

"Ne?" Bana doğru dönüp yüzüme baktı, gözlerimin içine. Bunu kapıma dayandığı andan beri ilk kez yapıyordu. Kaşlarını çattı, sesini alçalttı. "Sana benim hakkımda ne söyledi?"

"Ah, seni sevdiğinden başka bir şey söylemedi." Alaycı bir tavır takınma zamanı bendeydi. "Ama benim *gördüğüm* şeyler oldu. Ona nasıl davrandığını biliyorum. Onu nasıl gerdiğini. Zihniyle nasıl oyun oynadığını gördüm."

Sert gözlerle uzun uzun baktı. "Sakın evliliğime dair bir şey bildiğini sanma."

"Parasının sende olduğunu biliyorum. Onu terk etmeme nedenin bu mu? Zavallı, küçük çiftçi çocuk varlıklı bir varisi kurtarıp mirasını kendi üstüne devrettiriyor ve bir daha geri vermiyor. Sen yürüyen bir Agatha Christie karakterisin." Gerçekten sinirlenmiştim. Evet, onu hayal kırıklığına uğratmış olmam konusunda muhtemelen haklıydı ve onun yerinde olsam kullanılmış ve belki de aldatılmış hissederdim ama gizli gizli benimle yatıyordu ve ben de bu kartı kendimi aklamak için kullanacaktım.

"Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun sen." Beti benzi atmıştı ve titriyordu ama gözleri alev alevdi.

"Hayır, bu doğru değil," dedim, gözlerimin yeniden yaşlarla dolmasından nefret ederek. "Sana karşı bir şeyler hissediyorum. Hatta belki de seni seviyorumdur. Kısmen de olsa. Ama *başka* gerçekler de var David. Bana anlatmadığın gerçekler. Zavallı karının konuşmaktan çok korktuğu gerçekler."

"Sen ne bildiğini sanıyorsun acaba Louise?" Buz gibi sözlerin bölük pörçüktü. Korkunç bir sakinliğe bürünmüştü. Öfkesini bastırıyordu. Bu bir tehdit miydi, yoksa bir soru mu? Bağırıp çağırdığı sırada bile ondan bu kadar korkmamıştım. Adele'e nasıl davrandığını, yanık izlerini ve onu yangından nasıl kurtardığını düşündüm. Parayı düşündüm. Bu kahramanlıkları Adele için mi yapmıştı, yoksa kendisi için mi?

"Adele'in annesiyle babasına aslında ne oldu?" Sakin sesim onu usulca suçlarken kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Gecenin bir yarısı yangın çıkıyor ve tesadüfe bak ki sen de tam o sırada oradan geçiyorsun. Bana *anlattı*. Kahramanını anlattı bana." Bu konu hakkında ne düşündüğümü ima etmeye bir *pöf* nidasıyla son verdiğimde bile aslında tam olarak ne düşündüğümü bilmiyordum.

"Ben onun hayatını kurtardım be," dedi haykırarak. Parmağını beni bıçaklayacakmış gibi sallıyordu. Bir adım geriye gittim.

"Evet, kurtardın. Ama annesiyle babasını kurtaramadım. Onlar öldü, bu da senin işine geldi, değil mi?"

Bu kez kocaman açtığı gözleriyle irkilen o oldu. "Seni orospu. Sen beni ne sanıyorsun?"

"Ben seni ne sanacağımı bilmiyorum!" diye bağırdım. "Bunu düşünmekten yoruldum. İlaçlar, telefon çağrıları, tüm bu saçmalıklar! Adele'in David'i kontrol etmesi, tam bana göre olan ama boku yemiş durumdaki David, tüm bu karmaşanın içinde senin gerçekte nasıl biri olduğunu anlamaya çalışmak... Benim böyle şeyler düşünmek gibi bir niyetim yoktu ki! Ben onunla arkadaş falan olmak istemedim ama oldum işte. Ve onu seviyorum da. Bütün bunlar yüzünden kendimi bombok hissediyorum!" Mutsuzluktan nefes alamıyor, nefes nefese hıçkırıp duruyordum. "Kendimi bombok hissediyorum!"

"Tanrı aşkına, sakin ol Louise." Bana sarılmaya çalıştı ama ağlayarak onu ittim. Yaşadığım duygu fırtınası karşısında şoka girmişti; en azından bunu görebiliyordum.

"Ben onun tek arkadaşıyım." Yıkımın eşiğindeydim ve ken-

dime engel olamıyordum. Tüm bu soruların beni yiyip bitirmesinden artık çok sıkılmıştım. "*Tek* arkadaşıyım. Neden?"

"Louise, dinle..."

"Rob'a ne oldu David?"

Bunu duyunca donup kaldı. Bütün dünyanın ikimizin arasında nefesini tuttuğunu hissedebiliyordum. Ben de aynı durumdaydım. "Neden artık arkadaş değiller?" diye sordum. "Ne yaptın?"

Yüzüme baktı. "Rob hakkında ne biliyorsun?" Artık âdeta fısıldayarak konuşmaya başlamıştı.

"Ne yaptın?" diye sordum yeniden ama yüzündeki ifadeyi görünce cevabı gerçekten öğrenmek isteyip istemediğimden şüphe ettim. Beni duymuyor gibiydi. Uzun bir süre ağzını bıçak açmadı. Sanki bana değil de ardımdaki bir şeye, yalnızca onun görebildiği bir şeye bakıyordu.

"Kovuldun," dedi en sonunda.

Bu soğuk ve klinik sözleri o kadar beklemiyordum ki ne dediğini anlayamadım.

"Ne?" Kaşlarımı çatma sırası bendeydi. Kafam karışmıştı.

"Yarın derhâl istifanı ver. E-postayla. Ne bahane öne süreceğin umurumda değil, uydur bir şeyler. Uydurma konusunda zorluk çekeceğini sanmam."

Donup kalmıştım. İşim? İşimi elimden mi alıyordu yani?

"Eğer Dr. Sykes'a bu ahlaksız küçük ilişkimizden söz edecek olursan ben de ona bunu gösteririm." Adele'in telefonunu kaldırdı. "O zaman en az Anthony Hawkins kadar takıntılı görünürsün." Tehditkâr bir şekilde kontrollü ve sessiz bir şekilde üstüme yürüdü. "Çünkü yalnızca bir manyak yattığı adamın karısıyla arkadaş olur." Hafifçe geri çekildi. "Dr. Sykes bir erkek. Seni sikmem umurunda olmaz. Ama sen benimle yattığın için sana saygı duymaz. Senden kurtulmanın bir yolunu bulur."

İşimi kaybediyordum. Her şey bir anda çok gerçek görünmüştü. David benden nefret ediyordu, Adele'in iyi olup olmadığını bilmiyordum ve şimdi de işimi kaybetmiştim. Bardaki o

ilk gece nasıl güldüğümüzü, içki içtiğimizi, beni nasıl hayat dolu hissettirdiğini düşündüm. Gözyaşlarım yeniden sular seller gibi akmaya başladığında kendime acıyordum. Bu karmaşayı ben yaratmıştım ve bunu bilmek bana kendimi daha da kötü hissettiriyordu.

"Beni sevdiğini söylemiştin." Sessizliğimin içinde zavallı bir haldeydim.

Bir şey söylemedi. Yüzündeki biçimsiz ve acı ifadeyle bu, *benim* David'im değildi.

Biraz daha ağlamak istiyordum. Her şey ortaya çıktıktan sonra en kötüsü de hâlâ hiçbir şey bilmiyor olmamdı. Tüm suçlamalarıma rağmen bana herhangi bir cevap vermemişti.

"David, bana yalnızca..." diyerek söze başladığımda sesimdeki yalvaran, *bir şeyleri* onarmaya çalışan ton midemi bulandırdı.

"Benden uzak dur." Buz gibi bir sesle lafı ağzıma tıktı. "Adele'den uzak dur. Louise, bana bu konuda güven; kendi iyiliğin için ikimizden de uzak durman en iyisi. Bizim evliliğimize burnunu sokma, anladın mı?"

Korkak bir çocuk gibi başımı evet dercesine salladım. Savaşmaktan vazgeçmiştim. Hem ne için savaşıyordum ki? Sözlerimi geri alamazdım ve almak istediğimden de pek emin değildim. Ben yalnızca cevapları duymak istiyordum ama David oralı değildi.

"Seni bir daha asla görmek istemiyorum," dedi. Sözleri yumuşak da olsa can yakıyordu. Evden çıkmak üzere arkasına döndüğünde böbreklerime tekme yemişim gibi nefessiz kaldım.

Kapının kapandığını duydum ve ardından bir başıma kalmıştım.

Kendimi yere bıraktım, kıvrılarak tıpkı bir çocuk gibi ağlamaya başladım. Uzun ve sert hıçkırıklarımı kontrol edemiyordum.

David çileden çıkmıştı ve Adele'i uyarmak için mesaj bile atamıyordum.

33

Adele

Eve gelmeden gidip bir yerlerde içmişti. David'in her zaman bir şeyler içmeye ihtiyacı olurdu ama bu kez umurumda bile değildi. Sakinleşmeye çalışması benim de işime gelirdi. Kapının açıldığını duyduğumda mutfak masasında oturuyordum; yüzüm gözyaşlarımın izini taşıyordu ama ağlamıyordum. Bence bu gece yeterince ağlayan kadın görmüştü.

Louise konusunda şaşkın rolünü iyi oynadım. Yeni arkadaşımdan David'e bahsetmediğim için defalarca özür diledim. Yalnız olduğumu ve Louise ile görüşmemi yasaklayacağından endişelendiğimi söyledim. Normal olmaya çalışıyordum. Louise'in bana iyi geleceğini düşünmüştüm. David'e nereye gittiğini sordum. Aralarında nasıl bir ilişki olduğunu ve adını duyar duymaz neden evden çıkıp gittiğini sordum. Şimdiye dek öğrenmiş olması gerekirdi ama yine de bana gerçekleri söylemedi elbette.

Kadının danışanlarından biri olduğunu söyleyip vereceğim tepkiyi dikkatlice sınadı. Masumiyetime pek inanmamıştı, beni yeterince iyi tanıyordu. Dudaklarımın arasından kafası karışık bir "ah" sesi çıkardım. Dürüst olmak gerekirse beni biraz hayal

kırıklığına uğratmıştı. Louise ile yattığını ve Louise'in onun sekreteri olduğunu bilmeseydim bile bu beni işkillendirirdi. Ben David'e bu kadar hayranken, kafayı ona takmış bir danışanının olması işten bile değildi ama iki danışanının da takıntılı çıkması güvenirliğin sınırlarını epey zorluyordu. Yine de oyunu bozmadım.

Bütün doğru soruları sordum, o da cevapları geçiştirdi. Telefonumu geri vermese de arkadaşlığımızı pek sorgulamamış olmasından vicdan azabı çektiğini anlayabiliyordum. Louise için üzülmüştüm, belli ki öfkesinin büyük bir kısmını ondan çıkarmıştı. David ona öfkelenmeye alışık değildi. Bir de bana esip gürleyecek enerjisi kalmamıştı. Gücü tükenmişti.

"Birkaç haftalığına bir yerlere gitsek iyi olur belki de," dedi. Yere bakarken omuzları düştü. Yorgundu. Çok, çok yorgundu. Her şeyden. Özellikle de benden.

"Gidemeyiz," dedim. Dürüst olmak gerekirse gerçekten de gidemezdik. Planlarıma *hiç mi hiç* uymuyordu. "Daha birkaç haftadır o klinikte çalışıyorsun. İnsanlar ne der? O çocuğa yaptığın gibi Louise'i de başka bir doktora sevk et."

"O halde birkaç günlüğüne gidelim. Böylece güzel güzel konuşabiliriz." Yüzüme baktığında o kısacık bakıştan bile benden şüphelendiğini ve sinirlerinin çok bozuk olduğunu görebilmiştim. "Ne yapacağımıza karar veririz."

Küçük, uslu Louise sırrımızı saklamıştı ama ilaçlardan ve telefonlardan bahsetmişti. David, tüm bunların ne kadarının tesadüf, ne kadarında benim parmağım olduğunu merak ediyordu.

"Daha ne kadar kaçacağız?" dedim sakince. "Sorunlarımız ne olursa olsun kalıp yüzleşmeliyiz."

Başını evet dercesine salladı ama düşünceli gözlerle beni süzüyordu. Ona ihanet eden Louise olmasına rağmen bana da hiç güvenmiyordu. Sürekli ruh halimi, neler düşündüğümü, tepkilerimi analiz etmeye çalışıyordu. Louise'in kim olduğunu bilmediğime ikna olmamıştı ama Louise de bir şey açık etmediği için David hiçbir şeyi kanıtlayamıyordu. Pahalı mutfak fayans-

larımızın üstünde öylece dikilirken savaş baltalarımızı çıkardığımızın farkındaydım.

Yolun sonuna gelmişti ve çok geçmeden bir şeyler yapacaktı. En iyi ihtimalle, onu yok etme tehditlerime aldırmadan beni boşayabilirdi. Artık evliliğimizin umurunda bile olmadığını düşünüyordum ve bir süredir onun üstündeki hâkimiyetimi kaybetmeye başladığımın farkındaydım. Boşanırsak rahatlayacaktı. En azından, uzun süre önce yaşanmış bir şey yüzünden mükemmel hayatının mahvolduğunu anlayana kadar.

Ben ondan daha hızlı hareket edecektim. Ondan daha cesur ve her zaman bir adım öndeydim. Kararım kesindi. David, geçmişinden kurtulana kadar asla mutlu olamayacaktı ve ben de David mutlu olana kadar asla mutlu olamayacaktım.

En sonunda mutfaktan çıktık. İlk çıkan o olmuştu. Ayrı yatak odalarına yürüyecek olmamızın verdiği tuhaflıktan kaçınmak için bir süreliğine çalışma odasına kapandı. Ben yukarı çıkıp kocaman, bomboş yatağımıza uzandım ve karanlığın içinde bir süre düşündüm. Onları, bizi, David'i düşünüyordum.

Gerçek aşk hiçbir zaman durgun akan bir nehir olmamıştı.

34

Louise

Uzun süre tazelenmiş hissettikten sonra şimdi çok yorgun hissediyordum. İki gündür David ile ettiğim kavgayı düşünüp durmaktan neredeyse hiç uyumamış, evden yalnızca şarap ve sağlıksız yemek almak için çıkmıştım. Banyo yapmadığımı gizleme çabasıyla saçlarımı atkuyruğu yapmıştım. Sophie mesaj atıp nasıl olduğumu sorduğunda cevap bile vermeden mesajı sildim. "Ben sana söylemiştim"leri duymak istemiyordum.

İstifamı yazarken kusacak gibi oldum. Kendime acıyarak akıttığım gözyaşlarımın arasında e-postayı dört kez yazıp sildim ve en sonunda gönder tuşuna bastım. Cc'ye David'i eklerken adını görünce daha çok ağlayasım geldi. Dr. Sykes endişeyle beni arayınca gözyaşları iyice boşandı. Uydurduğum *"kişisel aile meseleleri"* hikâyesi de böylelikle daha inandırıcı bir hal aldı.

Ayrıntı vermedim, o da sormadı. Bir ay boyunca bu kararımı yeniden düşünmemi, izin almışım gibi değerlendirebileceğini söyledi. Ben yokken yerime geçici süreliğine bir sekreter alabilirmiş. İtiraz etmedim. Bir ay içinde işler değişebilirdi. David sakinleşirdi belki. Belki taşınırlardı. İkisini de anlamıyordum ve

ne yapacaklarını kestiremiyordum. David'in cc'ye Dr. Sykes'ı eklediği nazik ve zarif e-posta, sanki bir yabancı tarafından yazmıştı. Önceki gece oturma odamda küplere binen sanki adam bu değildi. Haklıydım. Onu hiç tanımıyordum. Benim arkadaşım Adele'di. David ikimize de zarar vermişti.

Adele için endişeliydim. İçimden bir ses bir gün bana geleceğini söylüyordu ama gelmemişti ve ben de buna hiç şaşırmamıştım. David'i üzmekten çok korkuyordu ve riske girmezdi. David'in sinirliyken nasıl bir adama dönüştüğünü görmüştüm. Nasıl nefret saçtığına şahit olmuştum. Yıllardır bu muameleye maruz kalmanın nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemezdim. Belki David de evden çalışıyordu ve hasta olduğunu falan söylemişti. Kendime acımayı bıraktığım anlarda onun Hannibal Lecter gibi bir canavar olduğunu hayal edip korkuya kapılıyordum. En çok Adele'in iyi olduğunu duymak istiyordum. Ondan uzak duracağıma söz vermiştim ama bunu nasıl yapacaktım? David kavgamızın sonunda âdeta buza dönmüştü. Evine döndüğünde Adele nasıl bir David ile karşılaşmıştı acaba? Yüzündeki morluk gözümün önünden gitmiyordu. David ona vurmadığı konusunda ısrarcıydı ama zaten bütün şiddet eğilimli kocalar yaptıklarını inkâr etmez miydi?

Çok yorgun ve duygusaldım, mantığım pencereden uçup gitmişti. Tüm bildiğim Adele'i kontrol etmem gerektiğiydi ve zamanım daralıyordu. Adam yarından sonraki gün dönüyordu. O döndükten sonra boş zamanım olacak mıydı? Kısıtlı olacağına hiç şüphem yoktu ve Adam'ı bu karmaşaya sürüklemek istemiyordum. Bu konuyu kapatmalıydım. David'in ve Adele'in artık hayatımda olmayacakları düşüncesi hâlâ gerçeküstü geliyordu. İşsizliğim de öyle. Gözyaşlarımı tuttum. Ben bile kendi ağlamamdan bıkmıştım. *Bunu sen istedin,* deyip duruyordum kendime. *Şimdi başının çaresine bak.*

Yarın. Becerebilirsem onu yarın görecektim ama ikimizin de başına daha fazla bela açmadan bunu nasıl yapabilirdim? Saat daha öğlen iki bile olmamıştı ama kendime bir kadeh şarap koy-

dum (istisnai bir durum içindeydim sonuçta) ve koltuğa gömüldüm. Evi de temizlemem gerekiyordu. Döndüğünde Ian'ın beni yargılamasını istemezdim. Dağınıklığa şöyle bir göz gezdirdikten ve e-postamı Dr. Sykes'a yolladıktan sonra yere, televizyonun hemen yanına koyduğum dizüstü bilgisayarıma baktım ve o anda aklıma bir şey takıldı.

Dr. Sykes bana bir ay izin kullanmamı söylemişti. Kovulmamıştım yani. Beni kovmak istesen de çok teşekkürler *bay bardaki piç*. Uzaktan erişimimi de kesmemişlerdi.

Halının üstünde bağdaş kurup oturdum, şarabımı yanıma koydum ve sanki biri beni *görebilecekmiş* gibi kliniğin sunucusuna bağlandım. Avuçlarım ter içindeydi ve teknik olarak herhangi bir kuralı çiğnemiyor olsam da kendimi sevgilimin e-postalarını ve mesajlarını karıştırıyormuş gibi hissediyordum. David'in yarınki programını açtım. Öğleden sonrası tamamen doluydu. İşten beşten önce çıkamazdı. Öğle yemeği için evine gitse bile bir buçukta dönmüş olurdu. Sunucudan çıkıp şarabımı yudumlayarak plan yapmaya koyuldum.

Sabah programını yeniden kontrol edecek, son dakikada herhangi bir randevusunu iptal edip etmediğine bakacaktım. Broadway'deki Carphone Warehouse'a gidip ucuz bir kontörlü telefon alacaktım. Adele'in telefona *ihtiyacı* vardı ve David'in o uyduruk telefonu geri alıp almadığını bilmiyordum. En azından benim ona vereceğim telefonu bir yere saklayabilir, başı belada olduğunda beni arayabilirdi. O zaman ikisinin peşini daha rahat bırakabilirdim. Öyle olmalıydı. Başka seçeneğim yoktu.

Plan yapınca kendimi daha iyi hissettim. Şarabımı balkonda, öğleden sonra güneşinin altında yudumlarken David'e karşı geldiğim için kendimi daha iyi hissettiğimi fark ettim. *Canın cehenneme*, dedim içimden. *Hem sen kendini ne sanıyorsun ki?*

Onun yatağımdaki varlığını ve kendimden bunu yaptığım için nefret etsem bile yakınlığını nasıl özlediğimi düşünmemeye çalıştım. Kendi kurduğum ve ilk kapının ardında mutlu aile tablosu çizdiğimiz rüyaları düşünmemeye çalıştım. Bunların

yerine nasıl yaralandığımı, beni nasıl suçladığını düşündüm. Ben o zavallı ve kaygılı Adele değildim. Bana ne yapacağımı söyleyemezdi.

Yarın. Yarın her şeyi ardımda bırakabilirdim.

35

Adele

Kapı zilini fark etmem için birkaç kez çalması gerekti. Neşeli dalgınlık anımda egzotik bir kuşun eve girdiğini sandım ve sonra o an gerçekten evde olup olmadığımı düşündüm. Sonra bir daha duydum. Kapı çalıyordu. Kesinlikle kapı çalıyordu. Ses sinirlerimi bozdu, koltukta doğrulduğum sırada başım ağırlaşmıştı.

"Adele?" Bedenini terk etmiş bir ses odamın içine sızdı. Kaşlarımı çattım. Gerçekten o mu gelmişti? Onu o kadar çok düşünmüştüm ki şu an gerçekten onun sesini mi duyuyordum, yoksa bu ses sadece zihnimde miydi? Odaklanmak çok zordu. Louise o kadar içime girmişti ki ben nerede bitiyordum, o nerede başlıyordu bilemiyordum.

"Adele, benim. Louise! Lütfen kapıyı aç. Kalmayacağım. Sadece iyi olup olmadığını merak ettim."

Oydu. Louise'di. Kurtarıcım. Yüzümü ekşitiyormuşum gibi görünsem de aslında gülümsüyordum. Çenemdeki tükürüğü silip sarsak bir şekilde ayağa dikildim. Döneceğini biliyordum ama bu kadar erken beklemiyordum.

Kapıyı açıp açmayacağıma karar vermeye çalışırken kendime

gelmek için derin bir nefes aldım. Bu bir risk olabilirdi ama komodindeki küçük, tik ağacından süslü kutumda ihtiyacım olan şeyleri hâlâ saklıyordum. O kutuyu nereden ya da neden aldığımı bilmiyordum ama en azından artık bir işe yarıyordu.

Yeniden seslendiğinde aynadaki yansımamı gördüm. Berbat görünüyordum. Terliydim, solgundum, gözbebeklerim o kadar büyümüştü ki gözlerim neredeyse siyah görünüyordu. Dudaklarım titredi. Kendimi tanıyamadım. Bir anda gülmeye başladığımda çıkardığım o ani ses ödümü patlattı. Onu içeri almak ya da almamak, işte bütün mesele bu. Ama tam o anda, beynimin hâlâ çalışan bir kısmında, bu durumu kendi lehime çevirebileceğimi fark ettim. Günün birinde buna benzer, sahte bir davranış sergileyecektim ama şimdi buna gerek kalmamıştı. Planım tıkır tıkır işliyordu. Zaten benim planlarım hep işlerdi.

Ayaklarımı sürüyerek yürüdüm ve kapıyı açtım. Parlak güneş gözümü almıştı. Bir saat önce hareket edecek halde değildim ama şimdi konsantre olmuştum ve bacaklarım onlara ne söylersem yapıyordu. Kendimle gurur duyuyordum ama Louise şoka girmiş gibiydi. Hafifçe sağa sola sallananın o ya da kaldırım değil, kendim olduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı.

"Lanet olsun, Adele," dedi hızla içeri girip kolumu nazikçe tutarak. "Kötü görünüyorsun." Beni mutfağa doğru götürdü. "Sarhoş musun? Gel, kahve yapalım. Senin için çok endişelendim."

"Telefonum konusunda çok özür dilerim," diye geveledim. "Çok özür dilerim." Beni sandalyeye oturttu. Oturmak güzeldi. Konsantre olmam gereken şeylerden biri daha azalmıştı.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," dedi, su ısıtıcısını doldurup fincanla hazır kahve ararken. Dolapta küçük bir "acil durum" kavanozu olduğu için çok mutluydum. Şu an biraz dikkatimi toplamayı başarmıştım ama ona kahve makinesinin nasıl çalıştığını anlatacak enerjim yoktu.

"Arkadaşın olabilir Adele. Herkesin arkadaşı olabilir." Mutfağa göz atıp içki içtiğimi gösterecek bir kanıt aradı ama bir şey göremedi. "Neyin var senin? Hasta mısın? Sana bir şey mi yaptı?"

Dünya tepetaklak olmasın diye başımı iki yana çok yavaşça salladım. "İlaçlar. Galiba gereğinden fazla içtim."

Dolabın kapağını açtığında bir yandan da, *Kapak açarken insanın gözü morarır mı?* diye hesap ettiğinden emindim.

"Gerçekten, önemli değil, reçetede yazıyor," diye geveledim. Ama elbette beni dinlemedi. Ibuprofenlerin ve mide ilaçlarının oluşturduğu küçük koruyucu hattı geçip arkadaki kutulara uzandı ve hepsini tezgâha yaydı. Su ısıtıcısının düğmesi attı ama Louise hareket etmedi. Etiketleri incelemekle meşguldü. Hepsinin üstünde ismim ve kocamın reçete ettiği dozajlar yazıyordu.

"Lanet olsun," dedi en sonunda. "David sana bunları mı yazdı?"

Başımla onayladım. "Sakinleştirici olarak."

"Bunlar sakinleştirici değil Adele. Bunlar çok güçlü antipsikotikler. Gerçekten çok güçlüler. Hepsi öyle."

"Hayır, yanılıyorsun, onlar sakinleştirici," diye tekrarladım.

Bir şey söylemeden kutulara bakmaya devam etti. Birçoğunun içi yarı yarıya boştu çünkü lavaboya boşaltmıştım. Kutulardan birini açtı.

"İçinde prospektüs yok. David bu ilaçları kendi mi getiriyor, yoksa sen mi alıyorsun?"

"O getiriyor," dedim sessizce. "Kahve alabilir miyim lütfen? Çok yorgunum." Aslında bunu ikinci kez yapıyor olmama rağmen kendimi bu kadar çabuk toparlayabilmeme şaşırmıştım.

En sonunda kahveleri alıp karşıma oturdu. Artık o tombul, küçük Louise'in pejmürdeliğinden eser kalmamıştı. Aslında Louise artık tombul da değildi. Baş ağrısıyla geçen son birkaç gün, verilmesi en zor olan o son kiloları da alıp götürmüştü.

"Bu ilaçları sana ne zamandır kullandırıyor?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. "Bir süredir. Ama ilaçlarımı hep değiştirir." Kahveme bakıp aşırı hassaslaşan parmaklarıma değen sıcak fincanın yakıcı hissinin tadını çıkardım. "Her zaman ilaç içmiyorum. Ama bazen beni izler."

Dik tutmaktan yorulduğum için başımı arkamdaki duvara

yasladım. Zihnim berraklaşıyor olabilirdi ama kalan her yerim hâlâ uyuşuktu. "Paramın kontrolünün yeniden bana geçmesini istediğimi söylemiştim," diye mırıldandım, bu küçücük bilgi çok önemliymiş gibi. "Taşınmadan önce. Blackheath'de olanlardan sonra. Ama hayır dedi. Öncelikle sakinleşmem için bir süreliğine ilaç kullanmam gerekiyormuş, sonrasında konuşabilirmişiz. Bana bir süreliğine ilaç kullandırmaya çalıştı ve ben hep hayır dedim ama sonra denemeye karar verdim. Onun için. Bizim için."

"Blackheath'de ne olmuştu?" Artık kendine acıyor gibi bir hali yoktu ve yeniden bizimle ilgilenmeye başlamıştı. Uzun bir süre durduktan sonra konuştum.

"Galiba biriyle ilişkisi vardı." Fısıldar gibi konuşuyordum ama duyduğunda hafifçe arkasına yaslandı ve yüzü kızardı. *Evet, canın acıdı, değil mi? Artık bunun nasıl bir duygu olduğunu anlamışsındır.*

"Emin misin?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. "Emin sayılırım. Kliniğin köşesindeki küçük kafenin sahibiydi. Adı Marianne'di." Bu güzel isim dilimde hâlâ acı bir tat bırakıyordu.

"Vay canına."

Evet, vay canına Louise. Kabullen bakalım. Artık o kadar özel değilsin, değil mi? Gülmek istedim ve bir an güleceğimi sanıp korkuya kapıldım. Ağzımı elimle kapayıp gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışıyormuşum gibi gözlerimi kaçırdım.

"Yeni bir başlangıç yapacaktık. Bu ev. Bu iş. Paramı yeniden geri istedim, kontrolü biraz ele alabilmek istedim ama çılgına döndü. O... o..." Benim nefesim kesilmiş, Louise'in de gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"O ne, Adele?"

"Taşındıktan sonra kedimizin öldüğünü söylemiştim, değil mi?" Durdum. "David onu tekmeledi. Çok sert tekmeledi. Kedi sersemleyince üstüne bastı." Arka kapıya ve kediyi gömdüğüm yere baktım. "Kedimizi o öldürdü."

Louise'in ağzını bıçak açmıyordu. Ne söyleyebilirdi ki? Konuşamayacak kadar büyük bir dehşet yaşıyordu.

"David böyledir," diye devam ettim. Yorgundum ve dilim pek dönmüyordu. "Çok çekici olabilir. Çok komik ve naziktir. Ama sinirlendiğinde bambaşka biri olur. Bugünlerde onu çok sinirlendiriyorum. Madem bu kadar mutsuz, o halde neden beni terk etmiyor anlamıyorum," dedim. "Keşke beni yeniden sevse." Gerçekten dileğim buydu. Sadece buydu.

"Senden boşanırsa mal varlığını da sana iade etmek zorunda kalacak," dedi Louise. Özenle hazırladığım yapbozun parçalarını yerlerine oturttuğunda yüzü ekşidi, elini çantasına sokup bir cep telefonu çıkardı.

"Kontörlü ve numaram da içinde kayıtlı. Bir yerlere sakla. İhtiyacın olursa bana mesaj at ya da ara, tamam mı?"

Başımı evet dercesine salladım.

"Söz mü?"

"Söz." Soğuyan kahvemden bir yudum alırken elim hâlâ titriyordu.

"Mümkünse o ilaçları da bırak. Onlar sana göre değil. Sen hasta değilsin. Kim bilir beyin kimyanı ne hale sokuyorlar. Seni yatağına götüreyim. David eve dönmeden önce uyuyup kendine gel."

"Sen ne yapacaksın Louise?" diye sordum. Kolumu omzuna atmıştım ve beni merdivenlerden yukarı çıkarmaya çalışıyordu. "Aptalca bir şey yapma, tamam mı? David ile tartışma, anlaştık mı?"

Gülerken kahkahasında belli belirsiz bir acı vardı. "Beni kovduğu için bu pek olası değil."

"Ne yaptı dedin?" Şaşırmış gibi yaptım. "Ah Louise, hepsi benim hatam. Çok özür dilerim."

"Senin hatan falan değil. Sakın böyle düşünme. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Vücudu ilk tanıştığımızda olduğundan daha güçlü ve sıkıydı. Bu yeni Louise'i ben *yaratmıştım* ve rahat yatağıma uzanırken kendimle gurur duydum.

"Ah Louise," dedim mahmur mahmur, sonradan aklıma gelmiş gibi. "Ön kapıdaki saksı. Sağ tarafta."

"Ne olmuş saksıya?"

"Kapıda kalırsam diye oraya yedek anahtar gizlemiştim. Aklında olsun." Durdum. "Bir kere beni eve kilitlemişti. Çok korkmuştum."

"Eğer bunu bir daha yaparsa hemen beni ara." Tıpkı bir kaplan gibi burnundan soluyordu.

Louise üstüme örtü örtüp nazikçe saçlarımı yüzümden çekerken, "Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum," diye mırıldandım. "Gerçekten bilmiyorum."

Bu gerçekti.

36

Louise

Benim canım oğlum küçücük, kahverengi bir fındığa dönmüştü. Ya da o kadar da küçücük olmayabilirdi. Epey boy atmıştı. Saat geç olmasına ve uyumak üzere olmasına rağmen ne kadar bronzlaştığını ve ne kadar sağlıklı olduğunu görebiliyordum. Kollarıma koşup bana sıkı sıkı sarıldığında neredeyse ağlayacaktım. Sahip olduğum tek güzellikti o.

"Sana bunu aldım anne." Reçineyle süslenmiş küçük bir deniz kabuğu anahtarlıktı bu. Deniz kenarı tatil beldelerinde satılan ucuz bir hatıraydı ama beğenmiştim. Bunu benim için seçmesi hoşuma gitmişti.

"Tanrım, teşekkür ederim! Çok güzel bu. Sabah ilk işim anahtarlarımı buna koymak olacak. Şimdi ben babana iyi geceler derken sen de çantanı odana koy."

"Sonra görüşürüz asker," dedi Ian. Adam, küçük Buzz Işık Yılı bavulunu odasına sürüklerken Ian bana bakıp gülümsedi. "İyi görünüyorsun Lou. Kilo mu verdin?"

"Biraz." Fark etmesine sevinmiştim ama daha zayıf olsam da bugün iyi göründüğümden pek emin değildim. David ile

Adele'in berbat hayatlarını kafamda kurup durmaktan gözüme uyku girmemişti. Kırık kalbim, kendime acımam ve işsizliğim yüzünden bitik haldeydim.

"Ah, o zaman galiba sana bunları getirmemeliydim." Bir torba uzattı. İçinde iki tane Fransız kırmızı şarabı ve bir sürü peynir vardı.

"Hediyeye asla hayır diyemem," dedim yorgun bir gülümsemeyle torbayı alırken. Ona işsiz kaldığımı söylemedim. Bunu biraz erteleyebilir ve güzel bir yalan uydurabilirdim. Ona gerçeği asla söyleyemezdim. Ahlaki açıdan eşitlendiğimizi düşünmesini istemiyordum. O beni aldatmıştı, bense evli bir adamla yatmıştım. Ona kesinlikle bu fırsatı vermeyecektim. Yeni patronumun kendi sekreterini getirdiğini falan söyleyecektim. Yasak ilişkiler hakkında öğrendiğim şey, sürekli yalan söylemek zorunda kalmanızdı.

"Gitsen iyi olacak herhalde, değil mi?" dedim. "Lisa arabada sıkıntıdan patlamıştır." Eurostar trenleri geciktiği için saat neredeyse gece yarısı olmuştu. Oysa dokuzda evde olmaları gerekiyordu.

"Evet, patlamıştır." Bir an ne yapacağını şaşırmış gibiydi. "Teşekkürler Louise," diye ekledi sonra. "Kolay olmadığını biliyorum."

"Sorun değil, gerçekten," dedim el sallayarak. "Senin adına sevindim. Gerçekten." Bunun bir yalan olup olmadığına karar veremiyordum. Sanırım yarısı doğru, yarısı yalandı. Karışıktı. Ama gitmesini istiyordum. Son birkaç haftanın ve günün yoğunluğundan sonra konuşacak dermanım yoktu ve normalliğin geri dönüşü gerçeküstü gibi görünmüştü.

Ian gittikten sonra Adam'ın pijamasını giydirdim ve ona sıkı sıkı sarıldım. Birbirimizden ayrıyken yaşadıklarını uyku mahmuru bir sesle mırıldanırken muhteşem kokusunu içime çektim. Hepsini telefonda zaten anlatmıştı ama umurumda değildi. Bütün gece boyunca konuşup durmasını dinleyebilirdim. Yatağının yanına büyük bir plastik bardakta su koydum ve o uyuyakalana kadar biraz daha sohbet ettik.

"Seni özledim anne," dedi. "Eve döndüğüm için mutluyum."

Bunu duyunca kalbim eriyiverdi. Hayatım, oğlumun etrafında şekillense de oğlumu bütün yüreğimle seviyordum ve bu sevgi saf, temiz ve kusursuzdu.

"Ben de seni özledim," dedim. Bu kelimeler hissettiklerimi anlatmaya yetmezdi. "Yarın hava güzel olursa Highgate Woods'a gidelim. Dondurma yeriz. Biraz macera yaşarız. İster misin?"

Gülümseyerek başını evet dercesine salladı ama uykuya daha fazla direnemedi. Onu öptüm, bir süre uyumasını izledikten sonra ışığı kapayıp çıktım.

Bitkin haldeydim. Adam'ın dönmesi beni sakinleştirmişti ama şimdi de üstüme büyük bir yorgunluk çökmüştü. Ian'ın getirdiği pahalı kırmızı şaraptan bir kadeh koyup içtim. Gerginliğimin tortuları da böylece silinip gitti ve artık esnemelerime engel olamaz hale geldim. Adele ile David'i düşünmemeye çalışıyordum. Adele'in telefonu vardı. Başı ciddi bir belaya girerse beni arayabilirdi. Elbette David'in getirdiği ne idiği belirsiz ilaçlarla beynini uyuşturmadıysa. Bu konuda gerçekten hiçbir şey yapamazdım. Dr. Sykes'ı aramayı düşündüm ama bana kim inanırdı ki? Adele'in David'i ve kendini korumak için yalan söyleyeceğinden kesinlikle emindim. Onu hâlâ neden sevdiğini anlayamıyordum. David'in onunla sadece para için birlikte olduğu apaçık ortadayken Adele onu seviyordu. Ne kadar parası vardı? David ne kadarını harcamıştı? Belki de o kadar uzun süredir birliktelerdi ki Adele aşkla bağımlılığı birbirine karıştırmıştı.

David'in eskiden yaşadıkları yerde onu başka bir kadınla aldatmış olması da canımı acıtmıştı. *Ben böyle şeyler yapmam* pişmanlığı demek ki yalandı. İçim acıyordu. O korkunç geceki tavırları ve soğuk konuşmaları aklımda dönüp duruyordu. Bambaşka biriydi sanki. Adele'in bahsettiği o öteki tarafını göstermişti.

İkisini de içimden atmak istercesine uzun bir iç çektim. Adam artık evdeydi. Ona odaklanmalıydım. Ona ve yeni bir iş bulmaya.

Dr. Sykes ne derse desin kliniğe dönemezdim. David klinikten ayrılsa bile orası artık onunla, tüm bu yaşadıklarımızla doluydu ve bu yüzden bir daha asla orada çalışmak istemiyordum. Hiçbir şey aynı olmayacaktı. İnternette gönülsüz de olsa iş aradım ama bana uygun hiçbir şey yoktu ve bu beni daha da sefil bir hale soktu. Neyse ki bankada birkaç ay nefes almamı sağlayabilecek bir birikimim vardı ama beni sonsuza dek idare etmeye yetmezdi. Sonra yeniden Ian'ın eline düşecektim. Her şey geçene kadar tortop olup uyumak istiyordum. Kadehi kafama dikip yatağa gittim. Adam evdeydi ve artık geç saatlere kadar yatamazdım.

Hızlı bir şekilde uykuya daldım. Bu aralar karabasan görmüyordum. Hemen uyudum, parmaklarımı saydım ve oyuncak evin kapısı açıldı. Her zaman olduğu gibi kendimi göletin yanındaki bahçede buldum. Adam da yanımdaydı. Eğlenmeye çalışsak da hava griydi, yağmur çiseliyordu ve rüyamı kontrol edebildiğim halde epey duygusaldım. Bunun yalnızca bir fantezi olduğunu biliyordum. Yalnızca ikimiz vardık. David barbekünün başında değildi. Onu görmek istemiyordum. "Kendi iyiliğin için ikimizden de uzak durman en iyisi," deyişi aklımdan çıkmıyordu.

Göletin yanındaydım ama Adam iribaşları ve balıkları bırakıp çimlerin üstüne yayılmış oyuncak arabalarla ve kamyonlarla oynamaya gitmişti. Bana bakmıyordu bile. O oyuncakları oraya ben koymuştum. Adam'ın gölette benimle avlanmasını isteseydim bunu yapabilirdim ama Adam hayali bir varlıktı ve bu gece için yeterli değildi.

Gerçek Adam yatağında çabucak uykuya dalmış, yorganının içine gömülüp Paddington'a sarılmıştı. Şu an bu kadar yakınımda uyuyor oluşunu düşündüm. Onu odasında hayal edince içim rahatladı. Onu görmek ve nefesi kesilene kadar sarılmak istiyordum. Bunu bir annenin içgüdüleriyle istiyordum ama o anda yine aynısı oldu.

İkinci kapı.

Daha önce de olduğu gibi yine göletin altında parıldıyordu ama bu kez hareket de ediyordu. Kapı gitgide yükseldikten son-

ra dikey bir şekilde durdu. Kenarları cıva gibi gümüşi bir renkte ışıldasa da kapının kendisi sudandı. Ben öylece dururken kapı bana doğru yaklaştı. Bir an iribaşların ve Japon balıklarının yüzeyde nasıl yüzdüklerini gördüm. Sıvı sıcaklığa dokunup içinden geçtim ve...

...Adam'ın yatağının yanındaydım. Bu değişim bir an başımı döndürdü ama sonra her şey yerli yerine oturdu. Adam'ın yatak odasındaydım. Yavaş ve düzenli nefesini duyuyordum. Çok yaşlı ya da derin uyuyan biri gibi nefes alıp veriyordu. Yüzünün üstündeki kolunu kıpırdatmayı düşündüm ama onu rahatsız etmek istemiyordum. Yorganını hafifçe tekmelemişti. Suya da vurmuş olsa gerekti çünkü yataktan düşen zavallı Paddington sırılsıklam olmuştu. Neyse ki bu sadece bir rüyaydı. Paddington'ı kurutmak zorunda kalsaydım Adam bundan hiç hoşlanmazdı. Onu çamaşır makinesinde yıkamama bile izin vermiyordu. Ayıyı almak için eğildim ama bir türlü tutamadım. Dahası, ellerimi bile göremedim. Baktım ama e*lim yoktu*. Hiçbir şey yoktu orada. Kafam karışmıştı, görünmez parmaklarımla ayıya üç kez dokunmaya çalıştım ama her denememde sanki o ayı orada hiç yokmuş gibi, sanki ben bir hayaletmişim gibi o yumuşak ve ıslak tüylerinin arasından geçtim. Huzurum kaçmıştı ve geri geri gittiğimde arkamda dev bir varlık hissettim. Dehşete kapıldığım sırada...

...aniden uyandım, doğruldum ve derin derin nefes aldım. Tam uykuya dalacakken, belli belirsiz rüyanızda düştüğünüzü gördüğünüz anlardaki gibi tamamen uyanmıştım. Karanlığın için bakıp kaybettiğim yön duygumu geri kazanmaya çalıştım. Ellerime bakıp parmaklarımı saydım. On. Gerçekten uyandığımdan emin olmak için bunu iki kez yaptım. Ciğerlerim yanıyordu, sanki eskiden olduğu gibi bir barda yirmi sigara içmiş gibiydim ama yorgun hissetmiyordum. Duygusal olarak nasıl yıprandığımı ve yatağa giderken nasıl yorgun olduğumu düşününce bu kadar enerjik hissetmem tuhaftı. Susamıştım. Çok susamıştım. Yatağa gitmeden önce şarap içmiştim. Bunu bir türlü öğrenemiyordum.

Kalkıp sürünerek mutfağa gittim ve musluktan iki bardak su içtikten sonra yüzüme çarptım. Ciğerlerim normale döndü ve acısı dindi. Belki de bu acı rüyanın bir aksiydi.

Saat daha sabahın üçü olduğu için yeniden uyuyabileceğimden emin olmasam da yatağıma dönecektim. Adam'ın kapısında durdum, içeri bakıp gülümsedim. Gerçekten de evdeydi. Bu kısmı rüya değildi. Kapıyı kapayacağım sırada yerdeki ayı gözüme çarptı. Paddington. Yataktan düşmüştü. Kaşlarımı çatıp odaya girdim. Komodindeki plastik bardak ayının yanındaydı ve içi boştu. Ayı ıslanmıştı. Bu kez Paddington'ı kaldırabildim ve sırılsıklam olduğunu fark ettim. Adam'a baktığımda kalbim hızla çarpmaya başladı. Bir kolu yüzündeydi, hafifçe tekmelediği yorganın altında bacakları görünüyordu.

Déjà vu gibiydi. Her şey rüyamda ikinci kapıdan geçtiğimde olduğu gibiydi. Bu gerçek olamazdı. Bunu görmüş olamazdım. O sırada bir rüyanın içindeydim. Suyunu döktüğünü, ayısını ıslattığını ve kolunun yüzünde olduğunu bilemezdim. Tüm bunları hayal etmiş de olamazdım. Adam kadar derin uyuyan kimseyi görmemiştim. Normalde hareket bile etmez, bütün gece kıvrılıp yan yatardı. Adam'ı uyurken hayal etsem tüm bunlar aklımın ucundan bile geçmezdi.

Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bu olanlar çok anlamsızdı. Sonra bir anda her şeyi anladım. Uykumda yürümüş olmalıydım. Bunu düşününce bir an rahatladım. Bu fikir kulağa mantıklı gelse de hiç *gerçek* gelmiyordu. Rüyalarımı kontrol etmeye başladığımdan beri hiç uykumda yürümemiştim. Ama şimdi yürümüş olmalıydım. Belki de uyurgezerliğim sırasında belli belirsiz uyanmıştım, odayı görmüştüm, yeniden yatağıma dönüp rüyama devam etmiştim.

Daha fazla orada dikilmenin bir anlamı olmadığını fark edip yatağıma döndüm ve bir süre tavanı izledim. Tüm bu olanlar nedenini bilmediğim bir şekilde keyfimi kaçırmıştı. Ayıya dokunamamıştım. Ellerimi görememiştim. Bunlar "yeni" rüyalarımda hiç olan şeyler değildi. Yemek yiyebiliyor, içki içebiliyor, se-

vişebiliyor, istediğimi yapabiliyordum. Peki ama nasıl olmuştu da Paddington'ı kaldıramamıştım? Neden ellerim yoktu? Çok tuhaftı. Hem diğer rüyalara da hiç benzemiyordu. Parmaklarımın ortadan kaybolmasına rağmen rüyam oldukça gerçekçiydi.

Herhalde uykumda yürümüşüm, deyip durdum kendime. Bunun başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki?

ÜÇÜNCÜ KISIM

37

Adele

Artık evin içinde birbiriyle temastan kaçınan (en azından David kaçınıyordu) iki yabancıydık. Medeni insanlar gibi değildik. Artık cümle kuramayan bir *Neandertal*'e dönüşmüş gibi sorduğum sorulara homurdanarak cevap veriyor, gözlerimin içine bakmıyordu. Çoğu zaman içkili olduğu için bunu görmemi istemiyor olabilirdi. Galiba bütün "normal" davranışlarını işe saklıyordu ve evde normal davranacak enerjisi kalmıyordu.

Sanki ufalmış, küçücük kalmıştı. Psikiyatr olan ben olsaydım büyük bir depresyonun eşiğinde olduğunu söylerdim. Louise ile olan arkadaşlığım onu mahvetmişti. Hayır, böyle söylemek yanlış oldu. Onu mahveden, Louise'in benimle olan arkadaşlığıydı. Louise *onun* özel sırrıydı ve şimdi bu sır yerle bir olmuştu. David kendini kandırılmış hissediyordu.

Her şeyi öğrenmenin yaşattığı o ilk şoku üstünden attıktan sonra artık beni suçladığını biliyordum.

"Onun kim olduğunu bilmediğine emin misin?" diye sormuştu dün gece, yatak odamızın kapı eşiğinde durup hiç içeri girmeden. "Onunla ne zaman tanıştın?"

"Senin danışanlarından biri olduğunu nereden bilebilirdim ki?" diye cevaplamıştım, gözlerimi masumiyetimi kanıtlamak istercesine kocaman açarak. Bir *danışan*. Onun yalanıydı bu, benim değildi. Sarhoş olmasına rağmen cevabıma inanmamıştı. Onunla nasıl tanıştığımı kestiremiyordu ama tanıştığımı biliyordu. Tavırlarım aklını karıştırmıştı çünkü bu, benim "tarzım" değildi. Blackheath'deyken olanlara doğrudan yaklaşmıştım ama Marianne evliliğime karşı potansiyel bir tehditten daha fazlası değildi. Louise ise... Louise mutluluğumuz için büyük bir umuttu. Louise muhteşemdi.

Hatalarımı kabul etmekten hiç hoşlanmıyordum ama belli ki Blackheath'de kendimi çok açık etmiştim. Öfkemin beni bu kadar abartılı bir şekilde ele geçirmesine izin vermemeliydim ama o farklı bir durumdu. Hem zaten her şey geçmişte kalmıştı. Geçmiş, şu anda işime yaramadığı sürece umurumda bile değildi ama belki de Blackheath bir işime yarardı. Yaptığım hatadan aklanabilirdim. Geçmiş, gelecek kadar değişkendi; perspektiften, dumandan ve aynalardan ibaretti. Onu sabitleyemezdiniz, öyle değil mi? İki insanın aynı şeyi deneyimlediğini düşünün ve onlardan olayı daha sonra yeniden anlatmasını isteyin. Anlattıkları benzer olsa bile farklılıklar her zaman olurdu. Gerçekler kişiden kişiye göre değişirdi.

Zavallı David. Geçmiş onu tüketmişti. Sanki çimentodan birer çizmeymiş gibi onu dibe çekmiş, ikimizi de boğmuştu. Geçmişteki o *tek* an onu bu kırık dökük adama çevirmişti. Yaşanan o tek gece yüzünden sürekli içiyordu, sürekli endişeliydi, kendisine beni sevme izni veremiyordu ve sürekli vicdan azabı çekiyordu. Tüm bunlarla yaşamak ve ikimiz için de her şeyi yoluna koymaya, ona hiçbir önemi olmadığını göstermeye çalışmak çok yorucuydu. Kimse bilmiyordu. Bilmeyecekti de. Kimse bilmediğine göre de aslında öyle bir şey yaşanmamıştı. Ormanda bir ağaç düştüğünde kimse bunu görmezse falan filan...

Ama kısa süre sonra bu korkunç sırrımız gün ışığına çıkacaktı ve biz de bundan kurtulacaktık. David'in her şeyi anlatmak üzere olduğunu biliyordum. Bu sonu gelmeyen cehennemdense hapishanede olmak onun için daha iyiydi. Dünyalar kadar sev-

diğim adamın benim yüzümden cehennem gibi bir hayat yaşadığını düşünmesi artık canımı o kadar yakmıyordu. Son zamanlarda benim için de hayat pek güllük gülistanlık sayılmazdı.

Yine de sırrımızı anlatmak ona yalnızca anlık bir rahatlama sağlayacaktı. Bunu henüz anlamamıştı. Anlatmak ona Louise'i geri kazandırmayacaktı. Anlatmak ona güven kazandırmayacak, onu aklamayacaktı. David güvenilmeyi ve aklanmayı hak ediyordu. Bazı sırların yalnızca anlatılması değil, aynı zamanda toprağın altından çıkarılması gerekir ve bizim küçük günahımız bunlardan biriydi.

Her şeyi çok daha kolay bir şekilde halledebilirdim. Onları yalnız bırakabilirdim. O zaman belki David eninde sonunda Louise'e evliliğimizin altında yatan gerçeği söylerdi. Louise ona inanırdı ama David yine de içinde hep bir şüphe kalıp kalmadığını merak eder, bu yüzden hep gözlerinin içine bakardı. Anlatmak hiçbir zaman yetmiyordu.

Her şey Louise'e bağlıydı. Kirli geçmişimizi kendi keşfetmeliydi. Bize inanırsa ikimizi de kurtarmış olacaktı. Bunun için epey çabalıyordum. David bana bakmaya bile dayanamasa da ben her şeyi onun için yapıyordum.

Demliğe nane çayı koyduktan sonra gardıroptaki cep telefonumu alarak küçük kuklam Louise'e mesaj yazmaya başladım.

Her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedim. Normal olmaya çalışıyorum. Bütün kapsül ilaçların içini boşalttım, David evdeyken bu içi boş kapsülleri içiyorum. Diğer hapları da yutmuyorum, dilimin altında tutup tükürüyorum. Bana dair bir dosyayı olup olmadığını görmek için çalışma odasını karıştırdım ama hiçbir şey bulamadım :(Yedek anahtarın yerini bildiğin için çok mutluyum. D için çok endişelendim, bana hep göz kulak oldu o ama haklısın, onu sevmek yetmiyor. Belki bir boşanma avukatıyla görüşürüm. Ah, rüyamda ikimizi hayal ettim. Doğu Ekspresi'ndeydik, kız kıza tatile çıkmıştık. Bunu bir ara yapalım!! Öptüm, A.

Uzun bir mesajdı ama ona ne kadar ihtiyacım olduğunu ve onu ne kadar özlediğimi gösteriyordu. Telefonu elimden bırakmadım. Louise hemen cevap verirdi ve bu kez de aynısı oldu.

İyi olmana çok sevindim. İlaçlar konusunda da iyi yapmışsın! Senin için endişelendim. Bir rüya gördüm ve sana bahsettiğim o ikinci kapıdan geçtim. Adam'ın yatak odasındaydım. Eşyaları yere düşmüştü. Uyandığımda onu kontrol etmeye gittim ve her şey aynı rüyamdaki gibiydi. Tuhaf, değil mi? Sen ikinci kapıdan hiç geçmedin mi? Belki de uykumda yürüdüm. DOĞU EKSPRESİ'NE DE VARIM!

Cevap yazıp bunun çok tuhaf olduğunu, benim hiç ikinci kapıyı görmediğimi, galiba onun beyninin benimkinden farklı çalıştığını söyledim. Mesajı yazarken ellerim gururla titredi. Öylesine adrenalinle dolmuştum ki oturduğum yerde kıpırdanıp durdum. Başarmıştı! Henüz tam olarak *ne* yaptığını anlamasa da çok hızlıydı. Benden çok daha hızlıydı. Doğuştan yetenekliydi. Artık her şey tamamen benim kontrolümde olmadığına göre daha hızlı hareket etmeliydim.

Bana dair bir dosya olup olmadığını görmek için yeniden çalışma odasına bakacağım. Nerede olabilir? Her neyse, gitmem gerek. Kendine iyi bak. Öptüm, A.

Şu anda onunla uzun bir sohbet edecek halim yoktu. Fazla heyecanlıydım. Ama son mesajımda onu dürtmüştüm. Sinirlerini kaldırmak için küçük bir yem atmıştım ona. Cevap o kadar basitti ki çözümü bilmemesi için aptal olması gerekirdi. Benim entelektüel kapasitem hakkında ne düşünüyordu acaba? Zavallı Adele. Çok tatlı ve zarif, bir o kadar da basit ve aptaldı. Beni örnek alması gerekirdi.

Bir bilseydi.

38

Louise

Ormanda muhteşem bir gün geçirdikten sonra macera oyunu alanına gittik ve ardından kafede geç bir öğle yemeği yedik. Adam da ben de temiz havanın etkisiyle parıl parıl parlıyorduk. Eve döndüğümüzde yüzümüzde güller açıyordu. Adele'in bu sabah mesaj atıp en azından durumun daha kötüye gitmediğini söylemesi beni mutlu etmişti. Tanrı'ya şükür o ilaçları almamaya çalışıyordu. Kim bilir sağlıklı bir zihne nasıl zararları vardı?

Birkaç saati endişeden uzak geçirmiş olmak bana çok iyi gelmişti. Çantamın içinde anahtarlarımı ararken hâlâ gülümsüyordum. Belki burası Fransa'ya benzemiyordu, salyangoz ve havuz da yoktu ama küçük oğlumu nasıl güldüreceğimi hâlâ biliyordum. Ağaçların arasında *Doctor Who*'culuk oynamıştık. Adam elbette Doktor olmuştu, ben de onun güvenilir yoldaşıydım. Görünüşe göre ağaçlar uzaydan gelmişlerdi; ilk başta bizi öldürmek istediler ama bir süre sonra, Adam'a mantıklı gelen bir yolla onları kurtardık. Böylece barış sağlandı ve Tardis'imizle yeni bir maceraya atılmaya hazırdık. Ama önce dondurma yemek için duracaktık. Adam, Doktor ile yoldaşının yolculuk sırasında don-

durma yediklerinden emindi, ben de itiraz etmedim. Diyetimi bozmak zorunda kalmıştım ama bebeğim Fransa'ya gittiğinden beri olanların stresiyle kilolar zaten eriyip gidiyordu. Tanrım, tadı da şahaneydi. Gerçek hayatım çok güzeldi.

"Anahtarlığım nerede?" diye sordu Adam, keyfi kaçmış gibi bir sesle. "Bugün o anahtarlığı kullanacağını söylemiştin."

"Sersem annen unutuvermiş işte," dedim. Dün gece anahtarlığı sehpada unutmuştum. Gördüğüm tuhaf rüya beni allak bullak edince aklımdan tamamen uçup gitmişti. "Eve girer girmez onu takacağım." Saçlarını bozup gülümsedim ama kendime kızmıştım. Bunu nasıl unutabilirdim? O anahtarlık bana oğlumun hediyesiydi. Beni koşulsuz seven tek kişinin hediyesiydi ve ben onu unutmuştum.

Televizyonda çizgi film açıktı ve Adam babasının eski iPad'inde oyun oynuyordu. O sırada çantamı karıştırırken kliniğin anahtarlarının hâlâ bende olduğunu fark ettim. Kalbim hızla çarpıyordu. David'de Adele'e dair bir dosya varsa da onu evde tutmazdı. Adele'in tesadüfen bulamaması için klinikte bırakmış olmalıydı.

Benim bulabileceğim bir yerde olmalı. Eğer cesaret edebilirsem.

Anahtarlara baktım. Kimse fark etmeden içeri girebilirdim. Alarmın şifresini biliyordum. Bunu bu gece yapabilirdim. Aklımdan geçenler midemi biraz bulandırsa da adrenalinle dolup taşıyordum. Adele'in bunu öğrenmesi gerekiyordu. Her ne kadar o nasıl boktan bir arkadaş olduğumun farkında olmasa da tüm o yaptıklarımdan sonra ona bunu borçluydum.

Adam filme dalmış, uykulu gözlerle izliyordu. Tatilden ve ormanda geçirdiğimiz günden sonra hâlâ yorgundu. Sessizce evden çıkıp yan komşum Laura'nın kapısını çaldım.

"Merhaba," dedi gülümseyerek. Devasa televizyonunun sesi dışarıya kadar yayılıyordu. "Louise. Bir şey mi istedin? İçeri gelsene." Son zamanlarda pek görüşemesek de Laura'yı severdim ve geçen gece David ile kavga ederken sesimizi duymuş olması ihtimali beni bir an utandırdı.

"Gelemem, Adam'ı evde yalnız bıraktım. Son anda haber verdiğimin farkındayım ama bu gece ona göz kulak olabilir misin? Çok özür dilerim, son anda işim çıktı da."

"Biriyle mi buluşacaksın yoksa?" diye sordu gülümseyerek.

Başımı evet dercesine salladım ama bu çok aptalcaydı. Şimdi eski ofisime gizli gizli gireceğim halde bir erkekle yemek yiyecekmişim gibi giyinmem gerekecekti. Bir an bana hayır demesini istedim.

"Elbette Adam'a ben bakarım," dedi. Aceleciliğime küfrettim. "Olası bir gerçek aşkın ya da iyi bir seksin önünde asla duramam. Saat kaçta?"

"Sekiz gibi." Sekiz çok erkendi ama daha geç bir saat söyleseydim tuhaf kaçardı. "Olur mu? Genelde sekizde yatağına girer ve çok derin uyur."

"Gerçekten hiç sorun değil," dedi. "Zaten herhangi bir planım yoktu."

"Teşekkürler Laura. Sen bir tanesin."

Halletmiştim. Kliniğe gidecektim.

Öğleden sonra yavaş yavaş akşama yaklaşırken iyice geridim. Zihnim kaygıyla doluydu. Alarmın şifresini değiştirmiş olmaları ihtimali en büyük kaygımdı ama pek sanmıyordum. Orada çalıştığım süre boyunca bir sürü personel değişikliği yaşanmış olmasına rağmen şifre hiç değişmemişti. Üstelik Dr. Sykes işe geri dönebileceğimi söylemişti. Bu durumda neden içeri girmemden çekinsindi ki? Saat sekizi çeyrek geçe Laura geldi ve ben evden çıktım. Hâlâ planımı gerçekleştirip gerçekleştirmeme konusunda tereddütlüydüm. Biri bu yaptığımı öğrenirse başım ciddi belaya girerdi. İlaçları düşündüm. Adele'in evindeki durumunu düşündüm. Bunu yapmazsam başı daha büyük bir belaya girebilirdi.

Doğrudan kliniğe gidemezdim, henüz çok erkendi. O yüzden Broadway'daki bir İtalyan restoranına gittim, bir köşeye kuruldum ve hiç iştahım olmasa da yemek siparişi verdim. Midem endişeden düğümlenmişti ama yine de kendimi zorlayıp risot-

to'nun yarısını yedim. Sakinleşmek için büyük bir kadeh kırmızı şarap içtim. Şarap hiç etki etmemişti ve hâlâ tamamen ayıktım.

Saat on olmuştu ve restoranda yeterince oturmuştum. Bir saat boyunca, ağzım ve boğazım kuruyana kadar hiç durmadan elektronik sigaramı içerek şehirde dolandım. Konsantre olmaya çalıştım. Adele'i düşündüm. Bunu yapmam *gerektiğini* biliyordum. Önemliydi. Hem teknik olarak hırsızlık değildi ki bu. Anahtarlarım vardı. Biri gelecek olursa (*Tanrım, lütfen kimse gelmesin*) unuttuğum bir şeyi almaya gelmişim gibi davranabilirdim. *Tabii ki Louise, zaten insanlar saat on birden sonra işyerlerinde böyle masumane işler yaparlar...*

Yol bunaltıcı derecede karanlıktı ve adımlarım boş kaldırımın sessizliğini bölen tek sesti. Binaların çoğunda avukatlık ya da muhasebe ofisleri vardı ve yüksek katların çoğu ev olsa da ağır ve pahalı perdelerinden, özel tasarım storlarından hiç ışık sızmıyordu. Kimse beni görmeyeceği için mutlu olmam gerekirdi ama ensemdeki tüyler sanki karanlığın içinden *bir şey* beni izliyormuş gibi diken diken olmuştu. Başımı çevirip baktığımda bir an arkamda biri var sandım ama yol bomboştu.

Titreyen ellerimle anahtarı çantamdan çıkardım. *Girip çıkacağım. Çok kolay olacak. James Bond olduğunu düşün.* Anahtarlarım parmaklarımın arasından kayıp en üst basamakta gürültülü bir şekilde çınladığında kendimi hiç de James Bond gibi hissetmiyordum. Yine de birkaç saniyede kapıyı açıp içeri girdim. Işığı açıp kliniğin mahşer yerine dönmemesi için otuz saniye boyunca bipleyen alamın yanına hızla koşarken kalbim ağzımdaydı.

Bunu yüzlerce kez yapmıştım. Yüzüm yanıyordu ve bu kez şifreyi yanlış gireceğimden emindim ama parmaklarım o kadar alışıktı ki doğru şifreyi hemen girdi ve alarm huzurlu bir sessizliğe büründü. Bu tuhaf, karanlık boşluğun içinde dikildim, birkaç kez derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. İçerideydim. Güvendeydim.

Işıkları elimden geldiğince açmamaya çalışarak David'in ofisine doğru yürüdüm. Daha önce klinikte yalnız kaldığım ol-

muştu, hem de kış sabahlarının kör karanlığında. Ama bina bu gece sanki bambaşkaydı. Sanki onu uykusundan uyandırmışım ve artık burada olmamam gerektiğini biliyormuşçasına sevimsizdi.

Doktorlar ofislerini genelde kilitlemiyordu; temizlikçilerin içeri girmesi gerekiyordu ve kliniğe bir orta sınıf kayıtsızlığı, eski insanlara has bir güven hissi hâkimdi. Hem klinik çalınacak morfinlerle falan dolu da değildi. Danışanların çoğunun dosyaları şifreli bilgisayar sisteminde tutuluyordu ve bu sisteme yalnızca doktorlar girebiliyordu. David'de Adele'e dair bir dosya varsa onu sisteme girmiş olamazdı. Diğer ortakların, her ne kadar erişim izinleri olmasa bile, bu dosyayı görmesini istemezdi. Böyle bir dosya olduğunu fark etseler soru sorup dururlardı. En azından etik sorular.

David'in kapısı da kilitli değildi. Masa lambasını açıp köşedeki eski dosya dolabını karıştırmaya başladım ama dolabın içi ilaç şirketlerinin broşürleriyle ve danışanlara verilen, kendilerine nasıl yardımcı olabileceklerine dair rehberlerle doluydu. Bu ıvır zıvırların çoğu Dr. Cadigan'dan kalmış olmalıydı. Hepsi çok sıkıcıydı. Her şeyi çıkarıp karıştırmaya başladım ama çekmecelerde bir şeye rastlayamadım.

İçeri girdikten yirmi dakika sonra her şeyi eski yerlerine koymuştum (umarım) ama hayal kırıklığım beni aradığım dosyayı bulma konusunda daha da kararlı kılmıştı. Buraya bir kez daha gelmeye cesaret edemezdim ama Laura'nın çok soru sormaması için en geç saat birde evde olmalıydım. Etrafıma baktım. Başka nerede olabilirdi? En azından bir yerde notları olmalıydı; ona reçete yazıyordu. İtibarını korumak için *bir şeye* ihtiyacı vardı.

Masası, fazla eşya bulunmayan odanın içinde bakmadığım tek yerdi. Büyük bir heyecanla masayı karıştırmaya başladım. En üst çekmecesinde not defterleri, kalemleri ve kırtasiye malzemeleri vardı; evinin aksine çekmecesi şaşırtıcı derecede pisti. Sonra en alttaki daha büyük olan çekmeceye yöneldim. Kilitliydi. Yeniden çekmeye çalıştım ama gelmedi. Kilitli bir çekmece. *Sırlar.*

En üst çekmecede anahtar aradım ama yoktu. Yanına almış olmalıydı. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. Ne yapabilirdim? Uzun bir süre boş gözlerle baktıktan sonra merakıma yenik düştüm. O çekmeceyi açmalıydım. Sonuçların canı cehenneme. Birinin odasına girdiğini anlayacaktı belki ama bunun ben olduğumdan emin olamayacaktı. Mutfaktan bir bıçak alıp çekmecenin kenarındaki küçük boşluğa sokarak açmak için zorladım. İlk önce başaramayacağımı sandım ama sonra "Hadi ama lanet olası," diye mırıldanarak sertçe çektim. Ahşap kenarlar çatladı ve çekmece birkaç santim açıldı. Başarmıştım.

Gördüğüm ilk şey konyak şişeleri oldu. İki taneydi ve birinin yarısı boştu. Şoka girmem ya da en azından şaşırmam gerekirken hiç de öyle olmamıştı. David'in içki sorunu onun en çok açık ettiği sırlarından biriydi. En azından ben ve Adele bunun farkındaydık. Birkaç paket aşırı sert nane aromalı şeker vardı. Gün içinde ne kadar içiyordu acaba? Onu içerken hayal edebiliyordum. Bir yudum orada, bir yudum burada, çok değil ama yeterince içiyor olmalıydı. Neden içiyordu peki? Suçluluk duygusundan mı? Mutsuzluktan mı? *Kimin umurunda,* diye geçirdim içimden. *Ben buraya onun için gelmedim.*

Şişeleri lavaboya boşaltmak istiyordum ama bunu yapmak yerine hepsini çekmeceden çıkarıp altlarına baktım. Dizlerimin üstünde duruyordum ve Laura inansın diye yaptığım makyajımın altı ter içinde kalmıştı. Zarfları, makbuz dosyalarını, kendi yazdığı tıbbi makalelerin kopyalarını karıştırdım.

Nihayet en altta kocaman bir torba zarf gördüm. İçinde A4 boyutlarında bir zarf daha vardı. Yeni değildi, yumuşamıştı ve içindeki sayfaların bir kısmı birbirine zımbalanmıştı. Tıbbi bir dosya değil, gelişigüzel bir araya gelmiş notlardı bunlar. Benim aradığım da aslında böyle bir şeydi. Adı oradaydı işte, en öne kalın siyah bir markörle yazılmıştı. *Adele Rutherford-Campbell/Martin.*

Sandalyesine oturup parmaklarımı bir süre yüzeyde gezdirdikten sonra ilk sayfayı açtım. Sıradan bir tıbbi dosya olmadığı belliydi. İçinde rasgele notlar vardı. Çeşitli kâğıtlara, muhteme-

len o an eline ne geçtiyse ona doktor yazısıyla bir şeyler yazmıştı. Sanırım bunlar bir sene kadar öncesinin notlarıydı ve planını o zaman yürürlüğe koymuş olmalıydı. Belki de Blackheath'deki o kafede Marianne ile tanıştığı zamanlarda yapmıştı bu planı. Bu hâlâ gururumu kırıyordu. Ama hayır, ilk not altı sene öncesindendi ve on sene öncesinin olaylarını anlatıyordu. Ayrıntılara hiç girmemiş olması beni çileden çıkardı.

Sandalyeyi masaya daha da yaklaştırarak dosyayı masa lambasının yumuşak sarı ışığında okumaya başladım. Yazısını çözmeye çalışıyordum.

Westlands'ten ayrıldıktan üç ay sonra kürtaj oldu ve minör depresyon yaşadı.

Adele ne demişti? Evliliklerinin başında David çocuk istiyorken Adele istemiyordu. Kürtaj olunca David ne hissetmişti? Üzülmüş olmalıydı. Kırgınlığı belki de o zaman başlamıştı. Okumaya devam ettim.

Paranoyak şüpheler ve aşırı kıskançlık. Bilmemesi gerekenleri biliyor. Beni mi takip ediyor acaba? Nasıl?

Notların altına, *Şimdi paranoyak olan kim David?* yazmak istedim.

Adele, çiçekçide Julia ile yaşananların onun hatası olmadığını söyledi ama geçmişte de benzer olaylar yaşanmadı mı? Alınan hiçbir önlem yok, kanıt yok. Julia mutsuz/korkmuş. Arkadaşlıkları bitti. İşini kaybetti. Başka iş istemedi. Bunu acaba evde oturmak için mi yaptı?

Adele'in bahsettiği o iş. Bu, o olmalıydı. Ama neler olmuştu? David'in onu her gün aramasını düşündüm. Acaba evde oturması için işini sabote mi etmişti? Peki çiçekçide Julia ile ne yaşan-

mıştı? Ne olmuştu? Bu dosya hiçbir işe yaramıyordu. Ne ayrıntı, ne resmî değerlendirmeler ne de kayıtlı seanslar vardı. Belki de David, bu dosyayı Adele'e karşı kullanabilmek için ününe güvenerek hazırlamıştı. Ağır silahlarını kullanmak yerine kurnazca ipuçları yazıyordu, böylelikle onu isteksizce suçlayabilirdi. Yakın zamanda tutulan notlara baktığımda gözüme çarpan cümleler kanımı dondurdu.

Psikotik kriz. Sosyopatik eğilimler.

Birkaç yere ilaç ismi yazdığını gördüm ama çok belirsizdi. Yalnızca üstü kapalı bahsetmişti. Tüm bu notlar sanki özel bir kayıt için tutulmuş gibiydi ama ben hâlâ başka birinden bahsettiği izlenimindeydim. Bu Adele değildi.

Marianne şikâyetçi olmayacak. Kanıt yok. Taşınmayı kabul etti. Yine.

Marianne, Adele'in bahsettiği Blackheath'deki kadındı. Orada gerçekten neler olmuştu? Adele'in ilişkileri öğrendiği açıktı. Bir yüzleşme mi yaşanmıştı acaba? Kendimi o durumda düşününce midem bulandı. O kadın ben de olabilirdim. Adele'in yaptıklarımı öğrendiği fikri çok rahatsız ediciydi ve bunun nedeni onun manyak olduğunu düşünmem değildi. David herkesin buna inanmasını istiyordu ama Adele benim arkadaşımdı. Ona nasıl ihanet ettiğimi öğrenmesini hiç istemezdim.

Notlara baktım. Taşınmayı kabul ettiğini yazan cümlenin ardına "Yine" notunu düşmüştü. Kaç kez taşınmışlardı? Adele söylememişti ve bu notlarda buna dair herhangi bir ipucu yoktu. David tüm bunları birine göstermiş olabilirdi, örneğin Dr. Sykes'a. Adele'i korumaya çalıştığını ama bunu artık başaramadığını göstermek istiyordu belki de. Son sayfaları inceliyordum ama yazısını çözmek mümkün değildi. Okuyabildiğim birkaç kelime yüzünden kalbim neredeyse duracaktı: *anne, baba... malikâne*. Yarım

yamalak cümleleri içeren paragraftan anlam çıkarmak için gözlerimi kıstım ama yine de okuyamadım. Bunları sarhoşken yazdığından emindim. Bir deli hakkında dosya okuyormuşum gibi değil de bir delinin zihnini okuyormuşum gibi hissediyordum.

Son iki sayfa boş sayılırdı ama tek tük yazılanlar beni dehşete düşürdü.

Taşındıktan sonra deliye döndü. Kediyi tekmeledi. Üstüne bastı. Onu öldürdü. Çok fazla tesadüf söz konusu.

Devam ettim...

Bu bir tehdit miydi? Bir şey mi ima ediyordu? İlaçlar değişti. Üst üste kaç kaza yaşanabilirdi? Yoksa daha önce hiç kaza yaşanmamış mıydı?

Son sayfanın yalnızca bir satırı doluydu ama uzun uzun baktım.

Louise. O ne olacak?

39
ÖNCE

David gelene kadar evde iki gün tek başına kalmıştı ve kendini bu kadar huzurlu hissetmesine şaşırmıştı. Westlands'te sürekli yanında bir arkadaşı varken şimdi yalnız kalmak çok tuhaf gelmişti ama ruhunu yatıştırmıştı da. Geceleri, dünyada bir tek kendisinin kaldığına inanmasının hiç de zor olmayacağı o kır sessizliğinde bile kendini çok huzurlu hissediyordu. Kendini insanlardan ve mekânlardan uzak hissetmiyordu. Elindeki güçle böyle hissetmesi imkânsızdı.

Belki de herkes haklıydı. Gençler daha hızlı iyileşiyordu. Fairdale House ona evi değil de evinin bir kopyası gibi geliyordu. Ev aynı evdi ama anne babası yokken her şey çok farklıydı. Artık odalarındaki yanmış kalıntılara bakabilecek, birkaç parçayı (annesinin telkâri mücevher kutusunu, büyükannesinin gümüş şamdanlarını ve anısı olan her türlü ıvır zıvırı) alabilecek kadar güçlüydü. Yangından bir şekilde kurtulmayı başaran ve en alt çekmecedeki kutuda duran fotoğrafları da almıştı. Bu fotoğraflar babasının pahalı kamerasıyla çekilmiş, kendi karanlık odasında tabedilmişti. Baba olmaya tercih ettiği bir sürü hobisinden biri

de buydu. İçlerinden birinde Adele de vardı ve on beş yaşındaki haliydi. David ile birlikte çok uzun süre önce mutfak masasında otururlarken çekilmiş bir fotoğraftı bu. O gece annesiyle babası içki içiyordu ve David'i az da olsa kabullenmişlerdi. Hep beraber geçirdikleri nadir zamanlardan biriydi. İlk fotoğrafı kutulardan birinin içine koydu ama ikinciyi aldı.

Fotoğrafı bahçede dolaşırlarken David'e verdi. Temiz hava nemli olsa da canlıydı. "Bak, ne buldum," dedi Adele. David'in koluna girmişti. David, geldiğinden beri hiç konuşmamıştı ve bu buluşmada bir tuhaflık vardı. Birbirlerinin üstüne atlayıp öpüşmüşlerdi, ikisi de yeniden bir araya geldikleri için bir hayli neşeliydi ama ayrı geçirdikleri bir ay ve yaşanan yangın hâlâ aralarında bir hayalet gibi duruyordu. Westlands hakkında bir saat boyunca nazik ve mesafeli bir sohbet ettiler, David ona bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu, yoktu. Zaten ona içi yiyecek dolu bir sepet getirmişti. Adele, biraz yürümeyi teklif etti.

Doğrusu buydu. David, attığı her adımda sakinleşiyor, Adele ise eve gelmenin David'i de etkileyeceğini düşünemediği için kendini suçluyordu. David o gece oradaydı. Yavaşça iyileşen yaraları bunun kanıtıydı. Adele'den farklı olarak o, yangını hatırlıyordu. Patikayı arkalarında bırakıp ormana doğru ilerlerken Adele, başını David'in koluna dayadı. Yağmur yağıyordu ve çamura dönen toprak, yosun ve yapraklarla kaplıydı ama bu harikaydı.

"Bunu üniversiteye götürüp çerçeveleteceğim," dedi. "Güzel bir gündü."

"Burada daha çok güzel gün geçireceğiz," dedi Adele gülümseyerek. "Hayatımız boyunca böyle olacak. Evlendikten sonra. Noel'de evlenelim. Sen tatilde olacaksın, ben de on sekiz yaşıma basacağım. Kimse bize karşı çıkamaz." Durdu. "Zaten karşı çıkacak kimse de kalmadı."

David, Adele'in kolunu sıktı. Derin konular her açıldığında sessizleşiyordu ve Adele bunu hiç umursamıyordu.

"Belki de bir süre okulu dondurabilirim," dedi David. "Sana göz kulak olmak için. Yani sen burada kaldığın süre boyunca."

Adele bir kahkaha patlattı. Gülebilmesine şaşırmıştı. Rob'u özlemişti. David'i bütün kalbiyle sevse de ona kahkahasını yeniden kazandıran kişi Rob'du. "Ama benim burada tek başıma zaman geçirmem gerekmiyor muydu? Hem zaten okulu donduramazsın. Senin hayalin bu okuldu. Ben seninle gurur duyuyorum. Doktor eşi olacağım."

"Bütün sınavları verebilirsem tabii," dedi David.

"Ah, tabii ki vereceksin. Çünkü çok zekisin." Gerçekten öyleydi. Adele'in tanıdığı en zeki insandı.

Durup bir süre öpüştüler. Adele, David'in kollarındaydı, kendini güvende ve sakin hissediyordu. Belki de kalpleri gelecekleri için sağlam bir temel inşa ediyordu.

Biraz daha yürüdükten sonra Adele, eski kuyuya kadar geldiklerini fark etti. Kuyu, ormanın yeşillerinin ve kahverengilerinin arasında zor seçiliyordu. Çok eski zamanlardan kalma taşları yosunlarla kaplanmıştı. Unutulmuş bir kuyuydu bu.

Adele, kuyunun içine doğru eğilip karanlığın içine baktı. Kurumuştu ve bomboştu. "Westlands'teyken bu kuyuyu hayal ettim," dedi. "Ağlayıp bütün kederimi bu kuyuya akıttıktan sonra üstünü kapıyordum." Doğru söylüyor sayılırdı. *Hayal etmek* doğru kelime değildi ama David'e ancak böyle söyleyebilirdi.

David, arkasından yaklaşıp Adele'in beline sarıldı. "Keşke daha iyisini yapabilseydim."

"Seninle her şey daha iyi zaten." Doğruydu, onunla her şey daha iyiydi. Adele'i genç ve özgür hissettiren Rob gibi serseri ruhlu olmayabilirdi ama sağlam bir adamdı. Adele'in ihtiyacı olan da buydu. Rob'u özlese de asıl istediği David'di. O kaya gibi sağlamdı. Adele, hâlâ bileğindeki saati gösterdi. "Saatini artık takamaz mısın?"

"Takabilirim ama sende kalsın. Saat sende olunca kendimi senin yanında gibi hissediyorum."

"Sen hep benimlesin David Martin. Hep. Seni seviyorum." Saatin onda kalmasına sevinmişti. David'in hafta sonları imkân buldukça onu ziyarete geleceğini biliyordu ama saati de onun

gibiydi; güvenilirdi. Güçlüydü. Bir ağırlığı vardı. Adele'in bir çapaya ihtiyacı vardı. Belki günün birinde ona bunun nedenini söylerdi. Yangın gecesini anlatırdı. Belki. Belki yaşlandıklarında ve saçları beyazladığında, David artık dünyada şimdiki kadar çok sefalet görmediğinde.

Vakit öğleden sonraydı ve hava serinlemişti. Aniden başlarının üstündeki yapraklara vuran yağmurun sessiz patırtısı duyuldu. Nazik bir yağmurdu bu, sağanak değildi ama geri dönmeye, çeşitli yemekler hazırlayıp David'in yanında getirdiği bir şişe şarapla piknik yapmaya karar verdiler. Daha sonra misafir odalarından birindeki yatağa gireceklerdi. Adele, henüz kendi yatak odasında yatmaya hazır değildi. Orası geçmişe aitti. Çok fazla şey geçmişe aitti.

"Burayı satalım," dedi sevişmelerinin ardından. Karanlığın içinde uykulu gözlerle uzanıyorlardı. Parmakları David'in kolundaki yaraların büründüğü pürüzsüzlüğün üstünde gezindi. Yaraların hâlâ ne kadar acıdığını merak ediyordu. David buna hiçbir zaman cevap vermiyordu. "Evlendikten sonra."

"Yeni başlangıçlar," dedi. Onun da burada kalmaya hiç niyeti yoktu. Hem bu kadar devasa bir evi ne yapacaklardı ki? Babası bu evi yalnızca egosu yüzünden almıştı.

"Yeni başlangıçlar," diye cevapladı Adele, ikisi de uykuya dalmadan önce. Bu gece ikinci kapıyı görmesine gerek yoktu. Buna hazır değildi. Değişiklik olsun diye birinci kapıyı görecekti. Birlikte yaşayacakları geleceklerini görmek istiyordu. Ne kadar mükemmel olacağını.

40

Louise

Sophie, peşinde küçük Ella ile evime dalarak, "Mesajlarımı görmezden geldiğin için ofisine gelip seni şaşırtacak, öğle yemeğine çıkaracaktım," dedi. "Ama Sue işi bıraktığını söyleyince şaşıran ben oldum. Neler oluyor?"

Şu an buna hiç gücüm yoktu. Dün geceki maceradan sonra neredeyse hiç uyumamıştım ve sinirlerim laçka olmuştu. Bu sabah Adele'e mesaj atıp onu görmem gerektiğini söylemiştim ama bana cevap vermemişti ve ben de David'in telefonunu bulduğunu düşünmekten kafayı yemek üzereydim. Yoksa David işte olmasına rağmen Adele bana neden cevap vermesindi ki?

Sophie ceketini çıkarıp koltuğa attı. "Bana işi *onun* yüzünden bırakmadığını söyle. Bana tavsiyeme uyduğunu ve ikisini de bıraktığını söyle. Lütfen böyle söyle."

"Sophie Teyze!" Adam, odasından koşup Sophie'nin bacaklarına sarıldı. "Ella!" Ella, annesiyle babasının renkli dilindeki tek bir kelimeyi bile tekrar etmeyen ilginç, uçuk bir çocuktu. Adam'dan farklıydı; Adam'ın küfretmemesi için çok uğraşıyordum ama başaramıyordum. Altı yaşındaki bir çocuk büyük bir

aşka tutulabiliyorsa, o zaman Adam'ın Ella'ya âşık olduğundan emindim.

"Bir aydır Fransa'daydım! Ve bir kardeşim olacak! Lisa'nın bebeği olacak!"

Adam'ın bunu bildiğinden bile emin değildim. Hamilelikten benim yanımda ilk kez söz ediyordu ve *bu anneyi üzebilir* kaygısı, heyecanının içinde kaybolup gitmişti.

"Ian'ın bir çocuğu daha mı olacak? Bana söylememiştin," dedi Sophie. Buna içerlemiş gibi bir hali vardı. Omuzlarımı silktim.

"Bana ders vermekle fazla meşguldün." Yakında doğacak bebekten konu açılınca içim hâlâ acıyordu ama Sophie'nin bunu görmesini istemiyordum. Çocukları oynamaları için Adam'ın odasına götürüp Sophie'nin getirdiği şekerleri çıkardık ve şarabımızı da alıp balkona çıktık.

Sophie bir sigara yaktı ve bana da uzattı ama elektronik sigaramı ona doğru sallayarak, "Ben bıraktım sayılır," dedim.

"Vay canına, tebrikler. Ben de bırakmaya çalışıyorum. Jay'i de zorluyorum. Belki bir gün bırakırız. Her neyse." Yüzüme baktı, bir elinde şarap, bir elinde sigara vardı. "Konuş benimle. Neler oldu? Zayıflamışsın. Stresten mi, yoksa isteyerek mi?"

"İkisi de," dedim. Sonra kendimi tutamayıp anlatmaya başladım. Yaşadıklarım yüzünden kaygı doluydum ama paylaştıkça rahatladım. Sözümü hiç kesmeden her şeyi dinledi ama yüzünün nasıl buruştuğunu görünce hata ettiğimi anladım. Alnında oluşan çizgileri gür kâkülleriyle saklamaya çalışıyordu. Yüzüme duyduklarına inanamıyor gibi bakıyordu.

"İşinden olmana şaşırmadım," dedi sözümü en sonunda bitirdiğimde. "Ne yapmasını bekliyordun ki? Karısıyla arkadaş olmuşsun ve bundan ona söz etmemişsin." Bana çok kızmıştı. "Kim yapar ki bunu? Sana telefonda sır saklayamadığını söylemiştim."

"Zaten hayatımın sonuna kadar saklayacak değildim," dedim. "Bir anda oluverdi işte."

"Onu evine alıp onunla yatmaya devam ederken karısıyla *bir anda* arkadaş mı oluverdin? Tıpkı ofisine gizli gizli girmenin *bir anda* oluvermesi gibi mi?"

"Elbette o bir anda falan oluvermedi!" diye çıkıştım. Benimle çocukmuşum gibi konuşuyordu. Geçmişte yaşadıklarından sonra bana karşı biraz daha anlayışlı olmalıydı.

"Her neyse, asıl konu bu değil. Ben Adele için endişeleniyorum. Ya David ondan kurtulmaya çalışıyorsa? Evlilikleri zaten çok tuhaf. O ilaçlar, parayı kontrol etmeler falan..."

"Evliliklerinin nasıl olduğunu bilmiyorsun." Sözümü kesmişti. "O evliliğin içinde değilsin sen. Jay de bizim paramızı yönetiyor ve kötü bir amacının olmadığından da çok eminim."

"Senin milyonların yok ama," diye mırıldandım paralarının tamamının Jay'in olduğunu, kendisinin de dünyaları kazanmadığını hatırlatmamak için kendimi zor tutarak. "Bu farklı."

Düşünceli gözlerle sigarasından derin bir nefes aldı. "Yıllardır kimseyle yatmadığın halde bu herifle yattın, demek ki ondan çok hoşlandın. Peki bu olanlarda nasıl Adele'in tarafını tutuyorsun? Kendini suçlu hissetmediğinden ve kendini affettirmeye çalışmadığından emin misin?"

Beni tanıyordu, itiraz edecek değildim. "Belki kısmen öyle yapıyorumdur ama çok fazla kanıt var Sophie. Onunla tanışsaydın sen de aynısını düşünürdün. David çok gelgitli. Karanlık ruh hallerine giriyor. Adele de David konusunda çok gergin. Çok tatlı ve hassas bir kadın o."

"Hassas mı?" Kusursuz şekilli kaşını kaldırdı. "Yoksa deli mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bak, o ilaçlardan söz ettin ve David'in ona kötülük ettiğini düşündüğünü söyledin ama ya o kadının kafasında bir tahta eksikse? Bunu hiç düşündün mü?"

"O ilaçlar çok ağır ilaçlar."

Omuzlarını silkti. "Kadının da ağır bir tahtası eksik olabilir."

Başımı sert bir şekilde iki yana salladım. "Deli olsaydı anlardım. Belli olurdu. Birlikte çok zaman geçirdik."

"Evet, çünkü delilik hemen belli olur. Bunu Ted Bundy'yi ya da diğer seri katilleri tanıyan insanlara da söylesene. Bak, belki de tüm bu olanları haddinden fazla kafaya takıyorsundur. Olmayan şeyleri görmeye başlamış olabilirsin."

"Olabilir," dedim. Buna hiç inanmasam da bu konuyu onunla daha fazla konuşmanın anlamı yoktu. Kimi zaman bazı şeyleri haddinden fazla düşündüğüm olurdu ama bu konuyu hiç abartmıyordum. Keşke Sophie bana hiç uğramamış olsaydı. Ona baktığımda onun da pişmanlık duyduğunu gördüm. Bana biraz acıyordu, farkındaydım, sanki bir ilişkinin tadını çıkaramamış olmama üzülmüş gibi bir hali vardı.

"Belki de Ian yüzündendir," dedi temkinli bir şekilde. "Yani, hani çocuğu olacak falan ya. Senin için kolay olmasa gerek."

"Yani eski kocam o sürtük kız arkadaşını hamile bıraktı diye ben de David ile Adele'in evliliğine dair sorunlar mı uyduruyorum?" diye çıkıştım. Hatta onu terslediğim bile söylenebilirdi. *Siktir git,* diye geçirdim içimden öfkeyle. *O sığ ilişkilerine siktirip olup git. Ben Adele'den vazgeçmeyeceğim. Hayır.* "Sence o bulduğum dosyayı da mı ben uydurdum? İlaçları da mı mesela?" Uzun bir süre birbirimize baktık ama ikimiz de konuşmadık.

"Hayır, tabii ki öyle bir şey yapmadın," dedi en sonunda. "Ben sadece senin için endişelendim, hepsi bu. Her neyse..." Saatine bakıyormuş gibi yaptı. "Benim gitmem gerek. Annem akşam yemeğe gelecek ve daha ne pişireceğimi bile bilmiyorum." Ayağımızın dibinde hâlâ yarım şişe şarap vardı ve yalan söylediğinden de emindim. Bunun bana ne hissettirdiğini çözemedim. Yalnız. Arkadaşsız. Bomboş. Ona kızgın.

"Seni seviyorum Lou," dedi. Ella eşyalarını toplamıştı ve ikisi kapının önündeydiler. "Ama onların işine burnunu sokma. Evliliklerine karışmak sana zarar verir. Bütün sınırları çoktan aşmışsın. Bunu biliyorsun. Geri çekil. Onları rahat bırak. Sen yoluna bak."

"Düşüneceğim," dedim. "Düşüneceğim. Söz veriyorum."

"Güzel," dedi ve belli belirsiz gülümsedi. Jay'e bunu nasıl anlatacağını şimdiden duyar gibiydim. *Aman Tanrım, bil bakalım Louise ne yapmış! Manyaklık bu! Zavallı inek!*

Onlar giderken gülümsedim ama dişlerimi sıkarak.

Bütün öğleden sonramı Sophie'nin Adele ile David'e dair endişelerimi hafife almasını düşünerek geçirmeme rağmen Adam yatağa gidene kadar şarabı içmedim. Keşke ağzımı açmasaydım. Hayat ağzımı açtığım için sürekli pişman olarak geçiyordu. Gittikten sonra özür dileme amacıyla bir şaka patlattığı (hep böyle yapardı) bir mesaj bile çekmemişti. Sophie çatışmalardan hiç hoşlanmazdı ve teknik olarak tartışmamış olsak da bütün konuşmamıza hâkim olan anlaşmazlığın ve kınamanın yarattığı o ağır bulut inkâr edilir cinsten değildi. Tavsiyesine uymadığımı ve ikisiyle de görüşmeye devam ettiğimi anlar anlamaz kararını vermişti. Bundan sonra onun için kuru gürültüden farksızdı. Özgür düşünen, özgür yaşayan bir esrarkeş için bile bu kadarı fazlaydı.

Saat yedide, son Sauvignon Blanc'ı koyduğum sırada kapı çaldı. Kapıyı açarken kadehimi neredeyse düşürecektim. Kimi beklediğimi bilmiyordum. Laura olabilirdi. Hatta Sophie bile gönlümü almaya gelmiş olabilirdi.

Ama hayır. O gelmişti. David.

Uzun yaz geceleri sona eriyordu ve gökyüzü griye dönmüştü. Bu, aramızda olan her şeyin bir metaforuydu sanki. Kan yüzüme hücum etti, göğsüm sıkıştı. Midem bulanıyordu. Korkuyordum. Aynı anda bir sürü duyguyla dolmuştum. Kulaklarım uğuldadı.

"İçeri girmek istemiyorum," dedi. Hırpani görünüyordu, gömleğini içine bile doğru düzgün sokmamıştı. Omuzları çökmüştü. Kendimi vampir gibi hissettim. Ben artık daha iyi uyuyabildiğim için güçlenirken ikisi gittikçe güçten düşmüştü.

"Zaten davet etmeyecektim," diye söylendim, Adam'ın uyanması ihtimaline karşı kapıyı arkamdan hafifçe çekerek. Hem dışarıda kendimi daha güvende hissediyordum.

"Ofisin anahtarları. Onları geri istiyorum."

"Ne?" dedim, onu gayet net duymuş olmama rağmen. Ağzım hissettiğim suçlulukla kurumuştu.

"Senin yaptığını biliyorum Louise. Ne yaptığını kimseye söylemedim. Sadece anahtarları geri istiyorum. Bence bu gayet adil, değil mi?"

"Neden söz ettiğini bilmiyorum." Midem yeniden bulanırken söylediğim yalanı ısrarla devam ettirdim.

"Korkunç bir yalancısın sen." Sanki yüzüme bakmaya tahammül edemiyormuş gibi gözlerini yere dikti. "Bana anahtarları ver."

"Onlara zaten ihtiyacım yok." Kuyruğumu dik tutuyor, ona meydan okuyordum ama anahtarları deniz kabuğu anahtarlığımdan çıkarıp uzatırken ellerim titriyordu. Anahtarları alırken parmakları parmaklarıma değdi, arzuyla dolan bütün bedenim bana ihanet etti. O da hissediyor muydu? Delilikti bu. Beni bu kadar korkuturken hâlâ ona karşı nasıl böyle hissedebiliyordum?

"Uzak dur Louise. Sana bunu daha önce de söyledim ve çok da ciddiyim."

"Ben de sana neden söz ettiğini anlamadığımı söyledim. Üstelik uzak da durdum. İkinizden de bıktım artık." Bunu çok sert bir şekilde söylemiş olsam da hepsi yalan, yalan, yalandı. David benim içimi biliyordu. Bundan nefret ediyordum.

Uzun bir süre yüzüme baktı. Aklından geçenleri okuyabilmeyi çok isterdim. Kararan gökyüzü gibi donuklaşan mavi gözlerinin ardını göremiyordum. Ne düşündüğünü bilmiyordum.

"Bizden uzak dur. Canının yanmasını istemiyorsan uzak dur."

"Bu bir tehdit mi?" Ağlamak istiyordum ve nedenini bile bilmiyordum. Başıma ne işler açmıştım böyle? Tüm bu olanlardan sonra böyle karşımda dururken ondan nefret etmek neden bu kadar zordu? *Benim* David'imdi o.

Yüzüme baktı. O soğuk David geri dönmüştü. Yabancı gibiydi. "Evet, bu bir tehdit. İnan bana, bu bir tehdit. Dün gece ne unutmuşsun, biliyor musun?"

Konuşmadan yalnızca gözlerine bakıyordum. Ne? Ne unutmuştum?

"Kliniğin dışında bir güvenlik kamerası var."

Ah Tanrım, haklıydı. Ne söyleyeceğini anlamıştım. O da bunu biliyordu ama yine de söyledi.

"Ağzımdan çıkacak tek kelimeyle o kamera kayıtlarına bakılır ve sen de en iyi ihtimalle bir daha asla iş bulamazsın. *En iyi ihtimalle.*"

İşaretparmağını bana doğru salladığında irkildim. İlaçlar. Adele'e dair notların bulunduğu dosya. Psikotik kriz. Sosyopatik eğilimler. Belki de tüm bu sorunları yaşayan David'in ta kendisiydi. Belki de karısını parası için kullanan bir paragöz değildi. Belki de deliydi. Ama beni köşeye sıkıştırmış olsa bile ben konuşacak olursam onun için hiç iyi olmazdı. Ben de onun için bir tehdittim.

"Evliliğimden uzak dur," dedi son söz olarak. Her sözü dudaklarının arasından sanki yüzüme tükürmek istercesine dökülüyordu.

"Dedi beni beceren adam. Belki de benim yaptığım ya da yapmadığım şeylerle ilgilenmek yerine kendinle ilgilensen iyi olur."

"Ah, ilgileniyorum Louise," dedi. "İnan bana, ilgileniyorum." Arkasına dönüp yürüyecekken bir anda durdu. "Öğrenmek istediğim bir şey var. Öğrenmem *gereken* bir şey."

"Ne?"

"Karımla *tam olarak* nasıl tanıştın?"

"Sana söyledim. Onunla çarpıştım. Onu ya da seni *takip* etmiyordum yani." *Kendini bir şey sanma,* diye eklemek istedim.

"Bunu biliyorum. Ne zaman ve nerede tanıştığınızı merak ediyorum."

Tereddütlü gözlerle yüzüne baktım. "Bu neden bu kadar önemli?"

"Biraz uzlaşmacı ol Louise. Merak ediyorum."

"Sabahtı. Adam'ı okula bırakmıştım. Adele seninle kliniğe yürümüş, oradan dönüyormuş. Ona çarpıp yere düşürdüm."

Sanki dün gibiydi ama bir o kadar da uzaktı. O günden bugüne çok şey yaşanmıştı. Başım zonklamaya başladı. Kapana kıstırılmıştım ve Adele'e yardım etmeye ne kadar kararlı olursam olayım şu anda ikisiyle de tanışmamış olmayı yeğlerdim.

David başını iki yana sallayıp belli belirsiz gülümsedi. "Tabii ya," dedi.

"Ne?"

Gözlerimin içine baktı ama yüzü gölgede kalmıştı, gözleri karanlığın içinde cam gibi parlıyordu, konuşan sanki o değildi. "Karım benimle asla sabah işe yürümez."

"Sana inanmıyorum," dedim. "Artık senin söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum."

Kapıyı kapayıp onu dışarıda bıraktığımda, küçük dünyama ve kendi özel alanıma döndüğümde karanlık varlığıyla orada öylece dikilmeye devam etti. Dışarıdaki basamaklarda ayak seslerini duyabilmek için kulağımı kapıya dayadım ama kalbim kulaklarımda zonkluyordu.

Tanrım, Tanrım, Tanrım. Ne yapıyordum ben? Belki de Sophie haklıydı, kendi köşeme çekilmeliydim. Bunun için hayatımı daha ne kadar mahvedecektim? David beni Dr. Sykes'a deli gibi gösterebilirdi. Herkese böyle gösterebilirdi. Hayatımın sonuna kadar işsiz kalabilirdim. Hapse de girebilirdim. Hepsi benim hatamdı. Tüm bunlar merakım yüzünden başıma gelmişti. Adele'i bu kadar merak etmeseydim bir bahane uydurup o sabah onunla kahve içmezdim. "Karım benimle asla sabah işe yürümez" de ne demek oluyordu? Yürümüş olmalıydı. David ne düşünmemi istiyordu?

Ona güvenme, dedim kendi kendime. *Onu dinleme. Sen bildiğini yap. İlaçları biliyorsun. Telefon çağrılarını biliyorsun. İçki sorununu, parayı ve ofisteki dosyayı biliyorsun. Bunlar çok güçlü kanıtlar. Ve az önce seni tehdit etti.*

Adele bana hâlâ mesaj atmamıştı ama ben her şeyden uzak durmaya karar versem de ofiste ne bulduğumu bilmesi gerekiyordu. Bunu öğrendikten sonra kendi kararlarını verebilirdi.

Yarın gidip onu görecek, daha sonra onu rahat bırakacaktım. Bunu daha önce de söylemiştim ama bu kez ciddiydim. Ciddi olmalıydım.

Başım zonkluyordu. Koltuğa oturdum ve kafamı yastıklara dayadım. Sakinleşmem gerekiyordu. Burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim. Hava yavaş ve derin bir şekilde ciğerlerime dolmuş, kafatasımdaki, yüzümdeki ve ensemdeki kaslar yumuşamıştı. Düşüncelerimi bir gece esintisine bıraktığımı hayal ettim. *Onları düşünmek* istemiyordum. Bu karmaşayı düşünmek istemiyordum. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Kendimi bir süreliğine geride bırakmak istiyordum.

Çok ani bir şekilde, neredeyse iki nefes arasında oluverdi.

İkinci kapının gümüşi kenarları gözlerimin arkasındaki karanlıkta belirdi. Öylesine parlıyordu ki neredeyse geri çekilecektim. Sonra, su yüzeyindeki ışıltıyı göremeden içinden geçtim ve...

...kendi üstümde dikiliyordum. Ama bu olamazdı çünkü kendimi koltukta otururken görebiliyordum. Başım arkaya düşmüştü, gözlerim kapalı, ağzım aralıktı. Şarap kadehi yanımdaki sehpada boş bir şekilde duruyordu. Kadehi yanımda getirdiğimi hiç hatırlamıyordum. Kendimi nasıl görüyordum? Neler oluyordu? Telaşlandım ve ta içimde kocaman bir yumru hissettim; rüyamda Adam'ın odasını gördüğümde hissettiğimdi ve sonra gözlerim açıldı. Yeniden koltuktaydım.

Hızlı hızlı nefes alıp veriyordum, yarı uyanık ve telaşlıydım. Bu da neydi böyle? Sehpaya baktığımda David gittikten sonra dalgınlıkla bıraktığım şarap kadehini sehpada gördüm. Ne olmuştu böyle?

41

Adele

İzlemek, beklemek, öğrenmek, uygulamak. Günlerim hiç olmadığı kadar dolu dolu geçiyordu ve bu harika bir şeydi. David en sonunda eve geldiğinde giysimle uyumlu topuklu ayakkabılarımı giymiştim. Süslenip püslenmek ve güzel olmak müthiş bir duyguydu. Sağ ayak parmaklarımın arasındaki deri acıyordu ve yara olmuştu ama attığım her adımdaki ağrıya da gittikçe artan *kaşıntıya* da değerdi. Kontrolün bende olduğunun bir hatırlatıcısıydı bu. Kontrolü kaybetmememi sağlıyordu. Üstelik artık bu konuda uzman olmuştum. Planımın bu kısmı için hazırdım ve artık hayranlık dolu Anthony'yi başımdan savabilirdim.

Her şey çok hızlı gelişiyordu. Louise benim küçük süs köpeğimdi ve ona verdiğim kemiği yakalamıştı. Bırakmayacağını da biliyordum. O kemiği nereye götüreceğini, oyunumu nasıl oynayacağını merak ediyordum. Bu şartlar altında kimsenin nasıl davranacağını tamamen kontrol edemesem de bu her şeyi daha da ilginç kılıyordu. Kişiliklerinin bazı özelliklerini kullanıyordum ve şimdiye kadar ne David ne de Louise beni yanıltmıştı. Psikiyatr olan David'di belki ama ben de insanları nasıl parmağımda

oynatacağımı çok iyi biliyor, hemen duruma ayak uyduruyordum.

Kapısında dikildiği mutfak şahane kokuyordu. O yemese bile benim afiyetle yiyeceğim carbonara ve karabiberli roka salatası hazırlamıştım. Kapının çerçevesine yaslandı. Berbat görünüyordu. Bu şekilde devam ederse klinikte herkesin diline düşecekti.

"Gördüğüm kadarıyla Stepford Kadınları'nı oynamaya devam ediyorsun." Konuşurken gülümsüyordu. Tuhaf bir espri anlayışı vardı. Halime gülüyordu: giysilerime, yemek yapmama ve verdiğim çabaya. İncindim. Gerçekten incindim. Artık beni seviyormuş gibi görünmeye bile çalışmıyordu.

"Bir şeyler ye," dedim. *Kalori hakkını alkolle tüketeceğine.*

"Ne istiyorsun sen Adele? Gerçekten ne istiyorsun?" Bulanık bir kibirle bana baktı. "Tüm bunlar ne için? İçinde yaşadığımız bu hapishane ne için?" Kesinlikle sarhoştu ve uzun zamandır ilk kez içindeki saldırganlık bütün çıplaklığıyla karşımdaydı.

"Ben seninle olmak istiyorum." Doğruydu. Benim sonsuz doğrum buydu.

Uzun bir süre, sanki içimden geçenleri okumaya, kim olduğumu ve bunu anlamlandırabilmek için nasıl yeni bir etiket (şizofren, sosyopat, obsesif ya da sadece kaçık) bulabileceğini görmek istercesine yüzüme baktı. Sonra cevapsızlığın yorgunluğuyla omuzları düştü.

"Boşanmak istiyorum," dedi. "Her şeyin sona ermesini istiyorum. Her şeyin."

Son söylediğinin üstünde durmaya gerek yoktu. İkimiz de ne demek istediğini biliyorduk. Geçmişin toprak altından gün yüzüne çıkarılması gerekiyordu. Geçmişin. *Cesedin.* Bunu daha önce de söylemişti ama ne yaparsam yapayım bu kez ayıldığında fikrinin değişeceğini sanmıyordum. Her şeyi anlatarak hayatını mahvedebilecek olmama rağmen.

"Canlanmak istersen yemek on dakika sonra hazır olacak" diyebildim yalnızca. Normalliğim onu sözel bir tehditten çok daha fazla huzursuz ediyordu.

"Kim olduğunu biliyordun, değil mi?" Benden iğreniyordu.

Kendine acıdığından daha çok benden iğreniyordu. "Louise. Onunla tanıştığında kim olduğunu biliyordun, değil mi?"

Şaşkınlık içinde kaşlarımı çattım. "Bu da nereden çıktı David? Onun senin danışanın olduğunu nereden bilebilirdim?" Onun yalanını bir kez daha ona karşı kullanmıştım.

"Sen böyle şeyleri hep bilirsin. Nasıl oluyor bu?" Tüm sertliğine rağmen hâlâ güçsüzdü. Acınacak haldeydi. Bu kesinlikle benim David'im değildi.

"Saçmalıyorsun." Endişeli bir ifade takındım. "İçki mi içtin sen? İçkiyi azaltman gerekiyordu. Öyle söylemiştin."

"Oyuna devam et Adele. Oyuna devam et. Benden bu kadar. Artık umurumda bile değil. Yemek falan da istemiyorum."

Son cümlesini bağırarak söyledikten sonra yukarı çıkarak gözden kayboldu. Âşık olduğum adama ne olmuştu böyle? Bu zavallının derinlerinde hâlâ o adamdan az da olsa var mıydı? Louise'i görmeye gittiğinden emindim. Onu uyarmak istemişti. Onu gerçekten seviyor olması bir bakıma hoşuma gidiyordu ama bir yandan da Sabatier bıçaklarımızdan birini alıp yukarı çıkmak, o nankör kalbini kesip yerinden sökmek istiyordum. Kendimi tuttum. David'e asla zarar veremeyeceğimi biliyordum. Bunu kabullenmem gerekiyordu.

Zaten Louise bu uyarıyı tehdit olarak görmüştü, çünkü o kadın bana sadıktı. *Benim* gerçeklerimi görüyordu. En azından şimdilik. Henüz mesajına cevap vermemiştim ve vermeyecektim de. Yarın buraya gelmesini istiyordum. Beni bulmasını istiyordum. Hüzünlü hikâyemizin parçalarını bir araya getirmeden önce *anlaması* gereken bir şey vardı. Az laf çok iş, hep öyle demezler miydi? Ben de bunu yapıyordum. Yarın onun için yola birkaç parça ekmek kırıntısı daha bırakacaktım. O benim küçük kurma bebeğimdi ve ben hangi yönü gösterirsem o yöne giderdi.

Tanrım, Louise'i seviyordum. Onu neredeyse David'i sevdiğim kadar çok seviyordum. Hikâyemi onunla paylaştıktan sonra David'den nefret edecekti. David'in bunu hak ettiğini düşünmekten kendimi alamadım.

42

Louise

Adam'ı kreşe bıraktığımda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve gökyüzü griydi. Kurak günler sona ermişti. Hava soğuk değildi ve sonbahar rüzgârı çıkmadığı için yağmur içime işlememişti ama yine de yazın bittiği aşikârdı. Eylül neredeyse gelmişti. Adam beni öptükten sonra içeri koşmuştu. Benim özgüvenli oğlum bu rutine alışmıştı. Ona işe gitmediğimi söylemek yerine birkaç günü birlikte geçirmek için izin aldığımı söyledim. Şimdi de normale dönmüştük. Adam için pek fark etmemişti. Daha altı yaşındaydı, bütün günler birbirine benziyordu ama kısa süre sonra babasını görecekti ve "Annem artık işe gitmiyor" diyerek beni ele vermesine hazır değildim.

Costa Coffee'de durup pencere kenarındaki koltuğa kurularak buharlı camın ardından Broadway'de sağanağın altında kaçışan insanları izlemeye başladım. Hepsi başını öne eğmişti, şemsiyeler antilop boynuzu gibi birbirine çarpıyordu. Sıcak kahve ağzımı yaktı, sabırsızlıkla saate bakıp dışarı çıkacağım güvenli ânı bekledim. David'in işe her zamanki saatinde gelip gelmediğini bilmiyordum. Günlük programına bakmaya çalıştım

ama o piç sunucuya erişimimi engellemiş olmalıydı. Yine de eve gidecektim. Adele'i görmem gerekiyordu ve mesajıma hâlâ cevap vermemişti. Onun için endişeleniyordum. David evdeyse de canı cehenneme. Belki de Adele'e yaptıklarımızı anlatırdım. Böylece yapması gerekeni yapacak cesareti bulabilirdi. Onu da kaybedecektim ama en azından o özgür kalacaktı.

Saat on olduğunda artık hazırdım. Adele'in arabası evin önündeydi, demek ki henüz spora gitmemişti; tabii sporu bırakmadıysa. Korku içinde kapının zilini çaldım. Öteki taraftan zilin ağır ve güvenilir sesini duydum. Camdan herhangi bir hareketin gölgesini görebilmek için içeri baktım ama ev sessizdi. Bu kez zile daha uzun süre bastım. Yine açan yoktu. Neredeydi? Bu havada bahçeye çıkmış olamazdı ve zaten bahçeden zili duyabileceğini biliyordum. Üçüncü kez çaldım ve parmağımı orada neredeyse on saniye tuttum. En azından David'in evde olmadığını biliyordum. Evde olsaydı şimdiye kadar çoktan kapının eşiğinden bana bağırmaya başlamıştı bile.

Kapı sımsıkı kapalıydı. Belki de alışverişe çıkmıştı. Ama bu yağmurda ne alışverişiydi bu? Hem bir şeye ihtiyacı olsaydı arabasını alıp büyük Sainsbury's'e giderdi. Şemsiyemi kapıda bırakıp ilk basamakları indim, ellerimi gözlerimin etrafına siper ederek cumba penceresinden içeri baktım. Burası David'in çalışma odası olduğu için pek bir şey görmeyi beklemiyordum ama Adele kitaplığın bulunduğu köşedeki berjerde oturuyordu. Bir kolu aşağı sarkıyordu, kendisi de o kadar aşağı kaymıştı ki eski tarz deri berjerden neredeyse aşağı düşecekti. Cama vurdum. "Adele! Benim! Uyan!"

Kıpırdamadı. İrkilmedi bile. Beni nasıl duymuyor olabilirdi ki? Daha sert vurdum. Yeniden adını söylerken bir yandan da "şu yan evdeki tatlı doktora" geldiğimi görecek herhangi bir can sıkıcı komşu olup olmadığına baktım. Hiç hareket yoktu. David işe gitmeden önce ona o ilaçlardan içirmiş olmalıydı; aklıma başka bir şey gelmiyordu. Belki ilacın dozunu kaçırmış, belki de ilaç ters tepki yapmıştı. *Lanet olsun.*

Yeniden ön kapıya baktım, saçlarım sırılsıklam olup yüzüme yapışmıştı ve ceketimin yakasından giren soğuk damlalar yüzünden titriyordum. Gözüme kocaman saksılar çarptı. *Anahtarlar*. Onları bulana kadar ıslak toprağı eşeledim. Birkaç santim dipteydi. Alt kilit açık olduğuna göre David en azından onu eve kilitlememişti, ki bu ilk endişemdi. Yale anahtarı çevirip kapıyı açtım.

Hızla çalışma odasına koşarken ayakkabılarım kusursuz parkelerde ıslak izler bıraktı ama umurumda değildi. David'in buraya geldiğimi fark etmesi umurumda bile değildi. O defteri kapamıştım artık.

"Adele," dedim onu omuzlarından hafifçe sarsarak. "Adele, uyan. Ben geldim." Başı öne düşünce bir an dehşete kapıldım ve öldüğünü sandım. Sonra göğsünün nazikçe inip kalktığını fark ettim. Elini tuttum; parmakları buz gibiydi. Burada ne zamandır oturuyordu acaba?

"Adele!" diye bağırdım adını. "Uyan!" Yine kıpırdamadı. Elini ovuşturarak ısıtmaya çalışırken ona tokat atmayı düşündüm. Ambulans mı çağırmalıydım? Kusturmaya mı çalışmalıydım? Onu yeniden, bu kez daha sert bir şekilde sarstım ve bir an işe yaramadığını düşündüm ama tam o sırada kendini toplayıp dik oturdu, kolçakları sıkıca tuttu. Gürültülü bir şekilde nefes alıp veriyordu, sanki boğuluyordu. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Öyle dokunaklı bir andı ki geri geri sendeledim. "Kahretsin, Adele."

Bana yabancıymışım gibi baktıktan sonra gözlerini kırpıştırdı. Gerginliğini üzerinden atarken nefes nefese etrafına baktı. "Louise, senin burada ne işin var?"

"İçeri kendim girdim. Kapıyı çaldım ama açmayınca ben de pencereden baktım. İyi misin?"

"Islanmışsın," dedi. Hâlâ şaşkındı. "Havluya ihtiyacın var."

"İyiyim ben. Senin için çok korktum. Bu sabah kaç tane ilaç içtin?"

"Sadece bir tane. Ben..." Aklını toplamaya çalışırken kaşlarını

çattı. "Yine buraya bakayım dedim. Ne aradığımı bilmiyorum. Herhangi bir şey. Sonra o kadar yorgun hissettim ki buraya oturdum."

"Öldüğünü sandım," dedim ve sinirlerim boşanınca gülmeye başladım. "Her neyse, seninle ilgili dosyası zaten burada değil." Bir anda dikkatini çekmiştim.

"Ne?"

"Dosya ofisinde. Gidip baktım. Ama önce," kolunu tutup onu berjerden kaldırdım, "kahve içsen iyi olacak."

Mutfakta oturuyorduk, fincanlarımız avuçlarımızdaydı ve dışarıda devam eden sağanak pencerelere vururken ona bulduğum dosyadan söz ettim. Her şeyi anlayabilmesi için sessizce ve yavaşça konuşuyordum.

"Önemli olan şu," dedim söyleyeceklerim bittikten sonra, yavaş yavaş, "bu notları on senedir alıyor. Belki de paranı sana vermemek için seni bir akıl hastanesine kapatmak istiyordu ama bunu kısa süre önce istemiş olabilir. Her şeyi on senedir planlıyor olamaz. Yani, olabilir mi? Çok saçma."

Adele önüne bakarken yüzü kederli görünüyordu. "Bence saçma değil," dedi en sonunda. "Sigorta poliçesi bu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gençken, annemle babamın ölümünden ve Westlands'ten sonra bazı sorunlar yaşadım ama konu bu değil. O dosyayı oluşturmasının nedeni bu değil. Konu Rob."

Kafam karışmıştı, kaşlarımı çattım. "Ne olmuş Rob'a?"

"Rob'un başına gelenlere dair şüphelerimi dile getirmeye karar verirsem diye oluşturduğu bir sigorta poliçesi o. Herkes kime inanır? Saygın bir doktora mı, yoksa onun deli karısına mı?"

"Anlamıyorum." Bu, çılgın evliliklerinde yeni bir girdaptı. "Rob'a ne oldu ki?"

"Rob, bizim hiç konuşmadığımız sırrımız," dedi ve uzun bir iç çekti. Sandalyede küçücük görünüyordu, düşürdüğü omuzları daracıktı; sanki kendini katlayıp ortadan kaybolmaya çalışıyordu. Daha da inceydi sanki. Buharlaşıyordu.

"Sana göstermek istediğim bir şey var," dedi. Ayağa kalkıp merdivenleri tırmanmaya başladığında onu takip ettim.

Kalbim küt küt atıyordu. En sonunda bu evliliğin temelindeki aklımı karıştıran şeyi öğrenecek miydim? Arkasından ebeveyn yatak odasına girdim. Tavanlar yüksekti ve ferah bir odaydı burası. Köşede ebeveyn banyosu vardı. Eften püften bir marka zincirinden değil de Liberty's gibi bir yerden alınmış gibi duran, dayanıklı ve geniş ferforje yataktan duvarların zeytin yeşiliyle tezat oluşturan Mısır pamuğundan üretilmiş, kahverengi nevresim takımına ve pahalı parkelere kadar her şey çok zarifti. Şifoniyerin arkasındaki duvarda yeşilin farklı tonlarında üç kalın çizgi tavandan yere kadar uzanıyordu. Ben hiçbir zaman bu kadar zevkli olamazdım.

"Buraya taşındığımızda her şey pembeydi," dedi. "Yer yer de kirli beyaz." Düşünceli gözlerle duvarlara baktı. "Bu renkleri onu denemek için seçtim. Bunlar annemle babamın evinin bulunduğu arazideki ormanın renkleri. Oraya hiç gitmeyiz. Westlands'ten sonra orada kaldım ve daha sonrasında hiç gitmedik. Rob oraya ziyarete geldiğinden beri." Parmaklarını duvarda, sanki soğuk bir boyaya değil de ağacın bir dalına dokunuyormuş gibi gezdirdi.

"Orada öylece bomboş ve unutulmuş halde durmasına rağmen David satmamakta ısrarcı." Yumuşak bir sesle, sanki kendi kendine konuşuyordu. "Sanırım paramın kontrolünü bana geri vermemesinin bir nedeni de bu. O evi satacağımı biliyor. Bu riski göze alamaz."

"Rob'a ne oldu?" diye sordum heyecandan kalbim deli gibi çarparken. O anda bana doğru döndü, gözleri kocaman açılmıştı ve çok güzeldi. Cevabı sanki dünyadaki en sıradan şeymiş gibi söyleyiverdi.

"Galiba David onu öldürdü."

Kendi kafamdaki bu şüpheyi yüksek sesle duyunca başımdan aşağı kaynar sular boşandı. Katil miydi o? Böyle bir şey olabilir miydi? Geri geri gittim, yatağı bulup kendimi üstüne bıraktım.

Galiba David onu öldürdü. Ian bana Lisa'nın hamile olduğunu söylediğinde kendimi nasıl hissettiysem şimdi de öyle hissediyordum ama bu kez her şey daha sertti.

"Rob, bende kalmaya gelmişti," diye devam etti Adele. "O korkunç ablası yüzünden o kadar mutsuzdu ki bana mesaj attı ve ben de Perth'e gelmesi için ısrar ettim. Bana karşı hep çok nazikti. Beni hayata geri döndürmüştü. Ben de ona yardım etmek istedim. Yaşadığı o berbat yerden uzakta kendine bir hayat kurması için ona para verebilirdim belki. Yakınlarımda olması beni mutlu ediyordu. Benim için yapmıştı, beni mutlu etmişti. Kendimi özel hissettirmişti bana. David'e evlendiğimizde Rob'un bir süre bizimle yaşamasını teklif ettim. En azından başının çaresine bakana kadar. David bu fikrimden hiç hoşlanmadı. Rob'u kıskanıyordu. David bana her zaman göz kulak olmuştu ama Westlands'teyken Rob onun rolünü ele geçirmişti. Böyle bir şey olmadığını söyleyip dursam da David, Rob ile aramızda arkadaşlıktan daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu. Rob'u seviyordum ama o şekilde değil. Onun da beni o şekilde sevdiğini düşünmüyordum. Biz kardeş gibiydik."

Ağzından çıkan her kelimeyi dehşet içinde heyecanla bekliyordum. "Ne oldu?" Ağzım kurumuştu ve kelimeleri telaffuz bile edemiyordum.

"Rob bende kalırken bir hafta sonu David geldi. Tanıştıklarında birbirlerini seveceklerini düşünüyordum. Birbirlerinden çok farklı da olsalar ikisini de sevmemin, onların da birbirlerini sevmelerine yeteceğine sanmıştım. Şimdi düşünüyorum da ne kadar safmışım. Rob çabalamakta kararlıydı. Tüm vahşiliğine rağmen mümkün olduğunca iyi davranmaya çalışıyordu ama David hiç oralı olmadı. Cumartesi biraz yumuşamış gibiydi, bu yüzden Rob bana yatağıma gidip ikisini baş başa bırakabileceğimi söyledi. Erkek erkeğe biraz zaman geçirmelerinin iyi olacağını düşünmüştü." Duvarların orman rengine baktı, gözleri sanki geçmiş orada yazılıymış gibi gezindi.

"Uyandığımda Rob gitmişti," diye devam etti. "David,

Rob'un gitmeye karar verdiğini söyledi. David'in gitmesi için ona para verdiğini düşündüm ama bu çok anlamsızdı. Ben zaten Rob'a para teklif etmiştim ve o arkadaşlığımızı bitirmek için rüşvet alacak biri değildi. Buna gülüp geçerdi. Bazen olanları yeni baştan düşündüğümde Rob'un David'e para konusunu açmış olabileceği fikrine kapılıyorum. Belki de David'e paramı iade etmesi gerektiğini söylemişti. Bana bu konuyu açmayacağını söylemişti ama kim bilir... Belki de açmıştı. Belki de David bu yüzden o korkunç hallerinden birine bürünmüştü. Belki kavga etmişlerdi ve işler çığırından çıkmıştı. Bildiğim tek şey, Rob'un bana veda etmeden asla gitmeyeceği."

"Emin misin?" diye sordum, evli eski sevgilimin rakibini öldürmüş olmasını içermeyen mantıklı bir şey bulmaya çalışarak. "Yani, belki de tartışmışlar ve kavga etmişlerdir, Rob da en iyisinin gitmek olduğuna karar vermiştir. Böyle bir şey mümkün, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Rob, uyuşturucusunu ve not defterini ambara saklamıştı. Onları David ile evlendikten sonra buldum ama Rob uyuşturucusunu asla arkasında bırakmazdı. Hele ki öfkeliyse. Bu durumda kafasının güzel olmasını isterdi."

"Bu konuda David ile konuştun mu hiç? Ona sordun mu?"

"Hayır. Çok çabuk evlendik, Rob'u son görüşümün üstünden bir ay falan geçmişti. David o zamana kadar çok değişmişti. İçine kapanmıştı. Bana karşı daha soğuktu. Sonra hamile olduğumu öğrendim." Ben durumun korkunçluğunu iliklerime kadar hissederken Adele'in gözleri doldu ama ağlamadı.

"Çok mutluydum. *Çok* mutlu. Ama David kürtaj olmamı istedi. Çocuğun kendisinden olduğundan şüpheliymiş. Bundan sonra küçük bir depresyon yaşadım. Galiba Rob'a dair korkularımla yüzleşememiştim, üstelik annemle babamın ölümün etkisini hâlâ üstümden atamamışken bir de kürtaj olmak zorunda kalmam bana çok ağır gelmişti. İngiltere'ye taşındıktan sonra David yumuşadı, bana göz kulak oldu ama İskoçya'daki evi satmayı reddetti."

"Sence Rob hâlâ orada mı?" dedim, geçmişlerinin içinde kaybolmuş, şimdiki zamanın dehşetine kapılmıştım. "Toprağın altında yani?"

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra başını evet dercesine salladı. "Rob bana bir şey söylemeden ortadan kaybolacak biri değildi. Bunu asla yapmazdı. Tek varlığı bendim. Benimle mutlaka temas kurardı." Yatağa, yanıma oturdu. "Tabii hayatta olsaydı."

Uzun bir süre ikimiz de hiç konuşmadık.

43

Adele

Biraz daha kalmak için ısrar etti. Belli ki bu konuyu konuşmaya devam etmek istiyordu. Sarsıldığını görebiliyordum ama aklı son hızla çalışmaya başlamıştı. O meraklı ve meşgul aklı. *Tık, tık, tık.* Hiç durmak bilmiyordu. Neden Rob'u hiç aramadığımı sorunca acıklı bir şekilde omuzlarımı silktim ve öğrenmek istemediğimi söyledim. David'i seviyordum ve onunla evliydim. Gençtim. O benim güvenli alanımdı. Yüzüme okkalı bir tokat atıp kendime gelmemi, gerçeklerle yüzleşmemi söylememesine şaşırmıştım. Bu korkak saçmalıkları dinleyen o değil de ben olsaydım aynen böyle yapardım. Ona yorgun olduğumu ve daha fazla bu konuyu konuşmak istemediğimi söylediğimde bana acıdığını gördüm. Sessizleşti.

Onu evden göndermek zor olmadı. David'in arayacağını, sonra biraz uzanacağımı söyleyince başıyla onaylayıp bana sarıldı, o ince ve sıkı kollarıyla beni sıktı ama bundan sonra ne yapacağını kestiremiyordum. Bana ya da kendisine nasıl yardım edebilirdi, bilmiyordum. Hem sonuç aynı olduğu sürece ne fark ederdi ki?

David, anlaştığımız vakitte aramadı; bu da dün gece söylediklerinde ne kadar ciddi olduğunun bir başka kanıtıydı. Ellerini benden çekiyordu. Belki de tehdidimi gerçekleştirmem için bana meydan okuyordu. Zavallı şey. Ne yapacağını iyice şaşırmış olmalıydı.

Nane çayı hazırlayıp yukarı çıktım ve soğuk yorganın altına girerek gözlerimi tavana diktim. Durumun vahametine rağmen oldukça sakindim. Hâlâ eksik parçalar vardı ve Louise'in hepsini bulup önüne koyduğum bu yapbozu tamamlayacağından emindim. Doğru zamanda bu sabahın anlamını kavrayacaktı. Anlamazsa ben ona göstermenin başka bir yolunu bulacaktım. Yine de hayat ilginç olduğunda daha güzeldi. Halimden epey memnundum.

Bir şeyi *söylemek* asla yeterli değildir. Ben Louise'e David'in yıllar önce yaptığını düşündüğüm şeyi *söylemiştim* ama kelimelerin hiçbir geçerliliği yoktu. Havada çınlayan anlık sesler dayanıklı değildi. Yazılı kelimeler belki daha kalıcı olabilirdi ama yine de insanlar birbirlerine hiç şüphe duymayacak kadar güvenmiyordu. Kimse gerçekten birbirini tanımıyordu.

Bir şeyin gerçekliğine inanmak için acı çekmeniz gerekirdi. Ellerinize çamur bulaşmalıydı. Tırnaklarınızla kazımalıydınız. David ile benim gerçeğim anlatarak anlaşılmazdı. Louise'in yangının öteki tarafına saf, temiz ve güven dolu çıkabilmesi için onu önce alevlerin için sürüklemeliydim. David en sonunda özgür kalıp yükünden kurtulacaksa Louise'in önce bu yükü taşıması gerekiyordu. Bu gerçek *onun* gerçeği olacaktı. Gerçeği David'e götürmeliydi.

Ve o zaman sır açığa çıkacaktı.

44

Louise

...Ailsa'nın o topal Gary ile uyuyakalmasını ya da sarhoşluktan sızmasını bekledikten sonra gideceğim. Onların da, bu boktan küçücük evin de, bu boktan küçücük evdeki boktan küçücük hayatlarının da canı cehenneme. Pilton iğrenç bir yer. Sanki dünya buradan ibaret. Belki onlar için böyledir. Benim için böyle olmayacak ama. Döner dönmez zil zurna sarhoş olmak istemem boşa değil. Rehabilitasyondan, her şeyden sonra o berbat Westlands'in bir mucize yaratacağını falan mı sandılar acaba? Aptal bunlar. Pislikler. Hepsi pislik ve bu pislikleri bana da yapışmaya çalışıyor. Gitmem umurlarında bile olmaz. Kurtulmuş olurlar. Evdeki bütün paradan da kurtulmuş olacaklar, ha ha! Adele'e gitmek için bu paraya ihtiyacım var ve bugün de sosyal yardım günüydü. Onların kaybı, benim kazancım.

Adele'i kısa süre sonra göreceğime inanamıyorum. Sanki gri dünyam bir anda renklendi. Ona mesaj atmadım. Hayır demesinden korktum. Korkunç hissederdim kendimi. Birini önemsemeye ve sevilmeyi beklemeye hiç alışık değilim. Kimseyi sevmeye alışık değilim. Rüyamda kapı görüp Adele'i hayal etmiş

olmasaydım herhalde şimdiye çoktan delirmiştim. Vedalaşırken gülüp espriler yapmıştım ama içimin acıdığını fark etmişti. Onun da içi acıyordu. Bunu benden saklamaya çalışmıştı ama bir yandan da oradan kurtulmak için can atıyordu. Onun bir hayatı vardı, parası vardı, David'i vardı. Benimse elimdeki tek şey cadaloz ablam ve onun yaşadığı, Edinburgh'taki boktan, göt kadar sosyal konut evi.

Ama artık özgürüm! Perth'e kadar ya otostop çekerim ya da trene binerim, sonra taksiye bin dedi, parasını o ödeyecek. Beni özlemiş, bunu fark ettim. Bu beni acayip mutlu ediyor. Ben onu güldürüyorum. Benim yanımdayken çok farklı biri. David ile tanışacağımı söyledi, çünkü bazı hafta sonları okuldan çıkıp ona geliyormuş. Anlaşacağımızı düşünüyor ama bence benimle o donuk David'in tek ortak noktası ikimizin de buna ikna olmamış olması. David beni istemeyecektir. Ben de onu istemiyorum. Yine de Adele için deneyeceğim. Hem zaten sürekli orada olmayacak ki. Adele mutlu olacaksa birkaç güç ona katlanabilirim. Hatta David oradayken ot bile içmemeye çalışabilirim. Donuk David'in neşemi kaçırmasına izin vermeyeceğim. Yarın yeniden Adele ile olacağım! Siktir git eski hayat, merhaba yeni hayat! Adele, Adele, Adele! Mutlu geleceğime çıkan kapım!

Defterde başka bir şey yazmıyordu; diğer yazdıkları yırtılmıştı. David mi yırtmıştı acaba? O sayfalarda onu suçlu çıkaracak şeyler mi yazıyordu? Beynim o kadar hızlı çalışıyordu ki kafatasımın yanmaya başladığını hissettim. David gerçekten Rob'u öldürmüş olabilir miydi? Belki de bu bir kazaydı. Belki de kavga etmişlerdi ve işler çığırından çıkmış, Rob düşerken kafasını çarpmıştı, olamaz mıydı?

Belki de Rob ölmemişti. Belki Adele yok yere endişe etmiş, Rob yalnızca evden ayrılmıştı. Adele, Rob'un para karşılığında evden öylece ayrılmayacağını söylemişti ama sonuçta ablasının parasını çalan o değil miydi? Deftere bakıldığında Adele'i sevdiğine hiç şüphe yoktu ama o yoksulluğun içinden geliyordu ve

belki de birkaç bin pound karşılığında hayır diyememişti. Ama David saklanacak bir şey yoksa neden o evi satmıyordu?

Sorular, sorular, sorular. David ve Adele hayatıma girdiğinden beri kafam sayısız soruyla doluydu. Bu ikili suyun içindeki yosunları andırıyordu. Ne zaman yüzüp uzaklaşmaya çalışsam bacaklarıma dolanıp beni dibe çekiyorlardı.

Rob'a ne olduğunu öğrenmeliydim. Onu bulmalıydım. Artık konu Adele ve David değildi, bunu *kendim* için öğrenmeliydim. Neler olup bittiğini *öğrenmeden* yaşayamazdım. Adam'ı beşi çeyrek geçeye kadar almama gerek yoktu, ben de sert bir kahve koydum ve sinirlerim yeterince laçkalaşmamış gibi dizüstü bilgisayarımı açtım. Bugünlerde kimseyi bulmak zor değildi. Rob, Adele'den yalnızca birkaç ay küçükse otuzuna daha gelmemiş olmalıydı. Eroinmanın teki de olsa izine rastlamam çok olasıydı, değil mi? İsminin düzgün bir şekilde yazılı olduğu ilk sayfayı açıp Google'a yazdım: *Robert Dominic Hoyle.*

Önümde bir liste açıldı; çeşit çeşit LinkedIn hesapları, birkaç Facebook hesabı ve birkaç yeni gazete haberi. Kalbim deli gibi çarparken isimlerin arasında gezindim ama hiçbiri ona uymuyordu. Fazla yaşlı, Amerikan, fazla gençtiler. Facebook'taki yaşı tutan bir profil Bradfordluydu ve gittiği okullar yazıyordu ama bu okulların hiçbiri İskoçya'da değildi. İsmini bu kez "kayıp ya da ölü" ibaresi ekleyerek arattım ama sonuç yine aynıydı. "Robert Dominic Hoyle Edinburgh" yazdım ve yine bir şey çıkmadı.

Bir yudum bile almadığım kahvem soğumuştu, elektronik sigarama da hiç dokunmamıştım. Neden ona dair hiçbir sonuç çıkmıyordu? David onu evden yolladıysa en azından bir süre daha yaşamaya devam etmiş olmalıydı. Mutlaka bir bilgisayarı ve interneti vardı. Ama herkesin Facebook'u var mıydı? Aslında defterden anladığım kadarıyla ne arkadaşı vardı ne arkadaşa ihtiyacı. Tek arkadaşı Adele ve muhtemelen birkaç eroinmandı. Facebook ona göre olmayabilirdi.

Belki de metruk bir binada yaşıyor, bütün parasını uyuşturucuya harcıyordu. Ama bu ihtimal bana pek gerçekçi gelmedi.

Eroinmanlar hilekâr olurdu; bütün bağımlılar böyleydi, şartlar onları böyle olmaya itiyordu. Rob'un paraya ihtiyacı olsaydı bir şekilde yeniden Adele'in hayatına girip ondan ya da David'den para alırdı. Belki de almıştı. Belki de David hâlâ bazen ona para yolluyor ama Adele'e bundan bahsetmiyordu. Ama neden böyle bir fedakârlık yapsın ki? Yine o büyük soruyla karşı karşıyaydım: O evi neden satmamıştı? Yoksa kiraya mı vermişti? O evden para kazanmak varken neden boş tutuyordu?

Bir anda cevabın belirmesini umarak ekrana baktım. Sonra aklıma bir fikir geldi. Rob'un ablası Ailsa. Onun da ismini yazdım ve âdeta samanlıkta iğne aramaya başladım. Tıpkı Rob'un ismi gibi ablasının isminde de hem ülkede hem dünyada bir sürü insan vardı. O sırada seçmen kayıtlarının yayımlandığı bir sitede yedi Ailsa ile karşılaştım ve içlerinden yalnızca biri Edinburgh'ta yaşıyordu.

İşte bu!

Site, adresi göstermek için para istiyordu ve ben de işsizliğin canı cehenneme diyerek bu parayı vermeye hazırdım ama bir sonraki sayfada Lothian'daki sanat festivaline dair küçük bir makale buldum. Makalede festivalde bazı küçük dükkânların hibe alarak stant açtıklarını okudum. Birinin adı *Candlewick*'ti ve sahibinin adı Ailsa Hoyle olarak geçiyordu. Candlewick'in bir internet sitesi ve Facebook sayfası vardı. Onu bulmuştum. En azından bulduğumu umuyordum. Dükkânın telefon numarası ekrandan gözüme girmişti sanki. Onu aramalıydım ama ne diyecektim? Deli gibi görünmeden nasıl söze girebilirdim? Yalan söylemem gerektiğini biliyordum ama nasıl bir yalan söyleyecektim?

Yeniden deftere baktığımda aklıma bir fikir geldi. Westlands. Bunu soracaktım. Arayan kimliğini gizlemek için sabit hattımı kullandım ama arama tuşuna basacak cesareti bulmadan önce birkaç dakika evin içinde dolanıp elektronik sigaramı içtim. *Tamam*, dedim en sonunda, bütün vücudum alev alev yanıyordu. *Yap şunu. Muhtemelen açmayacak bile.*

Açtı. Dükkândaki yardımcısı onu telefona çağırırken kalbim ağzımdan fırlayacak sandım.

"Ben Ailsa, nasıl yardımcı olabilirim?" Güçlü bir aksanı vardı. Bu sesi telefondaki orta sınıf nezaketinden sıyrılıp Rob'a bağırırken hayal edebiliyordum.

"Merhaba," dedim, kliniği arayan danışanlarla konuşurken takındığım derin ve pürüzsüz sesimle. "Sizi işteyken rahatsız ettiğim için özür dilerim ama biraz zamanınızı rica edeceğim. Ben Westlands kliniğinin ne kadar etkili olduğuna dair bir makale yazıyorum da..." Bir anda kliniğin nerede olduğuna ya da doktorların ismine dair hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Beni sorgulamaya kalkarsa bu numarayı devam ettiremeyecek kadar hazırlıksızdım. "Sanırım kardeşiniz bir süre orada kalmış. Robert Dominic Hoyle, değil mi? Onu bulmaya çalıştım ama hiçbir kayıtta izin rastlayamadım. Acaba sizde numarası var mı? Ya da benim numaramı ona verebilir misiniz diye merak ettim."

"Westlands mi?" Bir kahkaha patlattı. "Ay, hatırlıyorum. Zaman kaybından başka bir şey değildi. Robbie oradan çıktıktan birkaç gün sonra eski haline döndü. Cüzdanımdan paramı çalıp gecenin bir yarısı siktir olup gitti. Ağzımı bozduğum için kusura bakmayın." Durdu, belki de öfke dolu hatıraları arasında kaybolmuştu. "Ama maalesef size yardım edemem. Ondan bir daha hiç haber almadım. Muhtemelen ya öldü ya da bir kenar mahallede ölmek üzere falandır."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Kalbim ağzımdaydı.

"Üzülmenize gerek yok," dedi. "Çok uzun zaman önceydi. O çocuk pisliğin tekiydi. Böyle tipleri iyileştiremezsiniz."

Onu rahatsız ettiğim için özür dileyip nazikçe hoşça kalın dedim ama o çoktan telefonu kapamıştı bile. Soğuyan kahvemi döküp az önce olanları düşünürken yeni bir fincan koydum. Aslında olabilirdi. Belki de Adele şüphelerinde haklıydı. Ben şimdi şimdi görmeye başlıyordum. Bütün sorgulamalarıma rağmen en başından beri Rob'un hâlâ hayatta olabileceğini düşünmüştüm. Böyle şeyler gerçek hayatta olmazdı. Cinayet. Saklanmış cesetler.

Bunları yalnızca haberlerde, filmlerde, kitaplarda görürdük. Benim bu sıkıcı, sıradan hayatımda böyle bir şey olamazdı. Kahveyi boş verip dolabın arkasında Noel'den kalma bir şişe unutulmuş cini aldım. Toniğim olmadığı için epey bir miktar diyet kola ekledim ve büyük bir yudum içtikten sonra Adam'ın resim kâğıtlarıyla bir kalem alarak liste yapmaya koyuldum.

David – Ya para, ya kendini Adele'e karşı korumak istiyor ya da ikisini birden.

Rob – Ortadan kaybolmuş. Hâlâ o evde bir yerde mi? Yırtılan sayfalarda neler yazıyordu? Kavga ettikleri mi? David'in ona para teklif ettiği mi?

Defter bana Rob'un şüphelerinden birini hatırlattı, hemen onu da ekledim.

Adele'in annesiyle babası. Bu gerçekten kaza mıydı? Bundan en büyük çıkarı sağlayan DAVID olmuş.

Adele'in annesiyle babası. Tabii ya! Bu neden daha önce aklıma gelmemişti ki? İnternette bu konuyla ilgili bir şeyler olmalıydı. Yangın büyük bir haber olsa gerekti. Saate baktım, beşe çeyrek vardı. Gidip Adam'ı almam gerektiği için neredeyse öfkeden çığlık atacaktım. Böyle hissettiğim için kendimden nefret ettim. Kaç zamandır tatilden dönmesini dört gözle beklemişken şimdi hiç gerek olmadığı halde onu kreşe vermiştim ve yolumdan çekilmesini... ne yoluydu ki bu? *Cinayet* soruşturması mı? Bu korkunç saçmalığın farkına vardığımda neredeyse kendi kendime kahkaha atacaktım. Çünkü yaptığım şey gerçekten buydu. Bir cinayetin parçalarını birleştirmeye çalışıyordum.

Bir şişe şarap almam gerekecekti.

"Ama daha yatmak istemiyorum."

Oğlumu seviyordum ama ağlayıp sızlamalarından nefret ediyordum. Fransa'dan döndüğünden beri kesinlikle daha mızmızdı. "Yorgun değilim ki."

"Uyku vakti geldi, işte o kadar. Şimdi gidip pijamanı giy."

"Bir oyun daha."

"Şimdi dedim, Adam!" Öfleye pöfleye hızla odasına doğru yürüdü ama yüz ifadem bu konunun tartışmaya kapalı olduğunu açık seçik ortaya koyuyordu. Kreşten verdikleri resim ödevini onunla birlikte yapmıştım; çayını içmiş, oyun oynamıştı ve şimdi de internette hazine avına çıkabilmem için bir an önce uyumasını istiyordum. O uyanıkken bunu yapamazdım, sürekli başımda dikilip soru soracaktı. "Dişlerini fırçala!" diye bağırdım arkasından. Hemen sonra banyonun kapısı kapandı. Ergenlik yılları da böyle geçecekti herhalde. Huysuz, isyankâr ruh hallerinin arasına serpiştirilmiş ve tüm bu aksiliklere değecek küçük mutluluk anları.

Bu düşünce beni üzünce ayağa kalktım ve yeniden mutlu olması için ona kitap okuyup gönlünü aldım. İnternet on dakika daha bekleyebilirdi.

Saat yedi buçuk olduğunda uykuya dalmıştı, ben de kendime büyük bir kadeh beyaz şarap alıp yeniden bilgisayarımın başına geçtim.

Bu arama kolay olacaktı. Adele'in kızlık soyadını Rob'un defterinden bulup "Rutherford-Campbell yangını" yazdığımda çoğunluğunu gazete makalelerinin oluşturduğu bir dizi sonuca ulaştım. Makaleler hem yerel hem de ulusal basında yer almıştı. Sayfalara ulaşmam zor olmadı. O kadar çok bilgiye rastladım ki Adele bana defteri ilk verdiğinde, bana yangından ilk bahsettiğinde bunu hemen araştırmadığıma pişman oldum.

İlk başta fotoğraflar bir hayli dikkatimi çekti. Linkleri birbiri ardına açarken fotoğraflara dalmamak imkânsızdı. Önümde yaklaşık on beş sekme açıktı. Evin yangından önce ve sonra havadan çekilmiş fotoğraflarını görünce Adele'in oranın ne kadar büyük olduğu konusunda şaka yapmadığını anladım. Gördüğüm ikinci fotoğrafta evin bir kısmı kararmış ve alazlanmıştı ama evin sağlam kalan kısmı bile belki üç dört normal ev büyüklüğündeydi. Soluk renkli kalın taşlardan, en az iki yüzyıl önce ve soylu bir aile tarafından inşa edilmişti. Etrafını çevreleyen ormanlık arazi nedeniyle ev, meraklı gözlerden epey uzaktı. Şimdiki halini

hayal etmeye çalıştım. Acaba orasıyla ilgilenen biri var mıydı? Yoksa çoktan unutularak yabani otlarla sarmalanmış mıydı?

Adele'in annesiyle babasının bir fotoğrafını buldum. Annesi, Adele'in yüzünün dalgalı sudaki bir yansıması gibiydi. Hemen hemen aynı ama biraz farklıydı. Adele daha güzeldi, yüz hatları daha düzgündü ama annesi de onun gibi kahverengi saçlı ve yanık tenliydi. Aslında yatırım bankeri olan ve bu haberlere göre kamuoyunca bilinen yatırımlardan oluşan bir portfolyonun yanı sıra milyonlarca poundluk serveti olan babası (muhtemelen şehirde yaşarken çekilen bir fotoğrafında saçları beyazdı ve çok ciddi bir havası vardı) Barbour montu ve çizmeleriyle kameraya bakarken bambaşka görünüyordu. Temiz havadan ya da kaliteli şarabın ve leziz yemeklerin dozunu kaçırdığından yanakları kırmızıydı ve mutlu bir havası vardı.

Ailenin geriye kalan tek üyesi olan Adele'in de trajik güzelliğinin göze çarptığı bir fotoğrafı vardı. Hafif dolgun yüzü gençlikle ışıldıyordu ama yine de benim tanıdığım Adele'di. *Vâris* demişti gazetelerden biri onun için. Acaba ne kadar parası vardı? Epey varlıklı olduğu kesindi. Üçünün Noel'de çekilmiş fotoğrafında gözleri umursamaz bir neşeyle parıldıyordu.

Bulanık olan ve magazincilerin uzaktan çektiği türdeki bir fotoğrafında başı öne eğikti, bir eliyle yüzünü kapamıştı ve daha inceydi. Yanmış evin bahçesinde yürürken kot pantolonu üstünden düşecek gibiydi. Acı içindeydi. Yanındaki erkek elini Adele'in beline koymuştu ve yüzü sanki orada birilerinin gizlice fotoğraflarını çektiğini hissetmiş gibi doğrudan uzak mesafe kamerasına dönmüştü. Diğer kolu bandajlı ve askıdaydı. Yüzü bulanık olsa da onu tanımıştım. Temkinli, koruyucu ve yorgun bir havası vardı. İkisi de çok *genç* görünüyordu. Sanki bambaşka insanlardı. Fotoğrafa uzun bir süre baktıktan sonra hikâyeyi bambaşka açılardan ele alan onlarca haber makalesinin arasında kayboldum.

Adele'in annesiyle babasının verdiği partilerden, servetlerinden ve kızları doğduktan sonra Londra'dan taşındıklarından

bahseden haberler vardı. Ölümleriyle şoka girmiş ve çok üzülmüş gibi rol yapan ama aslında onları yargılayan komşuların alışıldık dedikodularıydı bunlar. Belli ki Adele yalnız bir çocuktu. Annesiyle babası onunla pek zaman geçirmiyordu. Fakir çiftçi çocuğun ailenin güzel kızını yangından nasıl kurtardığına dair romantik yazılara büyük yer verilmişti. Bazı kaynaklar Adele'in çocukken terapi gördüğünü söylüyordu.

Sonra gördüğüm yazı, parçası olmadığım hikâyeleriyle, David'in o günlerde Adele'e duyduğu aşkta, birbirlerine duydukları benim onlarla olan ilişkimi önemsiz kılan bağlılıklarında beni üzen her şeyi bir anda siliverdi. İki kelime alnıma çivi gibi çakıldı. Duygusallığımın sonu olan iki kelime. İlişkilerine burnumu sokmaktaki asıl amacımı bana hatırlatan iki kelime.

Kundakçılık şüphesi.

Daha sonraki haberlerde, duygusal magazin ziyafetinin sona ermesiyle bu kelimelerin anlamını iyice idrak ettim. Angus Wignall adındaki polis memurunun yangının verdiği hasarı incelerken bir fotoğrafı vardı. Muhtemelen otuzlarında tıknaz bir adamdı. Fotoğrafın altında yangının ne kadar hızlı başladığı yazıyordu. Atv'ler için ambarda benzin varilleri olduğundan söz ediliyordu. Kundakçılık ihtimali göz önünde bulundurulmalıydı.

Detektif Angus Wignall, David Martin'in kollarındaki üçüncü derece yanıklar için tedavi gördüğü Perth Royal Infirmary'den ayrılırken görüldü. Bazı kaynaklara göre, hastaneye bir çavuş eşliğinde giden detektif, kız arkadaşı Adele Rutherford-Campbell'i (17) yangından kurtardıktan sonra kahraman ilan edilen üniversite öğrencisiyle iki saat görüştü. Rutherford-Campbell'in annesiyle babası aynı yangında hayatını kaybetti. Detektif Wignall, bu ziyaretin devam eden soruşturma kapsamında gerçekleştiği dışında herhangi bir bilgi vermedi.

Daha fazlasını öğrenmek için haberleri özenle inceliyordum. Evin her türlü ihtiyacına koşan kâhyanın büyük bir hayal kırık-

lığı yaşadığından ve David'in babasının maddi sorunlarından bahsediliyor, Adele'in annesiyle babasının David ile olan ilişkisine onay vermediğine dikkat çekiliyordu. Tüm bu bilgiler açık açık ortaya atılan suçlamaları doğrular nitelikteydi ve David'e atfedilen kahramanlığın yerini *bambaşka* bir şey almıştı.

Araştırmaların üçüncü sayfasında, internetin artık daha belirsiz alanlara kaymaya başladığı sırada düğünlerine dair bir haber buldum. Aberfeld kasabasında mütevazı bir tören düzenlemişlerdi. Törene dair fotoğraf yoktu. Aklıma Adele'in şüpheleri ve son iki haberle bu haber arasında korkunç bir suçun işlenerek o çocuğun hayatını kaybetmiş olabileceği geldi. Belki de bu cinayet işlenen *ilk* korkunç suç değildi. David fakir bir çiftçi çocuğu olmaktan çıkıp varlıklı bir doktor olmayı ne kadar istiyordu? Gecenin bir yarısı evi ateş verecek kadar mı?

Şarabımı içip bir süre boşluğa bakarak bütün okuduklarımı sindirmeye çalıştım. Elimde yalnızca Rob'a dair birkaç şüphe varken polise gidemezdim; açıklamaya çalışırsam reddedilince deliren bir âşık gibi görünürdüm. Ama halihazırda David'den şüphelenen biri varsa, örneğin Angus Wignall gibi bir dedektif, o zaman anonim bir mektup ilgilerini çeker ve en azından o evi incelemezler miydi?

Detektifin adını Google'a yazınca hâlâ Perthshire'da yaşadığını ve artık Perth Emniyet Müdürlüğü'nde başkomiser olduğunu öğrendim. Adresi hemen bir kâğıda not ettim. Anonim bir mektubu ciddiye alır mıydı acaba? Yoksa çöpe mi atardı? Sanırım bu yıllar önce David'den ne kadar şüphelendiğine göre değişirdi. David'in gerçekten yangınla bir ilgisi olduğunu düşündüyse ama bunu kanıtlayamadıysa, o zaman ilgisini çekmeyi başarabilirdim. Hiçbir şey yapmamaktan iyiydi. Tüm bu soruların beni yiyip bitirmesinden iyiydi.

Belki de herhangi bir cesede rastlanmayacaktı. Belki de Ailsa haklıydı ve Rob yalnızca medeniyetten uzakta yaşayan bir eroinmandı. David masum olabilirdi (en azından bu suçta) ama en azından her şey açığa çıkar, Adele de şüphelerinden kurtulurdu.

Acaba Adele'e ne yapmayı planladığımdan bahsetmeli miydim? Buna gerek olmadığına karar verdim. Beni vazgeçirmeye çalışacağından emindim. Bütün korkularına ve endişelerine rağmen ortalığı velveleye vermekten çekiniyordu. David'e karşı her zaman fazla itaatkâr olmuştu ve şimdi de öyleydi. Şüphelerinin herkes tarafından duyulmasına neden olmamdan hoşlanmazdı.

Üstelik konu artık onlar değildi. Onlar, ben ya da üçünüzün herhangi bir kombinasyonu değildi. Konu Rob'du. Rob için adaletin yerini bulmasıydı. Bunu düşündükçe biraz tadım kaçsa da mektubu şu anda yazıp fikrimi değiştirmeden bir an önce yollayacaktım. Artık canıma tak etmişti. Sonra da işim bitecekti.

45
ÖNCE

Hissettiklerini anlatmak için kullanabileceği en doğru kelime *sıcaktı*. Rob yanındaydı ve Adele'in içi sıcacıktı. Alev alevdi. Rob, onun arkadaşıydı ve işte geri dönmüştü. Tek başına zaman geçirmek ona çok iyi gelmiş olsa da (şaşırtıcı derecede) Rob'un gelişi keyfini yerine getirmişti. Ev yeniden canlanmıştı. Rob'un bu evde Adele ya da David gibi anıları yoktu. Onu hiçbir şey bunaltamazdı ve bu da Adele'i özgürleştiriyordu. Rob buradayken mutsuz olmasına gerek yoktu.

Rob, Adele ona evi gösterirken kahkahalara boğuldu. Adele ona evin Westlands'ten daha büyük olmasa da onun kadar büyük olduğunu söylemişti ama Rob'un ona inanmadığı her halinden belliydi. Tur bitince Adele bile tek bir ailenin bu kadar büyük bir evde yaşamış olmasına gülüyordu. İkisi de Adele annesiyle babasının yanan odasını gösterdiği sırada sessizliğe gömüldü. Rob'un gözleri kocaman açılmıştı, bir süre öylece durdular. "Buradan çıkalım, berbat kokuyor," dedi Rob. Adele, Rob'u işte bu yüzden seviyordu. Ona duygularını anlatmak ya da iyi

olduğuna inandırmak zorunda değildi. Rob, Adele'i güçlü hissettiriyordu, çünkü onun güçlü olduğunu düşünüyordu.

Rob birkaç giysi, defter, birkaç bira ve uyuşturucu dışında yanında pek bir şey getirmemişti. Ottan bir miktardan aldıktan sonra Adele kalanı ambarlardan birine saklamayı önerdi.

"Eve gelen giden oluyor," dedi. "Haftada birkaç gün bir kadın gelip evi temizliyor ve yiyecek getiriyor. Avukatım bazen uğrar. Burada tek başıma olduğum için endişeleniyor. Bunun *yersiz* bir terapi olduğunu söylüyor. Ona göre ben bunun için fazla gençmişim." Gözlerini devirdi. Rob ile kıyaslandığında oldukça rahat bir hayat sürüyordu.

"Evet, doğru," dedi. "Sanki evi yakacaksın."

Adele'in gözleri duydukları karşısında fal taşı gibi açıldı ve bir kahkaha patlattı.

"Tanrım, sen tam bir pisliksin." Rob'un koluna girdi.

"Evet ama seni güldürüyorum." Bir an sustu. "Dürüst olsana, asıl korktuğun o insanların otu bulması mı, yoksa o kıymetli David'inin bulması mı?"

Adele bir süre cevap vermedi ama sonra iç çekti. "Evet, belki de esas konu David. Uyuşturucu karşıtı değil..." Rob'un yüzündeki kuşkucu bakışı gördü. "Gerçekten değil ama şu anda kafamın dumanlı olmasının iyi bir şey olacağını düşünmeyecektir. Bundan destek aldığımı sanır."

"Bu insanlar sürekli senin için endişelenip dururken nefes alman çok zor," dedi Rob. "Keşke onlar da seni benim görebildiğim gibi görebilse."

"Sen beni nasıl görüyorsun ki?" diye sordu Adele.

"Küllerinden yeniden doğan bir Zümrüdüanka gibi tabii ki."

Bunu duymak Adele'in hoşuna gitmişti. Hem de çok. Ona dünyanın önüne serili olduğunu hatırlatmıştı. Kol kola kuyuya doğru yürüdüler ve Adele kuru bir kuyunun pek işe yarayacağına inanmasa da içlerinden dilek dilediler.

Akşam dondurulmuş pizza pişirip Rob'un yanında getirdiği ucuz ve sert biraları içtiler, sonra da salondaki şöminenin önün-

de ot içtiler. Yerdeki yastıklara oturmuş sohbet ediyor, her şeye gülüyorlardı. Adele ottan derin bir nefes aldı. Bu tatlı ve neşeli kafayı çok seviyordu. Özlemişti bunu. Tıpkı Rob'u özlediği gibi.

Adele, Rob'un otunun durduğu çantayı görmüştü ve içinde bir miktar eroin olduğunu biliyordu ama Rob bundan hiç bahsetmeyince o da sormadı. Bu Adele'i ilgilendirmezdi. Eroin kullanmasını istemese de Westlands'teki terapistler gibi davranmak da istemiyordu. Rob'un mutlu olmasını istiyordu ve eğer bu biraz zamanını alacaksa da ona karışmamalıydı. Hem zaten o tam bir bağımlı değildi. Eğer öyle olsaydı böyle keskin zekâlı bir adam olmaz, çoktan ölüp giderdi. Üstelik Adele kollarında yeni izler görmemişti. Burnundan çekiyor ya da başka yöntemlerle kullanıyor olabilirdi. Buraya getirmesinin nedeni kötü bir gün geçirmesinden endişe etmesiydi belki de. Neyse ki ikisi de karanlık günlerden nasiplerini almışlardı.

İki tane tertemiz misafir odası vardı ama Rob ile birlikte Adele'in odasına geçtiler ve tişörtleriyle iç çamaşırlarını çıkarıp yan yana uzanarak tavanı seyretmeye başladılar. Adele, başka bir erkekle yatağa girmesini David'in bir ihanet olarak görüp görmeyeceğini merak ediyordu ama Rob ile çok yakın oldukları için aralarında cinsel hiçbir şey yoktu. Onlarınki çok daha saf bir ilişkiydi.

"Geldiğine çok sevindim," dedi Adele. "Seni özlemiştim."

"Gelmeme izin vermene çok sevindim." Durdu. "Burası çok sessiz. Dışarısı da çok karanlık. Sanki dünyadaki son insanlar bizmişiz gibi."

"Belki de öyleyizdir. Belki de kıyamet kopmuştur."

"Dünyayı zombiler istila etmesin de," diyerek homurdandı Rob. "İnsanlar yaşarken bile yeterince sıkıcı."

"Sence annemle babamı pek özlememem yanlış bir şey mi?" diye sordu Adele. Bu konu aklını epey kurcalıyordu. Bu onu nasıl bir insan yapardı? Acaba o kötü biri miydi?

"Hayır," diye cevapladı Rob. "Duyguların doğrusu yanlışı olmaz. Önemli olan sadece nasıl hissettiğin."

Adele bunu bir süre düşündü. Önemli olan nasıl hissettiğin. Bunu duymak ona iyi gelmişti.

"Hayattaki amacın ne?" diye sordu.

"Westlands'teki terapistler gibisi."

"Ciddiyim ben." Rob, sorulara komik bir şey söyleyerek cevap vermekte çok ustaydı ama bu kez Adele oyuna gelmeyecekti. "Bir amacın olmalı."

"Bilmiyorum." Tavana baktı. "Bunu hiç düşünmemiştim. Ben *kariyer* sahibi bir aileden gelmiyorum. İşsizlik maaşıyla takılan tiplerdi. Ya sen? Donuk David ile evlenmek ve bebek David'ler doğurmak dışında ne istiyorsun?"

Adele, Rob'a vurup gülmeye başladı ama içten içe bunun o kadar kötü bir şey olup olmadığını merak ediyordu. Yapmak istediği buydu. Hep yapmak istediği buydu.

"Biraz bizimle kalsana. İstediğin kadar kal. Geleceğine dair ne yapacağına karar verene kadar."

"Güzel fikir ama siz evlendikten sonra David'in beni buralarda isteyeceğini hiç sanmıyorum."

"Onunla tanışmadan önce onu yargılamamalısın. Yakında doktor olacak. Onun işi insanlara yardım etmek."

"Hımm."

Sesleri karanlığın içinde sahipsiz yankılanıyordu. Adele, Rob'un elini tutup sıktı. "Her neyse, artık zenginim ve sana yardım edeceğim."

"Tatlım, bunu hatırlatmaktan nefret ediyorum ama sen paranı devrettin ve teknik olarak zengin olan David."

"Ah, kapa çeneni." Bu işi halletmesi gerekirdi ama hiç oralı değildi. David hızlı arabalar satın almıyor ya da üniversitede zengin hayatı yaşamıyordu. Bu düşünce bile onu güldürmeye yetti. Aslında David'in parasını, paralarını kendisinden daha iyi yöneteceğine inanıyordu. O, hayatı boyunca üçün beşin hesabını yapmak zorunda kalmıştı ama Adele'in hiçbir zaman bunları dert etmesi gerekmemişti.

Birkaç hafta sonra David eve geldiğinde bunu onunla konu-

şacaktı. Yarın da Rob'un burada olduğunu söyleyecekti. Terapi planını gerektiği gibi uygulamıyor olmasını umursayacağını sanmıyordu. Hem Rob onun en iyi terapi yöntemiydi.

"Seni seviyorum Rob," diye fısıldadı, kıkırdaşmaları sessizleştiğinde. "Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Ben de seni seviyorum Adele," diye cevap verdi Rob. "Benim Zümrüdüanka'ya dönüşen trajik Uyuyan Güzel'im. Ben de seni seviyorum."

46

Adele

Günler günleri kovaladı ve her biri sanki bir hafta sürdü. Oysa Louise'e ettiğim *önemli itirafların* üstünden daha kırk sekiz saat geçmemişti. Hiçbir şey yapmadan öylece beklemek çok can sıkıcıydı ama şu an izleyip görmek dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu. David eve geldiğinde baş ağrısı ya da yorgunluk bahanesiyle odama saklandım. David konuşmak yerine belli belirsiz bir rahatlıkla başıyla onaylamıştı. Buzdolabında ara sıra tırtıkladığı yemeklerden koymuştum ama sanki zehirli ya da *hastalıklıymış* gibi ağzına sürmedi. Benimle zaman geçirmemesini kafama daha çok takmalıydım ama ben daha çok Louise'in hayatıyla ilgilendiğim için David'in varlığı bana ayak bağı olurdu.

Keşke daha geç saatlere kadar çalışsaydı. Eskiden bunu asla istemezdim ama şimdi tetikteydim. Her şeyi alaşağı edeceğim *o âni* bekliyordum. Bunu kaçıramazdım.

Ya benim *orada* olmam gerekirken David bir anda benim onunla ilgilenmemi isterse? O zaman ne olacaktı? Yapbozun bütün parçalarının havaya ne zaman fırlatılacağını *bilmek* istiyordum.

Her ihtimale karşı yatak odasının kapısını kilitledim ama zaten yanıma gelmeye niyeti yoktu. Louise'e de gitmemişti ve bu da iyi bir şeydi. İkisinin bir arada olmaması gerekiyordu ve öyle de olmuştu. Şu anda Louise'in ona kapıyı açacağından bile şüpheliydim. O mektubu yolladıktan sonra böyle bir şeye izin vermezdi. Dün gece geç saatlerde gizli gizli mesajlaştıktan sonra o fark etmese de keyfimden dört köşe olmuştum. Yolladığını bildiğimi bilmediği o mektup ve David'e yönelttiği suçlamalar yüzünden vicdan azabı çekiyordu. Louise'e mesaj atıp David'in davranışlarında bir tuhaflık olduğunu, her şeyi benim biraz abartmış olabileceğimi ve tüm bunları unutmamız gerektiğini söylediğimde konuyu değiştirdi. İnsanlar bir konu hakkında kendilerini kötü hissettiğinde mutlaka konuyu değiştirirler. Ama bu kez konuyu rüyalarından bahsetmek için değiştirdi. Bana *tuhaf ikinci kapıdan* ve bir an kendini oturma odasından kendi bedeninin üstünde yükselmiş halde gördüğünden bahsetti. O sırada uyumuyor, derin nefes alarak baş ağrısını geçirmeye çalışıyordu ve her şey o sırada cereyan etmişti.

Bunu duyunca büyük bir heyecana kapılmış olsam da benim başıma daha önce hiç böyle bir şey gelmediğini, zaten uyku ilacı kullandığım için şu anda ilk kapıdan bile geçemediğimi söyledim. Bundan hoşnuttum. Bu hiçlik hissi bana iyi gelmişti. Var olmama hissi. Mesajımda ona bazen bir hiç olmak istediğimi söyledim. Bu sözlerimi okurken ne hissettiğini merak ediyordum. Daha sonra söyleyeceklerime dair birer ipucuydu bunlar. Aklını kurcalayıp duracaktı.

Ona yeniden David'den bahsettikten sonra sohbetimizi sonlandırdı. Galiba artık bana iki kez ihanet etmiş gibi hissediyordu. Zavallı, hassas Adele'in sırlarının açığa çıkmasını istemediğini biliyordu. Özellikle de o tehlikeli David evdeyken. Yine de kendini ikimiz için yeterince güçlü görüyordu. En iyisini bildiğini sanıyordu. Polis, Louise'in şüpheleri ayyuka çıktıktan önce mi, yoksa sonra mı gelecekti acaba? Belki de hiç gelmeyeceklerdi. Polisin, Louise'in mektubunu ciddiye almaya karar vermeleri

halinde bile buraya hemen intikal edebileceklerini sanmıyordum ama yine de kulağım kapıdaydı. Mektubu hiç umursamayabilirlerdi. Belki onlara bir de ben mektup yazmalıydım. Bu insanı cezbedecek kadar kapkaranlık bir fikirdi ama şimdilik vazgeçtim. Önce olanları izleyecektim.

Sırlar, sırlar, sırlar. Yakından baktığınızda insanların tepeden tırnağa sırlarla dolu olduğunu görürsünüz. Louise'in de birçok sırrı vardı ve bu mektup en yeni sırrıydı. Bana mektuptan söz etmediği için kendimi biraz ihanete uğramış gibi hissediyordum. Benim en iyi arkadaşım olması gerekirken attığı adımlarla benim hislerimi hiçe saymıştı ama öfkeme hâkim oldum. Louise, ondan tam olarak istediğimi yapıyordu.

Tıpkı vücuduma bakmamın ve spor yapmamın bir öneminin kalmaması gibi artık duygularımın da bir önemi yoktu.

Sonuçta bunun ne anlamı vardı ki? Kısa süre sonra ölecektim.

47

Louise

Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum; polisin bir anda kapımda bitip mektubu yüzüme sallayarak yazdıklarımı açıklamamı isteyecek hali yoktu. Otobüse binip Crouch End'e gitmiş, muhtemelen buradakiyle aynı postaneyi kullanıyor olmalarına rağmen mektubu oradan göndermiştim. Mektupla aramda mesafe olsun istemiştim. Nihayet kutuya attığım zarf ter içinde kalan ellerim yüzünden sırılsıklam olmuştu.

Yine de sürekli midem bulanıyordu. Bir de David dün gece bana mesaj atmıştı. Buluşup konuşmak istiyordu. Yazdıklarına yaklaşık bir saat boyunca bakıp durdum. Başım zonkluyordu ama en sonunda mesajı görmezden geldim. Ne konuşmak istiyordu ki? Tehditlerine devam mı edecekti? Zaten sarhoştu; otomatik düzeltme bile bazı yerlerde yetersiz kalmıştı. Dürüst olmak gerekirse ikisiyle de konuşmaya niyetim yoktu. Adele, David'in değiştiğini ve belki de kendisinin bu konuları fazla düşündüğünü söyleyen bir mesaj atmıştı. Bana Rob hakkında her şeyi anlattığı için sonradan pişman olduğundan emindim. Bir sırrı paylaşırken o an kendinizi harika hissederdiniz ama sonra

bu bir yüke dönüşürdü. Bir şeyi serbest bıraktıktan sonra onu bir daha asla geri alamayacak olma hissi insanın içine otururdu. Artık başka biri geleceğiniz hakkında güç sahibiydi. Sırlardan hep bu yüzden nefret etmiştim. Tutması imkânsızdı. Sophie'nin sırlarını öğrenmekten nefret ediyor, bir gün şarabın verdiği neşeyle her şeyi Jay'in yanında anlatacağımdan korkuyordum. Gırtlağıma kadar sırla dolmamışım gibi şimdi bir de Adele'in sırlarını öğrenmiştim. Adele, o mektubu yollamamdan çok rahatsız olacaktı ve bunun için onu suçlayamazdım. Ama başka ne yapabilirdim ki? En sonunda mesajlarımızın konusunu rüyalarıma getirdim. Ona ikinci kapıdan geçerek bedenimi terk etmişim gibi tuhaf bir hisse kapıldığımdan söz ettim. Evliliklerinin tuhaflığından ve David'in bir katil olduğuna dair gerçek bir olasılıktansa benim rüyalarım çok daha güvenli bir konuydu.

Başım hâlâ yok saymayı başaramadığım bir zonklama şeklinde ağrıyordu. Adam'ı eğlence merkezindeki doğum günü partisinden almak için temiz havaya çıkmış olmama rağmen midemin bulantısı geçmek bilmiyordu. Pek uyumamıştım. Bu aralar yatağımda yorgun bir şekilde uzanıyordum ama ışıklar söner sönmez beynimdeki ışıklar yanıyordu. Galiba mutlak bir uykusuzluktansa gece gördüğüm karabasanları tercih ederdim. O zamanlar hayat daha kolaydı. *Bardaki adamdan* öncesi...

Adam tıka basa sandviç ve şeker yediği için paketlenmiş pasta dilimini buzdolabına koyduk. Sonra o aşırı pahalı parti çantasında ne var ne yok bakmak için odasına koştu. Ben çantanın içine bakmak bile istemiyordum; Adam'ın doğum günü hızla yaklaşıyordu ve ihtiyacı olmayan çocuklara pahalı çerçöp alacak param yoktu. Bu hiç adil değildi. Ian bana yardım edebilirdi. Konu Adam olduğunda kesenin ağzını açıyordu ama ben yorgundum, stresliydim ve her şeyin yavaşlamasına ihtiyacım vardı.

"Başım ağrıyor," dedim Adam'ın kapısının önünden geçerken. "Biraz uzanacağım, olur mu?" Başını evet dercesine sallayarak gülümsedi. Bugün çok usluydu ve böyle bir çocuğum olduğu için ne kadar şanslı olduğumu hatırladım.

"Bir şey ihtiyacın olursa beni uyandır."

Uyuyacağımı hiç sanmıyordum, tek istediğim perdeleri kapayıp karanlık odada öylece uzanmak ve bu baş ağrısının geçmesini dilemekti. İki tane ilaç alarak odama geçtim, soğuk yastığı başımın altına sokup uzun bir iç çektim. Yarım saat bile bana yeterdi. Baş ağrım o kadar sertti ki hiçbir şey düşünecek halim yoktu. Dikkatimi derin derin nefes almaya verdim. Kalbim ve başım çılgın âşıklar gibi birlikte zonkluyordu. O bitmek bilmez sıkıcı yoga videolarındaki gibi omuzlarımdaki, ellerimdeki ve ayaklarımdaki gerginlikten kurtulmaya çalıştım. Vücudumdaki bütün nefesi boşaltıp her nefes verişimde zihnimi boşalttım. Ben rahatladıkça ağrım da biraz azalıyordu. Yatağın içine göçmüş gibi duran kollarım ağırdı. Bir süreliğine kaçıp gitmek. İhtiyacım olan şey buydu.

Bu kez kapıyı çok hızlı gördüm. Gümüş bir ışıltı gözüme çarptı. Işık huzmeleri ve sonrasında...

...yukarıdan kendime bakıyordum. Ağzım aralık, gözlerim kapalıydı. Derin nefes almaya devam ediyorsam bile belli olmuyordu. Ölü gibi görünüyordum. Bomboştum.

Bomboşum. Bu düşünce soğuk bir su gibi bütün vücuduma doldu. *Yukarıdayım. Bu yalnızca... bir beden. Bir makine. Benim makinem. Ama onu kontrol eden kimse yok. Evde kimse yok.*

Bunu son yaşayışımdaki telaşıma direnerek bir süre havada kaldım. Başım ağrımıyordu. Herhangi bir hissim yoktu: ne kolum, ne bacağım, ne gerginliğim, ne de nefesim vardı. Belki de bu bir rüyaydı. Farklı türde bir rüya. Yine de *bir şeydi* bu. Bedenime doğru ilerlerken ona doğru çekildiğimi hissettim. Durmak için kendimi zorladım. İstersem bedenime dönebilirdim ama bunu istiyor muydum?

Avizenin kenarındaki tozu görebiliyordum; unutulmuş, gri ve kalındı. Sanki dönüş yolunu tamamen şaşıracakmışım gibi bedenimin gözümün önünden kaybolmasından korksam da kapıya doğru hafifçe geri çekildim. Arkamda, yatakta uzanan korkutucu derecede hareketsiz bedenimi aynada görebiliyordum

ama yansımam yoktu. *Bana Kont Drakula deyin.* Taş kesmiş gibiydim ama bu o kadar gerçeküstüydü ki bir yandan da tuhaf bir şekilde eğleniyordum.

Korkum geçmeye başlayınca başka bir şey hissettim. Özgürdüm. Serbest kalmıştım. Hiç ağırlığım yoktu. Adam'ın odasına gidebilirdim ama beni *görmesinden* korkuyordum. Nereye gidebilirdim peki? Ne kadar *uzağa* gidebilirdim?

Yan kapıya. Laura'nın evine. Sihirli değneğini sallayan bir tür periymişim gibi bir anda kendimi o evde bulacağımı sandım ama hiçbir şey olmadı. İyice odaklandım. Kendimi Laura'nın evinde hayal ettim. Duvarlardan birinin neredeyse tamamını kaplayan o devasa televizyonu, nefret etmem gerekirken beni gülümseten o çirkinlik abidesi sahte deriden pembe koltuğunu, yalnızca küçük çocuğunuz yoksa eve alabileceğiniz krem renkli halıyı görmeye çalıştım. Koltuk, halı, şeker renkli dekorasyon. O evde olmak *istedim.* Derken, sanki bir rüzgâra kapılmışım gibi kendimi o evde buldum.

Laura üstünde kot pantolonu, yeşil ve bol polarıyla koltuğa oturmuş televizyonda *Friends*'in tekrar bölümlerini izliyordu. *Fruit and Nut* markalı çikolatasından bir sıra koparıp ağzına attı. Üstünde küçük ve tatlı çiçek desenleri olan bir kahve fincanı yanında duruyordu. Beni fark etmesini, şaşkınlık içinde bana bakmasını ve oturma odasına nasıl girdiğimi sormasını bekledim ama sormadı. Daha güzel bir şey söylemesi umuduyla tam önünde durdum ama yine tek kelime etmedi. Gülmek istedim. Delilikti bu. Belki de deliydim. Belki David bana da Adele'e içirttiği o ilaçlardan vermeliydi.

David ve Adele. Mutfakları. O kadar uzaklaşabilir miydim? Odaklandım, granit tezgâhı, pahalı yer karolarını, mutfağın düzenini bozmaması için buzdolabının kenarına gizlice asılmış kullanılmayan takvimi hayal ettim. O an bir şeylerin değiştiğini hissettim. Rüzgârın nefesi yükselerek beni oraya taşıyacak sandım ama hiçbir şey olmadı.

Bu tuhaf ve görünmez "ben"in en içinde kendimi gergin bir

lastik bandın ucunda gibi hissediyordum. Yeniden denedim ama daha fazla uzaklaşamıyordum, sanki bedenim beni emekleyen bir bebek gibi geri çekiyordu. Laura'nın mutfağından çıkarken bu kez daha dikkatli davrandım. Bu sırada yıkanmamış bulaşıklar gözümden kaçmamıştı. Çok fazla değillerdi ama tembel bir gün geçirdiğinin kanıtıydı. Kapıdan çıkıp evlerimizin arasındaki açık koridorda yürüdüm. Adam'ı partiden alırken havanın soğuk olmasına rağmen şu anda bunu hissetmiyordum.

Hissedemezsin, çünkü aslında burada değilsin, dedim kendi kendime. *Sadece bir kapıdan geçtin.*

Sanki bütün stresim ve gerginliğim geride kalmış gibi kendimi harika hissediyordum ve tamamen özgürleşmiştim. Ne hormon, ne yorgunluk, ne ruh halimi düzenleyen kimyasallar; ben sadece *bendim,* artık o *ben* her kimse.

Yeniden Adele'in evine gidip iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim ve bu kez koridorun sonuna kadar ilerleyebilmiş olsam da daha uzağa gidemedim. Lastik kopma noktasına gelene kadar gerilmişti ve ne kadar direnirsem direneyim beni yavaşça geriye çekiyordu. Yüksekliğin, neredeyse *uçuyormuşum* hissinin tadını çıkararak kapıma doğru hareket ettim ve sonra eve girdim.

"Anne!" dediğini duydum yüzünü görmeden önce.

Yatak odamdaydım, Adam yatağımın hemen yanında kolumu çekiştiriyordu ve bir elimde cep telefonum vardı.

"Uyan anne! Uyan!" Beni sarsarken ağlamak üzereydi. Başım yana düşmüştü ve avucunun içindeki elim ölü eli gibiydi. Acaba ne zamandır yanımdaydı? Ben ne kadardır rüyamda geziniyordum? En fazla on dakika olmuş olmalıydı ama bebeğimi beni uyandırmaya çalışmasına neden olacak kadar endişelendirmişti. Onu bu kadar üzgün görünce telaşlandım ve...

...derin bir nefes alarak yatağımın içinde oturdum. Gözlerimi kocaman açmıştım. Varlığımın bütün hücrelerinin ani ağırlığını hissettim ve kalbim şokun etkisiyle deli gibi çarpmaya başladı. Adam sendeleyerek birkaç adım geri çekilince buz gibi ellerimle onun sıcacık ellerine uzandım.

"Annen burada," dedim defalarca, dünyama ve bedenime geri döndüğümde. "Annen burada."

"Seni uyandıramadım," dedi başı omzumdayken. Güvenli dünyası bir anda sarsılmış, anlayamadığı bir yarı ölüm hissi yaşamıştı. "Uyanmak bilmedin. Telefonun çaldı. Bir kadın aradı."

"Tamam," diye mırıldandım. "Annen burada." Kimi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyordum; onu mu yoksa kendimi mi? Ayağa kalktığımda başım hafifçe dönüyordu. Adam'ın altdudağı belli belirsiz titremeye devam ederken telefonu bana uzattı. Aldım.

"Efendim?"

"Louise?"

Adele'di. Sesi yumuşacık olmasına rağmen beni bir anda kendime getirmeye yetmişti. Adele beni asla aramazdı.

Adam beni izlemeye devam ediyordu, hayatta ve sağlıklı olduğuma inanmamış gibi bir hali vardı. Gülümsedim ve ağzımı oynatarak kendine bir meyve suyu koyup çizgi film seyretmesini söyledim. Uslu bir çocuktu ve çok istemese bile söyleneni yapardı.

"İyi misin?" diye sordum Adele'e. Hareketsizlikten üşüdüğüm için ürperdim.

"Ben... geçen gün sana söylediğim her şeyi unutmanı istiyorum. Aptalcaydı. Gülünç fikirlerdi. Hepsini unut gitsin." Sırrını paylaştığına pişman olduğu için mesafeyi biraz açmak isteyen biri gibi soğuk konuşuyordu.

"Bana hiç de aptalca gelmedi." Mektubun parmaklarımın arasından posta kutusuna kayışını düşündüm ve vicdan azabından mideme sancılar girdi. Ona şu anda mektuptan söz edemezdim.

"Aptalcaydı," diye kestirip attı. Daha önce bu şekilde konuştuğuna hiç şahit olmamıştım. "Seni evlilik sorunlarıma dâhil ettiğim için özür dilerim. Ama gerçekten iyiyiz biz. Bu konuyu bir daha açmazsan sevinirim."

"Bir şey mi oldu?" Sanki konuşan bir başkasıydı. Sesi bile onun sesine benzemiyordu. O her zaman nazik davranırdı. Acaba kavga mı etmişlerdi? David, Adele'i tehdit mi etmişti?

"Bir şey olduğu yok. Ben yalnızca kafamda fazla kuruyorum."

"Ama seninle ilgili oluşturduğu dosyayı ben kafamdan uydurmadım." Pat diye söyleyivermiştim. Az önce olanlar yüzünden hâlâ tam olarak kendime gelememiştim ve bana ilk kez telefon açmış olması biraz hazindi. "Ya Rob?"

"Rob'u unut gitsin," dedi. "Her şeyi unut." Hoşça kal bile demeden telefonu kapadı. Bu yaptığına gücenmeli ya da sinirlenmeliydim ama hiç de öyle olmadı. Yalnızca kafam karışmıştı. David ona bir şey mi yapmıştı?

Bir süre telefona öylece bakakaldım. Yalnızca yan komşuma değil de onun evine girebilmiş olsaydım neler görürdüm acaba? Kavga mı? Tehdit mi? Gözyaşı mı? Burada böyle oturup düşününce görünmez bir bedenle oradan oraya gitme fikri delilik gibi gelmişti. Ben gerçekten Laura'nın evine gitmiş miydim? Yatağımda uzanmaya devam ederken hem de? Bu nasıl olabilirdi ki?

Adam'ı odasında, plastik dinozoruyla zoraki oynadığı yatağının üstünde hüzünlü gözlerle otururken buldum. Küçücük görünüyordu sanki.

"Neden uyanmadın?" dedi. "Seni uzun süre sarstım."

"Uyandım işte!" Sırıttım ve sanki normal bir şeymiş gibi davrandım ama bunun (*bu* her ne idiyse) o evdeyken bir daha asla olmayacağına söz verdim. Ona meyve suyu getirmeye giderken baş ağrımın geçtiğini fark ettim. Birlikte koltukta çizgi film izleyecektik. Adele'in aramasına rağmen gerginliğimi üzerimden atmıştım. Mektubu yollamıştım ve onu geri getiremezdim. Aslında Adele'in bana karşı sakin davranması içime su serpmişti. Belki de hayatımı yeniden rayına sokabilmem için ihtiyaç duyduğum mesafe buydu ve böylece, binde bir ihtimal gerçek olursa ve polis o evin her yerini ararsa, bu konuda çektiğim vicdan azabı az da olsa hafiflerdi. Günlerdir ilk kez kendimi canlı ve zinde hissediyordum. Sanki bedenimden sıyrılmak, kendim için endişelenmeme hiç gerek kalmadan, onu onaracak zamanı tanımıştı bana.

Yaptığım şey bu muydu? Gerçekten bedenimi terk mi etmiştim? Bunu düşünmek bile çılgınlıktı. Ama bu ilk kez olmuyordu. Bunu artık biliyordum. Adam'ın yatak odasına da gitmiştim. Bir kez kendi bedenimin üstünde yükselmiştim. Şimdi de bu olmuştu. Hepsinde de o gümüş kapıdan geçmiştim. Ama bu gerçek miydi, yoksa rüya mı görüyordum?

Çizgi film devam ederken kapıdan çıkıp Laura'nın evine gittim. Kapıyı çalarken tir tir titriyordum. Bu delilikti. Ben deliydim.

"Merhaba." Üstünde kot pantolon ve yeşil bir polar vardı. "Nasılsın?" Bir süre tek kelime etmeden öylece bakınca kaşlarını çattı. "İyi misin sen?"

"Evet!" dedim zoraki gülümseyerek. "Televizyonuna bir bakabilir miyim? Adam'a uzun süre önce daha büyük bir televizyon alacağıma dair söz verdim ve internetten Argos'a da baktım ama salon için kaç ekran almam gerektiğini kestiremedim. Hemen bakıp çıkacağım. Rahatsız ettiğim için üzgünüm."

"Sorun değil, dağınıklık için kusura bakma." İçeri girip onu takip ettim. Mutfak tarafında tabaklar vardı ve tıpkı rüyamda gördüğüm gibi duruyorlardı. Bir tanesinin üstünde tost ya da domuz pastırmalı sandviç kırıntıları vardı.

"Salon için fazla büyük," dedi, "ama ben çok seviyorum. Kırk altı inç, bu da en azından gözlük takmadan seyredebileceğim anlamına geliyor." O gülünce ben de ona katıldım ama aslında dinlediğim yoktu. *Fruit and Nut* çikolatası koltuğun kolçağında duruyordu. Çiçekli kahve fincanı ise sehpadaydı. Televizyonda *Friends* vardı.

"Teşekkürler," diye geveledim. "Çok yardımcı oldun."

"Sorun değil, ne zaman istersen." Bana akşam kiminle buluştuğuma ve kartların gerçek bir aşkı işaret edip etmediğine dair sorular sormaya çalışsa da o evden çıkmak için sabırsızlanıyordum. Başım uğulduyordu ve Adele'in beni aradığını tamamıyla unutmuştum. Ben bu eve gelmiştim. Laura'yı görmüştüm. Tıpkı suyunu döktüğü o gece Adam'ın odasına girmiş olmam gibi.

Koltuğuma geri dönünce Adam koynuma sokuldu. Beni uyandıramadığında kapıldığı korkuyu hâlâ üstünden atamamıştı. Dalıp gittiği çizgi filme baktım. Uykudayken yaptıklarım nasıl mümkün olabilirdi?

Gece geç vakit, karanlığın içinde yatağımda tek kaldığımda aklıma korkunç fikirler geldi, olasılıklarla tüylerim diken diken oldu.

Adam beni uyandıramamıştı. Buz kesen kollarımı çekiştirirken bu işte bir tuhaflık olduğunu düşünmüştü. Bense uyanınca yatağın içinde doğrulmuştum ve nefes nefeseydim. Hiç normal bir uyanış değildi bu.

Adele'i uyandırmaya çalıştığımda ona da aynı şey olmuştu.

İkinci kapı hakkında yalan söylemişti.

48

Adele

Gerçek aşk hiçbir zaman durgun akan bir nehir olmamıştı. Bunu herkesten iyi biliyordum. Ama yine de, tüm olanlardan sonra bile, ben hâlâ aşka inanıyordum. Bazen gerçek aşkın yardıma ihtiyacı olabilirdi. Ben de bu yardımı sağlamakta her zaman iyi olmuştum.

49

Louise

Pazartesi saat dokuz buçukta Adam'ı kreşe bıraktım ve Blackheath'e giden treni beklemeye başladım. Aslında yorgun olmam gerekirdi çünkü cumartesiden beri pek uyumamıştım ama beynim sorular ve kuşkularla âdeta bir karınca yuvasına dönmüştü. Adele ikinci kapı hakkında yalan söylediyse bu her şeyi değiştirirdi. Acaba daha ne yalanlar söylemişti?

Omuzlarım gerginlikten tutulmuş vaziyette tırnaklarımla parmak etlerimi koparırken pencere kenarına oturdum. Aklımda iki büyük soru vardı. Adele ikinci kapıyı gördüyse ve bedeninin dışına çıkabiliyorsa ne kadar uzağa gidebiliyordu ve ne *biliyordu*? Bu kafiyeli sorular Londra Köprüsü'nden geçen trenin homurtusuyla birlikte beynimde çınlıyordu.

Elbette en önemli soru da ben ve David hakkında ne bildiğiydi. İlişkimizi biliyor muydu? Eğer biliyorsa... bunu düşünmek bile midemi bulandırdı. İnandığım her şeyin yanlış olması ihtimalini kabullenemiyordum. Ne kadar da aptaldım. Ne yapmıştım ben böyle? Mektup. Mektupta Rob, David ve Adele hakkında yazdığım tüm ayrıntılarda David'i suçlamıştım.

Tanrım, bu korkunç bir şeydi. Sophie'nin balkonumda oturduğu o an gözümde canlandı. Ne demişti? *Hassas mı? Yoksa deli mi? Ya o kadının kafasında bir tahta eksikse?* Tanrım, Tanrım, Tanrım.

Blackheath'deki kafelerin listesine bakmaktansa, ki muhtemelen birçoğunun zaten internet sitesi yoktu, psikiyatrların listesine baktım ve yalnızca üç psikiyatr olduğunu görünce telaş fırtınamın içinde biraz da olsa rahatladım. Gerçi elli psikiyatr da olsaydı ben Marianne'i bulup onunla konuşmaya kararlıydım. David ile ve Adele ile arasında neler geçtiğini merak ediyordum. David'in dosyasındaki notlar çok muallaktı. *Marianne şikâyetçi olmayacak.* Kimden şikâyetçi olmayacaktı? David'den mi, Adele'den mi?

İstasyondayken bir paket Marlboro Lights almamak için kendimi zor tuttum. Onlar yüzünden sigaraya yeniden başlayacak değildim. Onlara bu mutluluğu bahşetmeyecektim. *Onlara.* İkisine de şu anda güvenemezdim. Etrafıma ördükleri ağ dikenli telden farksızdı. Ama belki de boşa telaşlanmıştım. Belki de David, tıpkı Adele'in iddia ettiği gibi, hikâyenin kötü adamıydı. Belki de Adele ikinci kapıyı falan görmemişti ve gördüyse bile belki yine de bir şey bilmiyordu. Belki, tıpkı benim gibi, fazla uzağa gitmemişti. Gerçekleri söylüyor olabilirdi.

Tüm bunlar bana pek inandırıcı gelmedi. David'in çalışma odasındaki berjerde nefes nefese uyanışını ve buz kesen elini hatırlıyordum. Fazla uzağa gidemediyse neden ikinci kapıyla bu kadar uğraşsındı ki? Saatlerce Laura'yı izleyip apartmanın koridorunu bile geçemediğimi düşünemiyordum. Bu çok tuhaf olurdu. Sıkıcı da olurdu, özellikle de ilk kapı kendi kendine insana istediği rüyayı görme fırsatı tanırken.

Onu David'in çalışma odasında bulduğum gün ikinci kapıdan geçmişti. Bundan emindim. Ama nereye gitmişti? Ne izliyordu? Ve bana bu konuda neden yalan söylemişti? Ayağımı yere vurup dururken nihayet Blackheath'e vardık. Kendimden kaçmak istercesine trenden hızla indim.

Bu zengin banliyönün sokaklarında etrafa özürler savurarak bebek arabalarının ve yayaların arasında hızlıca yürüdüm. Adım-

larımı yavaşlatmamakta ısrarcıydım. Burada epey kafe ve restoran vardı ama ben kliniğe en yakın olana odaklandım. Eğer işyerimdeki sunucuya bağlanabilseydim David'in hangi klinikten geldiğini bulabilirdim ama David bana o yolu kapamıştı ve biri bana hangi klinik olduğunu söyleseydi de çoktan unutmuş olurdum.

Bir çıkmaz sokakta istemediğim halde domuz pastırmalı sandviç siparişi verdim ve orada bir Marianne olmadığını öğrenince kalkıp sandvici dışarıdaki çöp kutusuna attım. Bunu iki kahve takip etti ve Marianne'den hâlâ hiçbir iz yoktu. Onu daha sadece bir saattir arıyor olmama rağmen hayal kırıklığı içinde oturup ağlamak istedim. Hiç sabrım kalmamıştı.

En sonunda buldum. Küçük, kalitesiz bir kafeydi ama epey sevimliydi. Orada olduğunu bilmeseniz asla haberdar olmayacağınız sessiz, parke taşlı bir sokaktaydı. David'in burayı neden sevdiğini anlayabiliyordum. Ev sıcaklığında bir yerdi. Samimiydi. Daha içeriye adımımı atar atmaz doğru yere geldiğimi hissetmiştim. Tıpkı tezgâh arkasındaki kadının "Marianne siz misiniz?" sorusuna evet yanıtını vereceğini hissettiğim gibi.

Öyle oldu da. Benden daha olgundu, kırkına yaklaşmış gibiydi ve tatilini yılda üç dört kez güneşin altında, havuz kenarında geçiren insanlar gibi bronz tenliydi. Çekici bir kadındı ama güzel değildi, alyansı da yoktu. Gözleri nazik bakıyordu. Bunu hemen fark etmiştim.

"Sizinle konuşmak istiyorum," dedim yüzüm kızararak. "David ve Adele Martin hakkında. Onları tanıyorsunuz, değil mi?" Kafe kalabalık değildi, bir köşedeki kallavi kahvaltı sofrasında gazetelerini okuyarak oturan ihtiyar çiftle kahvesini yudumlayarak bilgisayarında çalışan iş adamı dışında kimse yoktu. Bahane olarak meşgul olduğunu söyleyemezdi.

Kadın gerildi. "Onlar hakkında anlatacak bir şeyim yok," dedi. Gözlerindeki nezaketin yerini artık unutmak istenen şeyi zorla hatırlatan birine karşı duyulan öfke vardı. İncinmişti ve korumaya geçmişti.

"Lütfen," dedim. "Önemli olmasaydı bunca yolu sizi bulmak

için gelmezdim." Gözlerimdeki çaresizliği görmesini umuyordum. İki kadın ve belki de iki kurban olarak birbirimizi anlayabilirdik.

Öyle de oldu. Bir anlık tereddüdün ardından derin bir iç çekti. "Oturun. Ne içersiniz?"

Pencere kenarındaki masaya oturdum, o da elinde iki fincan çayla geldi. Kendimi anlatacak, beni buraya getiren nedeni ve onun hikâyesini neden merak ettiğimi açıklayacaktım ama sözümü kesti.

"Ben size neler olduğunu anlatacağım ama onlar hakkında... o kadın hakkında daha fazla şey duymak istemiyorum. Tamam mı?"

Başımı onaylarcasına salladım. *O kadın. Adele.* Tanrım, Tanrım.

"David ile aramda hiçbir şey olmadı. Bir kere o çok gençti. Nazik, sessiz bir adamdı. Sabah erken gelir, kahve içip oturur, pencereden dışarıyı izlerdi. Onun hep mutsuz göründüğünü düşünürdüm ve insanları mutsuz görmekten nefret ettiğim için de onunla sohbet etmeye başladım. İlk başlarda bu sohbetler uzun sürmezdi ama yavaş yavaş daha fazla konuşmaya başladık. Çekici ve komik bir adamdı. Ben daha yeni boşanmıştım, kendimi kötü hissediyordum ve David ile konuşmak bedava terapi gibiydi." Özlem dolu gözlerle gülümsedi. "Bu konuda hep şakalaşırdık. Benim ücreti kahve olarak ödemem konusunda. Her neyse, böyleydi işte. O kadın da bir iki kez kafeye geldi, kim olduğunu sonradan öğrendim. İlk başlardaydı bu olay. Güzelliği hemen dikkatimi çekmişti. Unutulacak gibi bir kadın değildi."

"Film yıldızı gibi," diye mırıldandım, başını evet dercesine salladı.

"Evet, öyleydi. Fazla güzeldi. Karısı olduğunu bilmiyordum. Kadın bana bir şey söylememişti. Nane çayını içiyor, oturup etrafı izliyordu. Bu beni biraz rahatsız ediyordu, sanki sağlık görevlileri tarafından takip ediliyormuşum gibiydi. Ama bu ilk günlerdi, sonra bir daha gelmedi. En azından buraya gelmedi."

Her şey kulağa çok masum geliyordu, ne gibi bir sorun yaşan-

dığını kestiremedim. Her şeye rağmen, ilişki yaşamadıkları için içim rahatlamıştı. David, benimle yaşadıklarını daha önce yaşamamıştı. Adele, en azından bu kadın hakkında yanılmıştı. Marianne'e güvenmiştim. Bana yalan söylemesi için bir neden yoktu.

"Peki ne oldu?"

"David bana biraz açılmaya başladı. Psikiyatr olan o olabilirdi ama benim gibi uzun süre hizmet sektöründe çalışınca insanları anlamak için kendi yöntemlerinizi geliştiriyorsunuz. Bana açılmaya başladığını söyledim ama aslında *yuvarlak* konuşuyordu. Ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Ona bu esprili mizacının altında biraz mutsuz göründüğünü söyledim, biraz aşk hakkında konuştuk. Bir keresinde bana insanın gözünün aşktan kör olmasının mümkün olup olmadığını sordu. Ona aşkın tam olarak böyle bir şey olduğunu söyledim. Âşık olduğunuz kişinin yalnızca iyi taraflarını görürsünüz. Aşkın bir çeşit delilik olduğunu, çünkü John ile bu kadar uzun süre evli kalmamın delilikten başka bir şey olamayacağını söyledim."

"Bence *sizin* psikiyatr olmanız gerekiyormuş," dedim. Birbirimize ısınıyorduk. İki kişilik bir destek grubu gibiydik.

"Bu konuşmalardan sonra ben dükkânı açmadan yaklaşık yarım saat önce gelmeye başladı. Birlikte kahvaltı ediyorduk. Onu biraz daha eşelemeye başladım. Bir gün, uzun bir süre önce kötü bir şey yaptığını söyledi. O zamanlar sevdiği kadını koruduğunu düşünmüş ama bu yaptığı her zaman aralarında bir hayalet gibi dolaşmış. Bir süre sonra kadında bir tuhaflık olduğunu düşünmeye başlamış. Sandığı kişi değilmiş. Kadını terk etmek istemiş ama kadın David'in yaptığı şeyi ona karşı tehdit olarak kullanmaya başlamış. Onu elinde tutabilmek için. Onu mahvedeceğini söylemiş."

Yüzüme bakmaktansa pencereden dışarı bakmayı tercih ediyordu. O eski günlere döndüğünü, o anları ona yeniden yaşattığımı hissettim. "Ona her zaman gerçekleri söylemenin bunu yaşamaktan daha iyi olduğunu anlattım. Ne olursa olsun, yaptığı o yanlışla yüzleşmeliydi. Bunu çok düşündüğünü söyledi.

Düşündüğü tek şey buymuş. Ama hapse girmekten korkuyordu. Hapse girerse o kadını koruyacak kimse kalmazmış."

Kalbim deli gibi çarparken sıcak fincanı utunca ellerimin yandığını bile hissetmedim. "Peki size bu yanlışın ne olduğunu hiç söyledi mi?" Rob. Rob ile ilgili olmalıydı. Biliyordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır ama kötü bir şey olduğu belliydi. Belki de bana eninde sonunda anlatacaktı ama o kadın bir anda kapımda belirdi."

"Adele mi?"

Bu ismi duyunca yüzünü buruşturdu ve başını evet dercesine salladı. "Evime geldi. Bir gün beni eve kadar takip etmiş herhalde. Bana evliliğinden uzak durmamı söyledi. David'e sahip olamayacağımı, David'in ona ait olduğunu söyledi. Şoka girmiştim, aramızda bir şey olmadığını anlatmaya çalıştım. Kocam beni aldattıktan sonra bunu asla başka bir kadına yapmayacağımı söyledim ama beni dinlemiyordu. Öfkeliydi. Öfkeden gözü kararmıştı."

Bunu asla başka bir kadına yapmazdı. Marianne benden daha iyi bir insandı. Onu dikkatle dinleyip tadına daha sonra varacağım sözlerini hafızama kazıdığım halde bu kez gözlerini kaçırma sırası bendeydi.

"Bana onunla konuşmayı bırakmamı söyledi," diye devam etti. Bir anda içimi saran vicdan azabından bihaberdi. "Kendi iyiliğim için ona tavsiye vermekten vazgeçmeliymişim. David'in onu çok sevdiğini ve asla terk etmeyeceğini, geçmişlerinde yaşananların yalnızca kendilerini ilgilendirdiğini söyledi." Durup çayından bir yudum aldı. "Kendimi korkunç hissettim. Yanlış bir şey yapmış olmamama rağmen çok utanmıştım. Ona sadece arkadaş olduğumuzu söyledim. Benim kedisiyle yaşayan zavallı, yaşlı bir kadın olduğumu ve hiçbir erkeğin bana bakmayacağını söyledi. Öyle çocukça bir hakaretti ki bu kendimi gülmekten alamadım. Belki şok yüzündendi ama sonuçta güldüm. Muhtemelen benim hatamdı."

"Bunu David'e anlattınız mı?"

"Hayır. Ertesi sabah kafeye geldiğinde çok şaşırdım. Karısına arkadaşlığımızdan bahsettiğini sanmıştım. Aksi takdirde kadın bunları nereden bilecekti?"

Haklıydı. *Ne kadar uzağa gidebiliyorsun Adele?* Adele'in David ile Marianne'in üstünde, onlar sohbet ederken görünmez bedeniyle gezindiğini hayal edebiliyordum. Kim bilir ne kadar kızmıştı. Bu görüntü aklıma ben kocasıyla sevişirken yatağımın üstünde bizi izlemesi ihtimalini getirdi. *Tanrım.*

"Ama David hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Evet, yorgun görünüyordu. Mutsuzdu da. Muhtemelen akşamdan kalmaydı. Ama kesinlikle karısına sohbetlerimizden bahsetmiş gibi değildi. Bir fırsatını kollayıp ona karısıyla sorunları hakkında konuşmaları gerektiğini söyledim. Artık bunun için çok geç olduğunu ve karısının onu hiçbir zaman anlamadığını söyledi. Tüm bu olanlar yüzünden huzurum kaçtığı için ona gerçek düşüncelerimi anlattım. Bana bu konudan söz etmekten vazgeçmeliydi ama mutsuzsa onu terk edip sonuçlarına katlanmalıydı. Ziyaretinin şokunu üstümden attıktan sonra hissettiğim şey öfkeydi. Kadının çok acımasız bir insan olduğunu düşünüyordum. Hiçbir şeyle yetinmesini bilmeyen bir tipti. David'in o kadından kurtulması gerekiyordu."

Marianne'i sevmiştim. Dobra bir kadındı. Sırları olduğunu, başkalarının sırlarını bildiğini ya da bu sırları tutabilme konusunda iyi olduğunu hiç sanmıyordum. Ben böyle biri değildim. *Açık* değildim.

"Ama bu sonuçlara benim katlanmam gerekti," dedi usulca. "Daha doğrusu, Charlie'nin katlanması gerekti."

Sorgulayan gözlerimi gördü.

"Yaşlı kedim. Kadın onu öldürdü."

Bütün dünyam allak bullak oluverdi.

Ölen bir kedi daha. Tesadüf müydü bu? Düşüncelerim David'in notlarıyla aynıydı. Adele'in kedilerini öldürdüğünü iddia ettiği David'e inanmak yerine Adele'e inanmıştım. *Ah Louise, seni salak.* "Nasıl?" dedim.

"Bir gece Charlie eve dönmeyince endişelendim. On beş yaşındaydı ve fare avlayıp eve getirdiği günler sona ermişti. Ben isteyken çoğunlukla koltukta, ben eve gelince de kucağımda uyurdu. Kabul etmek istemesem de bir konuda haklıydı o kadın; boşandığımdan beri benim tek dostum Charlie'ydi. Birinden ayrıldıktan sonra tek kalmak kolay uyum sağlanacak bir durum değil."

Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Geride kalmışlık hissi.

"Her neyse," diye devam etti, "bence kedimi önce zehirledi. Zehir onu öldürmeye yetmese de sersemletmeye yetmiştir. Charlie çok obur ve dost canlısıydı. Nereye kaybolduğunu düşünmekten uyuyamıyordum. Şafak söktükten sonra dışarıdan bir miyavlama duydum. Çok acıklı bir sesti. Zayıf ve tükenmişti. Ama kesinlikle benim Charlie'min sesiydi. Onu daha yavruyken sahiplenmiştim ve çıkardığı bütün sesleri tanırdım. Yatağımdan çıkıp pencereye yürüdüm. O kadın oradaydı. Kucağında halsiz ve hasta kedimle yolun ortasında duruyordu. Bir anda kafam o kadar karışmıştı ki telaşlanacak zamanım bile olmadı. Sabahın bu saatinde orada ne yaptığına dair en ufak bir fikrim bile yoktu ama aklıma gelen ilk fikir kedimin kaçtığı ve o kadının kedimi bulduğuydu. Sonra yüzünü gördüm. Daha önce hiç bu kadar soğuk bir insan görmemiştim. Duygusuzdu. 'Seni uyarmıştım.' Bu cümleden başka bir şey söylemedi. Çok sessizdi. Çok sakindi. Tepki vermeme fırsat kalmadan, neler olup bittiğini idrak edemeden kedimi yere attı. Kedim eve doğru sürünmeye başladığında... kafasının üstüne bastı."

Kocaman açılan gözlerime baktığında hatırladığı o berbat anıların ekşittiği yüz ifadesini, sonra yavaşça yutkunuşunu gördüm. "Topuklu ayakkabı giymişti," diyerek bitirdi sözlerini. Daha fazla anlatmasına gerek yoktu.

"Tanrım."

"Evet." Sanki tüm bu yaşananları kafasından atmaya çalışır gibi derin bir nefes alıp ağır ağır verdi. "Daha önce böyle bir öfkeye, böyle bir deliliğe hiç tanık olmamıştım. Bir daha da böyle bir şey görmek istemem."

"Polisi aradınız mı?"

"Ah, arayacaktım ama önce David'in karısının bu yaptığını *görmesini* istedim. Artık neredeyse dükkânı açma saatim gelmişti. Ona kedimi gösterecektim. Ona kısa ve keskin bir şok yaşatacaktım ve sonra polisi arayacaktım. Öfkeli ve üzgündüm ama korkuyordum da. Hem David hem de *kendim* için korkuyordum. Zavallı Charlie'mi bir battaniyeye sarıp yanıma aldım. O gün çalışmaya hiç niyetim yoktu, yalnızca David'i görüp eve gidecek ve ağlayacaktım. Bir kedi için bu kadar üzülmem komik gelebilir."

"Kesinlikle öyle değil." Ciddiydim. Uzanıp koluna dokundum. Yalnız olmanın ne kadar kötü olduğunu biliyordum. En azından benim yanımda her zaman Adam vardı. Kendini ne berbat hissettiğini yalnızca tahmin edebilirdim.

"David'in tepkisi çok ilginç oldu." Hikâyesinin en kötü kısmını anlattığı için artık çok düşünceli görünüyordu. Belki de bu ziyaretim onun için beklenmedik bir terapi olmuştu. "O zamanlar anlamamıştım ama şimdi düşündüğümde anlıyorum," diye devam etti. "David dehşete kapılmıştı, doğru. Bezmiş ve üzülmüştü de. Ama şoka girmemişti. Şoka girmediğiniz halde girmiş gibi yapamazsınız. Hemen anlaşılır. Ben aslında David'in tek zarar görenin kedi olması karşısında rahatladığını düşünüyorum. Beni en çok korkutan da bu oldu. Bu rahatlama. Kedi öldürmüş olması onu rahatlatıyorsa o kadının daha neler yapabileceğini düşünüyordu acaba?"

Ellerim o kadar çok titriyordu ki onları masanın altına saklamam gerekti. *Ah Adele. Sen bana nasıl oyunlar oynadın böyle?*

"Beni şikâyetçi olmamam konusunda ikna etti. Adele'i tanıdığını ve onun kendini haklı çıkaracağını söyledi. Güzelliğini kullanmayı iyi biliyordu. Ama bana bir daha ondan korkmamamı söyledi. Bundan emindi. Bana kedi barınağına bağışta bulunacağını söyledi. Aslında bir bakıma polisi aramamam için bana yalvarmış oldu. Onunla tartışamayacak kadar yorgun ve hassastım. Tek istediğim ikisinin de hayatımdan çıkmasıydı."

"Yani onu ihbar etmedin, öyle mi?"

Başını iki yana salladı. "Etmedim. Kafeyi birkaç günlüğüne kapatıp evde oturdum ve yas tuttum. Kapı ne zaman çalsa o kadının geldiğini düşünüp yerimden sıçrıyordum. Ama hiçbir zaman gelmedi ve David'i de bir daha hiç görmedim."

"Bu kadar mı yani?" diye sordum. "Öylece ortadan kayıp mı oldular?"

"Birkaç hafta sonra David kafeye mektup yolladı. Yeni bir iş bulduğunu ve taşınacaklarını yazmıştı. Arkadaşlığım için teşekkür edip bu kadar zarar gördüğüm için çok üzüldüğünü, kendini asla affetmeyeceğini söylemişti. Mektubu okurken kendimi berbat hissettim ve hemen çöpe attım. Onları unutmak istiyordum."

"Her şeyi yeniden hatırlamanıza neden olduğum için özür dilerim," dedim. "Kedinize de çok üzüldüm. Ama benimle konuştuğunuz için teşekkürler. Her şeyi anlattığınız için. Gerçekten çok yardımcı oldunuz. Tahmin edemeyeceğiniz kadar çok."

O masadan kalkınca ben de kalktım. Bacaklarımda derman yoktu.

"Onlarla nasıl bir ilişkiniz olduğunu bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum," dedi. "Ama onlardan uzak durun. Bir an önce hem de. Onlar çok sorunlu tipler ve canınızı yakarlar."

Başımı evet dercesine sallayıp belli belirsiz gülümsedikten sonra kendimi temiz havaya attım. Dünya gözüme fazla parlak, ağaçlardaki yapraklar fazla yeşil ve kenarları fazla keskin görünüyordu. Düşünmek için bir yere ihtiyacım vardı.

Büyük bir kadeh şarap sipariş edip Blackheath barını kahkahalarıyla ve sohbetleriyle yavaşça doldurmaya başlayan iş adamlarından ve erkenci müşterilerden uzaktaki bir masaya oturdum. Sesleri bana kadar gelmiyordu. Şarabımın yarısını içtiğimde kafamın içindeki telaşlı sesler sonunda dindi ve artık kaçamayacağım bir gerçeği fark ettim.

Adele'in bana anlattığı her şeye çok kolay inanmıştım. Hiçbirine itiraz etmemiştim. Oysa hepsi yalandı. Aniden David ile

olan tartışmalarım gözüme çok farklı göründü. Öfkesinde *korku* vardı. Bana onlardan uzak durmamı söylediğinde beni tehdit etmiyordu, *uyarıyordu*. Saldırganlığı beni korumak içindi. Beni umursuyor muydu yani? Bana âşık olmak üzere olduğunu söylediğinde ciddi miydi?

Tanrım, ne aptal, ne salaktım. Ağlamak istiyordum ve şarap da işimi kolaylaştırmıyordu. Bir psikopatla yakın arkadaş olmuştum. Arkadaş mı? Bu kelimeyi bir kez daha düşündüm. Biz arkadaş falan olmamıştık. Ben onun ağına düşmüş bir sinektim ve o da benimle oyun oynamıştı. Ama neden? David ile olan ilişkimi biliyorsa neden benim canımı yakmakla yetinmemişti?

David ile konuşmalıydım. Adele ile konuşmalıydım. Ama Adele ne kadarını biliyordu? Buraya gelip Marianne ile konuştuğumu biliyor muydu? David ile olan ilişkimi biliyorsa neden bana rüyalarımı kontrol etmeyi öğretmişti? Neden yardım etmişti bana?

Tüm bunların cevabını bilmediğim için bu kez David'i düşünmeye başladım. İlaçları, telefon çağrılarını, parayı. Adele'i kontrol altında mı tutmaya çalışıyordu? Dünyayı ondan korumak mı istiyordu? Yoksa onu olduğu kadar kendini de korumanın derdinde miydi? Hâlâ Rob'a ne olduğunu bilmiyordum. Geçmişte bir hata yapmıştı. *Hayır, düzeltiyorum.* Marianne öyle demeyişti. *Sevdiği kadını korurken yanlış bir şey yaptığını* söylemişti. *Yanlış* bir şey, hatadan daha büyüktür.

Telefonumu çantamdan çıkarıp rehberimden kliniğin numarasını buldum. Parmaklarım arama tuşunun üstünde gidip geldi. Ya Rob'u öldürdüyse ve ona polise yolladığım mektuptan söz edersem ne olacaktı? Ne yapacaktı? Ona güvenip her şeyi anlatmalı mıydım? Bunu düşündükçe kalbim küt küt atmaya başladı. *Siktir et,* diye geçirdim içimden. *Kalbine güven. Bir kez olsun David'e güven. Sonrasında Adele ile ilgilenirsin.*

Arama tuşuna basıp telefonu kulağıma yapıştırdım. Telefonu Sue açtı. Sesimi değiştirmeye çalışıp adımın Marianne olduğunu ve acil olarak Dr. David Martin ile konuşmak istediğimi söyle-

dim. Bana David'in müsait olup olmadığına bakacağını, beklememi söyledi.

David benimle buluşmayı kabul edecekti. Buna *mecburdu.*

50
ÖNCE

"Lanet olsun, bu ziyaret sona erdiğinde çok mutlu olacağım," dedi Rob, patatesleri gönülsüzce soyup soğuk suyla dolu tencereye koyarken. "Şunu cilala, bunu temizle, şunu çöpe at, bunu sakla." Kaynar suyu iç malzemenin üstüne döken Adele'e baktı. "O herif sıradan biri, papa falan değil." Adele dilini çıkarınca Rob da ona ıslak patates kabuğu fırlattı.

Adele ile bir kez daha nazikçe dalga geçerek, "Endişelenme, ben temizlerim!" dedi.

"Her şeyin güzel olmasını istiyorum," dedi Adele. "Hepimiz için." David gelecek diye o kadar heyecanlıydı ki kafaları epey güzel olmasına rağmen gece hiç uyuyamamıştı. Rob, nazik olacağına dair söz vermiş olsa da bu ziyaret onu gittikçe daha çok geriyordu. Adele, Rob'un böyle şeylerden hoşlanmadığını biliyordu. İnsanları sevmiyordu ve Adele ona David'i seveceğinden emin olduğunu ne kadar çok söylerse söylesin hiç ikna olmamıştı.

"Sorun yok," dedi Rob, işinin başına geri döndüğünde kahverengi saçları yüzüne düşmüştü. "Yani o tavukla hepimizi

zehirlemezsen tabii. Derisinin altına yeterli miktarda tereyağı tıkıştırmayı unutma."

Son yirmi dört saattir çok meşgullerdi. Vahşi hayatlarının tüm izlerini temizlemişlerdi; hazır yemekten, zıvanadan ve her yere saçılan ottan eser kalmamıştı. Odalar cila ve oda parfümü kokuyordu. Tam bir yetişkin evi gibiydi. Rob uyuşturuculardan, kafalarının güzel olduğundan ve hafta sonu yaptıklarından bahsetmeyeceğine dair söz vermişti. Adele, Rob'un odasında kendi başına kaldığında ot içeceğinden adı gibi emindi ama Rob pencereyi açacak kadar akıllıydı ve ev o kadar büyüktü ki koku bir yere yayılmazdı.

Tavuğun içi en sonunda dolup fırındaki yerini aldığında Adele saatine bininci kez baktı. David'in saati artık onun olmuştu. Bu artık onların sabit bağıydı.

"Birazdan burada olur," dedi Adele sırıtarak. Etekleri zil çalıyordu. David, David, David. Zihni onunla doluydu. "On dakika sonra falan herhalde."

"Aman ne güzel," dedi Rob. "Artık bir şeyler içebilir miyiz?"

Adele, ikisine de birer kadeh şarap koydu. Kızarmış tavuğu fırındayken ve anne babasının en pahalı kristal kadehlerinden içki içerken kendini gerçek bir yetişkin gibi hissediyordu. Aslında David'i beklemeleri gerekirdi ama biraz içki Rob'u sakinleştirecekti. Birlikte mutfak masasına yaslanmışlardı ve Adele, Rob'un koluna girmişti.

"David ilk başta biraz sessiz ve içine kapanık olabilir," dedi. "Ama üstüne alınma. Bu onun karakteri. Biraz utangaçtır. Ama rahatladığında çok komik olur."

"Benim kadar komik mi?" Rob, Adele'e göz ucuyla bakarken Adele de kaburgalarına vurdu.

"Daha farklı anlamda komik. Her neyse, onu seveceğinden eminim. Benim için *endişelenmesi* gibi korkunç bir gerçeğe takılıp kalmazsan tabii. Yani, sonuçta berbat şeyler yaşadım."

"Tamam, tamam, ne demek istediğini anladım. *Sen de* endişelenmeyi bırak artık. Sana söyledim, nazik davranacağım."

O an ikisi de gülümsedi. Adele, Rob'un incecik kolundaki gerginliğin biraz olsun azaldığını hissetti.

"Hadi," dedi. "Gidip onu dışarıda bekleyelim."

Şaraplarını alıp geniş, taş basamakların üstünde oyalanmaya başladılar. Adele, sabırsızlık içinde gözlerini yola dikmişti, Rob da meşe ağacından ağır kapının yanındaki sütunlardan birine yaslanıp içkisini yudumluyordu. Oldukça rahatlamış görünüyor oluşu Adele'in Rob'un aslında sinir küpü olduğu yönündeki şüphelerini haklı çıkarıyordu.

En sonunda bir motor homurtusu sessizliği bölünce Adele kendini çığlık çığlığa çakıl taşlı yola attı.

"Geldi! Geldi!" Çok heyecanlıydı. Küçük ailesi şimdi tamamlanmış gibi hissediyordu. David ile birlikteyken Rob'suz kalmayacak, Rob ile birlikteyken de David'siz olmayacaktı.

Araba bahçe kapısından girdikten sonra eve doğru uzanan çakıl taşlı uzun yolu aşması yaklaşık bir dakika sürdü ama David kontağı kapadığında Adele soluğu kapısında almıştı bile. Başını çevirip Rob'a baktı ve gülümsedi. Rob, dikilmeye devam ettiği basamaklardan sanki aniden yerini yadırgamış gibi hafifçe gülümsedi. Oradan bakınca küçük ve genç görünüyordu. Adele, Rob'un her şeyin güzel olacağına inanmasını çok istiyordu.

David arabadan çıktı. Upuzundu ve geniş omuzluydu. Üstünde kot pantolonla tişört vardı, V yaka süveteri açık maviydi. Her zaman olduğu gibi Adele'in nefesi yine onu görünce kesilmişti. David yetişkin bir erkekti. Adele'in erkeğiydi.

"Merhaba," dedi ve Adele'i kendine doğru çekip öptü. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Yüzündeki gülümsemeye engel olamıyordu. David'in elini tuttu. "Hadi."

"Arabadaki eşyalarım ne olacak?"

"Acelesi yok."

Adele, David'i eve, Rob'un gezinip durduğu verandaya doğru çekiştirdi. Rob'un omuzları kamburlaşmıştı ve sanki yerin yarılarak onu içine çekmesini diler gibi bir hali vardı. Adele bunu

fark etmişti. Onların arkadaşlıklarına daha önce kimse dâhil olmamıştı. Bir anda David'in elini bırakıp merdivenlere, Rob'a koştu ve koluna girerek onu gölgelerin dışına sürükledi.

"David, bu en iyi arkadaşım Rob. Rob, bu nişanlım David. Derhâl birbirinizi sevmenizi emrediyorum." Mutlulukla gülümsüyordu. Tüm olanlardan sonra bu evde bundan daha mutlu olamazdı.

Cumartesi gecesi saat on buçukta üçü de fazlasıyla sarhoştu ama en azından o gergin atmosfer yumuşamıştı. Son gecesinde David'e sarılmak ve onunla uyumak harika bir duyguydu. Güldüler, planlar yaptılar, eğlendiler ama Adele, David'in Rob'dan pek hoşlanmadığının farkındaydı.

"Utangaç biridir," dedi Adele, terli çarşafların içinde birbirlerine sokulup yattıklarında.

"Pek konuşmuyor. Tuhaf biri," dedi David. "Onu neden bu kadar çok sevdiğini anlamadım."

Ama bugün daha farklıydı ve Adele mutluydu. Sabah mutfağa indiğinde Rob kahvaltıyı hazırlamaya çoktan başlamıştı. Önceki gün yaptığı gibi asık bir suratla David'e gözlerini dikmek yerine Ritz'in başaşçısıymış gibi yumurtalara tuz koyup sosis kızartarak komik aşçılık gösterileri yapıyor, adının François des Œufs olduğunu iddia edip David'i kahkahaya boğuyordu. David de ona katılmış ve resmî bir BBC muhabiriymiş gibi ona kullandığı teknikler hakkında sorular sormuştu. Her şey bir anda komediye dönmüştü. David ve Rob hem birbirlerini hem de Adele'i güldürmek için uğraşıp duruyordu. Kahvaltı bittikten sonra Rob ona üniversite hakkında sorular sormuş ve daha dost canlısı davranmakta kararlı olduğunu belli etmişti. Komik olmayı bir kenara bıraktığında bu konuda biraz zorlandığı belli oluyordu. David biraz kuşkucu görünse de bütün sorulara cevap vermişti. Bu kahvaltı kesinlikle bir dönüm noktası olmuştu.

Sonra ormana uzun bir yürüyüşe çıkmış ve kuyunun yanında durup biraz oyalanmışlardı. Her şey yolunda gidiyordu. Adele

cılız, ufak tefek Rob ve iri yarı, güçlü, yakışıklı David ile dışarıda vakit geçirmekten çok mutluydu. Hayatında onlar olduğu için kendini çok şanslı hissediyordu. Rob kesinlikle çabalıyordu ve bu çabası işe yarıyordu. Adele, David'in Rob'a ayak uydurmaya çalıştığının farkındaydı.

Adele halinden memnun bir şekilde şöminenin karşısında oturuyordu ve başı şarabın etkisiyle hafifçe dönüyordu. Hayalini kurduğu kusursuz bir hafta sonu değildi belki ama gittikçe güzelleşiyordu. İki adam da Adele'e karşı koruyucuydu, hepsi bu kadar. Bu nedenle birbirlerine temkinli yaklaşıyorlardı. Adele gerçekten çok şanslıydı.

David, tuvalete gitmek ve bir şişe daha şarap getirmek için ayağa kalktığında Adele'in saçlarını okşadı. Bu hareketi Adele'in hoşuna gitmişti, gülümseyerek arkasından baktı. Halıda, tam karşısında oturan Rob kendini toplayıp dik oturdu.

"Nasıl gidiyorum?" diye sordu. "Dünden daha iyiyim, değil mi?"

Adele diğer erkeğine gülümsedi. "Harikasın. Tebrikler."

"Sen artık uyu istersen," dedi Rob. "Biz biraz erkek erkeğe takılalım."

"Erkek dayanışması mı bu?" diyerek güldü Adele.

"Öyle bir şey işte." Rob da ona gülümsedi. *Belki bir gün yakışıklı olur*, diye geçirdi içinden Adele. Sivilceleri geçtiğinde, telleri çıktığında ve biraz kaslandığında. David ile karşılaştırdığında çok genç görünüyordu.

"Sen yokken konuşmamız iyi olabilir. Alınmak yok."

"Alınmadım." Birden Adele'in aklına bir şey takıldı. "Paramdan bahsetme, tamam mı?" dedi. "David sana bu konudan bahsettiğimi öğrenirse çok sinirlenir. Lütfen o konuya hiç girme." David'in ayak seslerinin yaklaştığını duyunca söylemek istediklerini hızlıca söyleyiverdi.

"Aklımdan bile geçirmedim," dedi Rob büyüleyici alevlere bakarak. "O konuyu unutmuştum bile."

51

Louise

David bok gibi görünüyordu ama muhtemelen benim de ondan farkım yoktu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve gömleği kırış kırıştı. Tıraş olmamıştı. Galiba pes etmişti. Yürüyen bir ölüye benziyordu. Gözlerini bara dikti.

"Bir demlik kahve sipariş etmiştim," dedim. "Galiba ikimizin de ayılması gerek."

"Louise, Marianne hakkında ne bildiğini sanıyorsan," masanın hemen yanında ayakta duruyordu ve gözlerini benden kaçırıyordu, "bunun için zamanım yok."

"Otur David. Lütfen." Elini nazikçe ama sıkı sıkı tutarak gitmesini engelledim. Ona dokunmak hoşuma gitmişti. "Lütfen. Söylemem gereken şeyler var. Duyman gereken şeyler."

Garson sıcak kahve demliğinin durduğu tepsiyle çıka geldi, önümüze birer fincan koydu ve neşeli bir gülümsemeyle fincanlarımızı doldurdu. David'in doğal nezaketi devreye girdi ve karşıma oturması için elini tutmayı bıraktım.

"Sana bizden uzak durmanı söylemiştim," dedi garson gittikten sonra.

"Biliyorum. Beni tehdit etmediğini, yalnızca uyarmak istediğini de biliyorum. Marianne ile olanları öğrendim. Onu görmeye gittim."

Gözlerimin içine baktı. "Tanrım, Louise. Neden? Bunu neden yaptın?" Öylesine korkmuştu ki telaş içinde konuşmaya başladı. Artık onu anlıyordum ve kendimden utanıyordum.

"Çünkü aptal yerine kondum," dedim. "Aptaldan da öte. Ben..." Bunu anlatmaya hangi kelimenin yeteceğini bilemedim. "Kandırıldım ve aptal yerine kondum. Gerçekten çok kötü bir şey yaptım ve sana bundan bahsetmem gerek." Büyük bir dikkatle beni dinliyordu. Avlanmaya çıkmış bir tilki gibiydi. "Ama önce sana bildiklerimi anlatmalıyım, tamam mı?"

Evet dercesine başını yavaşça salladı. Bu beklediği türde bir yüzleşme değildi ve bunu anlaması biraz zamanını aldı. Bugün ne kadar içmişti? Hayatının bu korkunçluğunu üstünden atması için ne kadar zamana ihtiyacı vardı?

"Anlat," dedi.

"Tamam." Derin bir nefes aldım. "Bence senin karın deli, sosyopat, psikopat ya da öyle bir şey. Bence karına ilaç verip durmanın nedeni onun deli olduğunu *biliyor* olman. Bence bunu ilk fark ettiğinde ona yardım etmeye çalışıyordun, şimdi de onu zapt etmeye çalışıyorsun. Bence evi bu kadar sık aramanın nedeni de bu, onu kontrol ediyorsun. Bence Adele bizim yattığımızı biliyor ve beni sana karşı kışkırtmak için benimle arkadaş oldu. Bunun nedenini henüz tam olarak anlamış değilim ama kesinlikle benimle, *bizimle* oyun oynadı. Tıpkı Marianne'in kedisini öldürdüğü gibi sizin kedinizi de öldürdü ve bu konuda hiçbir şey yapamıyorsun, çünkü onun elinde sana karşı kullanabileceği bir koz var ve seni Rob'a olanları polise anlatmakla tehdit ediyor. Rob o evin bir yerlerinde gömülü. Bana senin Rob'u öldürdüğünü söyledi..."

Bir şey söylemek için öne doğru eğildiği sırada ellerimi havaya kaldırarak onu susturdum. "Sözümü bitireyim." Sandalyesine geri yaslandı ve suçlamayı kabul etti. "Bana senin Rob'u

öldürdüğünü söyledi," diye tekrarladım, "ama *ben buna inanmıyorum*." Başını kaldırıp baktığında gözlerinde umudun ilk ışıltısını gördüm. "Bence Rob'un başına her ne geldiyse bunu *Adele* yaptı ve sen de, belki onu sevdiğin ve kısa süre önce annesiyle babasını kaybettiği için, onu korumak istedin. Bence aptalca ve korkunç bir hata yaptın ve o da seni elinde tutmak için bunu sana karşı sonsuza dek kullanacak." Aniden ağlayacak gibi oldum ama gözyaşlarımı tuttum.

"Sen bana açılmadığın için ben de sana değil ona inanmak gibi korkunç bir hata yaptım. Tahmin etmeliydim. Sana karşı beslediğim duygulara *güvenmeliydim* ama Ian'dan sonra bir erkeğe güvenmeyi unutmuşum ve bunun faturasını sana kestim."

"Ve karısını aldatan bir adama güvenmek de kolay değil." Utanmış gibi bir hali vardı ve ben de bu konuya girmek istemiyordum. Şu anda sırası değildi. Önemli değildi.

"Sen çok sinirlenip bana sizden uzak durmam konusunda tehditler savurunca beni ondan korumaya çalıştığını görmem gerekirdi. Ama göremedim. Adele hassas görünme konusunda *çok* iyiydi. Beni içine çekme konusunda *çok* iyiydi. Ben de buna izin verdiğim için *çok* üzgünüm." Masaya doğru eğilip elini tuttum. "Bana her şeyi anlatmanı istiyorum David. Ben senin tarafındayım. Aptalca davrandım ama artık neler olup bittiğini senden duymam gerek çünkü Adele'in yalanlarından artık bıktım ve gerçekleri duymazsam en sonunda aklımı kaçıracağım."

Uzun bir süre yüzüme baktı. Güvenimi ve ona beslediğim duyguları gözlerimden okumuş olmasını umdum.

"Ne olduysa oldu David. Ben sana inanıyorum," dedim. "Ama her şeyi bana anlatman gerek. Parayı, Rob ile olanları. Bunları bilmeliyim. Çünkü sonra sana yaptığım o berbat şeyi anlatacağım ve sen de muhtemelen bu yüzden benden nefret edeceksin."

"Ben senden asla nefret edemem," dedi ve bu kez gerçekten ağlamamak için kendimi zor tuttum. Başıma ne işler açmıştım ben böyle? *Başımıza* ne işler açmıştık! Ben onun bir katil oldu-

günü nasıl düşünebilmiştim? Kahvesini yudumladı, boğazını temizledi ve bara doğru baktı. O da mı ağlamamaya çalışıyordu?

"Anlat bana," dedim. Birimizin artık güçlü olması gerekiyordu ve o kişi bendim.

"Her şey çok iğrenç." Kahvesine baktı. İçindeki o kanserleşmiş hikâyeyi anlatana ve zehrini akıtana kadar başını kaldırmayacağını düşündüm. "Bütün hayatım iğrençliklerle dolu. Ama en başta hiç böyle değildi. İlk başta... her şey mükemmeldi. Tanrım, onu çok sevdim. Adele hayatımda gördüğüm en güzel kızdı. Ama sadece o anlamda değil. Çok tatlı ve komikti de. Annesiyle babası ilişkimizi onaylamadı. Ben babası içki yüzünden her şeyini kaybetmiş yoksul bir çiftçi çocuğuydum ve ondan neredeyse beş yaş büyüktüm. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyorduk. Okuldan çıkıp tarlada çalıştığım zamanlarda hep beni takip eder, bana gördüğü kâbusları anlatırdı."

"Ve bu küçük kıza o rüya kitabını verdin."

Başını evet dercesine salladı. "Pek işe yaramadı ama."

O kitabın nelere yaradığını bir bilseydi... Adele rüyalarını kontrol etmeyi ve ikinci kapıyı o kitapla öğrenmiş olmalıydı. Ona bundan söz etmek istedim, söz etmeliydim de ama inanması güç bir şeyle dikkatini dağıtmadan önce hikâyenin devamını dinlemeliydim.

"Ama Adele büyüdükçe," diye devam etti, "yani... her şey çok güzeldi. O, nasırlı ellerimi ve pislik babamı kafasına takmayan uçuk bir kızdı; yalnızca *beni* istiyordu. Bana inanıyordu. O olmasaydı muhtemelen tıp fakültesine giremezdim. Birbirimize çok âşıktık. Bu aşkı anlatmaya kelimeler yetmez. Gençken yaşanan o derin aşklardandı." Durdu. "Sonra o yangın olayı yaşandı."

"Ve sen onu kurtardın," dedim. "Yara izlerin var."

"Evet. Evet, öyle oldu. O anda yanıkları hissetmedim bile. Korkunç sıcağı hatırlıyorum ama. Nefes aldıkça ciğerlerimin yandığını hissediyordum ama en çok da Adele'in öldüğünü düşündüğüm o anları hatırlıyorum. Bedeni buz kesmişti. Ya kokudan ya da dumandan, bilemiyorum. Onu bir türlü uyandıramadım."

Adele'i uyandırmaya çalıştığımda ben de aynı şeyleri düşünmüştüm. Elleri buz kesmişti. Onu sarsmıştım. *Ne zamandır ikinci kapıdan geçmeyi başarıyor?* Devam etmesi için başımı salladım.

"Yangını o mu çıkardı?" diye sordum.

"Bilmiyorum. O sırada aklıma bile... ama sonra..." Bir anda sustu. Buna çok kafa yorduğu her halinden belliydi. "Kundakçılıktan şüphelendiler. Polis yangını benim çıkarmış olabileceğimi düşündü. Bu yangını gerçekten birinin kasten çıkarmış olabileceğini düşünmeme rağmen bu kişinin Adele olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi. Bunu öfkeli bir çalışan yapmıştı belki ve o evde çalışanlar çok öfkeliydi. Adele, annesiyle babasının nasıl insanlar olduğunu anlayamayacak kadar küçüktü ve babasının böyle bir servete kimsenin canını yakmadan kavuştuğu pek söylenemezdi. Ama ben yangını Adele'in çıkardığını hiç düşünmedim. Neredeyse canından olacaktı. Yangını o çıkardıysa büyük bir risk almış demektir."

"Bence risk almayı seviyor," dedim.

"Belki de. Ama büyük bir dehşete kapılmıştı. Uyuyamıyordu. Sanki günden güne soluyordu. Belki bunun bir nedeni de çektiği vicdan azabıydı. O gece uyanabilseydi annesiyle babasını kurtarabileceğini söyleyip durdu."

Uyku. Rüyalar. Acaba Adele annesiyle babası ölürken orada mıydı? Yangını çıkardıktan sonra David'in gelip onu kurtarması için ikinci kapıdan mı geçmişti? Yoksa duman yüzünden bayılmış ve bedeninden kaçamamış mıydı?

"Sonra da Rob ile mı tanıştı?" dedim. "Terapi merkezinde?"

"Westlands'te, evet. Rob'u gerçekten çok sevmişti ve arkadaş olmaları ona iyi geldi. Başlarda bu durum beni rahatsız etti, çünkü ona göz kulak olmak benim işimdi ama benim de yanıklarım yeni yeni iyileşiyordu ve üniversitede okuyordum. Adele okula dönmem için ısrar etti. İlk fırsatta avukatları aracılığıyla finansal sorunlarımı çözdüğünde çok rahatsız oldum ama zaten evlenmeyi planlıyorduk ve parayı gurur meselesi yaparak saçmaladığımı söyledi. Her neyse, Rob ile tanışmak ona iyi geldi. Bunun

farkındaydım. Rob yanındaydı, ben değildim. Eski bir eroinman olması hoşuma gitmiyordu ve bunu hiçbir zaman söylemesem de galiba Adele bunu hissediyordu. Westlands'ten ayrıldıklarında arkadaşlıklarının da biteceğini sandım ama Adele onu eve davet etti. O zamanlar böyle bir kızdı. İnsanlara yardım etmek istiyordu. Ya da en azından öyle görünüyordu."

"Peki ne oldu?" *Rob*. Defterli çocuk. En sonunda başına gelenleri öğrenecektim.

"Onu yalnızca bir kez gördüm. Daha doğrusu hafta sonunu o evde geçirdiğim için onu birkaç gün gördüğümü söylemem daha doğru olacak. Sivilceli, diş telli, sıska bir çocuktu. Özel bir tarafı yoktu. Ne bekliyordum bilmiyorum. Daha karizmatik birini bekliyordum galiba. On sekiz yaşında birine göre gözüme çok küçük görünmüştü. Pek konuşmuyordu, yani hafta sonunun büyük bir kısmında pek konuşmadı. Yalnızca yüzüme baktı ve sorduğum sorulara ufak tefek cevaplar verdi. Bir de bir ara abartılı tavırları oldu. Bir sabah korkunç bir aşçılık performansı sergiledi, ben de ona ayak uydurdum ama dürüst olmak gerekirse bu tavırları fazlasıyla huzurumu kaçırmıştı. Adele onun utangaç biri olduğunu söylemişti. İnsanlarla arası pek iyi değilmiş. Ben onu tuhaf bulsam da Adele'e çaktırmadım. Cumartesi gecesi Adele yatağa gittikten sonra birkaç saat baş başa sohbet ettik ama hiç bana göre biri değildi. İlişkimize dair sorular sorup durdu. Kıskandığından emindim. Pazar günü arkadaşlıklarının kısa süre içinde doğal bir şekilde sona ermesini dileyerek evden ayrıldım." Durup yutkundu. "Dileğim gerçek oldu ama hiç doğal bir şekilde gerçekleşmedi."

"Rob öldü," dedim.

En sonunda başını evet dercesine salladı. "Öldüğünde orada yoktum. Ben gittikten on gün sonra ölmüş."

İlk kez başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Rob'un nerede olduğunu biliyorum ama onu oraya ben götürmedim."

Rob ölmüştü. Bu bir gerçekti. Benim için sürpriz olmamıştı, bunu bir süredir zaten tahmin ediyordum.

"Biliyorum," dedim ve biliyordum da. Ona kesinlikle inanıyordum. Bunun için belki çok geçti ama inanıyordum. "Onu senin öldürmediğini biliyorum."

"Bir sabah Adele beni telaş içinde aradı," diye devam etti. Hikâye artık içinden taşıyordu. "Uyuşturucu kullandıklarını ve Rob'un galiba aşırı doz aldığını söyledi. Adele kendine geldiğinde Rob'u ölü bulmuş. Ona polisi ve ambulansı aramasını söyledim. Ağlıyordu. Bunu yapamayacağını söyledi. Neden diye sorduğumda çok telaşlandığını ve cesedi evin arazisinde bulunan ormanın içindeki kurumuş kuyuya attığını söyledi. Çılgına dönmüş gibiydi. Bu olanlara inanamadım. Bu... bu delilikti. Onunla konuşup gerçeği polise anlatması konusunda ikna etmek üzere eve gittim ama bunu reddetti. Annesiyle babasının ardından Rob da ölünce onu hapse atacaklarından korkuyordu. Tüm bu ölümlerle bir ilgisi olduğunu düşüneceklerdi. Çok telaşlandığını ama artık zamanı geri alamayacağını söyledi. Bizim dışımızda kimsenin Rob'un orada olduğundan haberi yokmuş. Kimse onu görmemiş. Ailesi bile bilmiyormuş. Bana kimseye anlatmamam için yalvardı. O evden taşınabileceğimizi ve sonsuza dek kimsenin orada olanları öğrenemeyeceğini söyledi."

"Ama *sen* biliyordun," dedim.

Başını evet dercesine salladı. "İlk başta bunu yapabileceğimi, bu sırrı onun için sonsuza dek saklayabileceğimi düşündüm ama bir yerlerde bir şeylerin yanlış gittiğine dair işaretler en başından beri vardı. Yaptığımız şey midemi bulandırsa da galiba bununla yaşamayı öğrenmiştim. Onun da olanları kafasından silemediğini biliyordum ama sanki her şeyi unutmuş gibi harika görünüyordu. O çocuğun hayatı bitmiş, ölümü gizlenmişti. Adele'in tepkisinin belki de bir başa çıkma mekanizması olduğunu düşündüm; her şeyi silmeye çalışıyordu. Gerçekten geçmişe bir sünger çekmiş gibiydi. Düğünümüzde çok *neşeliydi*. Sanki hiç derdimiz yokmuş gibiydi. Sonra hamile olduğunu öğrendi. Ben onun daha mutlu olacağını sanırken o iyiden iyiye delirdi ve kürtaj olma konusunda ısrar etti, o *yaratığı* içinden çıkarttıra-

caktı." Durdu, zar zor nefes alıyordu. Tüm bunlarla yüzleşmek, bunları *paylaşmak* onun için çok zordu. "Aşkın gözü kördür, değil mi?" Yüzüme baktığında elini sıkıca tuttum.

"Benim de gözümün açılması epey zamanımı aldı," dedi. "Yaptıklarına sürekli bahaneler üretiyordum. Eğitimimi ve uzmanlığımı bitirmeye çalışırken onun nasıl değiştiğini pek göremedim. Ama değişmişti. Aşırı derecede para harcıyordu, sahip olduğu servete rağmen..."

"Parasının kontrolünü bu yüzden mi kendi üstüne geçirdin?"

Başını evet dercesine salladı. "Hafta sonu İskoçya'daki o eve geldiğimde kontrolü ona geri vermiştim; parasını kontrol etmeyi hiçbir zaman istememiştim. Ama hepsini çarçur etmesini de istemiyordum. Ya günün birinde çocuk yaparsak? Ya tüm bunlar geçmişte bırakmak istediği her şeye karşı geliştirdiği duygusal bir tepkiyse? Ya bu kadar çok para harcadığı için pişman olursa? Parayı bana devretmeyi kabul etti. Bir sorunu olduğunu bildiğini ve parasını birinin yönetmesine ihtiyacı olduğunu söyledi. Şimdi düşündüğümde bu kararın boynuma geçirdiği kemendin yalnızca bir başka halkası olduğunu anlıyorum. Her neyse, üç dört sene boyunca her şey yolundaymış gibi davranmaya devam ettik ama Rob'u bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Cesedi kuyudaydı. En sonunda aşkımızın o gece Rob ile birlikte öldüğünü fark ettim. Rob'u unutamıyordum ve Adele'in böyle bir şey yapabildiğini kabul edemiyordum. Adele'e artık her şeyin bittiğini söyledim. Onu terk edeceğimi ve artık onu sevmediğimi söyledim."

"Bunu pek hoş karşılamamıştır," dedim. İlk kez yarım yamalak da olsa gülümsedi. Komik bir şey söylememiştim ama işte oradaydı. *Benim* David'im buydu.

"Öyle de diyebiliriz. Öfkeden kudurdu. Beni sevdiğini ve bensiz yaşayamayacağını söyledi. Bütün parayı elimden alacağını ve beni beş kuruşsuz bırakacağını söyledi. Parasının umurumda olmadığını söyledim. Gerçekten umurumda değildi. Onu üzmek istemiyordum ama bu şekilde de daha fazla yaşayamazdım. Bu olaylardan sonra çok sessizleşti. Beni korkutan bir ses-

sizlikti bu. *Hâlâ* da korkutuyor. Bunun içindeki tehlikeli bir şeyin habercisi olduğunu anladım. Onu terk edersem Rob'un başına *aslında* ne geldiğini polise anlatacağını söyledi. Kafam karışmıştı. Ne demek istediğini bilmiyordum. Sonra bana gerçeğin tamamen göreceli olduğunu söyledi. İnsanlar her zaman en inandırıcı olasılığa inanırmış. Polise Rob ile benim kavga ettiğimi, benim de onu öldürüp kuyuya attığımı söyleyecekmiş. Şoka girmiştim. Bu doğru değildi. Bunun bir önemi olmadığını söyledi. Polisin bunun bir kıskançlık cinayeti olduğunu düşüneceğini ve zaten ailesinin evinde çıkan yangında benden şüphelendiklerini, bu yüzden kesinlikle kendisini dinleyeceklerini söyledi."

Mektubumu, konuşması bittiğinde ona ne söyleyeceğimi düşündüm. *Tanrım, Louise, ne yaptın sen böyle?*

"Sonra en büyük kozunu oynadı. Polisi tamamen kendi tarafına çekeceği bir kanıtı vardı. En başından beri bana karşı kullandığı bir kanıttı bu."

"Neydi o?" Adele ne yapmış olabilirdi?

"Saatim," dedi sadece. Kafamın karıştığını görünce devam etti. "Kolum yandığında o saat bileğimdeydi. Saati hatıra olarak Adele'e vermiştim. En sıkı deliğe taktığında bile saat ona çok büyük geliyordu ama onu sevmişti ve ben de onun benim saatimi takması fikrinden hoşlanmıştım. Bunun bizi sonsuza dek bu cehennemde birbirimize bağlayacağını bilemezdim."

"Saatine ne oldu?"

"Rob'u kuyuya atarken saatim Rob'un giysisine takılıp kuyuya düşmüş." Durup yüzüme baktı. "Saatim o cesetle birlikte kuyuda."

Yüzüne baktım. "Tanrım." Midem bulanmaya başlamıştı. Böyle bir kanıt varken David'in anlattıklarına kim inanırdı?

"En nefret ettiğim kısmı ise bana böyle şantaj yapmasına izin vermem. Çok zayıftım. Hapse girme fikri, kimsenin bana *inanmamasından* ve herkesin korkunç bir şey yaptığımı düşünmesinden de kötüydü, elimi kolumu bağlamıştı. Ya Rob'un ölümü Adele'in iddia ettiği gibi kaza değilse? Herhangi bir nedenden

Rob'u öldürmüş olabilir miydi? Ceset bulunursa ölüm nedeni ortaya çıkar mıydı? Buna cesaretim yoktu. Kapana kısılmıştım. Bana iyi olacağına dair söz vermişti. Mutlu olacağımıza, onu yeniden sevebileceğime yemin etmişti. Çocuk istediğini söylüyordu. Beni mutlu edeceğini düşündüğü her şeyi ardı arkasına sıraladı. Tüm bunlar bana delilik gibi görünüyordu. Bu evliliğe bir de çocuk dâhil etmeyi hayal bile edemiyordum. Artık olmazdı. Sonunda yaptığım hatanın ve zayıflığımız cezasının bu aşksız evliliğin içinde kısılıp kalmak olduğunu kabul ettim."

Tanrım, Adele ile diken üstünde geçirdiği seneler ona bir ömür gibi gelmiş olmalıydı. İçki içmek istiyordum. Onun da istediğinden emindim ama içkili günlerimiz artık bitmişti. Artık içki kadehinin arkasına saklanamazdı ve benim de ayık olmam gerekiyordu.

"Ama zihinsel hastalığını uzun süre kontrol altında tutamadı. Kusursuz ev kadınını oynuyordu ama sonra durup dururken öfke krizleri geçirmeye başladı. Kontrol edilemez krizlerdi bunlar."

"Marianne ile yaşadığı kriz gibi," dedim.

"Evet, onun gibi ama bunlar çok uzun süre önce başladı. Beni takip ettiğinden emindim. Bilmesine imkân olmayan şeyleri biliyordu. Fazla yakın olduğum iş arkadaşlarımı arayıp onlara nefret dolu mesajlar bırakıyordu. Bir süre işe girip çalıştı ama sonra ben dükkânını işleten kadınla arkadaş olunca dükkânda birden yangın çıkıverdi. Bu yangını onun çıkardığına dair kesin kanıtlar olmasa da onun yaptığından emindim. Onun yaptıkları yüzünden birkaç senede bir iş değiştiriyordum. Bazı *anlaşmalar* yaptık. Ben onu günde en az üç kez arayacaktım, o da kredi kartlarını iptal ettirecekti. Ben işten çıkınca hemen eve gelecektim, o da cep telefonundan vazgeçecekti. Hayatımızı ya da herhangi birinin hayatını delilikleriyle mahvetmeyecekti. O agresif bir kişilik, empati yoksunu bir sosyopat, bundan eminim. Normal insanların aksine, doğruyla yanlışı birbirinden ayırt edemiyor. Benden başka kimseyi de sevmiyor, tabii buna sevgi denirse. Aramıza biri

girecek olsa onu durdurmak için her şeyi yapar ve çok da ikna edicidir. Bana kim inanır ki?" Yüzüme baktı. "Sen inanmadın. Onun anlattığı her şeye noktasından virgülüne kadar inandın."

"Çok özür dilerim David. Kendimden nefret ediyorum." Ona rüyalarımı anlatmalıydım. Adele'in onu nasıl takip ettiğini, her şeyi nasıl öğrendiğini bilmeliydi. Ona karşı dürüst olmalıydım. Tam konuşacağım sırada sözlerine devam ederek lafımı kesti.

"Senin hatan değil. Adele rolünü çok iyi oynuyor. Ben de sarhoşken karımı aldattım. Keşke o barda seninle hiç konuşmasaydım. Ben sadece... Ben sadece mutlu olmak istiyordum. Tanrım, *tahmin* etmeliydim." Öfke içinde elini tam masaya vuracağı sırada kendine hâkim olup masanın kenarını tutmakla yetindi. "O daha küçükken fark etmeliydim. Saçma sapan şeyler anlatıp dururdu."

"Ne demek istiyorsun?" Bunu sorarken bile gerilmiştim. Rüyalardan söz ediyor olmalıydı. Biliyordum. Adele, David'i seviyordu. Elbette rüyalarını onunla paylaşacaktı.

"İlk birlikte olduğumuz zamanlarda bir keresinde sarhoş olduk ve bana uykusunda yapabildiği saçma sapan şeyler anlattı. Delilikten başka bir şey değildi bunlar. Daha da kötüsü, tüm bunlar muhtemelen benim hatamdı çünkü bu fikir aklına ona verdiğim hippi rüya kitabı yüzünden gelmiş olmalıydı. Saçma sapan şeyler uydurmaya başladı. Güldüm ve benimle kafa bulmaya çalıştığını düşündüm ama ona inanmadığım için üzüldüğünü görünce bu fantezi dolu rüyaların ucunun bambaşka bir yere varacağını anladım. Rüyasında çocukça fanteziler görmeyecek kadar büyüktü. Belli ki bu anlattıkları ciddi bir kişilik bozukluğunun işaretleriydi. Yani kim uyurken bedeninden sıyrıldığına inanır ki? Böyle şeyleri fazla LSD almış insanlar görür. Benim bu işaretleri görmüş olmam gerekirdi. En azından yaşımız ilerlediğinde bunları hatırlamalıydım." Yüzüme baktı. "Seninle tanıştığıma işte bu yüzden çok mutlu olmuştum. Sen çok *normalsin*." Ellerimi sanki onun cankurtaranıymışım gibi tuttu. "Senin ayakların yere basıyor. Kâbusların kâbus olmaktan öte-

ye geçmiyor ve onlarla başa çıkmasını biliyorsun. Böyle bir şeye asla inanmazdın sen. Sen *sağlıklısın.*"

Tanrım, bir bilse... Ona bunları şu an söyleyemezdim, değil mi? *Aslında sana anlattığı her şey gerçek. Başka türlü seni nasıl takip edebilirdi sanıyorsun?* Bunu ona yapamazdım. Bunu *kendime* yapamazdım. Şimdi olmazdı. Ona daha polise yolladığım mektuptan söz etmem gerekiyordu. Gerçekleri öğrenmeliydi. Daha fazlasıyla başa çıkamazdı.

"Kesinlikle sorunları var." Söyleyebildiğim tek şey bu oldu. "Bu konuda haklısın."

Ellerimizi sıkı sıkı tuttuk, yüzüme baktı. "Bana gerçekten inanıyorsun, değil mi?" dedi. Başımı evet dercesine salladım.

"Evet, sana inanıyorum." Yüzümden de belli oluyordu zaten. Kesinlikle ona inanıyordum. Rob'u o öldürmemişti.

"Bunu duymak nasıl müthiş bir duygu anlatamam. Ama ne yapacağımı bilmiyorum. Boşanmak istediğimi söyledim. Kim bilir şimdi ne yapacak? Onu terk etmeme izin vermeyeceği kesin. Sana bir şey yapmasından da endişe ediyorum. Tanrım, her şey çok zor."

Hatamı paylaşma sırası bendeydi. "Sandığından da zor," dedim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. "*Ben* zorlaştırdım."

"Daha ne kadar zorlaşabilir ki?" dedi yumuşacık bir gülümsemeyle. "Sana anlattıklarımdan sonra beni hâlâ sevebiliyorsan, bana *inanabiliyorsan,* o zaman, en azından benim için her şey çok daha kolay." Artık daha iyi görünüyordu. Gözleri ışıldamaya başlamıştı; birkaç dakikalığına da olsa ağır yükünü üstünden atmıştı.

Ona anlattım. İnternette nasıl araştırma yaptığımı, Dr. David Martin'in Robert Dominic Hoyle adındaki genç adamın ölümüyle bir ilgisi olabileceğini neden düşündüğümü ve cesedin muhtemelen hâlâ Adele'in evinin bulunduğu arazinin bir yerinde olduğunu yazdığım mektubu Perth Emniyet Müdürlüğü'nden Angus Wignall'a yolladığımı söyledim. Bu kez yüzüm utançtan yanarken başımı kahve fincanından kaldırmama sırası bendeydi.

Üstelik bunu yapmamı bana Adele de söylememişti. Bu tamamen benim aptallığımdı. Konuşmam bitince nihayet başımı kaldırdım.

"Yani gördüğün gibi ben her şeyi iyice zorlaştırdım," dedim. "Belki de polis mektubu ciddiye almaz. Wignall *görmez* bile belki." Ah lütfen, Tanrım, lütfen görmesin.

David arkasına yaslanıp iç çekti. "Hayır, bence mektubu okuyacaktır. O adam yangının suçunu bana atmak için peşimde dolaşıp duran bir av köpeği gibi."

"Benden nefret ediyor olmalısın," dedim. Yerin yarılıp beni yutmasını ve bir daha asla bırakmamasını istiyordum. Neden her şeyi iyice yokuşa sürmüştüm ki? Neden bu kadar düşüncesiz davranmıştım?

"Nefret etmek mi?" Toparlanıp dik durdu, gülmekle kızmak arasında gidip geliyor gibiydi. "Sen benim söylediklerimi hiç dinlemedin mi? Senden nefret etmiyorum. Ben... aslında tam tersi. Adele'e inanmış olman hoşuma bile gidiyor. Ona yardım etmek istedin. Bunu anlayabiliyorum. Ama hayır, senden bu yüzden nefret etmiyorum. Aslında iyi yapmışsın. Her şey gün ışığına çıkacak."

"Ne demek istiyorsun?" Benden nefret etmiyordu. Şükürler olsun. Bu işin içinde yine birlikteydik.

"Adele yolladığın o mektubu bilmiyor, değil mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum." Bundan emin olamazdım. Adele'in ne bildiğini ya da bilmediğini kestirmek imkânsızdı ama az önce söylediklerinden sonra bunu David'e anlatamazdım. "Ne yapacaksın?"

"Oraya gideceğim," dedi. "Oraya gidip polise her şeyi anlatacağım. Gerçeği. Ve bu durumdan kurtulacağım."

Bunu beklemiyordum. Bir anda şaşkına döndüm ama doğru olanın bu olduğunu biliyordum. "Sana inanacaklar," dedim buna pek ikna olmuş olmasam da. "Ben sana inanıyorum. Seni destekleyebilirim. Marianne de öyle, bundan eminim."

Yumuşak bir edayla gülümseyerek başını iki yana salladı. "Bence Adele'in anlatacaklarına karşı elimizin daha güçlü olması gerekir. Saatim orada, unuttun mu?"

"O halde neden polise gideceksin?" Onu daha sahip olamadan kaybedecektim. "Başka bir yolu muhakkak olmalı. Seni tutuklayacaklarsa neden polise gidesin ki?"

"Buna bir *son* vermek için," dedi. "Sonsuza dek. Bunu çok uzun zaman önce yapmış olmam gerekirdi. Bu vicdan azabını çekmekten çok yoruldum. O çocuğun artık düzgün bir mezarı olmalı."

"Ama Adele'in bu işten paçasını kurtarmasına izin veremeyiz," dedim. "O tehlikeli bir kadın. Onun başının belaya girmesi gerek. Suçlu olan o!"

"Ben suçlu olmayabilirim," dedi, "ama masum da değilim. Bu da onun için kusursuz bir ceza."

"Ne demek bu?"

O güzelim mavi gözlerine baktım. Sakin ve berraklardı. "Adele'in tek istediği bendim," dedi. "Beni o çarpık, karmakarışık tarzıyla seviyor. Hep sevdi ve hep sevecek. Bana karşı obsesif. Beni hapse atarlarsa en sonunda ondan kurtulmuş olurum. Artık beni kontrol edemez. *Özgür* olurum."

Gözlerimin yeniden yaşardığını hissettim ve bu kez ağlamama engel olmadım. "Biraz bekleyemez misin? Önce birlikte birkaç gün geçirsek olmaz mı?"

Başını iki yana salladı. "Bunu şimdi yapmazsam bir daha yapamam. Seninle zaman geçirmek her şeyi daha da zorlaştırır. Bana *inanman* benim için yeterli."

"Ne zaman gideceksin?" Adele umurumda bile değildi. Bu konuyu onunla yüz yüze çözebilirdim. Artık sırlarını biliyordum. İçimi bir vicdan azabı kapladı. Benim de tıpkı onun gibi David ile paylaşamayacağım bir sırrım vardı.

"Bugün. Şimdi. Saat daha iki buçuk. Önce eve uğrarsam şüphelenebilir ama o gittiğimi anlayana kadar İskoçya yolunu yarılayabilirim. Gece vardığımda seni ararım."

"Bunu biraz daha düşünmen gerekmiyor mu sence?" Bencil davranıyordum; hapse girmesini engelleyemez, onu yanımda tutamazdım. "Her şey çok hızlı oldu. Çok..."

"Yüzüme bak Louise."

Baktım.

"Sence de doğru olan bu değil mi? Birbirimize karşı beslediğimiz duyguları bir kenara bırakmamız gerekmez mi?"

Yüzündeki ifade o kadar sakindi ki cevabı zaten bildiğini anladım ve başımı evet dercesine salladım. Doğru olan *buydu*. Sonucu yanlış olsa ve kimse ona inanmasa bile gerçeğin anlatılması gerekiyordu.

"Bu hiç adil değil," dedim. İçim yanıyordu, bir şeyler yapmalıydım. "Belki de gidip Adele ile konuşsam..."

"Hayır, bunu yapamazsın. O tehlikeli biri."

"Ama ben..."

"O bir sosyopat, Louise." Elimi sıkıca tuttu. "Bunu anlıyor musun? Ona yaklaşamazsın. Ona yaklaşmayacağına söz ver. Hatta ben yapmam gerekenleri yapana kadar Adam'ı da alıp Londra'dan ayrılsan iyi olur. Ama en azından bana Adele'den uzak duracağına söz ver."

"Söz veriyorum," diye mırıldandım. Adele'in David'in hayatını mahvettikten sonra bu işten öylece sıyrılması hiç adil değildi. Adele'in benim de hayatımı mahvettikten sonra bu işten öylece sıyrılması hiç adil değildi.

"Güzel. Sana bir şey olmasına dayanamam. Tüm bunlarla uğraşırken bir de senin için endişelenmek istemiyorum. Seni seviyorum Louise. Gerçekten seviyorum."

Ayağa kalkıp yanıma geldi ve öpüşmeye başladık. Alkol, nane ve kahve kokuyordu ama umurumda bile değildi. Sıcacık, sevgi dolu, güçlü ve benimdi. Gözlerim yeniden doldu.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı ayrılırken. "Gerçekten girecek." Gülümsedi. "Hapishane ziyaretlerinde nasılsındır?"

Durmak bilmeyen gözyaşlarımın arasından küçük bir kahkaha attım. "Yeni deneyimlere her zaman açığımdır."

Hesabı ödedi. Bu sıradan rutin her şeyi iyice gerçeküstü kılmıştı. Dışarı çıktığımızda göğsünde ağlamaya devam ettim. İnsanların görmesi umurumda bile değildi.

"Her şey yoluna girecek," dedi.

Girmeyecekti. Hem de hiç. Ama başımı evet dercesine salladım ve gözyaşlarının, salya sümüğün, yorgunluğun ve alkol kokusunun içinde biraz daha öpüştük. Ne çifttik ama! Yüzümü boynuna bastırıp sıcacık kokusunu içime çektim. Sonrası serin hava ve egzoz kokusu... Gitti. Metro istasyonuna doğru yürüyüşünü izledim. Dönüp arkasına bakmadı. Fikrini değiştirmekten korktuğu için bunu yapmaya cesaret edememişti muhtemelen.

Duvara yaslanıp çantamdan elektronik sigaramı çıkarırken, *Her şey benim hatam,* diye geçirdim içimden bininci kez. Ben ve o aptal mektup. Her şeyle yüzleşmek için bu kadar çabuk gittiğine inanamıyordum. Hayatı öylesine berbattı ki tutuklanacağını bile bile polise gitmek bile onu rahatsız etmemişti. Kariyerinin sona ermesi demekti bu. Hayatı ve saygınlığı paramparça olacak, katil olarak yaftalanacaktı. Yüzümdeki gözyaşlarını silip rüzgâra teslim oldum. Tüm bunlar ne benim ne de David'in hatasıydı. Biz yalnızca piyonduk. Suçlu Adele'di. Her şeyin suçlusu Adele'di.

David'den sakladığım sırlardan birini düşündüm: Rüyaları. Kapıları. Bu deliliği. Benden bu kadar nefret ediyorsa neden bunları bana öğretmişti? Ona karşı öylesine öfkeyle doluydum ki bu öfke David'e üzülmemin ve onu kaybettiğim için kendime acımamın önüne geçiyordu. Onu tuzağa düşürmeliydim. Gerçeği itiraf ettirmeliydim. David'i zaten kaybettiğini fark ederse belki de ona yardım etmek için bir şey, *herhangi bir şey* yapmak için harekete geçerdi. Ne yaptığını ona göstermenin bir yolu olmalıydı. Burada bir kazanan olmadığını görmeliydi. Hiç değilse ona hakkında ne düşündüğümü söylemeliydim. Sözde en iyi arkadaşımla dürüst bir konuşma yapmanın zamanı gelmişti. David'e yalan söylememiştim. Evine gitmeyecektim. Ben onunla *yüz yüze* konuşmamaya söz vermiştim, konuşmamaya değil.

52

Adele

Mutfakta otururken sessizliği bozan tek şey saatin tik taklarıydı. Bu, tuhaf bir şekilde insanı sakinleştiren bir sesti. Bazen dünyadaki ses çıkaran bütün saatlerin hiç durmadan zamansızlığımızı yüzümüze çarptığını düşünürdüm. Onlardan korkmamız gerekirdi ama bu tekrar eden tik tak sesi bir şekilde ruhumuzu dingin kılardı.

Orada öylece ne kadar oturduğumu bilmiyordum. Dakikalara ve saatlere dikkat etmeden yalnızca saniyelerin vuruşunu dinliyordum. Artık kendi hayatıma misafir gibiydim. Gereksizdim. Neredeyse her şey sona ermişti, kendimi bomboş ve mutsuz hissediyordum.

Birini seviyorsanız onu özgür bırakın derlerdi. İşte ben de en sonunda onu özgür bırakmıştım. Bunu yapmanın benim seçtiğim yoldan çok daha kolay yöntemleri vardı ama güvenin ve inancın taklidini yapamazdınız. Bir gerçeğin idrakinin taklidini yapamazdınız. Bunun *berrak* olması gerekirdi. David'in bunu Louise'in gözlerinde görmesi gerekiyordu. Bütün durumu aslında yanlış değerlendirdiğini anlamanın şokunu, kendi masumi-

yetini onun gözlerinde görmeliydi. Ben bunları David'e verememiştim.

David onu gerçekten seviyordu, bunu artık kabullenmeliydim. Ne yapalım yani, *c'est la vie**. Ben elimden geleni yapmıştım. Düşüncelere dalmış otururken hayatımın ellerimden kayıp gidişini dinliyordum. *Evet,* dedim, ucuz cep telefonumun tiz sesiyle hayallerden uyanınca, *her şey çok farklı olabilirdi ama bu haliyle her şey çok daha ilginç oldu.* Bu, benim son gösterimdi.

Hattın öteki ucundaki Louise enerji ve öfke dolu olduğu kadar mutsuzdu da. Benim sakinliğimin antitezi gibiydi. Sesi kulağımda çınladı.

"Ne zamandır biliyordun?" diye sordu. Çığlık çığlığa bağırmamak için kendini zor tuttuğunun farkındaydım. "Sen nasıl bir oyun oynadın, anlat bana!"

Öfkeden kuduruyordu ve bu hali bana da bulaştı.

"Bence bunu sana benim sormam gerek, öyle değil mi? Sonuçta kocamla yatan sensin."

"Benim anlamadığım," dedi tuzağıma düşmeden, "bana rüyalarını anlatmış olman. İkinci kapıyı bulma ihtimalim olduğu halde bana neden yardım ettin? İkinci kapıyı bulunca çevirdiğin numaraları anlayacağımı bilmiyor muydun?"

Nankör sürtük. "O zamanlar bilmiyordum." İçimden aniden yükselen öfkemi bastırdım. "*Arkadaşım* olduğunu sanıyordum. Sana yardım etmeye çalışıyordum. Kendim gibi biriyle hiç tanışmamıştım ve sen bana kendimi daha az yalnız hissettirdin." Güvensizliğini hissedebiliyordum. Hattın öteki ucundaki sessiz nefesi duydum.

"İkinci kapıyı yalnızca bildiğin yerlere gitmek için kullanabilirsin." Yavaşça konuşuyor, beni anlamasını bekliyordum. "Gitmediğin bir yeri *göremezsin.* Ayrıntıları gözünün önüne getirmen gerek." Soğuk duvara yaslandım. "Bir akşam tek başımayken seni özledim ve senin evinin kapısından geçtim. Seni *görmek* istiyordum. Ama ikinizi gördüm." Durdum ve ağlamaya

* (Fr.) Hayat işte. –*çn*

çalıştım. "Her şeyi o zaman öğrendim. İşte *o zamandan beri* biliyorum."

Louise'in içi dışı birdi. Söylediklerimin mantığını kavramaya çalıştığını biliyordum. Şu anda kafası o kadar yoğundu ki ofisteki ilk sabah sarhoş sohbetlerini konuştuklarını unutmuştu. O ofisi bir önceki gün gezmiştim. Hatırlıyordum. Her kelimeyi ve hareketi. Louise'in gerginliğini, David'in telaşını. Bir de birbirlerini gördüklerinde alev alev yanışlarını. Kendimi Louise ile tanışmaya zorlayana kadar içimde kopan fırtınaları hatırlıyordum. Bana karabasan gördüğünden bahsetmişti. Bundan sonra öfkem yerini sevince bırakmıştı. Birkaç dakika için olası bir düşman Tanrı'nın bir lütfuna dönüşmüştü. Ama en azından şimdilik söylediklerim ona anlamlı geliyordu. Ona bir de hayati önem taşıyan bir bilgi vermiştim. *Ayrıntıları gözünün önüne getirmen gerek.* Şu anda bile ona yardım diyordum.

"Neden bir şey *söylemedin*? Neden bana David hakkında o kadar çok şey anlattın? Beni böyle şeyler düşünmeye zorladın? Neden *yalan* söyledin?"

Hâlâ cevap bekliyordu. Sürekli merak ediyordu. Bu kadından çok iyi detektif olurdu. "Yalanlar ve gerçekler bakış açısına göre değişir. Sence neden?" Görevimi tamamlamam gerekiyordu, sesimi hafifçe yükselttim, mutsuzdum ve incinmiştim. Her şeyi itiraf etmemi istediğinden emindim ama oyun henüz sona ermemişti. "Sen benim en iyi arkadaşımdın. Yıllardır edindiğim ilk arkadaştın. Ondan nefret etmeni istedim. *Beni* seçmeni istedim! Neden ikinizi de kaybedeyim ki? Bu adil mi sence? Ben yanlış bir şey yapmamıştım!"

Bildiği her şeyi göz önünde bulundursam bu son sözüm biraz abartılı kaçmış olabilirdi ve deli gibi göründüğümden de emindim. Elbette onun gözünde zaten deliydim.

"En çok beni sevmeni istedim." Fazla hararetli konuşmaktan yorulmuşum gibi sesimi biraz yumuşattım. "Ama sen onu sevdin ve benim için üzüldün. Hem acıyordun hem de vicdan azabı çekiyordun. Sevdiğim adamla mutlu mutlu yatarken benim için

hissettiğin tek şey bunlardı." Çok ahlaklı olmayabilirdim ama aldatılan eş kartımı oynamakta kararlıydım.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun." Kendini korumaya çalışıyordu. Yüzünün kızardığını tahmin edebiliyordum. Bu kadının hislerini tahmin etmek çok kolaydı. "Ben senin arkadaşındım," diye devam etti. "Sen de benim arkadaşımsın sandım ve bu ilişkiyi bitirmeye çalıştım. Zaten aramızdakiler ben seni tanımadan önce başlamıştı. Evli olduğunu bilmiyordum. Bitirmeye çalıştım ve bitti de."

Gerçekleri anlatmakta cimri davranma sırası ondaydı. Bitmişti ama bunun nedeni benim müdahalem ve David'in arkadaş olduğumuzu öğrenmesiydi. David telaşa kapılıp bu ilişkiyi bitirmemiş olsaydı Louise vicdan azabıyla ona bacaklarını açmaya devam ederdi. David, Louise'i benden korumaya çalışmıştı. David böyleydi işte, kadınları korumaya çalışıp dururdu. Elbette olayların bu versiyonu Louise'in bakış açısına uymuyordu, bu yüzden vicdan azabının baskın geldiğine ve ilişkiyi zaten kendisinin bitireceğine inanıyordu. İnsanları iyi tanıyordum. *Louise*'i iyi tanıyordum.

"Şimdi ikimizi de kaybettin," dedi cüretkâr bir şekilde.

"Hayır, kaybetmedim. David beni bırakmayacak. O beni asla bırakmaz."

"Anlamıyorsun." Benimle çocukmuşum gibi konuşuyordu. "Ben sana inandım. Söylediğin her şeye inandım ve her şeyi polise anlattım."

"Kime anlattın?" Nefesim kesilmiş, şaşırmıştım. Ya da en azından öyle olmuş gibi yapmaya çalıştım.

"Onlara mektup yazdım. Annenle babanı öldüren o yangını soruşturan polise yolladım. David'in bu yangında parmağı olduğunu düşünen polise. Onlara Rob'dan ve cesedinin o arazinin bir yerinde olduğunu düşündüğümden bahsettim."

"Ne yaptın sen? Bunu neden yaptın? Ben sana böyle bir şey yapmanı hiçbir zaman söylemedim."

"Aptal olduğum ve sen de deli olduğun için yaptım bunu!"

"Sana inanmazlar," diye mırıldandım, koridorda volta atarak. Telaş içinde bir şeyler düşünüyormuşum gibi başımı öne eğmiştim. Beni göremiyordu ama ayak seslerimi duyuyor olmalıydı. Endişemi hissedebilirdi. "Sana inanmayacaklar."

"Evet," dedi, "belki de inanmayacaklar." Nefesinin sesini duydum. "Ama *David'e* inanacaklar."

Donup kaldım. "Ne?" dedim.

"Polisle konuşmak üzere İskoçya'ya gidiyor. Onlara her şeyi anlatacak. Onlara gerçekleri anlatacak."

Uzun süre gömüldüğümüz sessizliği bölen tek şey saatin durmak bilmeyen *tik tak* sesiydi.

"Bunu yapamaz!" dedim en sonunda. "Onlar... David... David bunu..."

"Yaptı bile. Evet, ona inanmayacaklar. Sen bu konuda fazla iyisin. David'i tutuklayacaklar."

Dehşete düşmüş olmamın onu nasıl mutlu ettiğinin farkındaydım. İkimiz de birbirimizi incitiyorduk artık. Uzun zamandır David'e karşı içinde beslediği ve yok saymaya çalıştığı aşkın alevini hissedebiliyordum.

"İkimiz de onun Rob'u öldürmediğini biliyoruz," dedi. "Bunu söylemek neden bu kadar zor?"

"Onu hapse atacaklar," dedim usulca, fısıldar gibi. "Onu benden koparacaklar." Göz kenarlarımdan yaşlar akıyordu. David'den ayrı olma fikri, şu anda bile bende fiziksel bir tepkiye neden oluyordu.

"Ondan neden nefret edemedin ki?" Bağırma sırası bendeydi. "Neden? Bunu neden yapamadın?"

Cevap vermediğini görünce bir hayvan gibi inleyip yere çöktüm. "Ondan nefret etmen gerekiyordu," diye ağlamaya başladım telefonun ucunda. "Beni seçmeliydin." Gözyaşlarımı ipek gömleğimin koluna silerken dizlerimi çeneme doğru çektim. Kendimi rolüme iyiden iyiye kaptırmıştım. "Ne yapacağım ben şimdi? David beni terk edemez. Bunu yapamaz. Yapmayacak da."

"Yaptı bile," dedi, artık sakin olan ve kontrolü elinde tutan

Louise. "Ama buna engel olabilirsin Adele. Buna bir tek *sen* engel olabilirsin. Doğruları anlatarak. En azından şu anda her şeyi bana anlat."

Ah hayır, seni küçük Bayan Mükemmel, diye bağırmak istedim. *O kadar kolay olmayacak.*

"Sen hastasın Adele."

Ah, koca hırsızı bir kadının dediğine bakın. İkimiz de aslında "hasta" değil de "deli" demek istediğini biliyoruz.

"Almadığın o ilaçlar sana iyi gelecek," diye devam etti. "Polise gidip onlara gerçekleri anlatırsan, sahiden Rob'un başına gelenlerin bir kazaysa ve sen de telaşa kapıldıysan işin kolaylaşır. Yalnızca cesedi sakladığını söyle. Bunu yapmazsan David'in onu öldürdüğünü düşünecekler. Annenle babanı da onun öldürdüğünü düşünecekler."

Belki üçünü de benim öldürdüğümü söylemekten özenle kaçındığının farkındaydım. *Psikopat deli Adele.*

"Sana daha nazik davranırlar. Hafifletici nedenler. Aileni kaybetmiştin ve terapi görüyordun. Seni hapse atmayacaklarından eminim."

Ah, ne kadar da tatlı dilli bir kadın. Evet, beni hapse atmayabilirler ama Broadmoor'un* da hapishaneden farkı yok, teşekkürler.

"David neden böyle bir şey yapsın?" diye inledim. "Neden?"

"O seni sevmiyor Adele. Uzun zamandır sevmiyor. Tek yaptığı sana göz kulak olmak. Senin için en iyisini yapmak."

Bana karşı gösterdiği bu sahte şefkat ve evliliğimizi çok biliyormuş gibi küstahça konuşmaları nedeniyle yüzüne yumruk atmak istiyordum. O konuşmaya devam ederken tırnaklarımı dizlerime geçirdim.

"Ona neden acı çektiriyorsun? Onu gerçekten seviyorsan, ki bence seviyorsun, onu bundan kurtarabilirsin. Ona sahip olamazsın Adele. Onu kendine mahkûm edemezsin. Hayat böyle geçmez, ne senin için ne de onun için. Ama bana gerçekleri

* İngiltere'de bulunan yüksek güvenlikli bir akıl hastanesi. –*çn*

anlatırsan, sana ihtiyacı olduğu anda onu korursan, o zaman belki bazı şeyleri yoluna koyabilirsin."

"Sen elimdeki her şeyi benden aldın," diye fısıldadım yine. Hiçbir suçlamayı kabul etmeyecektim. Oyunun bu son aşamalarına gelmişken bunu yapmayacaktım. "O olmadan ne yaparım ben?"

"Doğru olanı yapabilirsin," dedi. "Onu sevdiğini *kanıtlayabilirsin*. Bu pisliğe artık bir son ver. En azından belki o zaman senden nefret etmez. Belki *sen de* kendinden nefret etmezsin."

"Siktir git," diye fısıldadım, küfür etmenin tadını çıkararak. Bir süre yerde titreyerek oturduktan sonra nefretim içimden taştı. "Siktir git!" diye bağırdım yeniden ve sonra gözyaşlarına boğuldum.

Kulağımda çınlayan telefon kapatma sesinin ardından yine saatin durmak bilmez *tik tak* sesiyle baş başa kalmıştım. *Tanrım, bazen çok küstah bir sürtüğe dönüşüyor,* diye geçirdim içimden ayağa kalkarken. Telefonu yerine koyup gözyaşlarımı sildim. Ama haklıydı da. Her şeyi yoluna koymamın zamanı gelmişti.

53

Louise

Telefonu yüzüne kaparken titriyordum.

Söylediklerimi hiç mi anlamamıştı? Şimdi ne yapacaktı? Kliniği mi arayacaktı? Yalan söylemediğimi fark edince evin altını üstüne mi getirecekti? Sesinin nasıl kırgın geldiğini düşündüm. Hayır. Bana inanmıştı. David'in gittiğini biliyordu. David'i aramaya çalıştım ama telesekreter çıktı. Şimdiden çoktan trende olmalıydı ve muhtemelen telefonu çekmiyordu. Lanetler yağdırdım ama sonra güvende olduğumu söylemek için mesaj bıraktım.

Güvende.

Adam. Onu bir saat içinde almam gerekiyordu. Bu gece onunla nasıl mutlu aile tablosu çizebilirdim? Tüm bunlar olurken? Ah yavrum benim, onu çok seviyordum ama bugün onunla uğraşamazdım. Aklım başımda değildi. Üstelik bir de Adele vardı. Nerede yaşadığımı biliyordu. Ya o korkunç mutsuzluğu öfkeye dönerse? *Sosyopat.* David onu böyle tanımlamıştı. Ya her şeyi idrak ettikten sonra peşimden gelirse? David'in söylediği gibi bir otele yerleşmeyi düşündüm ama Adam babasını gördüğünde bu durumu açıklamak gerekecekti. Üstelik bir yanım Adele'in ne

kadar delireceğini görmek istiyordu. Peşimden gelirse hazırlıklı olmak istiyordum. David olmadan kontrolü kaybedeceğini düşünüyordum. Kaybetmesini umuyordum da. Böylece David'in anlattıkları kesinlik kazanacaktı.

Ne olursa olsun yarın Adam ile ana oğul baş başa çay içmeye gideceğimize dair kendi kendime sessizce söz verdikten sonra Ian'ı aradım. "Merhaba," dedim telefonu açtığında. Biraz endişelenmişti. Onu işten hiç aramazdım. O günler çoktan sona ermişti. "Endişelenecek bir şey yok. Yalnızca senden ve Lisa'dan bir şey isteyecektim. Son dakika haber vermek zorunda kaldım."

"Ne oldu?"

"Bu gece Adam sizde kalabilir mi? Onu kreşten alabilir misiniz? Acil bir işim çıktı ve geç kalıyorum. Akşama da yemeğe davetliyim zaten."

"Tabii!" dedi. "Lisa'yı arayım, gidip Adam'ı alır."

Sesindeki coşku dikkatimden kaçmamıştı. Biriyle flört ettiğimi düşünmüştü. En sonunda eski karısı yoluna devam ediyordu.

"Teşekkürler," dedim. "Harikasın."

"Sorun değil. İyi eğlenceler!"

Vedalaşıp telefonu kapadık. Aşkın nefrete, sonra da yumuşak bir dostluğa dönüşmesi çok acayipti.

Gidip bir şişe şarap almamak için kendimi zor tuttum. Her ne kadar kendime yalnızca bir kadeh içeceğimi söylesem de bu ruh halindeyken David beni arayana kadar bir şişeyi devirirdim ve sarhoş olursam ona fikrini değiştirmesi için yalvarmayacağım konusunda kendime güvenmiyordum.

Bir de elbette Adele vardı. Bir anda kapıma dayanırsa içkiliyken ona karşı hiç şansım olmazdı.

54

Adele

Zaman kimseyi beklemez derlerdi. *Tik tak, tik tak.* Zaman bugün de akıp gitmişti. Bu gecenin böyle olmasını beklemiyordum. Son saat gelip çattığında yalnız olmayı beklemiyordum. Hafta sonu Adam evde yokken ve David yanımdayken yapmayı planlamıştım. Alkollü ve uykulu olacaktı belki ama burada olacaktı. Yine de yıldızlar benim için sıralanmıştı ve Adam babasının evinde, David de kendini mahvetmek üzere İskoçya yollarındaydı. Vicdanını temizlemek için doğup büyüdüğü topraklara gidiyordu. Böylesi daha iyiydi. Daha az karmaşıktı çünkü artık yalnızca Louise ve ben vardık. David bu çekişmenin "ödülüydü" yalnızca ve ikimiz de bu çekişmeden yorulmuştuk. Artık oyuna bir son vermeliydik. Kazanan ve kaybeden belirlenmeliydi.

Sahne kurulmuştu ve her şey hazırdı. Yatak odasını hazırladıktan sonra mektubumu yazıp David'in masasındaki mühürlü beyaz zarfa koydum. Yeni bir zarftı bu; pahalıydı. Üstünde yalnızca parmak izlerim vardı. David'in bu işte bir rolü olduğunu düşünmeyeceklerdi. Her şeyi kusursuzca planlamıştım. Sorun çıkmayacaktı.

Birkaç saatim daha vardı. Her şeyi artık gücüm kalmayana kadar defalarca tekrarladıktan sonra boş evimizin içinde gezinerek vedalaştım. Kalbim çok hızlı çarpıyordu ve ağzım kurumuştu. Sürekli tuvalete gitme ihtiyacı duyuyordum. İlk kez korktuğumu fark ettim.

Yağmur dinmişti, alacakaranlığın içine çıktığımda tüylerim diken diken oldu. Serin hava beni sakinleştiriyordu. Pes etmezsem başarısızlığa da uğramayacaktım. Ağaç dalları çimlere ve çiçek tarhına kadar eğilmişti ama yaprakla dolu ve canlıydılar. Ürpertici sonbahar henüz ağaçların yapraklarını dökmemişti. Burası ormanın içindeki evimizin ehlileştirilmiş hali gibiydi. Kesilip biçilmediği sürece doğanın yeniden vahşileşmesi ne kadar zaman alırdı acaba? Kendimi bu bahçe gibi hissediyordum. Biçilmiş, vahşi bir şeydim. Bir süre öylece dikilip kokuların, rüzgârın ve tüm bu manzaranın tadını çıkardım. Akşam geceye dönüyordu. Soğuktan ürpermeye başlayınca içeri girdim.

Kırk dakika, belki daha da uzun bir süre boyunca sıcacık bir duş aldım. Artık zaman, gittikçe artan korkumu fark edip benimle oyun oynar gibi daha hızlı akıp gidiyordu. Sinirlerimi yatıştırmak için buharın altında derin nefesler aldım. Kontrolü ele geçirmiştim. Kontrolümü asla kaybetmezdim ben. Şimdi ağlayıp sızlayan korkak bir kadına dönüşmezdim.

Parlak ve gür saçlarımı kuruttuktan sonra en güzel ipek pijamamı giymeden önce kendimi aynada izledim. Çok saçma da olsa içimden ağlamak geliyordu ve bu yüzden kendimden biraz nefret ettim. Odayı daha birkaç saat önce hazırlamış olmama ve her şeyin yerli yerinde olduğunu *bilmeme* rağmen yine de her yeri kontrol ettim. Tıpkı David'in kırk yılda bir tatile gittiğimizde pasaportunu kontrol edip durması gibi. Bunu hatırlayınca gülümsedim. David'i düşünmek beni sakinleştirmişti. Her şey onun içindi. Her şey her zaman onun için olmuştu. Onu çok, çok seviyordum.

Saate baktım. Ondu. Yaklaşık yarım saat sonra zaman gelip çatmış olacaktı. Yatağa yatıp gözlerimi kapadım.

55

Louise

Beni ancak saat ondan sonra aramıştı, bu saate kadar evin içinde dört dönmüştüm. Yaptığı şeyin gerçekliğini yavaş yavaş idrak ediyordum. Belki de onu bir daha ancak hapishanenin görüş saatinde görebilecektim. Çok fazla sert kahve içmişim gibi midem bulanıyordu ve sinirlerim bozuktu. David'in sesini duyunca bir anda yüzüm güldü. Perth'te bir oteldeydi ve onu görmek üzere yola çıkmış olan Wignall'ı bekliyordu. İçmediğim için çok mutluydum. O bu konuda güçlü durabiliyorsa ben de durabilirdim. Ona Adele'i aradığımı söylerken ağzımdan arka arkaya dökülen kelimelere engel olamadım.

"Ona kabul ettiremiyorum. Vicdan azabı çekiyor gibi bir hali var, mutsuz da ama senin masum olduğunu söylemedi. Çok üzgünüm. Ne yaptığını görmesi için çabaladım. Dürüst davranacağını ummuştum. Ona saat konusunu ve tüm olanları anlatmaya ikna etmek istedim."

"Sorun değil Lou," dedi. Hiç sinirlenmişe benzemiyordu, sadece yorgun ve vazgeçmişti. Ama adımı kısaltılmış haliyle söylemesine sevinmiştim. Samimiydi. "Gerçekleri *nasıl* söyleyeceğini

bilmiyor. Ama senin artık dikkatli davranman gerek. Onun nasıl biri olduğunu pek anlamışa benzemiyorsun. Sana bir şey olursa buna dayanamam."

"Bana hiçbir şey olmayacak, söz veriyorum. Bana ihtiyacın olduğunda hep burada olacağım." Klişeleri sıralayıp duruyordum ama umurumda da değildi.

"Galiba geldi," diye mırıldandı David. "Müsait olduğumda seni ararım, söz veriyorum. Lütfen bu gece evde kalma. En azından bir komşuna git."

"David, ben..." Ne diyeceğimi bilemedim. Seni seviyorum mu demeliydim? Ya da buna benzer bir şeyler. Kimseyi David'i sevdiğim kadar çok sevmemiştim. Ama yarı aşkımın yarı ilanını bitiremeden telefon kapandı ve David artık polisle baş başa kalmıştı.

Gerginliğimi bir anda üstümden atıverdim. Artık geri dönüş yoktu. Fikrini değiştirecek zamanı yoktu. Kendimi bomboş hissediyordum ve Adam'ın burada olmasına, odasına gidip onu uyurken izlemeye ve kendime şanslı olduğumu hatırlatmaya bencilce ihtiyaç duyuyordum. Mutfağa gidip cin şişesini ve dolaptaki meyve suyunu çıkardım. Hiç yoktan iyiydi. Tam kadehimi ağzına kadar doldurmak üzereyken telefondan gelen mesaj sesini duydum.

Yüreğim ağzımda, oturma odasına koştum. David mi yollamıştı? Polis ona eve gidip kafasını toplamasını söylemiş olabilir miydi? Onu dinlemeden geri mi yolluyorlardı? Zaman kaybı olduğunu mu düşünmüşlerdi?

David'den değil, Adele'dendi. Oysa mesajı David'in attığından o kadar emindim ki ekranda gördüğüm ismi idrak etmem biraz zamanımı aldı. Karnıma sancılar giriyordu. Bu neydi şimdi? Neyin peşindeydi? Oku tuşuna basarak mesajı açtım.

Haklıydın. Her şeyi yoluna koymalıyım. Olanlar konusunda dürüst davranmalıyım. David olmadan yaşayamam ve şimdi onu benden koparıyorlar. Ama hapse de giremem. Bunu yapamam.

Delilerle birlikte korkunç bir yere tıkılmak istemiyordum. Kafamı bunlarla meşgul edemem. Ne bunun için ne de David'siz yaşayacak kadar güçlüyüm. Onu kurtarmak için kolay yoldan gideceğim. Belki o kadar da kolay değil ama tek seçeneğim bu. Doğru olanın da bu olduğuna inanıyorum. Umarım şu an mutlusundur. O da artık mutlu olacak, ben hayatında olmayacağım. Ben senin arkadaşındım Louise, bir süreliğine arkadaşındım. Lütfen bunu unutma.

Mesaja bakıp anlamlandırmaya çalıştım. Ne yapacaktı bu kadın? Mesajda söylediği şey neydi? Kolay yoldan gitmek ne demekti? Tüm bunlar ne anlama geliyordu? İçimden bir ses bütün gerçekleri haykırırken bir yanım da olan biteni anlamaya çalışıyordu. Ondan hiç böyle bir şey beklemiyordum. Ama telefonun öteki ucundaki o gözü yaşlı ve kırılgan halini hatırladım. Deli olabilirdi ama David'i seviyordu. Daha önce hiç onsuz kalmamıştı.

Kolay yol. Kendini öldürecekti. Aklıma dolaplarındaki o ilaçlar geldi. Hepsini içecek miydi? Bu muydu yani?

Onu aramaya çalıştım ama cevap vermedi. Lanet olsun, lanet olsun. Gerginlikten kulaklarım zonkluyordu. Ne yapacaktım şimdi? Polisi mi aramalıydım? Arasam ne diyecektim ki? Ya böyle bir şey yoksa? Sonuçta söz konusu kişi Adele'di. Beni mi sınıyordu acaba? Numara mı çeviriyordu? Ya öyle değilse? Tüm olanlardan sonra onu kurtaramamış olmanın vicdan azabını çekmek istemiyordum. Ama nereden bilecektim?

Deneyebileceğim tek bir şey vardı. Onun benim içimde keşfettiği o delilik. Yeni yeteneğim.

Portakal sulu cin kadehimin yarısını içip koltuğa oturdum. Onu *görebilirsem* her şeyi çözebilirdim. Soluklarımı yavaşlattım, boynumu serbest bıraktım, yalnızca kapıyı düşünmeye çalıştım. Daha önce hiç olmadığım kadar odaklanmıştım ve işte oradaydı, ışıldayan gümüş kapı tam karşımdaydı. Adele'in evini düşündüm. Yatak odasını. Metal karyolalı pahalı yatağını. Üç yeşil çiz-

ginin bulunduğu duvarı. Altımdaki pamuk nevresim takımını. Parkeleri. Bir anda oraya ulaşabileceğimi düşündüm ama o anda kapı beni iterek ortadan kayboldu. Çok uzağa gitmişti. Ben henüz o kadar uzaklaşamıyordum.

Kendime, ona, her şeye küfürler savurarak en sonunda doğruldum ve telefonumu aldım. Uber uygulamasına tıklayıp iki dakika içinde kapımda olabilecek arabalara baktım.

Ben senin arkadaşındım Louise, kısa bir süreliğine arkadaşındım.

Kahretsin. Lanet olsun, kahretsin, gitmem gerek. Gitmeliydim. Başka seçeneğim yoktu. Paltomu bile almadan soğuk gecenin karanlığına karıştım.

Araba sözünü tutmuş, ben sokağa çıkar çıkmaz soluğu kapımda almıştı. Şoföre adresi verir vermez David'in telefonuna mesaj bırakıp nereye ve niye gittiğimi söyledim. Bu bir tuzaksa ve başıma bir şey gelecekse de en azından bunu bilmeliydi. Bunu bana *kimin* yaptığını bilmeliydi. Yeniden Adele'i aramaya çalıştım. Yine cevap yoktu. Ayaklarımı yere vurarak öne doğru uzandım, şoförün daha hızlı gitmesi gerekiyordu.

O mesajı atalı ne kadar olmuştu? En fazla on dakika olmalı. Belki de on dakika bile fazla uzundu. Acaba çoktan geç mi kalmıştım?

Araba daha tam olarak durmadan kendimi sokağa atıp şoföre yarım ağızla iyi geceler diledim. Kalın taş basamakları koşarak çıkıp zile abandım. Zilin kapının öteki tarafında yankılanan sesini duyuyordum ama aşağı katta hiç ışık yoktu. Zile bir kez daha basıp en az beş saniye tuttum ama hâlâ evde hiç hareket yoktu.

Eğilip kapının üstündeki posta aralığından içeri baktım. "Adele? Benim!" Aralıktan dışarı buruk bir koku geldi. Duman kokusu muydu bu? Koridorun sonundaki mutfaktan turuncu alevlerin yükseldiğini gördüm. Kahretsin. Lanet olsun. Yangın.

Adele ne demişti? Her şeyi yoluna sokacaktı, değil mi? Acaba Rob'dan değil de annesiyle babasından mı söz ediyordu? Ailesini bir yangın öldürmüştü ve çalıştığı çiçekçide de yangın çıkmıştı. Tüm bunlar onun marifeti miydi? Kendini yangın çıkararak

öldürmek Adele'in işleri yolun koyma yöntemi miydi? Zile bir kez daha baktım, yüzüm telaştan kıpkırmızı olmuştu. Sonra aklıma anahtar geldi. Saksının içini eşelemeye başladım ama orada değildi, anahtarı almış olmalıydı. İçeri girmem imkânsızdı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Ya içeride değilse? Ya beni kundakçılıktan ya da başka bir şeyden tutuklatmaya çalışıyorsa? Ama ya üst kattaki odasındaysa, ilacın etkisindeyse ve yanmayı, boğulmayı ya da evinde yangın çıkan insanlar nasıl ölüyorsa öyle ölmeyi bekliyorsa? Kapıyı yumruklamaya başladım. Adele hem çok yakınımda hem de bir o kadar uzağımdaydı.

Çok yakınımdaydı.

İkinci kapıyı düşündüm. Artık yakınımdaydı. Belki de bunu buradayken yapabilirdim. Üst basamağa oturdum ve verandaya sırtımı verip köşeye yaslandım. Nefes alırken titriyordum ama sonra sakinleştim. Zihnimi arındırdım, gümüş kapıya odaklandım. Artık korkmadığım için işim kolaylaşmıştı. Kendiliğinden gelmesini beklemektense onu *çağırabilirdim.*

Kapının kenarları gözlerimin ardındaki karanlığın içinde bütün ışıltısıyla parlamaya başladığında Adele'in yatak odasını hayal ettim. Görüntü çok berraktı. Duvarların rengi, vicdan azabıyla boyanmış yeşil orman. Köşedeki banyo. Eski tuğlaların sağladığı serinlik. Gardırobun arkasındaki ayna. Her şeyi tastamam görüyordum ve bir anda kapıdan içeri girdim...

...işte gelmiştim, odasının içinde ve havadaydım. Karanlıktı ama Adele'i yatağında krem renkli ipek pijamasıyla hareketsiz ve kusursuz yatarken gördüm. Ne ilaç ne de ilacı içmek için su vardı ama sanki çoktan ölmüş gibi korkunç bir boşluk hissi yayıyordu. Duman koridordan içeri sızmaya başladığında bedeninin etrafındaki gri donukluğu gördüm.

Gitmişti, anlamıştım. Ölmemişti ama bedenini terk etmişti. Öldüğünü hissetmek istememişti. Ölüm onu aldığında burada olmak istememişti. Fikrini değiştirmekten mi korkmuştu? Son anda telaşa mı kapılmıştı? Annesiyle babası ölürken de mi aynısı olmuştu?

Aşağı kattan gelen gıcırtıları duyarak Adele'e doğru yaklaştım. Yangın sessizce yayılmıyordu ve çıkan gürültüden bu yangının çok hızlı yayıldığını anladım. İtfaiyeyi aramalıydım. Polisi aramalıydım. Pratik *bir şey* yapmalıydım. Komşulardan biri kısa süre içinde yangını fark etse bile çok geç olacaktı. Adele yangını nasıl çıkardıysa evin dört bir yanını sarmıştı. Onu bu evden dışarı çıkarmalıydım. Otomatik olarak ona doğru uzandım ama onu tutamadım, bedenimin dışındaydım ve enerjiden başka bir şey değildim. Ne yapabilirdim ki? Onu buradan nasıl çıkarabilirdim?

Vücudum kimyasal tepkilerden yoksun olduğu için telaşımı bastırmış, aklıma harika bir fikir gelmişti. Çılgıncaydı belki ve mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum ama onu kurtarmak için tek şansım olabilirdi.

Bedeni bomboştu. Ben tam buradaydım. Aşağı koşup evden çıkmak üç dört dakikamı alırdı ve sonra ikimiz de kurtulmuş olacaktık. Yapabileceğim tek şey buydu. Kısa süre içinde yangın merdivenleri de saracaktı. Her yer parkeydi ve cilalıydı. Ne kadar hızlı tutuşurlardı?

Adele'in bedenine baktığımda güzelliği karşısında hâlâ şaşkındım. Sonra aklıma o ela gözleri geldi. Gözlerinin ardından dışarıyı görmeye çalıştım. O sıkı ve incecik vücudun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu düşündüm. Adele *olduğumu*, o vücudun içine girdiğimi, onu kontrol ettiğimi hayal ettim ve bir anda, içimde bir yerlerde *çok, çok büyük bir sorun* olduğunu hissetmenin şokunu yaşadığım sırada, onun vücudunda olduğumu anladım.

56
SONRA

"Bıraktığı mektupta annesiyle babasının evindeki yangından söz etmemiş," dedi Detektif Pattison, "ama raporlara göre yangın sigorta kutusundan çıkmış." Eski püskü takım elbisesinin içinde tıknaz vücutlu bir adamdı ama gözlerindeki yorgunluktan başarılı bir polis olduğu anlaşılıyordu. Güvenilir biriydi. Herkes ona itimat ediyordu. Sakindi.

"Dr. Martin, sizin evinizde çıkardığı yangın," diye devam etti, "o da mutfaktaki sigortadan çıkmış ve bu suçun bir göstergesi olabilir."

"Yangını neyle çıkardığı tespit edildi mi?" diye sordu David. Rengi solmuştu ve şoktaki insanlar gibi güçsüz görünüyordu ama ruhsal açıdan çok daha *hafiflemişti.* Elbette hafifleyecekti. *Zırrr, cadı öldü.*

"Terebentin yağı ve kurulama bezi."

David başını evet dercesine salladı. "Şimdi anlaşıldı. Evi boyamıştı."

"Yazdığı mektubu, buna bir nevi itiraf diyebiliriz, çalışma masanızda bulduk. Mektubu Perth'te, Başkomiser Wignall'a

verdiğiniz ifadeyi doğruluyor. Robert Hoyle'un cesedini evin bahçesindeki kuyuya attığını ve o sırada bileğinde sizin saatiniz olduğunu yazmış. İskoçya ile görüşüp cesedin oradan çıkarıldığını öğrendik. Ceset aşırı derecede çürümüş ama dişlerinden kimliğinin tespit edilebileceğini düşünüyoruz. Karınızın ölüm nedeninin, Bay Hoyle gibi aşırı doz eroin olduğunu göz önünde bulundurursak bunun bir nevi günah çıkarma olduğunu söyleyebiliriz. Belki de hem annesiyle babasını hem de Bay Hoyle'u öldürmesinin vicdan azabından kurtulmaya çalıştı.

"Peki eroini nereden bulmuş olabilir?" diye sordu David. "Onu birçok şeyle itham edebiliriz ama asla eroinman değildi."

"Anthony," dedim, sanki bu fikir aklıma bir anda gelmiş gibi. Duman yüzünden hâlâ boğazım ağrıyordu ve sesim boğuk çıkıyordu. "Anthony Hawkins. Onu birkaç kez Adele'in etrafında görmüştüm. Belki de eroini o bulmuştur, olamaz mı?"

"Hawkins mi?" diye sordu detektif.

"Bir danışanım," dedi David. "Daha doğrusu eskiden danışanımdı. Uyuşturucu bağımlısı bir obsesif. Bir gün kapıma dayanmıştı." Bir anda her şey aydınlanmaya başladı. "Kapıyı Adele açtı. Belki de artık onu obsesyon haline getirmeye başlamıştı. Adele çok güzeldir, *güzeldi.*"

"Onunla konuşacağız. Karınızın mektubuna gelince, kendi el yazısıyla yazmış ve üstünde sadece onun parmak izleri olduğu için mektubu da bizzat kendisinin yazdığına hiç şüphe yok." Başını kaldırıp baktı. "Bu da sizin için iyi bir haber. Yangın sırasında mektup da yanmadığı için çok şanslısınız."

"Tipik Adele," dedi David, yüzünde acı ve belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Son anlarında bile beni tamamen özgür bırakamamış."

Onu dinleyemiyordum. Düşündüğüm tek şey David'in elimi sıkı sıkı tuttuğuydu. Uzun süredir kendimi hiç böyle hissetmemiştim. Dün gece, polis kıskacının üçüncü gününde olduğumuz halde seviştik, güldük, gülümsedik ve birbirimize sıkı sıkı sarıldık. Kendimi rüyada gibi hissediyordum.

"David hapse girecek mi?" diye sordum endişe içinde.

"Soruşturma sona erene kadar bu konuda bir yorumda bulunamam. Sonrasında resmî suç isnadı gündeme gelirse avukatınıza bilgi verilecektir. Bir de hafifletici nedenler söz konusu. Bay Hoyle'un ölümü sırasında Adele çok hassas bir dönemdeydi ve David de onu korumaya çalışmış olabilir. Ölümü kaza bile olsa Adele'in cesedi saklamış olması ihtimali hâlâ geçerli. David de suç ortağı olmuş olabilir."

"Biliyorum," dedi David. "Bu suçlamaya karşı gelecek değilim."

"Bir süre çalışmayacaksınızdır herhalde, değil mi?" Pattison anlayışlı görünüyordu. Yıllar boyunca tanık olduğu bütün suçluların içinde birini öldürme olasılığı en düşük olan David olsa gerekti.

"Evet," dedi David. "Hiç sanmıyorum. Belki de yeni bir karar alıp bütün hayatımı değiştiririm." O sırada bana bakıp gülümseyince ben de ona öylesine gülümsedim ki yüzüm davul gibi gerildi. Duygularımızı polisten saklamaya gerek yoktu. Yaşadığımız ilişki, *aşkımız* o mektupta zaten yazıyordu.

Bunu biliyordum çünkü o mektubu ben yazmıştım.

Polis merkezinden ayrılırken yüzümdeki alışamadığım sarı saçları kulağımın arkasına attım. Louise'in bedeni, kendi bedenim bana hâlâ yabancı geliyordu. İlk başlarda bu fazla kilolar beni biraz yavaşlatsa da daha kıvrımlı olmak hoşuma gitmişti. Madem David kıvrımları seviyordu, o halde kilo vermemin bir anlamı yoktu. Yine de uzağı görmek için gözlüğe ihtiyacı vardı. Bunu henüz fark etmemişti.

Ah Louise, ne mükemmel bir kadındı. Ne kadar mükemmel bir performans sergilemişti. Kendi hakkımı da teslim etmeliydim. Planım kusursuz işlemişti. Gözümün morarmasına ve neredeyse çantamın çalınmasına neden olan o korkunç yeraltı geçidindeki başarısız eroin alma girişimimden sonra Anthony Hawkins fırsatı kendi ayaklarıyla kapıma gelmişti ve benim için yapabileceği bir şey olmasına *çok* sevinmişti. Uyuşturucu, enjektör, ihtiyacım olan her şey ondaydı.

Eroin konusunda tecrübem olduğu için kendime ne kadarını enjekte edebileceğimi biliyordum, dışarıdan izi görünmeyecek şekilde ayak parmaklarımın arasına. Böylelikle etkisini de hemen hissetmeyecektim. Louise'in geldiği o gün kendime eroin enjekte etmiştim ve sonra o halimin ilaçlardan kaynaklandığını söylemiştim. Beklenmedik bir sürprizdi bu.

Yangının hazırlıklarını yaptım ama evi hemen ateşe vermedim. Saat epey geç olmuştu ve Louise'e mesaj atıp kendimi öldürmek istediğimi ima ettim. Onu *izledim*. Beni *görmeye* çalıştığını ve vazgeçtiğini gördüm. Taksi evimizin önüne yanaşmadan önce yangını çıkarıp üst kata koştum. Kapı ilk çaldığında yeterli miktarda eroini kendime enjekte ettikten sonra uyuşturucudan kalanları David'in bir çift ameliyat eldivenini de yerleştirdiğim yatağın altına koydum. İkinci kapıdan geçtim. Onu dışarıda *gördüm*. İşin en zor kısmı buydu. Louise'in bedenine girmek için doğru ânı kolladım, bir yerlerde bir sorun olduğunu fark etmesini bekledim. Arkamda hissettiğim titreşim Louise'in bedenime girmeye çalıştığını gösteriyordu. Eğer kendi bedenine dönseydi benim o bedenden kovulacağım kesindi.

Ama şansım yaver gitti ve onun teni benim tenime dönüştü. Anahtarı kapının üstündeki saklama yerinden alıp gittikçe yoğunlaşan dumanın içinden koşar adım üst kata çıktım.

Yatağın üstünde usulca inliyordu, bakışları donuktu. Alışık olmadığı için bünyesi eroinle sarsılmıştı. Beni gördüğünde güçsüz bir şekilde yüzüme baktı. Louise oradaydı, gözlerimin ardındaydı ve kendi bedeninden bana bakıyordu. Eroinin etkisinde olmasına rağmen korkuya kapılmıştı. Galiba ismimi söylemeye çalıştı. Bir şeyler geveledi. Vedalaşmak için durmadım. Buna vaktimiz yoktu. Eldivenleri elime geçirip enjektörü alarak içinde kalanı onun/benim ayak parmaklarımın arasına enjekte ettim. İyi geceler tatlım, artık yolun sonundayız.

Enjektörü yere bıraktım, eldivenleri daha sonra çöpe atmak üzere cebime tıkıştırdım, sonra çok zayıf olduğum için kendime ve az da olsa spora gittiği için ona teşekkür ederek yerinden

kaldırdım. Sonra onu merdivenlerden aşağı sürükleyip dışarı çıkardım. Karanlığın içinde sirenler çalıyordu ve yan evde oturan ufak tefek ihtiyar kadın kucağında cırtlak köpeği ve üstünde sabahlığıyla sokağın ortasında dikilmişti.

Bu kadardı işte. İtfaiye geldiğinde onlara mesajdan ve saksıdaki yedek anahtarı alıp içeri girerek onu nasıl kurtarmaya çalıştığımdan söz ettim. O sırada çoktan ölmüştü. Muhtemelen merdivenleri daha yarıladığım sırada göçüp gitmişti.

Güle güle Adele, merhaba Louise.

Birini seviyorsanız onu özgür bırakın... Ne saçma şey!

57
ÖNCE

"Annemle babam ölürken ben bununla meşguldüm," dedi Adele. Şöminenin karşısında uzanmışlardı ve Adele'in Rob'a okuduğu Shakespeare kitabı bir kenarda duruyordu. "Orada burada uçuşuyordum. Rüzgârmışım gibi. Doğanın üstünde süzülüyordum." Otu Rob'a verdi ama Rob o sırada eroin içiyordu. En azından enjekte etmemişti, bu da bir şeydi.

"Tüm bunlar ben küçükken başladı," diye devam etti Adele. "David'in bana verdiği o eski kitapta rüyaların nasıl kontrol edilebileceğini okudum ve sonra başardığımda o diğer *şey* de başladı. İlk başta sadece uyurken yapabiliyordum. Belki hormonlarla falan ilgilidir. Belki de çocukken zihnimi kontrol edemiyordum. Tanrım, her zaman müthiş bir duyguydu bu. Özel bir yetenekti. İlk başta yalnızca yerleri hayal edebiliyordum. Ve ilk başta fazla uzağa gidemiyordum. Sonra, yıllar geçtikçe uzmanlaştım. Ya da her şey daha doğal bir hal aldı, bilemiyorum. Artık tereyağından kıl çeker gibi yapabiliyor, uçabiliyorum. Bir keresinde bunu David'e söylemeye çalıştım ama benimle dalga geçti. Şaka yaptığımı falan sandı. O zaman buna hiçbir zaman inanmayacağını

anladım. Ben de bu sırrı kendime sakladım. Ta ki seninle tanışana kadar."

"O yüzden uyumuyorsun," dedi Rob. Elini tutup sıkması Adele'in hoşuna gitmişti. Bunu biriyle *konuşabilmekten* çok mutluydu. *Her şeyi* paylaşabilmekten.

"Evet," dedi usulca. "Annemle babamın ölümü benim hatamdı. Kim ne derse desin yangın kazara çıktı ama eğer *orada* olsaydım, normal bir şekilde uyuyor olsaydım uyanırdım. Bir şeyler yapabilirdim. Ama orada değildim. Ağaçların tepesinde baykuşları, ormanı ve gece ortaya çıkan tüm o yaşamı izlemekle meşguldüm."

"Bazen olur böyle şeyler," dedi Rob. "Bunu arkanda bırakıp hayatına devam etmelisin."

"Haklısın," dedi Adele. Sonra daha dürüst davrandı, "Denesem de bundan vazgeçebileceğimi sanmıyorum," dedi. "Bu artık hayatımın bir parçası. Benim bir parçam."

"İkinci kapı böyle bir şey yani," dedi. "Ben de birkaç kez gördüm ama kafayı yiyecektim. Deftere de yazdım."

"Bana neden daha önce bundan bahsetmedin?"

"Kaçık olduğumu düşünmeni istemedim."

Adele, Rob'un elini sıktı. Onu gerçekten seviyordu. David ondan pek hoşlanmasa ve bu konuda bir şey söylemese de anlamıştı ama onun da ileride seveceğinden emindi.

"Sen kaçıksan o halde ben de kaçığım," dedi Adele. Güldüler. Mutluydu. Rob mutluydu. David harikaydı. Adele'in geleceği pasparlaktı. "Bunu senin de yapabiliyor olman çok hoşuma gidiyor. Bu harika bir şey."

"Bir şey söyleyeceğim," dedi Rob. Yan yattı, dirseğini büküp başını yumruğuna yasladı. "Denememiz gereken bir şey var. Gerçekten manyakça bir şey."

58

Rob

Mezarın kenarında el ele duruyorduk. Buraya gelerek geçmişi arkamızda bırakmıştık. Vedalaşıyorduk. Görecek pek bir şey yoktu, bir isim ve iki tarih. David bu kara mermerden mezar taşına başka ne yazdırabilirdi ki? Sevgili karım? Sanmam. Hem burada yatan Adele'in bedeni de olsa aslında o toprak parçasına gömülü olan Louise'di.

Zavallı, küçük Adele. Benim trajik Uyuyan Güzel'im. Ne tatlı, ne nazik ve bir o kadar da sıradan. Onu kendi bildiğim şekilde sevmiştim, gerçekten sevmiştim. Ama bizim hikâyemiz Romeo ile Juliet'inki gibiydi. Romeo, Juliet'i görene kadar Rosalind'i sevdiğini sanıyordu. Bazı aşklar öyle güçlüdür ki kendi dışındaki her şeyi silip yok eder.

David'i ilk gördüğüm âna dair her şeyi hatırlıyordum. Adele çakıl taşlarıyla bezenmiş yolun üstündeydi ve küçük bir kız gibi heyecanlıydı. Bense basamakların karanlığında dolanıp duruyordum. David'in cennetimizi istila edecek olmasından hayli rahatsızdım.

Sonra o eski püskü arabadan indi ve... dünya durdu. Bir an

nefesim kesilir gibi oldu. Sanki gözlerime perde inmiş, ardından yeniden gözlerim kamaşmıştı. İlk görüşte aşktı bu; asla ölmeyecek bir aşk. Adele ve onun o yumuşacık nezaketi bir anda solup gitti. Ona karşı hislerim sabun köpüğü gibi sönmüştü. Puf diye. David güçlüydü. Zekiydi. O sakin tavırları hoşuma gitmişti. Sessizdi. En sonunda Adele'in onu neden bu kadar çok sevdiğini anlamıştım ama onu benden nasıl esirgeyeceğinin de farkındaydım. David kadar zeki birine göre fazla hasarlıydı. David kendi dengini bulmalıydı. Onun ihtiyacı olan *bendim.*

Bütün hafta sonu boyunca ağzımı bıçak açmadı, yalnızca soru sorduğunda bir şeyler geveledim ya da komik olmaya çalışarak kendimi rezil ettim. Adele'in bizi rahat bırakıp gitmesini, böylelikle David'in varlığının tadını çıkarmayı diliyordum. O an ona sahip olmam gerektiğini fark ettim. Buna mecburdum. Kaderimde o vardı.

İki gece boyunca yatağımda öylece uzanıp gülüşmelerini ve sevişmelerini dinledikçe kahroldum. O güçlü çiftçi ellerini tenimde hissetmek istiyordum. Westlands'teyken bana ot bulması için hemşireninkini ağzıma nasıl aldığımı düşündüm ve bunu David'e, bayıldığım birine yapmanın ne kadar muhteşem olacağını hayal ettim. David'in yara izlerine dokunmak, ona *Adele* olmasaydı da bir bütün olabileceğini hatırlatmak istedim. İkinci kapıdan geçip onları bir süre izledim. Adele'in içine girerken onun o güçlü sırtını görmek işkenceden başka bir şey değildi. O tutkuyu hissetmek istiyordum. O aşkı. Şehvetini içime akıtacak o vücudu.

Okula dönmek için evden ayrıldığında ruhumun paramparça olduğunu hissettim. İçim bomboştu. Ona sahip olamazsam yaşamamın da bir anlamı olmayacaktı. Neden ona sahip olan Adele'di? O aptal aptal sırıtan, hiçbir şeyi sevmeyen zayıf Adele'di? David'in aşkına sonsuza kadar sahip olacağını sanan Adele. Onca parayı umursamayan Adele. Tüm o servet ve David benim olsaydı, David'in hayatı bambaşka olurdu.

O an aklıma bir fikir geldi. Basit ve korkutucu bir plandı bu.

"Gidelim mi?" dedim ve Louise'in dolgun dudaklarıyla onu öpmek için uzandım.

Başını evet dercesine salladı. "Adam sıkılmıştır."

Akşamüstü güneşinin altında arabaya doğru yürürken insan âşık olduğunda hayatın ne kadar muhteşem olduğunu düşündüm.

Bir şeyi ikinci kez yapmak daha kolaydır. Louise de kolay oldu. Ben yalnızca planlamadan korkmuştum. Değişkenlerden. Adele'de ise korkum bu çılgın fikrimi kabul etse de işe yaramamasıydı. *"Bakalım bedenlerimizi değiş tokuş edebilecek miyiz! Sadece bir dakikalığına! Sikin olsa nasıl olurdu hiç merak etmedin mi?"*

Louise bu fikri elbette asla kabul etmezdi ama Adele gençti ve gençlerin ne kadar aptal olduğunu herkes bilir. Adele'in o sırada kafası güzeldi ve sırrını en sonunda biriyle paylaşabiliyor olmaktan çok mutluydu. Bir de tabii beni seviyordu. Daha ne isteyebilirdim ki? Epey eroin çekmiştim ama konsantre olursam Adele bunu fark etmeyecekti. Kahkahalar atarak ormana gittik. Ne demişti bana? *Voodoo büyüsü yapacaksak geceleyin açık bir alanda yapmalıyız.* Demek ki tam yeri ve zamanıydı.

Sonra bedenlerimizi değiş tokuş ettik. Kendi bedenlerimizden çıktık, üçe kadar saydık ve birbirimizin bedenlerine girdik. Adele, yeni bedenindeki uyuşturucuyu çözememişti. Ara sıra ot içmek insanı eroinin gücüne hazırlamıyordu. Saniyeler içinde enjektör etine saplanmış, aşırı doz bedenine zerk edilmişti. Tıpkı Louise'i öldürürken yaptığım gibi.

Güle güle Rob, merhaba Adele.

Cesedini kuyuya kadar sürüklemek çok zor oldu. Kadınların bedenleri çelimsizdir ve ben buna hazır değildim. Pantolonuma dökülen yapraklar ve çamur yapıştı, terim nemli ve serin havada kururken zayıf bedenim sızlıyordu. Sonrasında dünyanın bambaşka bir yer olacağını sanmıştım ama her şey aynıydı. Farklı olan tek şey bendim. Saatin onunla birlikte düşmesi tamamen kazaydı. Pek de umurumda olmadı. David o saati Adele'e vermişti, bana değil. Bedenimi orada çürümeye terk etmek pek de

umurumda değildi. Zaten onu hiçbir zaman sevmemiştim. İçimdekileri yansıtmıyordu. Ben o solgun, sivilceli kabuktan çok daha gösterişliydim. Ama defteri sakladım. O benim eski hayatımla tek bağlantımdı. İkinci kapıdan geçerken David'in o sayfaları tesadüfen görmesini istemediğim için sayfaları yırttım ve sonra Adele'in annesiyle babasının hayatlarından kalanların durduğu odadaki bir kutuya koydum. O defter hâlâ bende. Bu kadar işe yarayacağı kimin aklına gelirdi? Belki yine işe yarar.

Sonrasında Adele ile beden değiş tokuşunu çok iyi yönetemedim. Kuyudaki ceset nedeniyle daha büyük bir pişmanlık sergilemeliydim. David için ilk tehlike işareti bu oldu galiba. Bir de, elbette, hamile olduğumu öğrendiğimde kapıldığım dehşet. Kadın bedeninin başka acayipliklerine uyum sağlamakla o kadar meşguldüm ki regl olmam gerektiğini bile unutmuştum ve içimde büyümekte olan koca bir insana hazır olmamın yolu yoktu. Üstelik bu Adele'in çocuğuydu, benim değil. David ile yaşayacağım yeni ve harika hayatımda ondan hiçbir parça istemiyordum. Adele'i yeterince tanımıyordum da. Geçmişlerini bilmiyordum. David'in bana sevgisi söz konusu olduğunda hiçbir şey lehime işlemiyordu. Onu elimde tutmak için sahte depresyonlar yaşayıp durmak ve elbette onu tehdit etmek zorunda kaldım.

Bu kez farklıydı. David, Louise'i yeterince tanımadığı için onu izledim, öğrendim ve ezberledim; tuhaf yönlerini, zevklerini, espri anlayışını. David artık beni seviyordu, bunu gözlerinden anlayabiliyordum. Geçmişinden kurtulmuştu. Belki bu kez ona bir bebek de verebilirdim. Tastamam bir aile olabilirdik.

"Balayında nereye gitmek istersin?" diye sordu arabaya döndüğümüzde. "İstediğin yeri seç."

Bir hafta önce evlendirme dairesinde evlenmiştik. Aynı gün esas bedenimdeki Adele, Edinburgh'taki boktan, küçücük bir mezarlığa defnedildi. Ama artık ikimiz de resmî olarak istediğimizi yapmakta özgür olduğumuz için bizi neler beklediğini düşünerek heyecanlanabiliyorduk. Bir an sorusunu düşünüyor gibi yaptım. "Doğu Ekspresi," dedim. "Sonra da belki mavi tura çıkarız."

"Sen gemilerden nefret edersin." Bu küçük ses arka koltuktan gelmişti ve Adam'ın gözlerindeki karanlığı görmek için arkama bakmaya gerek kalmamıştı. Bende bir tuhaflık olduğunun farkındaydı ama neler olup bittiğini anlayamıyordu. "Sen her zaman gemilerden nefret ettiğini söylersin," dedi inatçı bir tavırla.

"Saçmalıyor," dedim ve David'in elini sıktım. "Galiba beni ondan koparmandan korkuyor."

Gülümsesem de aslında dişlerimi sıkıyordum. Mutluluğumuzun tamamlanması için aşmamız gereken küçük bir engel vardı hâlâ. David, Louise'i iyi tanıyamamış olabilirdi ama Ian ve Adam tanıyordu. Zincirin bu halkalarının birbirlerinden ayrılması şarttı. Sophie ile dostluğumu kocasına olası sadakatsizlikleri çıtlatarak kolayca bitirebilirdim ama Adam'ın hayatımdan gidişinin çok daha dramatik olması gerekiyordu. Bunu ayarlamak zor olmamalıydı. Çocuklar kaza geçirmeye çok meyillidir. Üstelik keder insanları birbirine yaklaştırır, değil mi?

"Seni seviyorum Louise Martin," dedi David kontağı çevirdiğinde. Oradan uzaklaşırken geçmişi de arkamızda bırakmıştık.

"Ben de seni seviyorum David Martin," dedim. "İnanamayacağın kadar çok seviyorum."

ÜÇ KİŞİ SIR TUTABİLİR... EĞER İKİSİ ÖLÜYSE.

Louise modern dünyanın tekdüzeliğine sıkışmış bekâr bir anne ve sekreterdi. Bir akşam tesadüf eseri dışarı çıktığında barda bir adamla tanışmıştı. Öpüştükten sonra adam gitse de Louise nihayet biriyle anlaşabildiği için mutlu olmuştu.

Ancak pazartesi günü Louise işe gittiğinde yeni patronu David'le tanıştı. Bardaki adamdı. Bardaki evli adamdı. Öpüşmüş olmalarının büyük bir hata olduğunu söylüyor ama gözlerini Louise'den alamıyordu.

Bu sırada Louise şehre yeni gelmiş ve bir arkadaşa ihtiyacı olan Adele ile de tanışmıştı. Tesadüf oydu ki Adele, David'in karısıydı. Fakat hikâyenin gidişatını şimdiden tahmin ettiğinizi düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz.

David ile Adele mükemmel bir çift gibiydiler. O halde David neden bu kadar kontrolcüydü? Adele neden eşinden korkuyordu? Louise bu çiftin yörüngesine kapıldıkça cevaplaması imkânsızlaşan sorularla karşılaşıyordu. Tek bildiği, bir şeylerin korkunç derecede yanlış gittiğiydi ama Louise durumun ne kadar kötü olduğunu ve bir insanın evliliğinin sırlarını korumak için neleri göze alacağını asla tahmin edemeyecekti.

"Hitchcock'u andıran ustaca yazılmış bir gerilim... Hayatınızı ele geçirecek türden bir roman." **–JOE HILL,** *İtfaiyeci* **romanının çoksatan yazarı**

"Aklınızı karıştıracak o kadar ters köşe var ki... Madalyonun iki yüzü olduğunu gösteren ve okurun duygularıyla oynayan bir şaheser. Hele o son... Pinborough her şeyi sorgulamama sebep oluyor. Cevaplar ise beni bilinmezlikten daha çok korkutuyor." **–JOSH MALERMAN,** *Kafes* **romanının çoksatan yazarı**

"Pinborough kimin kimi manipüle ettiğini anlamayacağımız bir kurgu ile karşımıza çıkıyor ve ürkütücü, tahmin edilemez bir sonla bizi sarsıyor."
–The New York Times Book Review

THG 0369329 NDN
35-00

Çeviren: Aslıhan Kuzucan

YABANCI
9 786052 177440
www.yabancıyayinlari.com
facebook.com/yabancıyayinlari
instagram.com/yabancıyayinlari
internet satış: ilknokta.com